

ΔΗΜΟΣ Ι. Π. ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

ΒΑΛΒΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΡΟΠΟΣ ΑΔΟΚΤΗΣΗΣ:

ΔΩΡΕΑ

ΠΑΝΑΜΑΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ:

22-01-13

ΑΡΙΘΜΟΣ ΓΕΣΑΓΩΓΗΣ:

22.941

ΑΡΙΘ. ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΗΣ:

Αρ. 176. Δευ. 25. Νομ. 90

ΕΥΡΥΠΙΔΗΣ.

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

122
ΕΥΡΥΠΙΔΗΣ.

Α. Ε. 22.947

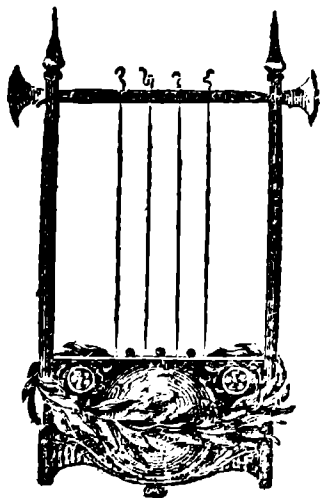
ΡΑΦΡΑΣΘΕΙΣ, ΣΧΟΛΙΑΣΘΕΙΣΤΕ,
ΚΑΙ ΕΚΔΟΘΕΙΣ

ὑπὸ

ΝΕΟΦΥΤΟΥ ΔΟΥΚΑ.

ΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ ΕΞ.

ΤΟΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ.

ΕΝ ΑΙΓΙΝΗ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ.

1834.

Ι Φ Ι Γ Ε Ν Ε Ι Α

Η ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ.

Υ Π Θ Θ Ε Σ Ι Σ .

ΟΡΕΣΤΗΣ, κατὰ χρησμόν ἐλθὼν εἰς Ταύρους τῆς Σκυθίας μετὰ Πυλάδου, παρακινήθεις, τὸ παρ' αὐτοῖς τιμώμενον τῆς Ἀρτέμιδος ξόانون ὑφελέσθαι προηρεῖτο· προελθὼν δ' ἀπὸ τῆς νεῶς καὶ φανείς, ὑπὸ τῶν ἐντοπίων ἄμα τῷ φίλῳ συλληφθεὶς, ἀνήχθη κατὰ τὸν παρ' αὐτοῖς ἔθισμόν, ὅπως τοῦ τῆς Ἀρτέμιδος ἱεροῦ σφάγιον γένωνται· τοὺς γὰρ καταπλεύσαντας ξένους ἀπέσφαττον.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Ταύροις τῆς Σκυθίας· ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἐξ Ἑλληνίδων γυναικῶν, θεραπαινίδων τῆς Ἰφιγενείας.

ΤΑ

ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ΧΟΡΟΣ Ἑλληνίδων γυναικῶν.

ΒΟΥΚΟΛΟΣ.

ΘΟΑΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΘΗΝΑ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

ΚΕΙΜΕΝΟΝ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ , ΟΡΕΣΤΗΣ , ΠΥΛΑΔΗΣ , ΧΟΡΟΣ.

ΙΦ. ΠΙΛΟΨ ὁ Ταντάλειος, ἐς Πίσαν μολῶν
Θοαῖσιν ἵπποις, Οἰνομάου γαμεῖ κόρην,
Ἐξ ἧς Ἀτρεὺς ἔβλασεν· Ἀτρέως δὲ παῖς
Μενέλαος Ἀγαμέμνων τε· τοῦ δ' ἔφυν ἐγὼ
Τῆς Τυνδαρείας θυγατρὸς Ἰφιγένεια παῖς,
Ἦν ἀμφὶ δίναις, ἅς θάμ' Εὐριπος πυκναῖς
Αὔραις ἐλίσσων, κυανέαν ἄλλα στρέφει,

5

2. Οἰνομάου] Βασιλεὺς οὗτος Πίσσης (πόλεως ἐν Ἠλίδι τῆς Πελοποννήσου) ἔχων θυγατέρα καλὴν τὴν Ἰπποδάμειαν. ἧς πολλοὶ ἦσαν μνηστῆρες· ὁ δὲ ἀγῶνα τοῦ γάμου προὔθηκεν αὐτοῖς, ὥστε λαβεῖν μὲν αὐτὴν τὸν νικῆσαντα, τοὺς δὲ νικηθέντας ἀπολεσθῆναι· ἦν δ' ὁ ἀγὼν πρὸς τὸ ἄρμα αὐτοῦ ἀμιλλᾶσθαι δρόμῳ, λίαν ὄν κοῦφον, καὶ ὑπὸ ταχέων ἵππων ἐλκόμενον ἰσοταχῶς τοῖς ἀνέμοις, Μιρτύλου ἀρματῆλατοῦντος· πολλῶν δὲ νικηθέντων, καὶ ἀπολεσθέντων, ἐλθὼν ὁ Πέλοψ καὶ ἀγωνισάμενος, νικᾷ· ἦν γὰρ αὐτῷ ἄρμα ἵπποις πτερωτοῖς παρὰ

Ι Φ Ι Γ Ε Ν Ε Ι Α .

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ, ΟΡΕΣΤΗΣ, ΠΥΛΑΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΙΦ. ΠΕΛΟΨ ὁ Ταντάλου, ὑποπτέροις εἰς Πίσαν διφρεύ-
σας ἵπποις, γάμῳ τὴν τοῦ Οἰνομάου συνηρμόσατο θυ-
γατέρα ἧς παῖς ἐγένετ' Ἀτρεύς· Ἀτρέως δ' αὖ Ἀγαμέ-
μνων· τούτου δὲ καὶ Κλυταιμνήστρας τῆς Τυνδάρεω
ἐγενόμην ἐγὼ Ἰφιγένεια· ἦν πατήρ, ὡς ἐδόκει, ἔθυ-
σεν ἔνεχ' Ἑλένης Ἀρτέμιδι κατὰ τὴν Αὐλίδα, ἔνθα
Εὐριπος, παντοίας ἐλίττων δῖνας ταῖς τῶν ἀνέμων πνοαῖς,

Ποσειδῶνος δεδωρημένον· καὶ οὕτω τήν τε Ἴπποδάμειαν λαμβάνει, καὶ Μιρ-
τύλον τὸν ἄρμα-τηλάτην, Οἰνομάου καταπεσόντος ἀπὸ τοῦ ἄρματος, καὶ ἀπο-
θανόντος· ἐλθόντων δ' αὐτῶν κατὰ τὸν τῆς Εὐβοίας Γεραστὸν, διαβληθέντα
τὸν Μιρτύλον ἐπὶ μοιχίᾳ τῆς γυναικὸς, ἔρριψεν αὐτὸν Πέλοψ ἀπὸ τοῦ πλοίου
ἢ ἀπὸ τοῦ δίφρου εἰς τὴν θάλασσαν. ἴδε Ὀρεστ. στίχ. 982. 6. Ἦν ἀμφὶ δί-
ναις] ἐν τῇ τῆς Αὐλίδος κόλπῳ· ἰστέον δὲ, ὅτι ἢ ἐν Ταύροις Ἰφιγένεια ἀκο-
λουθία ἐστὶ τῆς προηγουμένης ἐν τῇ Αὐλίδι. διὸ προαναγνωστέα ἐκείνη.

Ἐσφαζεν Ἑλένης οὔνεχ', ὡς δοκεῖ πατῆρ
 Ἄρτεμιδι κλειναῖς ἐν πτυχαῖσιν Αὐλίδος·
 10 Ἐνταῦθα γὰρ δὴ χιλίων ναῶν στόλον
 Ἑλληνικὸν συνήγαγ' Ἀγαμέμνων ἄναξ,
 Τὸν καλλίνικον στέφανον Ἰλίου θέλων
 λαβεῖν Ἀχαιοὺς, τοὺς θ' ὑβρισθέντας γάμους
 Ἑλένη μετελθεῖν, Μενέλεω χάριν φέρων.
 Δεινῆς δ' ἀπλοίας πνευμάτων τ' οὐ τυγχάνων,
 15 Ἔς ἔμπυρ' ἦλθε, καὶ λέγει Κάλχας τάδε·
 Ὡ τῆσδ' ἀνάσσων Ἑλλάδος στρατηγίας,
 Ἀγάμεμνον, οὐ μὴ ναῦς ἀφορμίσῃ χθονός,
 Πρὶν ἂν κόρην σὴν Ἰφιγένειαν Ἄρτεμις
 20 Λάβῃ σφαγεῖσάν· ὅ,τι γὰρ ἐνιαυτὸς τέκοι
 Κάλλιστον, εὖξω φωσφύρω θύσειν θεᾶ.
 Παῖδ' οὖν ἐν οἴκοις σὴ Κλυταιμνήστρα δάμαρ
 Τίκτηι, (τὸ καλλιστεῖον εἰς ἔμ' ἀναφέρων)
 Ἦν χρῆ σε θῦσαι· καί μ' Ὀδυσσεώς τέχνησις
 25 Μητρὸς παρείλοντ' ἐπὶ γάμοις Ἀχιλλέως.
 Ἐλθοῦσα δ' Αὐλίδ' ἠ τάλαιν' ὑπὲρ πυρᾶς
 Μεταρσία λησθεῖσ' ἐκαινόμην ξίφει·
 Ἀλλ' ἐξέκλεψεν, ἔλαφον ἀντιδοῦσα μου,
 Ἄρτεμις Ἀχαιοῖς, διὰ δὲ λαμπρὸν αἰθέρα
 30 Πέμψασά μ' ἐς τήνδ' ὄκισεν ταύρων χθόνα,
 Οὐ γῆς ἀνάσσει βαρβάρουσι βάρβαρος
 Θόας, ὅς ὠκὺν πόδα τιθεῖς ἴσον πτεροῖς,
 Ἔς τοῦνομ' ἦλθε τόδε ποδωκείας χάριν.

25. Ἀπλοίας] σύνταξεν πρὸς τὸ τυγχάνων· δις γὰρ τοῦτο ληπτέον. 16, Εἰς

ἀναστρέφει τὴν θάλασσαν· ἐνταῦθα γὰρ Ἀγαμέμνων
 χιλίων νεῶν ἀπὸ πάσης τῆς Ἑλλάδος συνήγειρε σό-
 λον, ὅπως ἂν Τροίαν ἐξελόντες οἱ Ἕλληνες, καὶ δίκην
 Μενελάῳ λαβόντες, ἐφ' οἷς ὑπὸ Πάριδος ὕβρισαι, τοῦ
 ἀρπάσαντος τὴν Ἑλένην, τὸν καλλίνικον ἄραιντο σέφα-
 νον· ἀμηχάνου δὲ διὰ πολλοῦ κρατούσης ἀπλοίας, ἀπο-
 ρῶν τοῖς ὅλοις οὐμὸς πατήρ, ἔγνω χρήσεσθαι τῇ μαν-
 τείᾳ· ἔνθα Κάλχας ἀνειῖπε τάδε. Ἀγάμεμνον, ὃ τῆς δε-
 τῆς τῶν Ἑλλήνων ἡγούμενος στρατιᾶς, ἴσθι ὡς οὐκ ἂν
 ἄλλως ἐξείησοι πρότερον ἀναχθῆναι ἐντεῦθεν, πρὶν ἢ
 Ἰφιγένειαν τὴν σαυτοῦ θυγατέρα σφάγιον Ἀρτέμιδι ἀπο-
 δοῦναι· οἶσθα γὰρ, οἷα ἔφθης εὐξάμενος τῇ θεῷ, τὸ κάλ-
 λισον, ὧν φέρεי ὁ ἑναυτὸς, τοῦτο προσοίσειν τῇ λαμπα-
 δούχῳ ἐκείνῃ· χρή τοίνυν θῆσαι τὴν σεαυτοῦ θυγατέρα·
 (οὕτω γὰρ εἰς ἐμὲ τὸ καλλιστεῖον ἀνήνεγκεν.) Ἐντεῦθεν
 οὖν σκευωρία Ὀδυσσεῶς παρεῖλόν με τῆς μητρὸς, ὡς
 δῆθεν γάμῳ με Ἀχιλλεῖ συνοικήσουσαν· ἀλλ' ἄμ' ἐλθοῦ-
 σαν με εἰς Αὐλίδο, ἀρπασθεῖσαν ἐπὶ τὴν πυρὰν, ἀντὶ
 γάμου ὑπεδέξατο ξίφος· ἀλλ' ἢ θεὸς, ἔλαφον ἀντιδοῦσα
 τοῖς Ἕλλησιν, ἀπέπεμψε με ὑφελούσα διὰ τοῦ αἰθέρος
 εἰς τήνδε τῶν Ταύρων γῆν, ἔνθα βαρβάρων βάρβαρος
 ἄρχει Θόας· ὃς τῷ ὠκύπους ὡς μάλιστα εἶναι, ὅσα γε
 καὶ πτηνὸν, τῆς κλήσεως εἴληχε ταύτης. Ἐνταῦθα

ἔμπυρα ἡθε] ἴδε Φοιν. 1270. 21. Εὐξω φωσφόρω] ἐν ἄλλοις, κῦξω φωσφό-
 ρος δὲ ἢ Ἀρτεμις· ἥτις ἐν οὐρανῷ μὲν, καλεῖται Σελήνη· ἐν γῆ δὲ τοῦτ' αὐτὴ
 Ἀρτεμις, καὶ ἐν Ἄδου, Ἑκάτη. 27. Ἐλαφον] ἴδε Ἰφιγ. Αὐλ. στίχ. 1656.

Ναοῖσι δ' ἐν τοῖσδ' ἱερίαν τίθησί με,
 Ὄθ' ἐνόμοισι τοῖσίδ' ἤδεται θεὰ 35
 Ἄρτεμις ἐορτῆς, ταῦνομ' ἧς καλὸν μόνον·
 Θύω γὰρ, ὄντος τοῦ νόμου καὶ πρὶν πόλει,
 Ὃς ἂν κατέλθῃ τήνδε γῆν Ἑλλήν ἀνὴρ.
 Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει
 Ἄρρητ' ἔσωθεν τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς. 40
 Τὰ δ' ἄλλα σιγῶ, τὴν θεὸν φοβουμένη.
 Ἄ καινὰ δ' ἤκει νύξ φέρουσα φάσματα,
 Λέξω πρὸς αἰθέρ', εἴ τι δὴ τόδ' ἔστ' ἄκος.
 Ἔδοξ' ἐν ὑπνῷ τῆσδ' ἀπαλαχθεῖσα γῆς
 Οἰκεῖν ἐν Ἄργει, παρθένοισι δ' ἐν μέσαις 45
 Εὐδεῖν, χθονὸς δὲ νῶτα σεισθῆναι σάλῳ,
 Φεύγειν δὲ, κᾶξω στᾶσα θριγκὸν εἰσιδεῖν
 Δόμων πιτνόντα, πᾶν δ' ἐρείψιμον στέγος
 Βεβλημένον πρὸς οὐδας ἐξ ἄκρων σταθμῶν.
 Μόνος δ' ἐλείφθη στῦλος, ὡς ἔδοξέ μοι, 50
 Δόμων πατρῶων, ἐκ δ' ἐπικράνων κόμας
 Ξανθὰς καθεῖναι, φθέγμα δ' ἀνθρώπου λαβεῖν.
 Κἀγὼ τέχνην τήνδ', ἣν ἔχω ξενοκτόνον,
 Τιμῶσ', ὑδραῖνον αὐτὸν, ὡς θανούμενον,
 Κλάουσα. τοῦναρ δ' ὧδε συμβάλλω τόδε 55
 Τέθνηκ' Ὀρέστης, οὐ κατηρξάμην ἐγώ.
 Στύλοι γὰρ οὔκων εἰσι παῖδες ἄρσενες·
 Θνήσκουσι δ', οὐς ἂν χέρνιβες βαλωσ' ἐμαί.

ἱερίαν] ἰωνικῶς, ἵνα ἦ βραχὺ τὸ ἰῶτα. 43. Πρὸς Αἰθέρα] μόνη γὰρ ἦν, μήπω
 τοῦ Χορεύ εἰσελθόντος· οὕτω καὶ ἐν Ἀνδρομάχῃ στιχ. 93. 56. Κατηρξάμην]

τοίνυν με γενομένην, κατέστησεν Ἱέρειαν ἐν τῷ ναῷ
 τουτῶϊ, ἐνθ' ἢ θεὸς ἰδίους νόμοις ἤδεταί ἐαρτῆς· ἥς τὸ
 μὲν ὄνομα καλόν· τὰ δ' ἔργα οὐκ ἂν ἐκοῦσα εἴποιμι
 οἶα, τὴν θεὸν εὐλαβουμένη· ἀρχαίου γὰρ τοῦ νόμου
 τῇ πόλει ὄντος, ἀνάγκη πᾶσα κάμει τούτῳ χρῆσθαι,
 καὶ θύειν πάνθ', ὅς ἂν τύχη ποτὲ ἐς τήνδε τὴν γῆν
 καταχθεῖς, μόνον καταρχομένη· το γὰρ σφάζειν ἄλλοις
 τέτακται ἐν ἀπορρήτῳ κατὰ τὸ ἐνδότερον τοῦ ναοῦ· καὶ
 ταῦτα μὲν οὕτω. Νῦν δ' ἐρῶ καταμόνας, ὧδε πρὸς τὸν
 αἰθέρα, ἅ μοι ἢ παρήκουσα νύξ παρέφηνε φάσματα,
 εἴτις ἐκ τούτου ὄνησις· ἔδοξε γὰρ ὄναρ καταλιπεῖν τήνδε
 γῆν, καὶ μέσαις παρθένοις ἐν Ἄργει καθεύδειν· εἶτε δὲ
 • σεισμῷ ἰσχυροῦ γενομένου, ἐκπηδήσας τοῦ δώματος,
 καὶ σταῖσα ἔξω ἰδεῖν πᾶσαν τὴν οἰκίαν ἐκ βάθρων εἰς
 ἐρείπιον ἄρδην ἀνατετραμμένην· ἓνα δὲ στῦλον ἐστάναι
 μόνον, ὃς ἐφαίνετο ξανθὴν κόμην καθειμμένος ἄνωθεν
 ἐκ τοῦ ἐπικρανίου, καὶ φωνὴν ἀνθρώπινον προϊέμενος·
 ἐγὼ δὲ, ἣ τέταγμαί ἔχειν τέχνη, ταύτῃ τῇ ξενοκτόφῳ
 χρωμένη, ἔλουον αὐτὴν, ὡς θανούμενον κλαίουσα· ἀλλ'
 ὅ μοι βούλεται τῶναρ τοῦτο, ἤδη ἐρῶ· συμβάλλω γὰρ
 τεθνηκένας Ὀρέσῃν τὸν ἐμὸν ἀδελφὸν, οὐ κατηρξάμην
 ἐγὼ· σῦλους γὰρ οἴκων τοὺς ἄρβενας εἶναι παῖδας· καὶ
 οὐς ἂν ἐγὼ λούσω, τούτους ἀνάγκη εἶναι τὸν βίον τε-

ἧ ἔστιν, ὑδραῖνον, ὡς ἀνωτέρω μικρόν· ἔστι δὲ τὸ κατάρχεσθαι, σὺλοχύτας
 τοῦτέστι προθύματά τινα ἐξ οὐλῶν, εἴτουν κριθῶν, ἀλασι μεμιγμένων, ἐπιχεῖν

- Οὐδ' αὖ συνάψαι τοῦναρ ἐς φίλους ἔχω·
 Στροφίῳ γὰρ οὐκ ἦν παῖς, ὅτ' ὠλύμην ἐγώ. 60
 Νῦν οὖν ἀδελφῶ βούλομαι δοῦναι χοῶς
 Περσοῦς ἀπόντι (ταῦτα γὰρ δυναίμεθ' ἀν·
 Σὺν προσπόλοισιν, ἃς ἔδωχ' ἡμῖν ἀναξ
 Ἑλληνίδας γυναῖκας· ἀλλ' ἐξ αἰτίας·
 Οὐπω τινὸς πάρειςιν ἐς ἔμ' εἴσω δόμων,
 Ἐν οἷσι ναίω, τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς. 65
- ΟΡ. Ὄρα, φυλάσσου, μή τις ἐν στίβῳ βροτῶν.
 ΠΥ. Ὄρῳ, σκοποῦμαι δ', ὄμμα πανταχοῦ στρέφων.
- ΟΡ. Πυλάδῃ, δοκεῖ σοι μέλαθρα ταῦτ' εἶναι θεᾶς,
 Ἐνθ' Ἀργόθεν ναῦν ποντίαν ἐστείλαμεν; 70
- ΠΥ. Ἐμοιγ', Ὀρέστα· σοὶ δὲ συνδοκεῖν χρεῶν.
- ΟΡ. Καὶ βωμὸς, Ἑλλήν οὐ καταστάζει φόνος;
- ΠΥ. Ἐξ αἱμάτων γοῦν ξάνθ' ἔχει θριγκώματα.
- ΟΡ. Θριγκοῖς δ' ὑπ' αὐτῆς σκυλ' ὄρας ἠρτημένα;
- ΠΥ. Τῶν κατθανόντων τάκροθίνια ξένων. 75
- ΟΡ. Ἀλλ' ἐγκυκλοῦντ' ὀφθαλμὸν εὖ σκοπεῖν χρεῶν.
 ὦ Φοῖβε, ποῖ μ' αὖ τήνδ' ἐς ἄρκυν ἤγαγες
 Χρήσας, ἐπειδὴ πατὴρ ἀῖμ' ἐτισάμην,
 Μητέρα κατακτάς; διαδοχαῖς δ' Ἑριννύων
 Ἠλαυνόμεσθα φυγάδες, ἔζεδροι χθονός, 80

ταῖς βωμοῖς εἰσὶν ἀπαρχὰς τινάς. 64. Ἑλληνίδας] αἱ πρόσπολοι αὐταὶ
 τῆς Ἰφιγενείας, αἱ συνιστάσι καὶ τὸν Χορὸν Ἑλληνίδες ὑποτίθενται εἶναι,
 δοριάλωτοι ἐκ πόλεως τινος Ἑλληνίδος. ἴδε κατωτέρω. στίχ. 1115. 67-
 Ὄρα, φυλάσσου] ἀπελθούσης τῆς Ἰφιγενείας, ἐυθύς μετὰ μικρὸν παρίστα-
 ται Ὀρέστης, παραγγέλλων Πυλάδῃ προσέχειν τὸν νοῦν, μὴ ὑπ' ἐχθρῶν, αἱ

λευτᾶν· οὐδὲ γὰρ ἐς φίλους ἄλλως ἔχοιμ' ἂν ἀναφέ-
 ρειν τὸ φάσμα· εἶγε Στροφίῳ, ὃς μόνος μοι ὑπολέλει-
 πτο φίλος, παῖς οὐπω ἦν, ἐμοῦ θυομένης κατὰ τὴν
 Αὐλίδαν· Νῦν δ' οὖν βούλομαι χοᾶς τῷ ἀδελφῷ ὡς πα-
 ροῦσα ἀπόντι ποιῆσαι· τοῦτο γὰρ ἡμῖν νῦν ποιεῖν δυ-
 νατὸν μετὰ τῶν προσπόλων· ἄς Θόας ὁ κρατῶν τῆς
 δε τῆς χώρας Ἑλληνίδος τυγχάνει μοι δεδωκώς· ἴαλλ'
 ἐξ αἰτίας τινὸς οὐπω εἰσῆλθον εἰς τὰ ἀνάκτορα ταῦτα,
 ἐν οἷς κατοικεῖ.

- ΟΡ. Πυλάδην, πρόσχες, φυλάσσου, μή τις ἡμῖν καθ' ὁδὸν
 ἀπαντήσῃ.
- ΠΥ. Θάρρει· πανταχόσε γὰρ μοι περιστρομβεῖται τὸ ὄμμα
 κύκλω.
- ΟΡ. Ἀλλ' ἄρ' οὐ δοκεῖ σοι ταῦτα τὰ τῆς θεοῦ ἀνάκτορα εἶναι
 ἐφ' ἣν ἐξ Ἄργους τυγχάνομεν πεπλευκότ·ς;
- ΠΥ. Ἴμοιγε· δεῖ δὲ καὶ σε ταῦτά συνδοκεῖν.
- ΟΡ. Καὶ βιωμὸς ὧδε ὃν Ἑλληνικὸν βάπτει αἶμα;
- ΠΥ. Καὶ τῶν αἱμάτων ξανθὰς ἐκείνας καθεῖται κόμας.
- ΟΡ. Ορᾶς δὲ δευριῦπὸ τοῖς θριγκοῖς καὶ σκυλα ἀπηρητημένα!
- ΠΥ. Ἐγῶγε· ἀκροθόνια ταῦτα ξένων ἀπολωλότων.
- ΟΡ. Ἀλλὰ σκοποῦντας ταῦτα δεῖ περιστρέφειν τὸ ὄμμα πάντη.
 Σὺ δ' εἰ φοῖβε Ἄπολλον, εἰς τίνας ἄρκυς αὖ ταυταισὶ
 ἐνέβαλές με οἷς ἔχρησας; ἐγὼ γὰρ τῷ τοῦ πατρὸς φό-
 νῳ ἐπεξιὼν, ἀνείλον τὴν μητέρα τολμήσας· καὶ τού-
 του, ἐπειδὴ ἄλλοθ' ὑπ' ἄλλων Ἑριννύων ἐτύγχανον

Δρόμους τε πολλοὺς ἐξέπλησα καμπίμους.
 Ἐλθὼν δὲ σ' ἠρώτησα, πῶς τροχηλάτου
 Μανίας ἂν ἔλθοιμ' ἐς τέλος πόνων τ' ἐμῶν,
 Οὓς ἐξεμόχθουν περιπολῶν καθ' Ἑλλάδα. 85
 Σὺ δ' εἶπας ἐλθεῖν Γαυρικῆς μ' ὄρους χθονός,
 Ἐνθ' Ἄρτεμις, σὴ σύγγονος, βωμοὺς ἔχει,
 Λαβεῖν τ' ἄγαλμα θεᾶς, ὃ φασιν ἐνθάδε
 Ἐς τούσδε ναοὺς οὐρανοῦ πεσεῖν ἄπο·
 Λαβόντα δ' ἢ τέχναισιν, ἢ τύχῃ τινί, 90
 Κίνδυνον ἐκπλήσαντ', Ἀθηναίων χθονί
 Δοῦναι· τὸ δ' ἐνθένδ' οὐδὲν ἐρρήθη πέρα·
 Καὶ ταῦτα δράσαντ' ἀμπνοᾶς ἕξειν πόνων.
 Ἦκω δὲ, πεισθεῖς σοῖς λόγοισιν, ἐνθάδε
 Ἄγνωστον ἐς γῆν, ἄξενον. σὲ δὲ ἱστορῶ,
 Πυλάδη (σὺ γάρ μοι τοῦδε συλλήπτωρ πόνου) 95
 Τί δρῶμεν; ἀμφίβληστρα γὰρ τοίχων ὄρας
 Ὑψηλά. πότερον δωμαίων προσαμβάσεις
 Ἐκδησόμεσθα; πῶς ἂν οὖν λάθοιμεν ἄν;
 ἢ χαλκότευκτα κληῖθρα λύσαντες μοχλοῖς;
 ὧν οὐδὲν ἴσμεν, ἦν δ' ἀνοίγοντες πύλας 100
 Ληφθῶμεν ἐσβάσεις τε μηχανώμενοι,
 Θανούμεθ'· ἀλλὰ πρὶν θανεῖν, νεῶς ἐπι
 Φεύγωμεν, ἢ περ δεῦρ' ἐναυστολήσαμεν.
 ΠΥ. Φεύγειν μὲν οὐκ ἀνεκτὸν οὐδ' εἰώθαμεν·

χόματα· σημαίνει δὲ τὰς ἀπὸ τοῦ βωμοῦ καταβροσὰς τῶν αἱμάτων. 91. Πέρα] εὔτω διαρθοῦσι τοῦτο ἀντὶ τὸ πέρασ ἵνα ᾤ. οὐδὲν ἄλλο εἴρηταισσι πρὸς
 με παρὰ ταῦτα. 97 Προσαμβάσεις] ἐς ἄλλαις πρὸς ἀμβάσεις, κα-

ἐλαυνόμενος ἄνω καὶ κάτω φυγὰς πανταχόσε, προσίων
 ἐχρησάμην σοι, ὅπως ἂν τῆς τε μανίας ταύτης καὶ
 τῶν πόνων, οὓς ἔτλην, ἀνά πᾶσαν πλανώμενος τὴν
 Ἑλλάδα, πρυσαίμην· σὺ δέ μοι ἀνεῖλες ἐλθόντα ἐς
 Ταύρους, ἐνθ' Ἄρτεμις ἡ σὴ ἀδελφὴ βωμὸν ἔχει, λα-
 βεῖν τὸ ἄγαλμα τῆς θεοῦ, ὃ ἐν τῷ ἔτε τῷ ναῶ φασί
 πεσεῖν οὐρανόθεν· λαβόντα δ' ὀπωτοῦν τύχῃ, ἢ τέ-
 χνῃ, καὶ τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνισάμενον ὅτω δήπο-
 τε τρόπῳ, ἀποδοῦναι αὐτὸ τῇ πόλει τῶν Ἀθηναίων·
 ταῦτά μοι εἴρηται παρὰ σοῦ, κούδέν τούτων πλέον·
 δράσαντα δὲ ταῦτα καλῶς, ἀπαλλαγῆσθεαί με τῆς
 νόσου. Τούτων οὖν οὕτως ἀνηρημένων, παρασχὼν πει-
 θόμενον ἑμαυτὸν, εἰς τήνδε τὴν ἄγνωσον καὶ ἄξενον
 ἦικον γῆν· Ἄλλ' ὦ Πυλάδη· σέ γάρ οἶδα μόνον τοῦ ἀγῶ-
 νος τούτου συλλήπτορά μοι γεγενημένον· τί σοι δοκεῖ;
 ὄρας γὰρ τὸν τοῦ ναοῦ περίβολον ὑψηλόν· πότερον οὖν,
 κλίμακας προσθέντες τῷ τοίχῳ, ὑπερβησόμεθα, ἢ μοχ-
 λοῖς τὰ κλειῖθρα χαλάσαντες; τῶν γὰρ ἐντὸς ἴσμεν
 οὐδέν ὅτι εἴη· πῶς δ' ἂν διδαχθεῖμεν ταῦτα; ἦν γὰρ
 τὰς θύρας διαρρήξαντες, ἢ τὸν τοῖχον ὑπερβαλόντες,
 ἀλῶμεν, ἀποθανούμεθα· καλὸν οὖν ἔμοιγε δοκεῖ πρὶν
 ἢ τι παθεῖν, ἐπανελθόντας εἰς τὴν ναῦν, ἐφ' ἧς τυγ-
 χάνομεν δεῦρ' ἀφιγμένοι, φεύγειν πλεύσαντας οἴκαδε
 πάλιν.

ΠΥ. Οὐτ' ἀνασχετὸν τοῦτ' ἂν εἴη, οὐθ' ἡμῶν αὐτῶν ἐσι φεύ-

καθάπερ ἐν Φοιν. στίχ. 499 καὶ 756. 98. Πῶς ἂν οὖν λάθοιμεν ἂν] οὕτως
 ἀντὶ τοῦ μάθοιμεν· εἶδ' ἄμεινον τὸ μάθοιμεν, ἔχεις τὴν τάξιν τῆς τῶν ὀνομά-

Τὸν τοῦ θεοῦ δὲ γρη μὲν οὐ κακιστόν.
 Νηοῦ δ' ἀπαλλαχθέντες, κρυψόμεν δέμας
 Κατ' ἄντρο', ἃ πόντος νοτίη διακλύζει μέλας,
 Νηὸς ἄπιθεν, μή τις εἰσιδὼν σκάφος
 Βασιλευσιν εἶπῃ, κατὰ ληφθῶμεν βία.
 Ὅτιαν δὲ νυκτος ὄμμα λυγαίας μόλη,
 Τολμητέον τοι ζεστον ἐκ ναοῦ λαθεῖν
 Ἄγαλμα, πάσας προσφέροντε μηχανάς.
 Ὅρα δὲ γ' εἴσω τριγλύφων, ὅποι κενὸν,
 Δέμας καθεῖναι τοὺς πόνους γὰρ οἱ γαθοὶ
 Τολμῶσι, δειλοὶ δ' εἰσὶν οὐδὲν οὐδέμου.

110

115

ΘΡ. Οὔτοι μακρὸν μὲν ἤλθομεν κώπη πόρον,
 Ἐκ τερμάτων δὲ νόστον ἀρούμεν πάλιν.
 Ἀλλ', εὖ γὰρ εἶπας. πειστέον χωρεῖν χρεῶν,
 Ὅποι χθονὸς κρύψαντε, λήσομεν, δέμας.
 Οὐ γὰρ τὸ τοῦ θεοῦ γ' αἴτιον γενήσεται,
 Πεσεῖν ἄχρηστον θέσφατον· τολμητέον.
 Μόχθος γὰρ οὐδεὶς τοῖς νέοις σκῆψιν φέρει.

120

ΙΦ. Εὐφραμεῖτ', ὦ πόντου
 Δισσὰς συγχωρούσας πέτρας
 Εὐξείνου ναίοντες.
 Ὡ παῖ τῆς Λατοῦς,
 Λίκτυν' οὐρεῖα,
 Πρὸς σὴν αὐλάν, εὐστύλων
 Νηῶν χρυσήρεις θριγκοὺς

125

των θέσεως ἐν τῇ παραφράσει. 113. Ὅρα. ἐν ἄλλοις, ὦρα 116. οὔτοι μακρὸν] ὄμηρον δοκεῖ παρωδεῖν.

• Αἰσχρὸν γὰρ δηρόντε μένειν, κενόντε νέεσθαι.

γειν· ἀλλὰ καὶ τὸν χρησμὸν αὐτὸν τὸν τοῦ θεοῦ οὐ
 δεῖ ἄπρακτον καταστῆσαι· νῦν δ' οὖν ἀπαλλαγέντες
 ἐντεῦθεν, καταδυσώμεθά πη εἰς τὰ ἄντρα τὰ παρὰ τῆ
 θαλάσση, μακρὰν τῆς νεῶς, ἵνα μή τις ἰδὼν τὸ σκάφος,
 κατείπῃ τοῖς ἐνταῦθα κρατοῦσι· καθ' ἀλῶμεν, εἴξαντες
 ἐκείνων τῷ πλήθει· ἐπειδὴν δὲ τάχιστα συσκοτάσῃ,
 ἐπιχειρητέα ἂν εἴη πάση μηχανῇ τὰ γαλμα ἀπὸ τοῦ
 ναοῦ ὑφελέσθαι· σκεπτόεν δ' ὅπως εἰσπεσοῦμεθα, διὰ
 τῶν τριγλύφων διεισδύντες ἐκείνων· ἀγαθῶν μὲν γὰρ
 τολμᾶν πρὸς τοὺς πόνους· κακῶν δὲ γνώριμα ἢ δει-
 λία· οἷς οὐδὲν περίεστιν, ἢ μηδένας παρὰ μηδέσιν εἶναι·

ΟΡ. Πειστέον σοι εὖ εἰπόντι· αἰσχρὸν γὰρ τοσοῦτον ἐκ περά-
 των γῆς διαπόντιον ἀναδεξαμένους ἀγῶνα, καὶ ἐρ' ἃ
 τυγχάνομεν πλεύσαντες, ἀφιγμένους, ἀπράκτους ἐπα-
 νελθεῖν· Χωρῶμεν τοίνυν, ὅποιδῆποτε λήσομεν πρὸς τὸ
 παρὸν καταδύντας· καθ' ὑπὸ σκότῳ ἐπιχειρῶμεν· οὐ
 γὰρ ἂν δικαίως αἰτιασάμεθα τὸν θεὸν, εἰ ὁ χρησμὸς γέ-
 νοιτ' ἄπρακτος· ἀλλὰ τολμητέον ἡμῖν· δειλῶν γὰρ ἐστὶν
 σκήπτεσθαι πόνους·

ΙΦ. Εὐφημεῖθ' ὑμεῖς, ὅσοιγε περὶ τὰς ἰκλεινάς Συμπληγά-
 δας τοῦ Εὐξείνου πόντου τυγχάνετε κατοικοῦντες· ὦ
 Ἄρτεμις, κύρη τῆς Λητοῦς, Δίκτυνα, ἢ ὄρεσι μάλισα
 χείρουτα· ἧς τῷ εὐστόλῳ καὶ χρυσεφερεῖ ναῷ ὄσια κλει-

ἔστι δ' ὅποσοῦν ποιητικώτερον ἐκτεφρασμένον. 124 Συγχωρούσας] τὰς Συμ-
 πληγάδας φησὶν, ἃς προσιόντι τῶν πρὸς αὐτὰς δοκοῦσιν ἐνοῦσθαι. 127. Δίκτυ-

- Πόδα παρθένοιον ὄσιον ὀσίας 130
 Κληδούγου δούλα πέμπω,
 Ἑλλάδος εὐίππου πύργους
 Καὶ τείχη χόρτων τ' εὐδένδρων
 Ἐξάλλάξασ' Εὐρώταν,
 Πατρῶων οἴκων ἔδρας. 135
- ΧΟ· Ἐμολον· τί νέον; τίνα φροντίδ' ἔχεις;
 Τί με πρὸς ναοὺς ἄγαγες, ἄγαγες;
 Ὡ παῖ τοῦ τᾶς Τροίας πύργους
 Ἐλθόντος κλεινᾶ σὺν κώπα
 Χιλιοναύτα μυριοτευχεῖ 140
 Τῶν Ἀτρειδᾶν τῶν κλεινῶν.
- ΙΦ· Ὡ δμωαί, δυσθρηνητοῖς *
 Ὡς θρήνοις ἔγκειμαι, τᾶς
 Οὐκ εὐμούσου μολπᾶς βροᾶν
 Ἀλύροις ἐλέγοις, 145
 Ἐ ἔ! ἐν κηδείοις οἴκοις!
 Αἶ μοι συμβαίνουσ' ἄται,
 Σύγγονον ἀμὸν κατακλαιομένα
 Ζωᾶς, οἶαν ἰδόμεαν ὄψιν [ὀνείρων]
 Νυκτὸς, τᾶς ἐξῆλθ' ὄρφνα. 150
 Ὀλόμαν, Ὀλόμαν· οὐκ εἴσ' οἴκοι
 Πατρῶοι· οἴμοι φροῦδος γέννα!
 Φεῦ, φεῦ τῶν Ἄργει μόχθων!
 Ἰώ! ἰὼ δαίμων, ὅς τὸν
 Μοῦνόν με κασίγνητον συλᾶς, 155
 Ἄδα πέμψας, ὦ τάσδε χοᾶς
 Μέλλω κρατῆρά τε τὸν φθιμένων

δοῦχος τέταγμαί εἶναι, τείχη καὶ πόλεις τῆς εὐόπλου
Ἑλλάδος, καὶ Εὐρώταν αὐτὸν τὸν διὰ χωρίων χλοερῶν
καὶ εὐδένδρων διεξιόντα, παρ ᾧ ἐστὶν ὁ πατρῷός μοι
οἶκος, καταλιπούσα.

ΧΟ. Δέσποινα, θύγατερ τοῦ κλεινοῦ Ἀτρείδου στρατηγήσαν-
τος ἐπὶ Τροίαν χιλίαις ναυσὶ, μυρίων ὄσων ἠγουμένου
Ἑλλήνων, τί ποτέ με κελεύεις, ἀγαγοῦσά με δεῦρο;
τί νέων ἔχεις εἰπεῖν;

ΙΦ. Ὡς ἐν μεγίστῃ ἀνάγκῃ, ᾧ φίλαι, γεγένημαι ὥστε
διὰ δυσθρηνητῶν θρήνων, καὶ ἐλέγων ἀλύρων παρά-
μουσον μέλπειν μολπὴν ἐν ἐπιταφίοις ὀλολυγαῖς, ἔ,
ἔ! οἳαί μοι αἰθῆς ἐπέρχονται συμφοραὶ, τὸν ἑμαυτῆς
φίλτατον ἀδελφὸν ὀδυρομένη ἀποθανόντα! οἷαν γὰρ οἶαν
ὄψιν τὴν παρελθούσαν νύκτα κατ' ὄναρ εἶδον· ὄλωλ'
ἀπόλωλ' ἄρα ἢ τάλαιν' ἐγὼ· οὐκέτι μοι πατρῷος περίε-
σιν οἶκος· καὶ τὸ γένος ἄρδην ὄχετο φροῦδον· φεῦ, φεῦ
τῆς ἐν Ἄργει τῶν πραγμάτων σπουδῆς· ἰὼ δαῖμον,
ὅς μοι τὸν μόνον μοι ἔτι λειπούμενον ἀδελφὸν ἀφελὼν,
προὔπεμψας Ἄδῃ· τούτῳ δὴ νῦν βούλομαι κατὰ γῆς

να] Ἄρτεμις. ἴδε Ἱππολ. στίχ. 146. 130. Πόδα... πέμπω] ἦλθον, περιφρα-
στικῶς· ἢ δὲ συνθήκη οὔτω, ἐγὼ ἢ σὴ δούλη πέμπω τὸν παρθενικὸν καὶ ὅσιον
πόδα τῆς ὀσίας κλειδούχου (ἑμκυτῆς) πρὸς σὴν ἀρλάν. κ.τ.λ. 134, Εὐρώταν
ἐν ἄλλοις δὲ κεῖται Εὐρώπαν, πιθανὸν καὶ τοῦτο. 140. Μυριοτεύχεϊ] οὔτω
μᾶλλον ἐπιθετικῶς πρὸς τὸ κῶπα· ἐν ἄλλοις δὲ κεῖται, Μυριοτεύχους· τὸ δὲ,
Ἀτρείδων, διακριτικῶς πρὸς τὸ, εὐθ.ντος. 144. Τὰς οὐκ εὐμούσου μολπᾶς
βοᾶν] ἐν ἄλλοις δὲ, Τὰς οὐκ εὐμούσου μολπαῖσι βοᾶς· ἢ δὲ συνθήκη ᾧδ' ἐ-
χέτω, ὡς ἐν δυσθρηνηταῖς θρήνοις κεῖμαι, (καὶ) ἐν ἀλύροις ἐλέγχοις τῆς οὐκ
εὐμούσου (κατὰ τὸ) βοᾶν μολπῆς, (ἔ, ἔ!) καὶ ἐν κηδείαις αἰκτείσι κεῖμαι ἐπὶ
τῆς αἰτίας, αἴμα συμπαίγουσι. 150. Ὀλομαν] ἀμφω βραχυγραφούμενα. ἐν
ἄλλοις δ', Ὀλομαν 153. Γέννα] ἀπέσθη πᾶν τὸ γένος. 157. Κρατῆρα] τὸ κραμα-

- Ὑδραίνειν γαίας ἐν νώτοις
 Πηγὰς τ' οὐρείων ἐκ μόσχων,
 Βάκχου τ' οἴνηράς λοιβάς,
 Ξουθᾶν τε πόνημα μελισσᾶν,
 Ἄ νεκροῖς θελκτήρια κεῖται.
 Ἄλλ' ἔνδος μοι πάγχρυσον
 Τεῦχος καὶ λοιβὰν Ἄδα.
 Ὡ κατὰ γαίας Ἀγαμεμνόσιον
 Θάλος, ὡς φθιμένῳ τάδε σοι πέμπω·
 Δέξαι δ' οὐ γὰρ πρὸς τύμβον σοι
 Ξανθὰν χαίταν, οὐ δάκρυ' οἶσω.
 Τηλόσε γὰρ δὴ σὰς ἀπενάσθην
 Πατρίδος καὶ ἐμᾶς, ἔνθα δοκίμα
 Κεῖμαι σφαχθεῖσα τλάμων·
ΧΟ. Ἀντιψάλμους ᾠδὰς ὕμνοντ'
 Ἀσιήταν σοι, βάρβαρον ἰαχὰν
 Δέσποινα γ' ἐξαυδάσω
 Τᾶν ἐν θρήνοις μοῦσαν νέκυσιν
 Μέλεον, τᾶν ἐν μολπαῖς Ἄδας
 Ὑμνεῖ δίχα παιάνων.
ΙΦ. Οἴμοι τῶν Ἀτρειδᾶν οἴκων!
 Ἐρῆει φῶς σκήπτρων, οἴμοι!
 Οἴμοι πατρώων οἴκων!
 Τίς δ' ἐκ τῶν εὐόλων Ἄργει

160

165

170

175

180

τὸ περιέχον ἀντὶ τοῦ περιεχομένου. 170. Καὶ ἐμᾶς] καὶ τῆς ἐμῆς· ἐν ἄλλοις Κε-
 μᾶς· καὶ ἐν ἄλλοις ἔτι Κεμᾶς, ὅ ἐστιν ἐλάφου εἶδος φασί, καὶ συντιθέασι·
 τοῦτο πρὸς τὸ δοκίμα ἐπομένως — Ἐνθα δοκίμα· ὅ ἐστι κατὰ τὸ δοκοῦν τῶν

ἴδε χοάςτε καὶ κράμα, ὡς νόμος νεκροῖς, ποιῆσαι,
γάλα ἐκ μόσχων ἄρειων, οἶνόν τε Βάκχου, καὶ μέλι
ξανθῆς μελίτσης, ἃ νεκροὺς θέλγει μάλιστα. Ἄλλ' ἄγε
σύγε δός μοι δέπας χρυσοῦν, καὶ τὴν λοιβὴν τῆ Ἄδῃ·
ὦ βλάστημα Ἀγαμέμνονος, ὁ ὑπὸ γῆν ἐν νεκροῖς εὕρι-
κόμενος, δέξαι τάσδε χοάς, ἃς ὡς φθιμένῳ σοι πέμπω·
οὐ γὰρ ἂν δυναίμην ἀξίως τιμῆσαί σε, οὔτε τὴν ἐμαυ-
τῆς κόμην ἐπὶ τοῦ σοῦ τάφου ἐπιθεῖναι ἀποχειραμένη·
οὔτε μὴν δάκρυα τὰμὰ κατασπεῖσαι, ὡς μακροῖς
σχοίνοις τῆς σῆς καὶ ἐμῆς ἀπεσχοιτισμένη πατρίδος,
ἐνθ' ἢ δύστηνος ἐγὼ δοκῶ τοῖς ἐκεῖ κεῖσθαι τῇ θεῶ
ἀποσφαγεῖσα.

ΧΟ. ὦ Δέσποινα, ἀντιφώνους ἔγωγ' ὠδὰς, καὶ ὕμνον Ἀσια-
νὸν ἐν βαρβάρῳ μέλψω φωνῇ· τοιαύτη γὰρ μούση ἐν
θρήνοις οἷτε νεκροὶ ἀρέσκονται μάλιστα, καὶ ὁ Ἄδης
ἐν μολπαῖς ἄνευ παιάνων ἄδει.

ΙΦ. Οἴμοι! ἔρρει ἄρ' ὁ τῶν Ἀτρεϊδῶν ἄρδην οἴκος· φροῦδα
δ' ὄχετο καὶ τὰ σκῆπτρα· ἐκ τίνος ἄρ' ἤρξατο τοῖς ἐν
Ἄργει εὐδαιμόνως βασιλεύσασι τὰ δεινά; ἐξ ὅτου γὰρ

Ἑλλήνων ἐκεῖ εἶμι σφαγεῖσα· τὸ δὲ ἐνθ' ὀκίμα; καὶ ἐνθ' ἃ ὀκίμα κεῖται ἐν
ἄλλοις. 174. Δεσποῖνα] ἐν ἄλλοις Δέσποινα γ', εἰς κλητικὴν. 175. Νέκυσιον μέ-
λεον] τὴν μελομένην νεκροῖς (ἴδε παρακατῶν στίχ. 650.) δέστιν, ἣν ἡμῶν
μέλει νεκροῖς ἐπάδειν ἢ ἀπλῶς ἐλεεινῆν. 179. Φῶς] τὸ σφελος, ἢ δόξα.

181. Τίς δ' . . . Ἀρχά] εὐτῶς ἐξ ἐτέρας γραφῆς ἀντὶ τοῦ Τίν' ὁ δὲ νοῦς ἐκεῖνος

Βασιλέων ἀρχά;
 Μόχθους δ' ἐκ μόχθων ἄσσει
 Δινευούσαις ἵπποισιν
 Πταναῖς ἀλλάξας ἐξ ἔδρας 185
 ἱερὸν ὄμμ' αὐγάς
 Ἄλιος· ἄλλοις δ' ἄλλα προσέβα
 Χρυσέας ἀρνὸς μελάθροις ὀδύνα,
 Φόνος ἐπὶ φόνῳ, ἄχεά τ' ἄχεσιν.
 Ἔνθεν τῶν πρόσθεν δμαθέντων 190
 Τανταλιδᾶν ἐκθαίνει ποινά γ'
 Εἰς οἴκουσ. σπεύδει δ' ἀσπούδαστα
 Ἐπὶ σοι δαίμων,
 Ἐξ ἀρχᾶς μοι δυσδαίμων,
 Δαίμων τᾶς ματρὸς ζώνας· 195
 Καὶ νυκτὸς κείνης ἐξ ἀρχᾶς
 Λογιᾶν στερρῶν παιδείαν
 Μοῖραι συντείνουσι θεαί,
 Ἄ μναστευθεῖς' ἐξ Ἑλλάνων,
 Ἄν πρωτόγονον θάλος ἐν θαλάμοις 200
 Λήδας ἁ τλάμων κούρα
 Σφάγιον πατρώα λώβα
 Καὶ θῦμ' οὐκ εὐγάθητον
 Ἔτεκεν, ἔτρεφεν, εὐκταίαν

τῶν ἐν Ἄργει εὐτυχῶς βασιλευσάντων ἢ ἀρχὴ τῶν δυστυχῶν γέγονε;

183. Μόχθους . . . ἄλιος] ταύτην τὴν γραφὴν εἰλόμην ἀντὶ τῆς δε.

» . . . Μόχθους δ' ἐκ μόχθων

» Ἄσσει δινευούσαις ἵπποισιν

» Πταναῖς· ἀλλάξας

» Δ' ἐξ ἔδρας' ἱερὸν ὄμμ' αὐγάς ἧλιος

Πέλοψ τὰς εὐσρόφους καὶ πτηνάς ἐκείνας ἐδέξατο ἵππους,
 πόνος ἐκ πόνου ἀμείβεται πόνον, καὶ ὁ ἥλιος παλιν-
 δρομήσας, τὴν ἐναντίαν ὤφθη διφρεύσας φορὰν·
 κάκτῃς χρυσῆς αὐθις ἀρνὸς ἄλλοις ἄλλα συνεβρύη δεινὰ,
 φόνοι ἐπὶ φόνοις, καὶ ἐπὶ συμφοραῖς συμφοραί. Ἐντεϋ-
 θεν ἄρα τῶν πρώτων Τανταλιδῶν ἀπολωλότων, Ποινή
 τις πληροῦται διηνεκῶς τὸν οἶκον τοῦτον λυμαينوμένη·
 δαίμων γάρ με ἀλάστωρ ἐξ ἀρχῆς καὶ αὐτῆς τῆς γα-
 τρὸς τῆς μητρὸς μου ἐλαύνειν δοκεῖ· αἱ γὰρ Μοῖραι ἐξ
 αὐτῆς τῆς νυκτὸς τῆς συλλήψεως σκληρὰν μοι παι-
 δείαν ἐπέκλωσαν· καὶ γὰρ ἢ ἐν Ἑλλάσι μνηστευθεῖσα,
 ἦν ἡ κόρη τῆς Δήδαις, ἡ ἐμὴ μήτηρ ἔτεκεν ἐν θαλάμῳ,
 καὶ ἔτρεφε ψυχρὸν φρενοβλαβία τοῦ πατρὸς ἐσόμενον

Καθ' ἣν γὰρ προειλόμην γραφὴν ἀναφέρεται σύμπαν τὸ χωρίον ἐς τὸ πάθος ἐκεῖνο τὸ τοῦ ἡλίου μόνου (ἴδε Ὀρέστ. στίχ. 5. καὶ 982). κατὰ τοῦτο δὲ με-
 ρίζεται καὶ πρὸς Πέλοπα, ὡς μοι καὶ παραπέφρασαι ἀντικρῶ, οὐ καλῶς ἴσως·
 τὸ γὰρ, δινευούσαις, οἰκειότερον ἂν ἀποδῶτο τῷ τοῦ ἡλίου ἄρματι, ὡς περι-
 δινεύοντι τὸν οὐρανόν, ἢ τῷ τοῦ Πέλοπος πτερωτῷ. 202. Ἀσπεύδαστα] ἐπὶ
 κακῷ, μὴ προσηκόντως. Τὸ δὲ, ἐπὶ σοί, ἐπεμένως (καίτοι ἐν ἄλλαις κεῖται,
 ἐπὶ τοῖς, ὅ ἐστι, τοῖς οἴκοις.) αὐτὴ ἔοικε πρὸς ἑαυτὴν ἀποτείνεσθαι. 204. Μη-
 τρὸς [ζώνης] ἐκ κοιλίας μητρὸς. 206. Λοχιῶν] οὕτως ἀμεινον ἐξ ἐτέρας γραφῆς
 ἀντὶ τοῦ, ἐξ ἀρχῆς λοχεῖαν· ἢ ἢ ἐξ ἀρχῆς τῆς γεννήσεως. 199. Ἡ μνηστευ-
 θεῖσα] ἐν ἧθει ἀναγνωστέον, ὡς ἀσυνάρτητον τι ἐν λόγῳ θρηνητικῷ, πολὺν-
 τὸν ἐνθύμιον καὶ ἐνδιάθετον πολλάκις ἔχοντι λόγον· δοκεῖ δ' οὖν ἐκλιπεῖν τι
 τοῦ χωρίου, εἰμήτις ἐκβάσασαί το τὴν ἀπόδοσιν παρακατιῶν εἰς το Ναιῶ· ὡσπερ
 καὶ γὰρ συνήρτησα ἐν τῇ παραφράσει 200. Πρωτόγονον] καὶ μὴν ἐν Ὀρέστη.
 (στίχ. 23.) Χρυσόθεμιν πρωτόγονον τίθησι. 204. Εὐκταίαν] σύνταξον τῶτα
 πρὸς τὸ νόμφην κατωτέρω· ὁ ἐν ἄλλαις νυμφαῖον κεῖται.

Ἰππείοις ἐν δίφροισιν
 Ψαμάθων Αὐλίδος ἐπέβασαν
 Νύμφαν (οἴμοι!) δύσνυμφον
 Τῷ τᾶς Νηρέως κούρας, αἴ! αἴ!
 Νῦν δ' ἀξείνου πόντου ξείνα
 Δυσχόρτους οἴκους ναίω
 Ἄγαμος, ἄτεκνος, ἄπολις, ἄφιλος,
 Οὐ τὰν Ἄργει μέλπους Ἥραν,
 Οὐδ' ἰστοῖς ἐν καλλιφθόγγοις
 Κερκίδι Παλλάδος Ἀθθίδος εἰκῶ
 Καὶ Τιτάνων ποικίλλουσ', ἀλλ'
 Αἰμορρᾶντων δυσφόρμιγγα
 Ξείνων αἰμάσσουσ' ἄταν βωμοῦς
 Οἰκτρὰν τ' αἰαζόντων αὐδᾶν,
 Οἰκτρὸν τ' ἐκβαλλόντων δάκρυον.
 Καὶ νῦν κείνων μὲν μοι λάθα.
 Τὸν δ' Ἄργει ὀμαθέντα κλαίω
 Σύγγονον, ὃν ἔλιπον ἐπιμαστιδίον γ'
 ἔτι βρέφος, ἔτι νέον, ἔτι θάλος
 Ἐν χερσὶν ματρὸς πρὸς στέρνοις τ'
 Ἄργει σκηπτουχὸν Ὀρέσταν.

210

215

220

225

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΧΟΡΟΣ, ΒΟΥΚΟΛΟΣ, ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

ΧΟ. Καὶ μὴν ὄδ' ἀκτὰς ἐκλιπὼν θαλασίους
 Βουφορβὸς ἤκει, σημανῶν τί σοι νέον.

θῦμα. κατὰ ἤγαγόν με εἰς Δυλίδα ὀχουμένην ἐν δίφρῳ,
 εὐκταίαν νύμφην κακόνυμφον (οἴμοι!) τῷ τῆς Θετιδος
 ἐσομένην· αὐτῇ, φημί, ἦδ' εὖ νῦν ξένη ἐν ξένοις οἴκους
 κατοικῶ δυσκατοίκους ὧδε κατὰ τὸν εὐξείνον πόντον,
 ἄγαμος· ἄτεκνος, ἄπολις, ἄφιλος, οὐκέτι τὴν ἐν Ἄργει
 ὑμνοῦσα Ἥραν, οὔτε μὴν τὴν τῶν Τιτάνων εἰκόνα ἐν τῷ
 τῆς Ἀθηναῖς πέπλῳ, τῷ ὑπὸ φθόγγοις τῆς κερκίδος ὑφαι-
 νομένῳ, ἀνθοκρόκοις πήναις διαποικίλλουσα· ἀλλὰ τῷ
 τῶν ξένων, κακόμοισον καὶ οἰκτρὰν ἀφιέντων φωνῆν,
 καὶ δάκρυ καταλειπόντων ἑλεεινὸν, περιρρέοντι αἵματι
 τοὺς βωμοὺς ἐξιμάσσουσα. Ἄλλ' ἐκείνων μὲν ἐκοῦσά γ'
 ἐπιλήσομαι· νῦν δὲ κλαίω, ὃν ἔλιπον ἐν Ἄργει ἀδελφὸν
 ὑπομάζιον, ὥσπερ βλάστημα νεοθαλὲς ἐν ἀγκάλαις
 μητρώαις, Ὀρέστην, τὸν τοῦ σκῆπτρου ἐν Ἄργει διά-
 δοχον, τοῦτον νῦν κλαίω, τοῦτον θρηνηῶ ἢ τλήμων.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΧΟΡΟΣ, ΒΟΥΚΟΛΟΣ, ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

ΧΟ. Καὶ μὴν Βουκόλος ἐκεῖνος ὡς ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ σπεύδει
 δεῦρο, ὡς τι νέον σημανῶν.

214. Εἰκὼ Τιτάνων] Ἀθηναῖς ἐν τῇ Τιτανομαχίᾳ ἀριστευσάσης, ἐτίμων αὐ-
 τὴν Ἀθηναῖοι ἐν τοῖς Παναθηναίσις πέπλῳ, ἐν ᾧ ἐποικίλλον αἱ παρθέναι τὰς
 τῆς θεοῦ Ἀριστείας. Ἴδε Ἐκάβη. 517. 170. 216. Αἰμορρῶντων] ἡ συνθήκη
 οὕτω μᾶλλον. Ἄλλ' αἰμορρῶντων ξείνων αἰμάσσουσα βωμοὺς, δυσφόρμιγιά τε
 οἰκτρὰν τε αἰαζόντων ἄταν. 218. Λυδῶν· οἰκτρὸν] οὕτω μᾶλλον, ἀντὶ τοῦ

- ΒΟ.** Ἀγαμέμνωνος παῖ καὶ Κλυταιμνήστρας τέκνον,
Ἄκουε καινῶν ἐξ ἐμοῦ κηρυγμάτων.
- ΙΦ.** Τί δ' ἐστὶ τοῦ παρόντος ἐκπλήσσαν λόγου; 230
- ΒΟ.** Ἦκουσιν ἐς γῆν κυανέαν Συμπληγάδα,
Πλάτῃ φυγόντες, δίπτυχοι νεανίαί,
Θεᾶ φίλον πρόσφαγμα καὶ θυτήριον
Ἀρτέμιδι. χέρνιθας δὲ καὶ κατάργματα
Οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη; 235
- ΙΦ.** Ποδαποί; τίνος γῆς ὄνομ' ἔχουσιν οἱ ξένοι;
- ΒΟ.** Ἕλληνες, ἐν τοῦτ' οἶδα, τοῦ περαιτέρω.
- ΙΦ.** Οὐδ' ὄνομ' ἀκούσας οἶσθα τῶν ξένων φράσαι;
- ΒΟ.** Πυλάδης ἐκλήζεθ' ἄτερος πρὸς θατέρου.
- ΙΦ.** Τοῦ ξυζύγου δὲ τοῦ ξένου τί τοῦνομ' ἦν; 240
- ΒΟ.** Οὐδεὶς τόδ' οἶδεν· οὐ γὰρ εἰσηκούσαμεν.
- ΙΦ.** Πῶς δ' εἶδες αὐτούς, καὶ τυχόντες εἴλετε;
- ΒΟ.** Ἄκραις ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἄξενου πόρου.
- ΙΦ.** Καὶ τίς θαλάσσης βουκόλοις κοινωνία;
- ΒΟ.** Βοῦς ἦλθομεν νίψοντες ἐναλίᾳ δρόσω. 246
- ΙΦ.** Ἐκεῖσε δὴ ἴπανελθε, πῶς νιν εἴλετε,
Τρόπῳ θ' ὁποίῳ; τοῦτο γὰρ μαθεῖν θέλω·
Χρόνιοι γὰρ ἦκουσ'· οὐδέπω βωμὸς θεᾶς
Ἑλληνικαῖσιν ἐξεφοινίχθη ῥοαῖς.
- ΒΟ.** Ἐπεὶ τὸν ἐσρέοντα διὰ Συμπληγάδων 250
Βοῦς ὑλοφορέουσι πόντον εἰσεβάλλομεν,
Ἦν τις διαρρώξ κυμάτων πολλῶ σελῶ

εὐδ' ἀνοικτρον ἐν ἄλλοις. 230. Τί δ' ἐστὶ . . . λόγου] τί ἐστὶ τοῦτο, ὃ ἐκπε-
λήσει: ἡμᾶς ἐκ τοῦ παρόντος λόγου, ἢ τί καινὸν μέρος τοῦ σοῦ λόγου οὕτως
ἡμᾶς ἐκπλήσει. 231. Κυανέαν Συμπληγάδα] ἀπὸ μέρους τὸ ὄλεν· ἐγγοσι δὲ

- ΒΟ.** Ἀγαμέμνωνος καὶ Κλυταιμνήστρας θύγατες, πρόσχες μοι τὸν νοῦν, οἷς ἤκω σοι ἐρῶν.
- ΙΦ.** Τί δ' ἔσθ', ὃ λέγων οὕτως, ἐξέπληξάς με;
- ΒΟ.** Δύο τινές νεανίαι φυγάδες, εἰσπλεύσαντες διὰ τῶν Συμπληγάδων, ἤκον δεῦρο, φίλον πρόσφαγμα, καὶ θῦμα ἐσόμενοι τῇ θεῷ· οὐκ ἂν οὖν φθάνοις οὐλοχύτας καὶ χέρνιβας εὐτρεπίζουσα;
- ΙΦ.** Ποδαποὶ δὲ τυγχάνουσιν οὗτοι, εἰ καὶ τοῦτ' αἶσθα;
- ΒΟ.** Ἕλληνές γε ἐν τοῦτ' οἶδα μόνον, κούδέν περαιτέρω.
- ΙΦ.** Ὄνομα δ' αὐτῆς ποῦν δῆποτ' οἶσθ' ἀκούσας;
- ΒΟ.** Πυλάδην ἄτερος τὸν ἕτερον ἐκαλεῖ.
- ΙΦ.** Τὸν δ' ἕτερον οὐκ οἶσθα πῶς ἀκούει;
- ΒΟ.** Οὐδεὶς ἡμῶν τοῦτ' ἤκουσε παρ' ἐκείνοις.
- ΙΦ.** Ποῦ δὲ ἅμα ἰδόντες, συνελάβετε τούτους;
- ΒΟ.** Παρὰ τὰς ἀκτὰς πλησίον τῆς θαλάσσης.
- ΙΦ.** Τί δὲ κοινὸν βουκόλοις καὶ θαλάσση;
- ΒΟ.** Τὰς βοῦς ἐξηλάσαμεν ὡς νίψοντες αὐτὰς ἐκεῖσε.
- ΙΦ.** Καλῶς· νῦν δ' ἐπάνελθε εἰς τὸ πρῶτον, ὅπως κρατήσαντες αὐτῶν, εἴλετε· διαφέρει γάρ μοι τοῦτο μαθεῖν. διὰ γὰρ χρόνου πολλοῦ τυγχάνουσιν ἤκοντες ἐκεῖθεν, καὶ ὁ τῆς θεᾶς βωμὸς οὐδέπω αἵματι Ἑλληνικῷ ἐξημάχθη.
- ΒΟ.** Ὡς γὰρ εἰσηλάσαμεν τὰς βοῦς εἰς τὸν πόντον τὸν διὰ τῶν συμπληγάδων εἰσρέοντα, ἰδὼν τις ἡμῶν πρὸς τῇ ἀκτῇ, ἐνθ' ἦν ἀπορρώξ τις, ὑφ' ἣν ἐτσεγάζοντο πορφυ-

τὸν Εὐξεινον πόντον· ἐν δ' ἄλλοις κεῖται εἰς γενικὴν Κυαννῶν Συμπληγάδων.
αδα. Διαρρώξ ἀγμὸς] (ἐν ἄλλοις δὲ, ἀγμὸς) ἐπιθετικῶς ταῦτα· τότες σκληρῶς

Κοιλωπὸς ἀγμὸς, πορφυρευτικάι στέγαι·
 Ἐνταῦθα δισσοὺς εἶδέ τις νεανίας 255
 Βουφροβὸς ἡμῶν, κάπεχώρησεν πάλιν,
 Ἄκροισι δακτύλοισι πορθμεύων ἴχνος.
 Ἐλεξε δ' οὐχ ὄρατε; δαίμονές τινες
 Θάσσουσιν οἶδε θεοσεβῆς δ' ἡμῶν τις ὦν,
 Ἀνέσχε χεῖρα, καὶ προσεύξατ' εἰσιδῶν·
 Ὡ ποντίας παῖ Λευκοθέας, νεῶν φύλαξ, 260
 Δέσποτα Παλαῖμον, Ἴλεως ἡμῖν γενοῦ,
 Εἴτ' οὖν ἐπ' ἀκταῖς θάσσετον Διοσκόρω,
 Ἡ Νηρέως ἀγάλαθ', ὅς τὸν εὐγενῆ
 ἔτικτε πεντήκοντα Νηρηίδων χορόν.
 Ἄλλος δέ τις μάταιος, ἀνομίᾳ θρασυς, 265
 Ἐγέλασεν εὐχαῖς, ναυτίλους δ' ἐφθαρμένους
 Θάσσειν φάραγγ' ἔφασκε τοῦ νόμου φόβῳ,
 Κλύοντας, ὡς θύοιμεν ἐνθάδε ξένους.
 ἔδοξε δ' ἡμῶν εὐ λέγειν τοῖς πλείοσιν,
 Θηρᾶν τε τῇ θεῷ σφάγια τάπιχώρια. 270
 Κἄν τῷδε πέτραν ἄτερος λιπῶν ξένοι
 ἔστη, κάρᾳ τε διετίναξ' ἄνω κάτω
 Κἄπεστέναξεν, ὠλένας τρέμων ἄκρας,
 Μανίας ἀλαίνων, καὶ βοᾷ κυναγός ὡς·
 Πυλάδη, δέδορκας τήνδε; τήνδε δ' οὐχ ἴρας 275
 Ἄδου δρῆκαιναν, ὡς με βούλεται κτανεῖν,
 Δειναῖς ἐχίδναις εἰς ἔμ' ἐστοιμῶμ νη;
 Ἡ δ' ἐκ χιτώνων πῦρ πνέουσα καὶ φόνον
 Πτεροῖς ἐρέσσει, μητέρ' ἀγκάλαις ἐμὴν
 ἔχουσα, πέτρῳ ὄχθον ὡς ἐπεμβάλη. 280

ρεῖς, ἄνδρας δύο, καὶ καταπτύξας, ἀπεχώρησε πάλιν
 ἀκροβάτων, οὐχ ὄραθ' ὑμεῖς, λέγων πρὸς ἡμᾶς, δαίμο-
 νές τινες ᾧδ' εἰσὶν· καί τις ἡμῶν ἀνὴρ θεοσεβῆς ἀνασχών
 τὰς χεῖρας, ἐπεθείασεν ἅμ' ἰδῶν. Δέσποτα Παλαῖμον,
 Λευκοθέας παῖ τῆς ποντίας, ὁ σωτὴρ τῶν πλωιζομένων
 ἰλήκοις ἡμῖν, εἴθ' οἱ Διόσκουροι κάτοικεῖτε ἐνθάδε,
 εἴτε καὶ Νηρέως ἀγάλματα τυγχάνετε ὄντες· ὅς τὸν
 τῶν πενήκοντα Νηρηίδων ἐγέννησεν ἀριθμόν· ἀλλὰ
 ταῦτ' ἐκείνου ἀνολολύξαντος, ἕτερός τις τῶν ἀσελγεσέ-
 ρων καὶ θρασύτερων ἐγέλασαν ἐπὶ ταῖς εὐχαῖς, ναύτας
 λέγων ἐκείνους εἶναι, ναυαγία, ὡς ἔοικε, χρησαμένους· φό-
 βῳ δὲ τοῦ νόμου καταδύναί εἰς τήνδε τὴν διαρρώγα, ἀκού-
 σαντας ἡμᾶς θύειν τῇ θεῷ τοὺς τοιούτους· καὶ ταῦτα
 λέγων, ἔδοξε τοῖς γε πλείοσιν ἡμῶν οὐκ ἀπίθανα λέγειν·
 καὶ δὴ ἐπιχειρητέα ἡμῖν ἐδόκει θηρᾶν τὰ νομιζόμενα
 σφάγια τῇ θεῷ· Ἐν δὲ τούτῳ ἄτερος τῶν ξένων, ἐξελθὼν
 αἴφνης ἀπὸ τῆς πέτρας, καὶ ῥᾶς διέσειε τὴν κεφαλὴν
 ἄνω κάτω, σενάζων τε καὶ τρέμων τὰς χεῖρας, καὶ
 πάνθ' οἷα οἱ μανία κάτοχοι ὄντες, ποιῶν· ἐβόα γὰρ
 μέγα, ὥσπερ κυνηγός, Πυλάδῃ, λέγων, ὄρας τήνδε;
 τὴν ἑτέραν δ' ἐκείνην τὴν τοῦ Ἄδου δράκαιναν οὐχ
 ὄρας, δειναῖς ἐχίδναις ἐπ' ἐμὲ ἐφωπλισμένην, καὶ βου-
 λομένην με ἀνελεῖν; ἢ δ' αὖ τρίτη ἦδε, πῦρ καὶ φό-
 νον ἐκ τῶν χιτώνων αὐτῶν πνέουσ' ὅλως, καὶ τὴν ἐμὴν
 μητέρα φέρουσα ἐν ἀγκάλαις, ἐρέσσει τοῖς πτεράϊς,
 ὡς ἐπιπέσημοι, τὴν ἀπορρώγα ταύτην ἐπεισβαλοῦσα.

καὶ πετρώδης διερρηγμένος. 260. Λευκοθέα] ἴδε Ἀπολλοδώρου βιβλ. Γ'. 4,

Οἷμοι! κτενεῖ με ποῖ φύγω; παρῆν δ' ὄρα^ν
 Οὐ ταῦτ' ἀμορφῆς σχήματ', ἀλλ' ἠλλάσσετα
 Φθογγὰς τε μόσχων καὶ κυνῶν ὑλάγματα,
 Ἄ φασ' Ἐρινυῖς ἰέναι, μιμήματα.

Ἡμεῖς δὲ συσταλέντες, ὡς θανούμενοι, 285

Σιγῇ καθήμεθ'· ὁ δὲ χερὶ σπάσας ξίφος,
 Μόσχους ὀρούσας ἐς μέσας, λέων ὅπως,

Παίει σιδήρῳ λαγόνας, ἐς πλευρὰς ἰεῖς,

Δοκῶν Ἐρινυῖς θεᾶς ἀμύνεσθαι τάδε,

ὣς αἵματηρὸν πέλανον ἐξανθεῖν ἀλόξῃ. 290

Κὰν τῶδε πᾶς τις, ὡς ὄρα^ν βουφόρβια

Πίπτοντα καὶ πορθούμεν', ἐξωπλίζετο,

Κόχλους τε φυσῶν, συλλέγων τ' ἐγχωρίους·

Πρὸς εὐτραφεῖς γὰρ καὶ νεανίας ξένους

Φαύλους μάχεσθαι βουκόλους ἠγούμεθα· 295

Πολλοὶ δ' ἐπληρώθημεν ἐν μικρῷ χρόνῳ.

Πίπτει δὲ μανίας πίτυλον ὁ ξένος μεθεῖς,

Στάζων ἀφρῶ γενεῖον· ὡς δ' ἐσειδόμεν

Προὔργου πεσόντα, πᾶς ἀνὴρ ἔσχεν πόνον,

Βάλλων, ἀράσσων· ἄτερος δὲ τοῖν ξένοι 300

Ἀφρόν τ' ἀπέψα, σώματός τ' ἐτημέλει,

Πέπλων τε προὔκάλυπτεν εὐπῆνους ὑφᾶς,

Καραδοκῶν μὲν τάπιόντα τραύματα,

Φίλον δὲ θεραπείαισιν ἄνδρ' εὐεργετῶν.

258. καὶ Ὠγουγία. B, 40. 293. Κόχλους τε φυσῶν] ἐν γὰρ ἐκείναις ταῖς καιροῖς
 μήπω εὐρημένης τῆς σάλπιγγος, κόχλω ἢ κοχλία θαλασίῳ ἐσάλπιζον. ἴδὲ
 Φοιν. σίχ. 1392. 299. Προὔργου πεσόντα] ὠφελίμως ἡμῖν πεσόντα.

οἴμοι, ἀπόλωλα ὄλωσ' ποῖ δὴ καταφύγω ὁ δύσηνος; Τοιαῦτα δὲ δρῶν καὶ λέγων, οὐ τυχῶν τῆς μορφῆς ἐδείκνυε σχήματα ἄλλ' ἄλλοι' ἄλλως αἰεὶ ἐνηλάσσετο, μύσγων φθογγὰς προϊέμενος, καὶ κυνῶν ἀπομιμούμενος ὕλακας· ἄς Ἐρινύων εἰναίφασιν ἐμπνεύσεις· ὑμεῖς δὲ πρὸς θάνατον ἀποδειλιάσαντες, ἐκαθήμεθα σιγῇ· ὁ δὲ, σπασάμενος τῷ ξίφος ἴησιν ὁμόσε ἐπὶ τὰς βούς, ὥσπερ λέων, κὰν μέσαις γενόμενος, ἔκαινε, παίων τὰς προσυγούσας, πλευρὰς καὶ λαγόνας, ὄπη τύχοι, διαβρῆχίζων καὶ πλευροκοπῶν, Ἐρινύας δοκῶν τυχῶν δρῶν· ὡς δὲ ὁ τῆς θαλάσσης ἀφροῦς ἐφοινίχθη τῷ καταβρέοντι αἵματι, καὶ τὸ βουκόλιον διεφθείρετο σφαζόμενον καὶ πορθούμενον, οὐκέθ' ἡμῖν ἀνασχετὸν ἦν, ἀλλὰ πᾶς τις ἔρρωται ἀταμύνεσθαι· καὶ κόλχοις χρησάμενοι σάλπιγξιν, ἐγχωρίους πανταχύθεν καὶ ἄλλους μετεκαλούμεθα· πρὸς γὰρ νεανίας σφριγῶντας τοῖς σώμασι, φαῦλοι ὄντες βουκόλοι, οὐκ ἀξιόχρεω εἶναι ἠγούμεθα διαμάχεσθαι· Ἡμεῖς μὲν οὖν ἐν βραχεῖ χρόνῳ πολλοὶ ἐγενόμεθα· ὁ δὲ ξένος, μεθείσης αὐτὸν τῆς μανίας, πίπτει, ἀβληχρὸς ὄλωσ' καὶ αἴος γεγεννημένος, μεστὸς ἀφροῦ τὸ γένειον ὦν· καὶ τοῦθ' ἡμεῖς καιρὸν ἡμέτερον ποιησάμενοι, εὐθύς εἰχόμεθα ἔργου, πονοῦντες, ἀράσσοντες, λίθοις βάλλοντες πανταχύθεν. Ὅδ' ἕτερος αὐτῶν, τόντ' ἀφρὸν ἀπομάττων, καὶ τοῦ σώματος τοῦ ἀσθενούντος ποιούμενος πρόνοιαν, περιεκάλυπτε πέπλοις αὐτὸν σεγανύς, τὰς τε τῶν λίθων κεραιδοκῶν προσβολὰς, καὶ τὸν κείμενον περιποιῶν σὺν σπουδῇ· ἐν δὲ τρίτῳ ἀνασφιλας

Ἐμφρων δ' ἀνάξας ὁ ξένος πεσημάτος,
 Ἐγνώ κλύδωνα πολέμιων προσκείμενον,
 Καὶ τὴν παροῦσαν συμφορὰν αὐτοῖν πέλας,
 Ὠμωξέ θ'. ἡμεῖς δ' οὐκ ἀνίεμεν, πέτρους
 Βάλλοντες, ἄλλος ἄλλοθεν προσκείμενοι·
 Οὐ δὴ τὸ δεινὸν παρακέλευσμι' ἠκούσαμεν·
 Πυλάδῃ, θανούμεθ'· ἀλλ' ὅπως θανούμεθα
 Κάλλισθ'. ἔπου μοι, φάσγανον σπάσας χερί,
 ὣς δ' εἶδομεν δίπαλτα πολέμιων ξίφη,
 Φυγῇ λεπταίας ἐξεπίπλαμεν νάπας·
 Ἀλλ' εἰ φύγοι τις, ἄτεροι προσκείμενοι
 Ἐβαλλον αὐτούς· εἰ δὲ τούσδ' ὠσαίατο,
 Αὔθις τὸ νῦν ὑπεῖκον ἤρασσον πέτρους.
 Ἀλλ' ἦν ἄπιστον· μυρίων γὰρ ἐκ χερῶν
 Οὐδεὶς τὰ τῆς θεοῦ θύματ' εὐτύχει βαλῶν.
 Μόλις δέ νιν τόλμη μὲν οὐ χειρούμεθα,
 Κυκλω δὲ περιβάλλοντες ἐξεκλέψαμεν
 Πέτρους χερῶν φασγαν', ἐς δὲ γῆν γόνυ
 Καμάτῳ καθεῖσαν πρὸς δ' ἀνακτα τῆσδε γῆς
 Κομιζομέν νιν· ὁ δ' ἐσιδῶν, ὅσον τάχος
 Ἔς χερνιβάς τε καὶ σφαγεῖ' ἔπεμπέ σοι.
 Εὐχου δὲ τοιάδ', ὦ νεᾶνι, σοὶ ξένων
 Σφάγια παρεῖναι· κἄν ἀναλίσκης ξένους
 Τοιούσδε, τὸν σὸν Ἑλλὰς ἀποτίσει φόνον,
 Δίκας τίουσα τῆς ἐν Αὐλίδι σφαγῆς.

305

310

315

320

325

305. Ἀνάξας] ἐν ἄλλοις δ' ἀναίξας· ἀντὶ τοῦ ἀναίξας ἀπὸ τοῦ ἀίστω.

319. Βαλῶν] ἐν ἄλλοις κεῖται λαβῶν. 321. Ἐξεκλέψαμεν . . . φάσγανα] πῶς ἂν γένοιτο τοῦτ' οὐκ εἶδ' ἄλλως, ἢ ὅτι τῷ πλήθει τῶν λίθων ἐνδόντες, ἀφῆ-

κἀκεῖνος, καὶ γενόμενος ἑαυτοῦ, συγῆκεν, οὐ κινδύνου αὐτοῖς, ὑπὸ πολεμίων περιεσοιχισμένοις, τὰ πράγματα ἔστηκε· τὸν δὲ ὄλεθρον παρόντα ὄρων, ἀνωλόλυξεν· ἡμεῖς δὲ οὐκ ἀνεῖμεν, ἄλλος ἄλοθην ἐπιθέμενοι, λίθους βάλλοντες ἐπὶ αὐτούς· ὅποτε καὶ τὸ δεινὸν ἐκείνο ἠκούσαμεν αὐτοῦ παρακέλευσμα. Πυλάδη, ἔφη, ἐπὶ ἀκμῆς ξυροῦ ἡμῖν τὰ πράγματα κεῖται· ἀλλ' ὅπως δράσαντες πρότερόν τι, ἀποθανούμεθα κάλλιςα· Ἐκδὴ τούτων παρακελευσάμενος τὸν ἕτερον, τὸ ξίφος σπασάμενον, ἔπεσθαι, χωρεῖ ῥαγδαῖος ὡς μάλισα ἐφ' ἡμᾶς· ἡμεῖς δ' ὡς εἶδομεν ξίφη δίσομα πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας ἀσράπτοντα, ὑπερβαλόντες τὸ νάπος, ὠχόμεθα φεύγοντες· ἀλλ' οὐδ' ὡς αὐτοῖς εὐ προὔχωρει· ἕτεροι γὰρ ὄπισθεν ἐπιθέμενοι, ἔβαλον· εἰ δὲ κἀκεῖνους ἀποκρούσαιντο συστραφέντες, προσέκειντο αὐθις οἱ ἀρτίως ὑπείζαντες· ἀλλὰ καὶ οὕτως οὐδὲν ἦν ἡμῖν κατορθοῦν· καίτοι γὰρ μυρίων ἡμῶν προσκειμένων, οὐδεὶς ἐτύγχανεν αὐτῶν λίθοις· καὶ τέλος τύλμη μὲν οὐκ ἦν ἡμῖν ἐκείνων κρατῆσαι· τὰ δὲ ξίφη τῶν χειρῶν αὐτῶν τοῖς λίθοις ἡμῶν παρελόντων, οὐκέτ' ἀντεῖχον, ἀλλ' ἔκλιναν εἰς τὴν γῆν τὸ γόνυ, καμόντες· καὶ νῦν ἅμ' ἰδὼν αὐτοῦς Θύας ὁ βασιλεὺς, ἐκέλευσεν ἀπχαγεῖν αὐτοῦς δεῦρο εἰς χέρνιθας καὶ σφαγεῖα. Σὺ οὖν, ὦ νεᾶνι, εὐχου φορᾶν σοι τοιούτων θυμάτων πολλὴν ἐκ τῆς Ἑλλάδος γενέσθαι· ὅσῳ γὰρ ἂν πλείους τοιούτους καλλιερῆσης, τοσούτῳ ἡ Ἑλλάς τὸν σὸν ἀποτίσει φόνον, δίκας τῆς ἐν Δυλίδι σφαγῆς σοι διδοῦσα.

καὶ κάτω τὰ ξίφη. 325. Καὶ σφαγεῖα] ἐν ἄλλοις σφάγια· ἔστι δὲ τὰ ἀγεία

- ΧΟ** Θαυμάστ' ἔλεξας τὸν φανένθ', ὅστις ποτὲ 330
 Ἕλληνας ἐκ γῆς πόντον ἤλθεν ἄξενον·
- ΙΦ.** Εἶεν. συ μὲν κήμιζε τοὺς ξένους μολῶν·
 Τὰδ' ἐνθάδ' ἡμεῖς οἶα φροντιούμεθα.
 Ὡς καρδία τάλαινα, πρὶν μὲν ἐς ξένους
 Γαληνὸς ἦσθα καὶ φιλοικτίρμων αἰεὶ, 335
 Ἐς θούμφορον ἀναμετρομένη δάκρυ,
 Ἕλληνας ἀνδρας ἠνίκ' ἐς χέρας λάβοις·
 Νιν δ' ἐξ ὀνείρων, οἷσιν ἠγριώμεθα,
 Δοκῶσ' Ὀρέστην μηκέθ' ἤλιον βλέπειν,
 Δύσθουν με λήψεσθ', οἷτινές ποθ' ἤκατε. 340
 Καὶ τοῦτ' ἄρ' ἦν ἀληθές· ἠχθόμην, φίλαι·
 Οἱ δυσυχεῖς γὰρ τοῖσιν εὐτυχεστέροις,
 Αὐτοὶ κακῶς πρόχξαντες, οὐ φρονοῦσιν εὔ.
 Ἀλλ' οὔτε πνεῦμα διόθεν ἤλθε πρόποτε,
 Οὐ πορθύμις, ἣτις διὰ πέτρας Συμπληγάδας 245
 Ἐλένην ἂν ἤγαγ' ἐνθάδ', ἢ μ' ἀπώλεσεν,
 Μενέλειον θ', ἴν' αὐτοὺς ἀντετιμωρησάμην,
 Τὴν ἐνθάδ' Αὔλιν ἀντιθεῖσα τῆς ἐκεῖ,
 Οὔ μ', ὥστε μύσχον Δαναΐδαι χειρούμενοι
 Ἐσφαζόν, ἱερεὺς δ' ἦν ὁ γεννήσας πατήρ. 550
 Οἴ μοι! κακῶν γὰρ τῶν τότε οὐκ ἀμνημονῶ,
 Ὅσας γενείου χεῖρας ἐξηκόντισα,
 Γονάτων τε τοῦ τεκόντος ἐξαρτωμένη,
 Λέγουσα τοιάδ' Ὡ πάτερ, νυμφεύομαι

- ΧΟ.** Θαυμάσα' ταῦτα φῆς, εἴτινες Ἕλληνες ὄντες, εἰς τὸν Εὐξείνιον ᾧδε πόντον εἰσπλεῦσαι ἐτόλμησαν.
- ΙΦ.** Εἶεν· σὺ δ' οὖν ἐλθὼν ἄγε τοὺς ξένους δεῦρο· τῶν δ' ἄλλων, ἃ δεῖ ἔτοιμα εἶναι, ἐμοὶ μελήσει. Ἀλλ' ᾧ τάλαινα καρδία, οἷα ἐξ οἷας γέγονας ἄρτι· ἐν γὰρ τῷ πρόσθεν χρόνῳ ἐπεικῆς καὶ οἰκτίρμων ἐδόκεις περὶ τοὺς ξένους εἶναι, πολλάκις ἐπαναλαμβάνουσα πρὸς τοὺς ὁμοφύλους τὰ δάκρυα· νῦν γ' ἐπειδὴ οἱ ὄνειροι ἀφεῖλόν με τὴν ἐλπίδα τοῦ μηκέτι ζῆν Ὀρέστην τὸν ἐμὸν ἀδελφόν, οὐκέθ' ὁμοίως εὐρήσουσιν ἑαυτοῖς εὐνοοῦσάν με, εἴτινες ποτ' ἂν εἶεν πλεύσαντες ᾧδε· καὶ τοῦτ', ᾧ φίλοι, ἐστὶν ἀληθές· συνέβη γάρ μοι ἀχθεσθῆναι ἐπὶ τοῖς γεγεννημένοις· εἴγε φύσει ἐνουπάρχει πρὸς τοὺς δυσχοῦντας τοῖς εὐτυχεστέροις ἀπέχθεια· ἀλλ' οὔτε πνεῦμ' ἐκ Διὸς ἐώρκα πνεῦσαν, οὔτε ναῦν πω διὰ τῶν Συμπληγάδων, Ἐλένην τε καὶ Μενέλαον τοὺς ἐχθίστους ἄγουσαν δεῦρο, ἵνα δίκην ἔλαβον παρ' αὐτῶν, ἄλλην Αὐλίδα τὸν ναὸν τοῦτον αὐτοῖς ἀντικαταστήσασα τῆς ἐν Βοιωτίᾳ ἐκείνης, ἐν ἣ' ἐσφαζόμεν ὡς μύσχος· σφαγεὺς δ' ἦν ὁ γεννήσας πατήρ· οἴμοι! οὐ γὰρ ἂν δυναίμην τῶν τέτ' εἰς ἐμὲ κακῶν λήθην ἔχειν· ποσάκις γὰρ τὰς χειράς ἐκτείνασα, τοῦ τε γενείου καὶ τῶν γονάτων τοῦ πατρὸς ἐλαβόμεν, ᾧ πάτερ, λέγουσα, αἰ-

θεῖα εἰς τὸ, ἠγριώμεθα καινοπρεπῶς πως, τὸ ἐνικὸν πρὸς τὸ πληθυντικὴν κοινὴν ἔχον 349 Οἴ μ' ὥστε) ἔγραψα αἴ μ' ὥστε· ἢ μάλλον, εὐ μ' ὥστε 352. Ἐξηκόντισα] ἐξέτεινα· ἢ δὲ συνθήκη, ὥσας (ἀντὶ τοῦ ὥσάκις) χειράς ἐξη-

Νυμφεύματ' αἰσχρὰ πρὸς σέθεν· μήτηρ δ' ἐμῆ, 355
 Σέθεν κατακτείνοντος, Ἀργεΐαί τε νιν
 ὕμνοῦσιν ὑμειναιοῖσιν, ἀλλεῖται δὲ πᾶν
 Μέλαθρον· ἡμεῖς δ' ὀλλύμεσθα πρὸς σέθεν.
 Ἄδης Ἀχιλλεὺς ἦν ἄρ', οὐχ ὁ Πηλέως,
 ὅν μοι προσεΐπας πύσιν· ἐν ἀρμάτων δ' ὄχοις 360
 Ἔς αἱματηρὸν γάμον ἐπόρθμευσας δόλω.
 Ἐγὼ δὲ λεπτῶν ὄμμα διὰ καλυμμάτιον
 ἔχουσ', ἀδελφὸν τοῦτον εἰλόμην χεροῖν,
 ὅς νῦν ὄλωλεν, οὐ κασιγνήτη στόμα
 Συνῆψ' ὑπ' αἰδοῦς, ὡς ἰοῦς' ἐς Πηλέως 365
 Μέλαθρα· πολλὰ δ' ἀπέθεμην ἀσπάσματα
 Ἐσαυθίς, ὡς ἤξουσ' ἐς Ἄργος αὖ πάλιν.
 Ὡ τλήμων, εἰ τέθνηκας· ἐξ οἶων καλῶν
 ἔρρεις, Ὀρέστα, καὶ πατρὸς ζηλωμάτων.
 Τὰ τῆς θεοῦ δὲ μέμφομαι σοφίσματα, 370
 ἦτις, βροτῶν μὲν ἦν τις ἄψηται φόνου,
 ἢ καὶ λοχείας, ἢ νεκροῦ θίγη χεροῖν,
 Βωμὸν ἀπείργει, μυσχρὸν ὡς ἠγουμένη,
 Αἰτὴ δὲ θυσίας ἤδεται βροτοκτόνοις.
 Οὐκ ἔσθ', ὅπως ἔτεκεν ἂν ἡ Διὸς δάμαρ 375
 Λητῶ τῶσαύτην ἀμαθίαν· ἐγὼ μὲν νῦν

κόντις, γενεῖου τε καὶ γονάτων τοῦ τεκόντος ἐξαρτωμένη. 369 Καὶ πατρὸς
 ζηλωμάτων] πότερον, κατὰ μίμησιν τοῦ πάθους τοῦ πατρὸς φονευθέντος, ἢ
 κατὰ μίμησιν τῆς κακίας αὐτοῦ, σφαγῆς καὶ αὐτὸς ὑπότινος, ὡς ἐγὼ ὑπ'
 ἐκείνου; Το δεύτερον εἶμαι· ἡ γὰρ Ἰφιγένεια οὐπω ἤδει τὸν πατέρα ἀποθα-
 νόντα· εἰ δὲ γράψαιμεν ἀνωτέρω ἀντὶ τοῦ, ἐξ οἶων κακῶν, ἐξ οἶων καλῶν (ὡς

εχροῦ γάμου παρὰ σοῦ ἀξιοῦμαι· ἦν ἤτε μήτηρ ἐν
 Ἄργει, καὶ αἱ πολιτιδὲς νῦν, σοῦ με ὧδε φονεύοντες,
 ὕμνοῦσιν ἐν ὑμεναίοις· ἐνθ' ὁ οἶκος ἡμῶν μουσικῶς
 διηχεῖται ὀργάνοις· ἐγὼ δὲ κινδυνεῶ ἐνταῦθα πρὸς
 σοῦ τοῦ πατρὸς ἀναξίως· οὐκ ἄρ' Ἀχιλλεὺς ὁ Πηλέως,
 ὅν μοι τυγχάνεις προηγορευκῶς, ἀλλ' ἄθης αὐτὸς ἦν μοι
 νυμφίος ὄλως· καί με δόλῳ ππραγαγὼν, πρὸς σφαγὴν
 διεπύρθμευσας δεῦρο. Ἐγὼ δὲ τηνικαῦτα, λεπτῶ κρη-
 δέμνῳ κεκαλυμμένη τὸ πρόσωπον, ἀνελόμην ἐν ἀγκά-
 λαις ἀδελφὸν τουτονί, οὐ νῦν δάκρυα κατασάζω, ὡς
 ἀπολωλότος, οὐδὲ φίλημα ἀδελφικὸν δοῦσ' αὐτῷ τόθ'
 ὑπ' αἰδοῦς, νύμφη Ἀχιλλέως ἔσσεσθαι μέλλουσα· τὰ δ'
 ἀσπύσματα ἀπεθέμην ἐσαῦθις, ἠνίχ' ἤξιμι Φθιήθην
 ποθ' ὕπερον εἰς Ἄργος πάλιν, ὡς ὑπελάμβανον· Ἄλλ'
 ὦ τλήμον Ὀρέσα, εἴγε τέθνηκας, ἐκ τίνων ἄρ' ἀπόλω-
 λας κατὰ μίμησιν τοῦ πατρὸς· μέμφομαι δὲ καὶ τὴν
 προσποίησιν τῆς θεοῦ, ἣτις τοὺς μὲν ἀνθρώπους, εἴτις
 ἄψαιτο φόνου, ἢ λοχείας ἀναπλησθείη, ἢ νεκροῦ τῆ
 χειρὶ θιγὼν τύχοι, ἄγος τοῦτ' ἄντικρυς ἠγουμένη, ἀ-
 πείργει βωμοῦ ἐκεῖνον· αὐτὴ δὲ οὐ παύεται ἀνθρωπί-
 ναις ἐντροφῶσα θισίαις· οὐκ ἂν εἴποιμι ἔγωγε τοιαύ-
 την σκαιὰν καὶ ἀπειρόκαλον θυγατέρα τεκεῖν τὴν Διτῶ

κεῖται ἐν ἄλλοις) προκύπτει ὁ νοῦς ἐκεῖνος· αἶψα καλὰ καὶ δόξας πατρῶας ἀ-
 πώλεσας, Ὀρέσα, ἀποθανῶν· οἶων ἀπεσερήθης· δυνατόν δ' οὖν προφητεύειν
 καὶ ἀγνοοῦσαν αὐτὴν περὶ τῆς παρουσίας θυσίας τοῦ Ὀρέστου· σύνθητες γὰρ τῷ
 ποσειδῶνι ὑπανιτήθηται πάνυ ἀμυδρῶς τὰ τοιαῦτα. 376. Τοσαύτην ἀμαθίαν

Τὰ Ταντάλου θεοῖσιν ἐστιάματα
 Ἄπιστα κρίνω, παιδὸς ἠσθῆναι βορᾶ·
 Τοὺς δ' ἐνθάδ', αὐτοὺς ὄντας ἀνθρωποκτόνους,
 Ἐς τὸν θεὸν τὸ φαῦλον ἀναφέρειν δοκῶ·
 Οὐδένα γὰρ οἶμαι δαιμόνων εἶναι κακόν.

380

ΧΟ. Κυάνεαι, κυάνεαι (Στρ. α.)

Σύνοδοι θαλάσσης,
 Ἄν οἶστρος ὁ ποτώμενος Ἀργόθεν
 Εὐξείνιον ἐπ' οἶδμα διεπέρασέν ποτ',

385

Ἀσιήτιδά γαῖαν
 Εὐρώπας διαμείψας,
 Τίνες ποτ' ἄρα τὸν εὐῦδρον
 Καὶ δονακόγλοα λιπόντες Εὐρώταν,
 Ἡ ῥεύματα σεμνὰ Δίρκας,

390

Ἐβασαν, ἔβασαν ἄρικτον
 Αἶαν, ἔνθα κούρα
 Διατέγγεις βωμούς καὶ περὶ κίονας
 Ναῶν αἶμα βρότειον;
 Ἡ ῥοθίοις εἰλατίνοις

(Ἄντ. α.)

Δικρότοισι κώπαις

396

Ἐπλευσαν ἐπὶ πόντια κύματα
 Νάϊον ὄχημα λινοπόροις αὔραις,
 φιλόπλουτον ἄμιλλαν.

εκληρᾶν καὶ βάρβαρον, αἰμοθόρον, ἀπειρόγαλον κόρην. 377. Ἐστιάματα] Τάν-
 ταιος βασιλεὺς Φρυγίας, τιμώμενος παρὰ τῶν θεῶν, συνεισιᾶτο αὐτοῖς κα-
 λέσας δὲ καὶ αὐτὸς ἐκείνους ἐξίασι. ἔσφαξε Πέλοπα τὸν ἑαυτοῦ παῖδα πρὸς
 ἀπόπειραν αὐτῶν, εἰ αἰσθαιντο τὸ ἀτόπημα τούτου· τῶν δὲ οἱ μὲν ἄλλοι αἰσ-

Διὸς σύνευνον γενομένην· οὐδὲ γὰρ ἄπερὶ Ταντάλου λέγεται ἔγωγε ἂν πιτεύσαιμι, ὡς εἰσίασε ταῖς τοῦ παιδὸς σαρκί τοὺς θεούς· πῶς γὰρ ἂν εἴη τοῦτ' ἐκείνοις ἡδύς; ἀλλ' οἱ ἐνταῦθα κατοικοῦντες, ὦμοι, οἴμαι, καὶ ἀνθρωποκτόνοι ὄντες, εἰς τὸ θεῖον τὴν ἐαυτῶν φαυλότητα ἀναφέρουσι· θεοὺς γὰρ ὄντας ἐκείνους πῶς ἂν εἴη κακοὺς γενέσθαι;

ΧΟ. Κυάνεαι, κυάνεαι συμπληγάδες θαλάσσης, ἦν Ἰὼ Ἀργόθεν ἐξοισρουμένη, διέπλευσε ὁροῦς ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, τὴν Εὐρώπην λιποῦσα, τίνες ἄρα ποθ' οὔτοι τὸν εὐὐδρον καὶ δονακοφόρον Εὐρώταν, ἢ τὴν καλίρρουν καταλιπόντες Δίρκην, εἰς τὴν ἄμικτον, καὶ ἄξενον ταύτην διέβησαν γῆν· ἐνθ' ἡ παρθένος ἦδε ἀνθρωπίνῳ αἵματι τέτακται τοὺς βωμούς τῶν ναῶν καὶ τοὺς κίονας περιρραίνειν.

Μῶν δεικρότοις κώπαις χρησάμενοι εἰρεσία, ἔπλευσαν τινες εἰς τὸν πόντον, αὔραις οὐρίαις τὰ ἰσία κολ-

θίμενοι, ἀπέσχοντο τοῦ βρώματος· μόνη δὲ Δήμητρα, πρόσπεινος οὔσα, κατέφαγε τὸν ὦμον· ἐντεῦθεν ἄρα ἐκείνον μὲν κατεδίκασαν εἰς τὸν ἄδην, τοῦ δὲ παιδὸς τὰ μέλη συναρμόσας ὁ Ἑρμῆς εὐφυῶς· προσθεῖς δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ καταβρωθέντος ὦμου ἕτερον ἐλεφάντινον, ἀνέστησε. 384. Οἶσρος] Ἰὼ ἢ Ἰνάχου οἰσρηλατουμένη παρὰ τῆς Ἥρας διὰ ζηλοτυπίαν τῶν τοῦ Διὸς ἐρώτων, καὶ μεταμορφουμένη εἰς βοῦν, διεπέρασε τὸ στενὸν τῆς θαλάσσης, ὃ ἀπ' ἐκείνης ἐπωνόμασαι Βύσπορος. Οἶσρον οὖν ἐνταῦθα τὴν Ἰὼ λέγει, ἀπὸ τοῦ πάθους σημαίνων τὴν πάσχουσαν. 389. Εὐρώτας μὲν ὁ παραρρέων τῇ Σπάρτῃ ποταμός· Δόρκη δὲ ὁ τῆς Θήβας παραμειβόμενος. 391. Ἀμικτον αἶαν| τὸν Εὐξεινῶν πόντον. 397. Ἐπλευσαν] ἐκίνησαν τὴν ναῦν ἐπὶ τὰ κύματα αὔραις κινούσαις

Αὔξοντες μελάθροισιν; 400
 Φίλα γὰρ ἐλπίς ἐγένετ' ἐπὶ
 Πήμασι βροτῶν ἄπληστον ἀνθρώποις,
 Ὀλοῦ βάρους οἱ φέρονται
 Πλάνητες ἐπ' οἶδμα, τόλεις τε
 Βαρβάρους περῶντες, 405
 Κενόδοξοι γνώμα δ' οἷς μὲν ἀκαιρος ὄλ-
 Βου, τοῖς δ' εἰς μέσον ἤκει.
 Πῶς τὰς συνδρομάδας πέτρας, (Στρ. β')
 Πῶς Φινεΐδας
 Αὔπνους ἀκτὰς ἐπέρα- 410
 σαν, παράλιον αἰγιαλὸν
 Ἐπὶ Ἀμφιτρίτας ῥοθίῳ δραμόντες;
 Ὄπου πεντήκοντα κορᾶν
 Τῶν Νηρηΐδων χοροὶ
 Μέλπουσιν ἐγκυκλίους, 415
 Καὶ πλησιστίοισι πνοαῖς,
 Συρίζοντων κατὰ πρύ-
 Μναν εὐναίων πηδαλίων
 Αὔραις ἐν νοτιάις, ἢ
 Πνοιαῖσι Ζεφύρου, τὰν 420
 Πολυόρνιθον ἐπ' αἶαν,
 Λευκὰν ἀκτᾶν, Ἀχιλλῆ-

τὰ ἴσια τὰ ἐκ λίνου ὑφασμένα, ἐπιθυμοῦντας αὐξῆσαι τὸν πλοῦτον· 406. Κε-
 νόδοξοι ἐν ἄλλοις κεῖται, κενόδοξαι· ἀποφθεγματικά δὲ καὶ ἠθικά ταῦτα· ὡς
 εἰ ἔλεγεν· ὦ τῆς τῶν ἀνθρώπων περὶ τὸν πλοῦτον κενόσπουδίας· ὧν οἱ μὲν
 ἀκαιρῶς καὶ ἀνωφελῶς κοπιῶσιν· οἱ δὲ μετρίως ὠφελοῦνται· οἱ μὲν γὰρ κό-

πώσαντες, τὸν ἐκυτῶν οἶκον ὀλβιώτερον καταστῆσαι φιλοτιμούμενοι; ἢ γὰρ περὶ ταῦτα ἐλπίς καὶ φιλοτιμία, καίπερ φέρουσα κακὰ, ἀλλ' οὖν οὐκ ἔχει κόρον ἀνθρώποις, ὅσοι γε πλωϊζόμενοι, θηρῶνται πλοῦτον, ἐκ πόλεως πόλιν ἐν πλάνῃ πολλῇ παραμείβοντες βάρβαρον· κενοσπουδία ταῦτα θνητοῖς· ἢ γὰρ ἐπιθυμία τοῦ πλοῦτου, οἷς μὲν ὑπερβάλλει, προσέβλαψεν· οἷς δὲ μετρίως ἔχει, καὶ ὠφέλησε.

Πῶς δὲ διέπλευσαν ἐκεῖνοι τὰς Συμπληγάδας, καὶ τὰς τοῦ Φινέως φρουρουμένας ἀκτὰς, εἰρεσία παραμείψαντες τὸν αἰγιαλὸν τῆς θαλάσσης ἐκείνης; ἔνθα αἰ τοῦ Νηρέως πεντήκοντα θυγατέρες χορεύουσαι, μέλπουσιν, ἐν πνοαῖς διηνεκέσι καὶ πλησιζίοις τῶν πηδάλιων κατὰ τὴν πρύμνην ἐν αὔραις τοῦ νότου, ἢ πνεύμασι τοῦ ζεφύρου κάτωθεν συριζόντων, κατὰ τὴν λευ-

πτονται ταῖς φροντίσιν· οἷς δὲ μέση καὶ μετρία ἐστὶν ἡ τούτου ἐπιθυμία, ὁ βίος ἐστὶν ἀπερίσπαστος. 409. Φινείδας ἀύπνου ἀκτὰς] ἄς ὁ Φινεύς ἀύπνω φυλάττει ὄμματι, ἵνα μή τις διελθὼν ἐκείθεν ἐκρύβῃ· ἦν δ' ὁ Φινεύς Ἀγήνορος ἢ Ποσειδῶνος παῖς, βασιλεὺς δὲ τῆς Σαλμουθησοῦ παραθαλασσίας πόλεως τῆς Θράκης· ἦν δὲ καὶ Μάντις ἔμπειρος, πλὴν τυφλός. 405. Ἐγκυκλίαι] διηνεκέσι δι' ὄλου τοῦ κύκλου τοῦ ἔτους· ἐν ἄλλαις δὲ κεῖται, ἐγκυκλίαι πρὸς τὸν Χορόν. 422. Λευκὰν ἀκτὰν Ἀχιλλέως] ἐνθ' Ἀχιλλεύς μετὰ θάνατον διαιτᾶται, ὑπὸ τῶν πεντήκοντα νυμφῶν τῶν Νηρηίδων μελπόμενος· λέγει δὲ περὶ ταύτης Ἀἰσχύνη ἐν τῷ πρώτῳ οὔτῳ· Κατὰ τοῦτο μάλιστα τὸ ἔσμα (τοῦ Οἴστρου πρόσκειται νῆσος, ἦν τινα εἰ μὲν Ἀχιλλέως νῆσον, εἰ δὲ δρόμιον Ἀχιλλέως· εἰ δὲ λευκὴν ἀπὸ τῆς χειρᾶς ὀνομάζουσι· καὶ μετὰ μικρόν· Ὄρνιθες δὲ ποταμοὶ) αὐλίζονται ἐν τῇ νήσῳ· Ἴδε δὲ περὶ ταύτης καὶ ἐν Ἀνδρομαχῇ σίγ. 1264·

Ὅς τε δρόμους καλλισταδίους,
 Εὐξείνον κατὰ πόντον·
 Εἴθ' εὐχαῖσι δεσποσύνας (Λυτ. β'.)
 Λήδας Ἑλένα 426
 Φίλα παῖς ἔλθοῦσα τύχοι,
 Τὰν Τρωάδα λιποῦσα πόλιν,
 Ἴν' ἀμφὶ χαίταν δρόσον αἱματηρὰν
 Ἐλιχθεῖσα λαιμοτόμῳ 430
 Δεσποίνας χερὶ θάνη,
 Ποινὰς δοῦσ' ἀντιπάλους!
 Ἥδιστ' ἂν τήνδ' ἀγγελίαν
 Δεξαίμεσθ', Ἑλλάδος ἐκ
 Γᾶς πλωτήρων εἴ τις ἔβα, 435
 Δουλείας ἐμέθεν δει-
 Λαίας παυσίπονος· καὶ
 Γὰρ ὄνειρασι συμβαίην,
 Οἴκοις πόλει τε πατρώ-
 Λα τερπνῶν ὕμνων ἀπολαύ- 440
 Εἶν, κοινὰν χάριν ὄλεω!

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ, ΧΟΡΟΣ, ΟΡΕΣΤΗΣ, ΠΥΛΑΔΗΣ.

ΙΦ. Ἄλλ' οἴδε χέρας δεσμοῖς διδύμοις
 Συνερεισθέντες χωροῦσι, νέον
 Πρόσφαγμα θεᾶς. σιγᾶτε, φίλαι·
 Τὰ γὰρ Ἑλλήνων ἀκροθίνια δὴ 445
 Ναῦσι πέλας τάδε βαίνει.
 Οὐδ' ἀγγελίας ψευδεῖς ἔλακεν
 Βουφορξὸς ἀνὴρ·

κῆν νῆσον τῶν καλλισαθίων δρόμων τοῦ Ἀχιλλέως ἐν
τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ.

Εἶθ', ὡσπερ ἠὔξαθ' ἡ Δέσποινα, Ἑλένη ἢ φίλη Λή-
δας θυγάτηρ ἔλθοι δεῦρο ἐκ Τροίας, ἵνα χειρὶ τῆς Δε-
σποίνης σφραγίσαι, ἀξίαν ἀντιμετρήσῃ δίκην. Ὡς δ'
ἠδιστ' ἂν ἴδοιμι ἐξ Ἑλλάδος ἤκοντά τινα παύσοντά με
τῶν τῆς δουλείας πόνων· καὶ γένοιτό μοι καὶ καθ' ὕπ-
νους γ' εἰς πόλιν πικρῶν ἀφικομένην, τερπνῶν τῶν ἐ-
καὶ ἀπολαύειν ὕμνων· ὅχάριν μεγάλην ἔχει εὐδαιμονοῦσι.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ, ΧΟΡΟΣ, ΟΡΕΣΤΗΣ, ΠΥΛΛΑΔΗΣ.

ΙΦ. Ἄλλ' οἶδε συμπεριαχθέντες τὰς χεῖρας, ἄγονται δεῦρο,
πρόσφαγμα ἐσόμενοι τῇ θεῷ· σιγαῖτ', ὦ φίλαι· τὰ γὰρ
τῶν Ἑλλήνων ἀκροθίνια ἐγγὺς τυγχάνουσιν ἤκοντες·
ἀληθῆ ἄρ' ἠγγειλεν ἡμῖν ὁ βουκόλος.

425. Εὐχῆς] ἄς ἐποιήσατο Ἰφιγένεια ἀνωτέρω στίχ. 354. 438. Ὀνειράσι
συμβαίνην] ὀνειράτα μὲν οὐ τὰ τῆς Ἰφιγενείας ἐν τῷ προλόγῳ εἰρημένα ἐννοεῖ
ταῦτα γὰρ ὁ Χορὸς ἀγνοεῖ· ἀλλ' ἀπλῶς δοκεῖ ἔνγε ὕπνοις ἰδεῖν τὴν πατρίδα·
τῷ δὲ Συμβαίνην καινοπρεπέστερον προσωπικῶς ἐχρήσατο· ἀντὶ τοῦ καὶ καθ'
ὕπνον συμβαίημοι ἀπολαύειν καὶ πλ. 441. Κοιτὴν χάριν ἔλθω] ἄπερ πολ.

- ΧΟ. ὦ πότνι, εἴ σοι τὰδ' ἀρεσκόντως
 Πόλις ἤδε τελεῖ, δέξαι θυσίας, 450
 Ἄς ὁ παρ' ἡμῖν νόμος οὐχ ὕσις
 Ἐλλῆσι διδούς ἀναφαίνει.
- ΙΦ. (Εἶεν) τὰ τῆς θεοῦ μὲν πρῶτον ὧς καλῶς ἔχη,
 φροντιστέον μοι· μέθετε τῶν ξένων χέρας,
 ὧς, ὄντες ἱεροί, μηκέτ' ὦσι δέσμιοι 455
 Ναοῦ δ' ἔσω στείχοντες, εὐτρεπίζετε,
 Ἄ χρῆ' πὶ τοῖς παροῦσι καὶ νομίζεται·
 (Φεῦ!) τίς ἄρα μήτηρ ἢ τεκοῦσ' ὑμᾶς ποτε
 Πατὴρ τ', ἀδελφὴ τ', εἰ γεγῶσα τυγχάνει;
 Οἷων στερεῖσα διπτύχων νεανιῶν 460
 Ἀνάδελφος ἔσται! τὰς τύχας τίς οἶδ', ὅτῳ
 Τοιαῖδ' ἔσονται; πάντα γὰρ τὰ τῶν θεῶν
 Ἔς ἀφανὲς ἔρτει, κούδ' οἶδ' οὐδεὶς κακόν.
 Ἡ γὰρ τύχη παρήγαγ' ἐς τὰ δυσμαθές·
 Πῶθεν ποθ' ἤκετ', ὦ ταλαίπωροι ξένοι; 465
 Ὡς διὰ μακροῦ μὲν τήνδ' ἐπλεύσατε γθόνα,
 Μακρόν δ' ἀπ' οἴκων χρόνον ἔσεσθ' αἰεὶ κάτω·
- ΟΡ. Τί ταῦτ' ὀδύρη, καὶ πὶ τοῖς μέλλουσι νῶν
 Κακοῖσι λυπεῖς, ἥτις εἶ ποτ', ὦ γυναῖ;
 Οὔ τοι νομίζω σοφόν, ὅς ἂν μέλλων θαθεῖν 470
 Οἴκτῳ τὸ δεῖμα τοῦλέθρου νικᾶν θέλη.
 Οὐθ, ὅστις Ἄδην ἐγγυὲς ὄντ' οἰκτιρίζεται,
 Σωτηρίας ἀνελπίς. ὧς δὴ ἐξ ἐνός
 Κακῶ συνάπτει, μωρίαν τ' ὀφλισκάνει

λὴν χάριν ἔχει κεινῇ ταῖς γ' εὐδαιμονοῦσι .461. Ἀνάδελφος ἔσαι] τὴν ἐκεί-

ΧΟ. Ὡ πότνια θεὰ, εἰ ἀρεσκεῖ σοι ταῦτα παρὰ τῆς πόλεως
προσφερόμενα, δέξαι τὰ θύματα ταῦτα, ἃ παρ' ἡμῖν
τοῖς Ἕλλησιν οὐχ ὅσια κρίνεται.

ΙΦ. Εἶεν ἐπιμελητέον δέ μοι πρῶτον, ὅπως τὰ τῆς θεοῦ
καλῶς ἔξει· γαλᾶτε δὴ ὑμεῖς τὰς χεῖρας τοῖς ξένοις·
ἱερούς γὰρ αὐτοὺς ἦδη ὄντας, οὐ θέμις δεσμίους εἶναι·
εἰσελθόντες δὲ εἰς τὸν ναὸν, εὐτρεπίσατε, ἃ νόμος γί-
γνεσθαι ἐπὶ τοῖς παροῦσι. Φεῖ, τίς μὲν μήτηρ, τίς δὲ
πατὴρ ὁ γεννήσας ὑμᾶς ἐστὶ; τίς δὲ καὶ ἀδελφὴ, εἴ
τίς ὑμῖν ὑπάρχει, ἀδελφῶν στερηθεῖσα, ἔρημος κα-
ταλέλειπται; τίς γὰρ οἶδ' ὅτω πόθ' οὕτω τὰ τῆς
τύχης μεταπεσοῦνται, τῶν παρὰ τῶν θεῶν ἀδῆλως
ἐρπόντων πάντων, καὶ μηδὲν ἡμῶν προορώντων κακόν,
τῆς τύχης τὰ πάνθ' ὡς ἐν μυχῶ καλύπτουσης; Ἀλλὰ
πόθεν πόθ' ἤκεθ' ὑμεῖς, ὦ ταλαίπωροι ξένοι; διὰ μα-
κροῦ μὲν γὰρ δεῦρο τυγχάνετε πεπλευκότες· τὸν δ'
ἅπαντα αἰῶνα ἔσεσθε ἐν τοῖς κάτω.

ΟΡ. Τί ποτε ταῦτ' ὀδύρη σύγε, ἥ τις ποτ' εἶ, ὦ γύναι; καὶ
τί δή ποθ', ὧν μέλλεις ποιήσειν ἡμᾶς, τούτων πρὸς ἡμᾶς
ἀναμιμνήσει ομένη, λυπεῖς; οὐ γὰρ ἀνδρὸς εὖ φρονοῦντος,
μέλλοντ' ἀποθανεῖσθαι, οἴκτω ἐθέλειν τὸν τοῦ θανάτου
ἐκκρούσασθαι φόβον· μηδὲ παρόντα θρηνεῖν τὸν Ἄδην,
ἀπογνόνθ' ὅλως τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν, ἵνα μὴ δύο ἀνθ'
ἐνὸς ἑαυτῶ περιάψῃ κακὰ· πρὸς γὰρ ἰὼ μωρίαν ὀφλισ-
κάνειν, καὶ τὸ πάθος αὐτὸ οὐκ ἂν ἀποφύγοι· ἑατέον

νων ἀδελφὴν οἰκτεῖρουσα ἠΐφιγένεια ἐκῦσα, ἑαυτὴν θρηνεῖ ἀγνοῦσαι

- Θνήσκει θ' ὁμοίως· τὴν τύχην δ' ἔσ' ἄν χρεῶν. 475
 Ἡμᾶς δὲ μὴ θρήνει σύ· τὰς γὰρ ἐνθάδε
 Θυσίαις ἐπιστάμεσθα καὶ γινώσκομεν·
- ΙΦ. Πότερος ἄρ' ὑμῶν ἐνθάδ' ὠνομασμένος
 Πυλάδης κέκληται; τόδε μαθεῖν πρῶτον θέλω.
- ΟΡ. Ὄδ', εἴ τι δὴ σοι τοῦτ' ἐν ἡδονῇ μαθεῖν. 480
- ΙΦ. Ποίας πολίτης πατρίδος Ἕλληνας γεγώς;
- ΟΡ. Τί δ' ἂν μαθοῦσα τόδε πλέον λάβοις, γύναι;
- ΙΦ. Πότερον ἀδελφῶ μητρὸς ἐστὸν ἐκ μιᾶς;
- ΟΡ. Φιλότητί γ', ἐσμέν δ' οὐ κασιγνήτω, γύναι·
- ΙΦ. Σοὶ δ' ὄνομα ποῖον ἔθεθ' ὁ γεννήσας πατήρ; 485
- ΟΡ. Τὸ μὲν δίκαιον δυστυχεῖς καλοῖμεθ' ἂν.
- ΙΦ. Οὐ τοῦτ' ἐρωτῶ· τοῦτο μὲν δὸς τῇ τύχῃ.
- ΟΡ. Ἀνώνυμοι θανόντες οὐ γελώμεθ' ἂν.
- ΙΦ. Τί δὲ φθονεῖς τοῦτ', ἢ φρονεῖς οὕτω μέγα;
- ΟΡ. Τὸ σῶμα θύσεις τοῦμὸν, οὐχὶ τοῦνομα. 490
- ΙΦ. Οὐδ' ἂν πόλιν φράσεις, ἥτις ἐστί σοι;
- ΟΡ. Ζητεῖς γὰρ οὐδὲν κέρδος, ὡς θανουμένω.
- ΙΦ. Χάριν δὲ δοῦναι τήνδε κωλύει τί σε;
- ΟΡ. Τὸ κλεινὸν Ἄργος πατρίδ' ἐμὴν ἐπεύχομαι.
- ΙΦ. Πρὸς θεῶν, ἀληθῶς, ὦ ξέν', εἴ κεῖθεν γεγώς; 495
- ΟΡ. Ἐκ τῶν Μυκηνῶν, αἶ ποτ' ἦσαν ὄλβιαί.
- ΙΦ. Φυγὰς δ' ἀπῆρας πατρίδος, ἢ ποία τύχη;
- ΟΡ. Φεύγω τρόπον γε δὴ τιν' οὐχ ἔκων ἔκων.
- ΙΦ. Ἄρ' ἂν τι φράσεις, ὧν ἐγὼ θέλω;
- ΟΡ. Ὡς ἐν πατρίδι φράσεις ἐροῦσι· δυσπραξίας. 500
- ΙΦ. Καὶ μὴν ποθεῖν γ' ἤλωσα ἐξ Ἄργους μολῶν.

οὖν τὰ πρᾶ τῆς τύχης τῆ τυχη· σύ δε μὴ θρήνηι οὕτω.
ἴσμεν γὰρ νόμον τόνδε, ὅπως ἐνιάδε ἔχει τὰ περι τὰς
θυσίας.

ΙΦ. Πότερος οὖν ὑμῶν καλεῖται Πυλάδης; βουλοίμην γὰρ
ἂν τοῦτο πρῶτον εἰδέναι.

ΟΡ. Ὅδε δὴ, εἴσοι τοῦθ' ἠδομένη ἐστὶ μαθεῖν.

ΙΦ. Πίτας δὲ πόλεως πολίτης τυγχάνει γεγεννημένος;

ΟΡ. Οὐχ ὀρῶ τί ποτέ σοι διαφέρει εἰδέναι ταῦτα.

Φ. Ὁμομήτριοι δὲ τυγχάνετε γεγονότες;

ΟΡ. Οὔμενον· φιλία δὲ ἐσμὲν συμπεφυκότες.

ΙΦ. Σὺ δ' αὐτὸς λέγε πῶς πατ' ἀκούεις;

ΟΡ. Ὁ δ' ἀληθὲς εἰπεῖν, δυστυχεῖς ἂν ἄμρω καλοίμεθα.

Φ. Ἐκ τοῦτο, τῆς τύχης αὐτὸ ἐξώλεν παρασχούσης.

ΟΡ. Ἄμεινον ἡμῖν ἀνωνύμως ἀποθανεῖν· ἦττον γὰρ ἐπεγγε-
λῶεν ἄν τις ἡμῖν, ἀγνοῶν, οὔτινες εἶημεν.

ΙΦ. Πρὸς τί δέ μοι τούτου φείδη, ἢ φρονεῖς μέγα;

ΟΡ. Οὐ γὰρ τῦνομα, τὸ δὲ σῶμά μου θύσεις.

ΙΦ. Ἄλλ' οὐδέ γε τὴν πόλιν, ἐξ ἧς εἶ, ἐθελήσεις εἰπεῖν μοι;

ΟΡ. Οὐδ' ἐντεῦθεν ὄφελος ὃν ὀρῶ τι, ἐπειδὴ ἀποθανοῦμαι.

ΙΦ. Χάριν δὲ τήνδε μοι δοῦναι τί τὸ κωλύον;

ΟΡ. Οὐδέν· πατρίς μοι τοίνυν τὸ κλεινόν ἐστίν Ἄργος.

ΙΦ. Πρὸς θεῶν, ὦ ξένη, ἀληθῆ ταῦτα λέγεις;

ΟΡ. Μυκῆναι γὰρ αἱ ποτὲ εὐδαίμονες οὔσαι.

ΙΦ. Φυγὰς ἐκεῖθεν, ἢ ἄλλη ἀπῆρας τύχη;

ΟΡ. Φυγὰς γ' ἐκὼν ἀέκων ὅτω δὴ τρόπῳ.

ΙΦ. Ἄλλ' ἄρ' ἐρεῖς μοι ὅτι ἂν πύθω καί σου;

ΟΡ. Τί δ' οὐχί, μεταξὺ δυστυχῶν ἐν παρόργῳ;

ΙΦ. Ἄσμενοις τοίνυν ἡμῖν Ἄργόθεν πάρει.

(ΤΟΜ. Δ')

4

- ΟΡ. Οὐκ οὐν ἑμαυτῷ γ', εἰ δὲ σοὶ, σὺ τοῦθ' ὄρα.
 ΙΦ. Τροίαν ἴσως οἶσθ', ἧς ἀπανταγοῦ λόγος.
 ΟΡ. Ὡς μή ποτ' ὄφελόν γε, μηδ' ἰδῶν ὄναρ!
 ΙΦ. Φασὶν νιν οὐκέτ' οὔσαν οἴχεσθαι δορί. 505
 ΟΡ. Ἔστιν γὰρ οὕτως, οὐδ' ἄκραντ' ἠκούσατε.
 ΙΦ. Ἐλένη δ' ἀφίεται δῶμα Μενέλεω πάλιν;
 ΟΡ. Ἥκει, κακῶς γ' ἐλθοῦσα τῶν ἐμῶν τι.
 ΙΦ. Καὶ ποῦ ἔστι; κάμοι γὰρ τι προῦφείλει κακόν.
 ΟΡ. Σπάρτη ξυνοικεῖ τῷ πάρος ξυνευνέτη. 510
 ΙΦ. Ὡ μῖσος εἰς Ἕλληνας, οὐκ ἐμοὶ μόνῃ.
 ΟΡ. Ἀπέλαυσα καὶ γὰρ δὴ τι τῶν κείνης γάμων.
 ΙΦ. Νόστος δ' Ἀχαιῶν ἐγένεθ', ὡς κηρύσσεται;
 ΟΡ. Ὡς πάνθ', ἀπαξ με συλλαβοῦς', ἀνιστορεῖς!
 ΙΦ. Πρὶν γὰρ θανεῖν σε, τοῦθ' ἐπαυρῆσθαι θέλω. 515
 ΟΡ. Ἐλεγχ', ἐπειδὴ τοῦθ' ἐρᾶς· λέξω δ' ἐγώ.
 ΙΦ. Κάλχας τις ἦλθε μάντις ἐκ Τροίας πάλιν;
 ΟΡ. Ὀλωλεν, ὡς ἦν ἐν Μυκηναίοις λόγος.
 ΙΦ. Ὡ πότνι, ὡς εὐ! τί γὰρ ὁ Λαέρτου γόνος;
 ΟΡ. Οὔπω νενόστηκ' οἶκον, ἔστι δ', ὡς λόγος. 520
 ΙΦ. Ὀλοῖτο, νόστου μή ποτ' ἐς πάτραν τυχῶν!
 ΟΡ. Μηδὲν κατεύχου· πάντα τάκείνου νοσεῖ.
 ΙΦ. Θετίδος δ' ὁ τῆς Νηρηίδος ἔστι παῖς ἔτι;
 ΟΡ. Οὐκ ἔστιν· ἄλλως λέκτρ' ἔγημεν Αὐλίδι.
 ΙΦ. Δόλια γὰρ, ὡς γε φασὶν οἱ πεπονθότες· 525
 ΟΡ. Τίς εἶ ποθ'; ὡς εὐ πυνθάνη τάφ' Ἑλλάδος!

502. Σὺ τοῦθ' ὄρα] ἐν ἄλλοις κεῖται, σὺ τοῦθ' ὄρα. 508. Τῶν ἐμῶν τινα] ἑαυτοῦ
 αἰνίττεται, ἐξηγεῖται δὲ μικρὸν κατωτέρω σαφέστερον, εἰπών. » Ἀπέλαυσα
 καὶ γὰρ δὴ τι τῶν ἐκείνης γάμων. 519. Ὡ πότνια] πρὸς τὴν Ἄρτεμιν τοῦτα·
 τὸ δὲ, ὡς ἦν, ἐν ἄλλοις, ὡς ἔς', κεῖται οὐ πάνυ καλῶς 525. δ'.

- ΟΡ. Εἰ σοί γε, τοῦτ' αὐτὴ αὔχει, ἑμαυτῶ δ' οὔ.
 ΙΦ. Τροίαν δ', ἧς λόγος πολὺς πανταχοῦ, οἶσθα;
 ΟΡ. ὣς μή ποτ' ὄφειλον οὐδὲ κατ' ὄναρ τοῦτ' εἰδέναι.
 ΙΦ. Ἦκουσαι δ' ἡμῖν ἄρδην ἀνατραπῆναι.
 ΟΡ. Ἀληθῆ λέγεταιί γε, ὡς μηκέθ' ὑπαρχούσης ἐκείνης.
 ΙΦ. Ἡ δὲ Ἐλένη ἐπανῆλθεν εἰς Σπάρτην;
 ΟΡ. Ἦκεν· ἀλλ' ἐπ' ὀλέθρῳ τινὶ τῶν ἐμῶν.
 ΙΦ. Ποῦ δὲ νῦν ἐστι; καί μοι γὰρ ὀφείλει δίκην.
 ΟΡ. Ἐν Σπάρτῃ ἤδη μετὰ τοῦ Μενελάου.
 ΙΦ. Ὡ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι μισουμένη, οὐκ ἐμοὶ μόνῃ.
 ΟΡ. Καί γ' οὐ μικρὸν τῶν ἐκείνης παραπήλαυς' ἐρώτωγ.
 ΙΦ. Οἱ δ' Ἕλληνες, ὡς λόγος, ἀπενόσησαν ἐκεῖθεν;
 ΟΡ. ὣς πολλὰ διαπυρρῶσάν με συλλαβοῦσα.
 ΙΦ. Βουλαίμην γὰρ τοῦτό σου πρὶν θανεῖν ἀπολαῦσαι.
 ΟΡ. Οὐκ οὔν ἐρώτα ὅ,τι δῆ ποτ' ἂν βούλη.
 ΙΦ. Κάλχας πρῶτον ὁ μάντις ἐπανῆλθεν ἐκεῖθεν;
 ΟΡ. Κατέστρεψεν, ὡς λέγεται ἐν Μυκῆναις.
 ΙΦ. Ὡ πότνια! ὡς ὑπέρευ. τί δ' ὁ Λαερτίου υἱός;
 ΟΡ. Ζῆν μὲν λέγεται, οὔπω δέ ἐστιν οἴκοι.
 ΙΦ. Μηδὲ γένοιτό ποτε αὐτῶ ἀπονοστήσαι.
 ΟΡ. Μη κατεύχου, ὡς πάντα δυσυχοῦντος ἐκείνου.
 ΙΦ. Ὁ δὲ τῆς Θέτιδος περίεστιν οὗτος;
 ΟΡ. Μὰ Δί', οὐδ' ὄνατο τῶν ἐν Αὐλίδι γάμων.
 ΙΦ. Δόλιοι γὰρ ἐκεῖνοι, ὡς φασιν οἱ πεπονθότες.
 ΟΡ. Τίς δὲ, πόθεν εἶ αὐτή; ἔοικας γὰρ τάκει ἐπισαμένῳ.

πεπονθότες] ἐγὼ δηλονότι ἢ ταῦτα πεπονθυῖα· ἐντέχνως δὲ καὶ κατ' ὀλίγον ἐντεῦθεν χωρεῖ πρὸς τὴν ἀναγνώρισιν· ὅπερ ἐστὶν ἡ μεγίστη χάρις τοῦ δράματος.

- ΙΦ. Ἐκεῖθ' ἐν εἰμι, παῖς ἔτ' οὖσ' ἀπωλόμην.
 ΟΡ. Ὄρθως ποθεῖς ἄρ' εἰδέναι τάκεϊ, γύναι.
 ΙΦ. Τί δ' ὁ στρατηγός, ὃν λέγουσ' εὐδαιμονεῖν;
 ΟΡ. Τίς; οὐ γάρ, ὃν γ' ἐγὼ δα, τῶν εὐδαιμόνων. 530
 ΙΦ. Ἀτρέως ἐλέγετο δὴ τις Ἀγαμέμνων ἄναξ.
 ΟΡ. Οὐκ οἶδ', ἄπελθε τοῦ λόγου τούτου, γύναι.
 ΙΦ. Μὴ πρὸς θεῶν, ἀλλ' εἴφ', ἴν' εὐφρανθῶ, ξένε.
 ΟΡ. Τέθνηχ' ὁ τλήμων, πρὸς δ' ἀπώλεσέν τινα.
 ΙΦ. Τέθνηκε; ποία συμφορᾶ; τάλαιν' ἐγώ! 535
 ΟΡ. Τί δ' ἐστενάζας τοῦτο; μῶν προσῆκέ σοι;
 ΙΦ. Τὸν ὄλβον αὐτοῦ τὸν πάροιθ' ἀνασένω.
 ΟΡ. Δεινῶς γὰρ ἐκ γυναικὸς οἴχεται σφραγείς.
 ΙΦ. Ὡ πανδάκρουτος ἢ κτανούσα γῶ θανῶν!
 ΟΡ. Παῦσαί νυν ἤδη, μηδ' ἐρωήσης πέρα. 540
 ΙΦ. Τροσύνδε γ', εἰ ζῆ τοῦ τλχλιπώρου δάμαρ;
 ΟΡ. Οὐκ ἔστι παῖς νιν, ὃν ἔτελ', οὗτος ὤλεσεν.
 ΙΦ. Ὡ συνταρχθεῖς οἶκος! ὡς τί δὴ θέλων;
 ΟΡ. Πατρός θανόντος τήνδε τιμωρούμενος.
 ΙΦ. (Φεῦ) ὡς εὖ κακὸν δίκαιον εἰσεπράξατο. 545
 ΟΡ. Ἄλλ' οὐ τὰ πρὸς θεῶν εὐτυχεῖ, δίκαιο. ὦν.
 ΙΦ. Λεῖπει δ' ἐν οἴκοις ἄλλον Ἀγαμέμνων γόνον;
 ΟΡ. Λέλοιπεν Ἠλέκτραν γε παρθένον μίαν.
 ΙΦ. Τί δὲ, σφραγείσης θυγατρὸς ἐστὶ τις λόγος;
 ΟΡ. Οὐδεὶς γε, πλὴν θανοῦσαν, οὐχ ὄραν φάος. 550
 ΙΦ. Τάλαιν' ἐκείνη γῶ κτανῶν αὐτὴν πατήρ.
 ΟΡ. Κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλετο.

545 ὡς εὖ κακὸν δίκαιον] ὡς εὐπρεπῶς ἐτίσατο ἐκείνην, κακὸν μὲν ὡς μή

- ΙΦ.** Ἑλληνίς γάρ· παῖς δ' ἔτι οὔσα, ἀπωλήμην.
ΟΡ. Οὐκ ἀπεικώτω, ἄρα τάκεῖ μαθεῖν ἐθέλεις.
ΙΦ. Τί δ' ὁ στρατηγός, ὁ εὐδαίμων πρὸς πᾶσι;
ΟΡ. Τὸν τίνα φῆς τοῦτον; οὐ γὰρ τοιοῦτος, ὃν ἐγὼ ἴδα.
ΙΦ. Ἀγαμέμνονά φημι δὴ τὸν τοῦ Ἀτρέως παῖδα.
ΟΡ. Οὐκ οἶδα· βαῖνε δὲ τούτων μὴ περαιτέρω.
ΙΦ. Πρὸς θεῶν, ὦ ξέने· εὐφρανεῖς γάρ με λέγων.
ΟΡ. Ἀπόλωλεν ὁ τλήμων, καὶ ἄλλον συναπολέσας.
ΙΦ. Τί φῆς; τάλαιν ἐγὼ· τίτι δὲ συμφορᾶ;
ΟΡ. Τί δὲ στενάξεις; μῶν προσήκει σοι οὗτος;
ΙΦ. Τῆς πρὶν αὐτοῦ εὐδαιμονίης μνησθεῖται.
ΟΡ. Ἰπὸ τῆς γυναικὸς οἰκτρῶς ἀπεσφάγη.
ΙΦ. Ὡς πανδάρκροτοι ἄλφω ὄ, τε πιθῶν, καὶ ἡ δρᾶσασα τοῦτο!
ΟΡ. Αἴηγε δὲ ἤδη με τὰ τοιαῦτ ἐρωτῶσα.
ΙΦ. Τοσόνδ' ἔτ', εἰπέ εἰ ζῆ ἡ γυνὴ τοῦ δυσήνου.
ΟΡ. Οὐκέτι, ὑπὸ τοῦ παιδὸς αὐτῆς ἀπολεσθεῖσα.
ΙΦ. Ὡς τῆς δυσυχίας ὅπως τοῦτ ἐτόλμησεν ἐκεῖνος;
ΟΡ. Τῷ τοῦ πατρὸς ἐπεξιῶν φόνῳ.
ΙΦ. Δίκαιον κακὸν εὐπροσώπως δοκεῖ εἰσπράττειν.
ΟΡ. Δίκαια δ' οὖν πράττης, κακῶς θεοῦθεν πράττει.
ΙΦ. Ἔσι δ' ἕτερον τέκνον Ἀγαμέμνονος ἐν Ἄργει;
ΟΡ. Ἡλέκτρα, μία τῶν θυγατέρων ἔτι...
ΙΦ. Τῆς δὲ σφαγείσης οὐδεὶς ἐν Ἄργει λόγος;
ΟΡ. Τίς δ' ἄλλος, ἢ ὅτι τυγχάνει τεθνηκυῖα;
ΙΦ. Δύσηνος ἐκείνη, καὶ ὁ πατὴρ ὁ τολμήσας τὸν φόνον.
ΟΡ. Γυναικὸς κακῆς χάριν ἀπώλετ' ἀνοσίως.

τροκτονήσας; δίκαιον δὲ πράττης τὴν ἀνδροφόνον. 553. Κακῆς γυναικός.] διὰ χάριν ἀχαριν κακῆς γυναικός τῆς Ἑλένης ἀπώλετο ἥτε Ἰφιγένεια, καὶ ὁ Ἀγα-

- ΙΦ.** Ὁ τοῦ θανόντος δ' ἔστι παῖς Ἄργει πατρός;
ΟΡ. Ἔστ', ἄθλιός γε, κούδαμοῦ καὶ πανταχοῦ.
ΙΦ. Ψευδεῖς ὄνειροι, χαίрет'· οὐδὲν ἦτ' ἄρα. 555
ΟΡ. Οὐθ' οἱ σοφοί γε δαίμονες κεκλημένοι
 Πτηνῶν ὀνείρων εἰσὶν ἀψευδέστεροι.
 Πολὺς ταραγμὸς ἔν τε τοῖς θεοῖς ἔνι
 Κἂν τοῖς βροτείοις· ἔν δὲ λείπεται μόνον,
 Ὅτ' οὐκ ἄφρων ὢν, μάντεων πεισθεὶς λόγοις, 560
 Ὀλωλεν, ὡς ὄλωλε τοῖσιν εἰδόσιν.
- ΧΟ.** Φεῦ, φεῦ· τί δ' ἡμεῖς οἵ τ' ἐμοὶ γεννήτορες;
 Ἄρ' εἰσὶν; ἄρ' οὐκ εἰσί; τίς φράσειεν ἄν;
ΙΦ. Ἀκούσατ'· ἐς γὰρ δὴ τιν' ἤκομεν λόγον,
 Ἰμὴν τ' ὄνησιν, ὦ ξένοι, σπεύδονθ' ἅμα 565
 Κἀμοί· τὸ δ' εὖ μάλιστά γ' οὕτω γίγνεται,
 Εἰ πᾶσι ταῦτόν πρᾶγμ' ἀρεσκόντως ἔχει·
 Θελοῖς ἄν, εἰ σώσαιμί σ', ἀγγεῖλαί τί μοι,
 Πρὸς Ἄργος ἐλθῶν, τοῖς ἐμοῖς ἐκεῖ φίλοις,
 Δέλτον τ' ἐνεγχεῖν, ἣν τις οἰκτείρας ἐμέ 570
 Ἐγραψεν αἰχμάλωτος, οὐχὶ τὴν ἐμὴν
 Φονέα νομίζων χειρα, τοῦ νόμου δ' ὑπο
 Θνήσκειν γε, τῆς θεοῦ τάδε δίκαι' ἠγουμένης;
 Οὐδένα γὰρ εἶχον, ὅστις, ἀγγεῖλαι μολῶν
 Ἐς Ἄργος αὐθις, τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς 575

μένων 554. Κούδαμοῦ καὶ πανταχοῦ πλανᾶσθαι, καὶ οὐδαμοῦ ἡσυχίαν ἄγειν. 556. Σοφοὶ δαίμονες] εἰς ὁμάντις Ἀπόλ. 561. Ὡς ὄλωλε τὰς εἰδόσιν] ἡ συνθήκη τούτου ἔχει ἄν οὕτω μάλιστα· Ἐν δὲ λείπεται μόνον (ἴσ. γρ. ἐν δὲ λυπέε καὶ μόνον) ὅτι οὐκ ἄφρων ὢν (Ὀρέστῆς) ὄλωλεν ὡς ὄλωλεν, μάντεων πεισθεὶς

- ΊΦ.** Ο δὲ παῖς αὐτοῦ ἔστιν ἤδη ἐν Ἄργει;
- ΟΡ.** Ἔστι δυσυχῶν οὐδαμοῦ, καὶ πανταχοῦ.
- ΊΦ.** Οὐκοῦν οἱ ψευδεῖς χαιρέτωσαν ὄνειροι, οὐδὲν ὄντες.
- ΟΡ.** Οὐθ' οἱ σοφοὶ προσαγορευόμενοι δαίμονες ἀψευδέσεροιο
τούτων εἰσὶ καὶ πολλή ταραχὴ ἐν τε τοῖς θεοῖς καὶ
ἀνθρωπίνοις ὑπάρχει πράγμασιν· ἐν δ' ἐκεῖνο μάνον λεί-
πεται λέγειν, ὅτι συνετός, καὶ φρόνιμος ὢν ἐκεῖνος,
μάντεσιν πεισθεῖς, ἀπώλεσθη, ὃν τρόπον ἴσασιν οἱ εἰ-
δότες.
- ΧΟ.** Φεῦ, φεῦ· ἡμεῖς δὲ τί, καὶ οἱ ἐμοὶ γεννήτορες; τίς
ἂν εἴποι ἡμῖν εἰ ζῶσιν ἐκεῖνοι;
- ΊΦ.** Ὡς ξένοι συντεῖνατέ μοι πρὸς ὀλίγον τὸ οὖς· μεταξὺ γὰρ
σπουδάζουσα περὶ τῶν παρόντων, ἐνενόησά τι ὀνήσιμον
ἐμοί τε καὶ ἀμφοτέροις, ἦν τοῦτο δόξη καὶ ἡμῖν κα-
λὸν εἶναι· ἐγὼ γὰρ βούλομαι σῶσαί σε τῶν παρόντων
κινδύνων, εἰ ἐβελήσεις ἀπαῖραι εἰς Ἄργος, ἐπιστολήν
τινα τοῖς ἐμοῖς ἐκεῖ φίλοις κομίσων· ἦν αἰχμάλωτός
τις, οἴκτω τῷ ἐμῷ σχεθεῖς, ἔγραψέ μοι (καὶ τοι γὰρ
ὑπ' ἐμοῦ ἤμελλε τεθνήξασθαι· ἀλλ' εἰδὼς, ὅτι νόμος
ὄντος, καὶ τῆς θεοῦ δίκαια ταύτῃ κηρυχμένης, πράττε-
ται οὕτως, οὐκ ἐμίσειμε) ἀλλ' οὐκ εἶχον, ὄντινα πεμ-
ψω εἰς Ἄργος, τοῖς ἐκεῖ φίλοις ἐπιθήσοντα ταύτην· σὺ

λόγοις· ὃ ἐστὶν αὐτῷ τῷ Ἀπόλλωνι, ἐν καὶ δαίμονα σοφὸν καὶ ψευδόμενον
εἶρηκε. Ταῦτα δὲ οὐχ ἡ Ἰφιγένεια, ἀλλ' ὁ Ὀρέστης λέγει, ὡς ἐν ἄλλοις κείται
566. Τὸ δὲ] ἐν ἄλλοις εἰς ἐν κώλον συγκέκληται ταῦτα ὡδί, Κάμοι τόδε κ.τ.λ.
τὸ δὲ, σπεύδονθ', οὕτως ἐτόλμησα διερωτῆσαι, ἀντὶ τοῦ, σπεύδουσ', ἢ σπου-
δαῖς. 574. Ἀγγεῖλαι] παρέλκειν τοῦτο δεκτὴ ἐν τῷ λόγῳ· εἰ δὲ γράψαιμεν αὖ
Ἀγγεῖλαι εἰς εὐκτικόν, ἀνάγκη προσθεῖναι τὸ τε γράφοντες ὧδε· ἀγγεῖλαι
μολῶν, εἰς Ἄργος τ'. . .

Πέμψειε σωθείς τῶν ἐμῶν φίλων τινί.
 Σὺ δ' (εἶ γάρ, ὡς ἔοικας, οὔτε δυσγενής,
 Καὶ τὰς Μυκῆνας οἶσθα, χεῦς καὶ γὼ θέλω)
 Σώθητι, καὶ σὺ μισθὸν οὐκ αἰσχρὸν λαβῶν
 Κούρων ἕκατι γραμμάτων, σωτηρίαν.

580

Οὗτος δ', ἐπαίπερ πύλις ἀναγκάζει τάδε,
 Θεᾶ γενέσθω θυμὰ, χωρισθεὶς σέθεν·

OP. Καλῶς ἔλεξας τ' ἄλλα, πλὴν ἔν, ᾧ ξένη·

Τὸ γὰρ σφαγῆναι τόνδ', ἐμοὶ βάρος μέγα.

Ὁ νχυστολῶν γὰρ εἰμ' ἐγὼ τὰς ζυμφοράς·

585

Οὗτος δὲ συμπλεῖ τῶν ἐμῶν μόχθων χάριν.

Οὐκ οὖν δίκαιον ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ τοῦδ' ἐμὲ

Χάριν τίθεσθαι, καὶ τὸν ἐκδῶναι κακῶν.

Ἄλλ' ὡς γενέσθαι, τῷδε μὲν δέλτον δίδου·

(Πέμψαι γὰρ Ἄργος, ὥστε σοι καλῶς ἔχειν)

590

Ἡμᾶς δ' ὁ χρεῖζων κτεινέτω. τὰ τῶν φίλων

Αἰσχιστον, ὅστις, καταβαλὼν ἐς ζυμφοράς,

Αὐτὸς σέσωσται. τυγχάνει δ' ὁδ' ὢν φίλος,

Ὀν οὐδὲν ἦσσον, ἢ με, φῶς ὄραν θέλω·

IF. Ὡ λῆμι' ἄριστον, ὡς ἀπ' εὐγενοῦς τινος

595

Ῥίζης πέφυκας, τοῖς φίλοις τ' ὀρθῶς φίλος!

Τοιοῦτος εἶη τῶν ἐμῶν ὁμοσπόρων,

Ὅσπερ λέλειπται! καὶ γὰρ οὐδ' ἐγὼ, ξένοι,

Ἀνάδελφος εἰμ, πλὴν ὅσ' οὐχ ὀρώσά νιν·

Ἐπεὶ δὲ βούλει ταῦτα, τόνδε πέμψομεν

600

Δέλτον φέροντα, σὺ δὲ θανῆ. πολλὴ δὲ τις

Προθυμία σε τοῦδ' ἔχουσα τυγχάνει·

OP. Θύσει δὲ τίς με καὶ τὰ δεινὰ τλήσεται;

IF. Ἐγώ. θεᾶς γὰρ τῆςδε προστροπὴν ἔχω·

τοῖνον. (ὄρῳ γάρ σε καὶ ἄλλως οὐ τῶν πολλῶν ἓνα ὄντα, τὰς τε Μυκλήνας εἰδῶτα, καὶ πρὸς οὓς ἐγὼ ἐπιστέλλω) λαβὼν οὐκ ἀντιρρόπον μισθὸν γραμμάτων κούφων τὴν σωτηρίαν, ἄνυτε εἰς Ἄργος, τὴν ἐμὴν ἐπιστολὴν τοῖς ἐμοῖς φίλοις δώσων· οὗτος δὲ μόνος τεθύσεται τῇ θεῷ, τῆς πόλεως οὕτως ἀναγκαζούσης.

ΟΡ. Τα μὲν ἄλλα πάντα κατὰ θυμὸν εἴρηταί σοι· ἐν δ' ἐκεῖνο, ὡς ἀντιρρόπως πρὸς συμφορὰν ἀθέλων, ὑπερβάλλει πολλῷ τῷ βήρει, ἢ σφαγὴ τούτου· ἐγὼ γὰρ εἶμι ὁ τὰς συμφορὰς ταύτας ἐμπορευόμενος· οὗτος δὲ συμπλους ὢν, ἀνακουρίζει με τῶν τριούτων· πῶς οὖν ἂν εἶη δίκαιον, ἐμὲ μὲν χάριτάς σοι τιθέμενον, σώζεσθαι αὐτὸν δ' ἀπολέσθαι. σὺ δὲ εἰ βούλει ὀρθῶς ταῦτα πράξῃ, τούτῳ μὲν ἄος τὴν ἐπιστολὴν κομίσει εἰς Ἄργος, ὥτε σοι καλῶς ἔχειν· ἐμὲ δ', εἴ τις ἐθέλοι, ἀποσφάζετω· αἰσχροὺν γὰρ ἰδίαις συμφοραῖς ἐμβαλόντα τὸν φίλον, αὐτὸν ἰδίᾳ πραγματεύεσθαι σωτηρίαν· φίλος γὰρ οὗτος, ὃν οὐχ ἤττον, ἢ ἑμαυτὸν ζῆν ἐθέλω.

ΙΦ. Ὡς φερόν μ' ἄριστον ἐμοίγε ὄντως εὐγενοῦς ρίζης εὐγενὲς ἀνατέθηλας βλάστημα, καὶ φίλοις φίλος ἀληθῆς ἀνεβλάστησας· τοιοῦτος δέ μοι εἶη, ὃς μόνος ἐστὶ λοιπὸς ἀδελφῶν· ἴσε γὰρ, ὡς ξένοι, καὶ μὲ ἔχουσιν ἀδελφόν, πλὴν ὅσον οὐχ ὄρῳ τούτῳ· ἀλλ' ἐπειδὴ οὕτω σοι δοκεῖ μᾶλλον σώζεσθαι τοῦτον, ἔστω· πέμπωμεν μὲν αὐτὸν κομίσοντα τὴν ἐπιστολὴν, οἷς χρῆ· σὺ δὲ μενεῖς, θυμ' ἐσόμενος τῇ θεῷ, ὡς νομίζεται.

ΟΡ. Καὶ τίς ἐστὶν ὁ τολμήσων οὕτω με θύσαι;

ΙΦ. Ἐγὼ· τοῦτο γὰρ μοι δέδοται ἔργον ἐνταῦθα.

- ΟΡ· Ἄζηλά γ', ὦ νεᾶνι, κούκ εὐδαίμονα· 605
- ΙΦ· Ἄλλ' εἰς ἀνάγκην κείμεθ', ἦν φυλακτέον·
- ΟΡ· Αὐτὴ ξίφει θύουσα θῆλυς ἄρσενας;
- ΙΦ· Οὐκ. ἀλλὰ χαίτην ἀμφὶ σὴν χερνίφομαι·
- ΟΡ· Ὁ δὲ σφαγεὺς τίς; εἰ τὰδ' ἱστορεῖν με χρή·
- ΙΦ· Εἴσω δόμων τῶνδ' εἰσὶν, οἷς μέλει τάδε. 610
- ΟΡ· Τάφος δὲ ποῖος δέξεταί μ', ὅταν θάνω;
- ΙΦ· Πῦρ ἱερὸν ἔνδον χάσμα τ' εὐρωπὸν πέτρας.
- ΟΡ· (Φεῦ!) πῶς ἄν μ' ἀδελφῆς χεῖρ περιστείλειεν ἄν;
- ΙΦ· Μάταιον εὐχὴν, ὦ τάλας, ὅστις ποτ' εἶ,
 Εὐξω. μακρὰν γὰρ βαρβάρου ναίει χθονός. 615
 Οὐ μὴν, ἐπειδὴ τυγχάνεις Ἀργεῖας ὦν,
 Ἄλλ' ὦν γε δυνατὸν οὐδ' ἐγὼ λείψω χάριν,
 Πολὺν τε γὰρ σοι κόσμον ἐνθήσω τέρψω,
 Ἐκνῶ τ' ἐλαίω σῶμα σὸν κατασβέσω,
 Καὶ τῆς ὀρείας ἀνθεμόρρυτον γάνος· 620
 Ξουθῆς μελίσσης ἐς πυρὰν βαλῶ σέθεν·
 Ἄλλ' εἶμι, δέλτον τ' ἐκ θεᾶς ἀνακτόρων
 Οἴσω. τὸ μέντοι δυσμενὲς μὴ μοῦ λάβης·
 Πυλάσσειτ' αὐτοὺς, πρόσπολοι, δεσμῶν ἄτερ·
 Ἴσως ἄελπτα τῶν ἐμῶν φίλων τινὶ 625
 Πέμψω πρὸς Ἄργος, ὃν μάλιστ' ἐγὼ φιλῶ,
 Καὶ δέλτος αὐτῶ ζῶντας, οὓς δοκεῖ θανεῖν,
 Λέγουσα, πιστὰς ἠδονὰς ἀπαγγελεῖ.

·612. Εὐρωπὸν] οὐ παρὰ τὸ εὐρὺ καὶ ὠψ· ἀλλὰ παρὰ τὸ εὐρὺς εὐρώεις, καὶ εὐρωπός· κηπειδὴ τὸ εὐρωτιᾶν ἐν κεκλεισμένοις χωρίαις διὰ τὸ ἀκίνητον τοῦ ἀέρος συμβαίνει γίγνεσθαι, λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ σκοτεινός· περὶ δὲ τοῦ χάσματος τούτου μέμνηται καὶ Διόδωρ. βιβλ. 20 περὶ τῶν Καρθαγενίων· φησὶ γάρ· ἦν δὲ παρ' αὐτοῖς ἀνδρίας Κρόνου χαλκοῦς, ἡ

- 5
ΟΡ. Ἄλλ' οὐ ζήλωτόν, οὐδὲ εὐδαιμον τοῦτο.
ΙΦ. Οἶδ' ἀγῶ· ἀλλὰ δεῖ με φυλάττειν τὴν ἀνάγκην.
ΟΡ. Σὺ δὲ γυνὴ εὖσα, σφάξις ἄνδρα, λαβοῦσα ζίφος;
ΦΙ. Οὐκ, ἀλλ' ἐπὶ τῆς σῆς κόμης χερνίψομαι μόνον.
ΟΡ. Ὁ δὲ σφαγεὺς τίς; εἴ με δεῖ τὰ τοιαῦτ' ἐρωτᾶν.
ΙΦ. Ἐντὸς τοῦ ναοῦ εἰσιν, οἷς μέλει τούτων.
ΟΡ. Τάφος δὲ τίς δέξαιταί μου τὸ σῶμα;
ΙΦ. Πῦρ ἱερόν ἐν εὐρωτιοῦντι χάσματι ἔνδον.
 61
ΟΡ. Φεῦ! πῶς ἂν εἴη μοι ὑπ' ἀδελφῆς περισαλῆναι;
ΙΦ. Μάτην ταῦτ' ἠΰξω, ὦ τάλας σύγε, ὅστις ἂν ᾗς πόρρω
 γὰρ ἐκείνη γε τῆσδε τῆς βαρβάρου κατώκηται γῆς· ἀλλ'
 ἐπειδὴ Ἄργεῖος τυγχάνεις ὦν, πολλή σοι παρ' ἐμοῦ
 ἔσται χάρις ἀπὸ τῶν παρόντων· πρὸς γὰρ τῷ κόσμῳ,
 ὃν οὐκ εὐκαταφρόνητον τῷ σῶ θήσω τάφῳ, καὶ ἀνθε-
 μόρρυτον μέλι εἰς τὴν σὴν πυρὰν ἐμβαλῶ, καὶ ἐλαίῳ
 ξανθῷ τὸ σῶμά σου κατασβέσω· ἀλλ' εἴμι νῦν τὴν δέλ-
 τον ἔνδοθεν κομίσουσα δεῦρο· μὴ μέντοι μοι πρὸς τὴν συ-
 μένειαν ταῦτα λογίσῃ. Φυλάττετε δ' αὐτούς, ὑμεῖς οὖν
 πρόσπολοι, ἄνευ μένται δεσμῶν· αὐτίκα γὰρ ἐπὶ τῷ
 τῷ πάντων, ὧν ἔγωγ' ἐν Ἄργει φιλῶ, φιλτάτω μοι ὄντι
 ἢ δ' ἐπιβολῇ, ἀπροσδοκῆτ' ἐκείνῳ ἐπιφανεῖσα, καὶ
 ζῶσαν ἐμὲ, τὴν δοκοῦσαν αὐτῷ τεθνηκέσαι, ἀπαγ-
 γείλασα, ὡς μάλισα εὐφρανεῖ.

τετακώς τὰς χεῖρας ὑπτίας ἐγκεκλιμένας ἐπὶ τὴν γῆν, ὥστε τὸν ἐπιτεθέντα
 τῶν παιδῶν ἀπεκυλίεσθαι καὶ πίπτειν εἰς τι χάσμα πλήρες πυρός· εἰκὸς δὲ
 καὶ τὸν Εὐριπίδην εἰληφέναι τὰ μυθολογούμενα ἐκ τούτου περὶ τὴν ἐν Ταύροις
 θυσίαν, ἐν αἷς εἰσάγει τὴν Ἰφιγένειαν ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου διερωτωμένην.
 620. Γάνος] ἠδονικὸν τῆς μελίσης καρπὸν. ἴδε καὶ ἀνωτέρω στίχ. 165

- ΧΟ. Καταλυφύρομαί·σε τὸν χερνίβων (Στρ.)
 · ῥάνισι μελόμενον ῥάνισιν αἰμακταῖς. 630
- ΟΡ· Οἶκτος γὰρ οὐ ταῦτ', ἀλλὰ χαίρετ', ὧ ξέναι·
- ΧΟ· Σὲ δὲ τύχας μάκαρος, ἰὼ νεανία, (Ἄντ.)
 Σεβόμεθ', εἰς πάτρην ἅτι ποτ' ἐπεμβάσθη.
- ΠΥ· Ἄζηλα τοῖς φίλοισι, θνησκόντων φίλων.
- ΧΟ· ὦ σχέτλιοι πομπαί! (Ἐπωδ.)
 Φεῦ, φεῦ! διόλλυσαι· 636
 Αἰ αἰ αἰ αἰ!
- Πότερος ὁ μέλλων;
 ἔτι γὰρ ἀμφίλογα δίδυμα μέμονε φρήν,
 Σὲ πάρος, ἢ σ' ἀναστενάξω γόοις· 640
- ΟΡ· Πυλάδῃ, πέπονθας ταῦτό, πρὸς θεῶν, ἐμοί;
- ΗΛ· Οὐκ οἶδ'· ἐρωτᾶς οὐ λέγειν ἔχοντά με·
- ΟΡ· Τίς ἐστὶν ἡ νεᾶνις; ὡς Ἑλληνικῶς
 Ἀνήρεθ' ἡμᾶς, τοὺς τ' ἐν Ἰλίῳ πόνους,
 Νόστον τ' Ἀχαιῶν, τόν τ' ἐν οἴωνοῖς σοφόν 645
 Κάλχαντ, Ἀχιλλέως τ' ὄνομα, καὶ τὸν ἄθλιον
 Ἀγαμέμνον' ὡς ὄκτειρ'! ἀνθρώπα τέ με
 Γυναῖκα, παῖδάς τ' ἔστιν ἡ ξένη γένος.
 Ἐκεῖθεν Ἀργεῖα τίς· οὐ γὰρ ἂν ποτε
 Δέλτον τ' ἔπεμπε καὶ τὰδ' ἐξεμάνθανεν, 650
 ὣς κοινὰ πράσσουσ', Ἄργος εἰ πράσσει καλῶς.
- ΠΥ· Ἐφθης με μικρόν· ταῦτά δὲ φθάσας λέγεις,
 Πλὴν ἐν· τὰ γὰρ τῶν βασιλέων παθήματα
 ἴσασι πάντες, ὧν ἐπιστροφή τις ἦν.
 Ἀτὰρ διήλθε χᾶτερον λόγον τινά. 655
- ΟΡ· Τίν'; ἐς τὸ κοινὸν δοῦς ἄμεινον ἂν μάθοις.

- ΚΟ. Κατολοφύρομαί σε, ὦ νεανία, περὶ οὗ αίματηρὰ εὐτρεπίζονται ἔνδον χέρνιβα.
- ΟΡ. Ταῦτ' ἔμοιγ', ὦ ξένοι, οὐκ οἰκτρὰ· ἀλλὰ χαίρετε.
- ΚΟ. Σὲ δ' αὖ, ὦ νέε, μακαρίζομεν τῆς τύχης, μέλλονθ' ἥξειν εἰς φίλην πατρίδα γαῖαν.
- Υ. Οὐ ζηλωτὰ φίλοις, τῶν φίλων δυσυχρύντων.
- ΚΟ. Ὡ σθένια θύματα· φεῦ, φεῦ· ἀπόλωλας ὀπότερος ὑμῶν μέλλει πείσεσθαι τοῦτο· ἔτι γὰρ ἀμφίβολον, ὀπότερον σέ, ἢ σὲ τόν ἕτερον μέλλω κλαύσειν.
- Ρ. Πυλάδη, πρὸς θεῶν πέπονθη, ἔνδον τι καὶ αὐτός;
- Υ. Τί δή ποτε; οὐ γὰρ δύναμαι προφητεύειν.
- Ρ. Ἄρα τίς ἐστὶν ἡ νεᾶνις αὕτη; ὡς γὰρ Ἕλληνις πάνθ' ἡμᾶς ἀνιστορεῖ τά τε κητὰ Τροίαν γεγεννημένα, καὶ τὴν νόστον τῶν Ἑλλήνων ἐκεῖθεν, Κάλχαντε τὸν μάντιν, Ἀχιλλέα τε ὀνομάζουσα, καὶ Ἀγαμέμνονα οἰκτείρουσα· κἀπὶ τούτοις ἀνηρώτα με περὶ τῆς ἐκείνου γυναικὸς καὶ τῶν παίδων· ἐστὶν ἄρ' ἐκεῖθεν Ἀργεῖα τις τὸ γένος, ὅσσην ἐκ τῶν εἰρημένων εἰκάσαι· οὐ γὰρ ἂν τοιαῦτ' ἀνιστόρει, ὡς συνευτυχοῦσα κοινῇ, εὐτυχοῦντος τοῦ Ἄργου.
- Υ. Ἐφθης με εἰπὼν, ἃ κἀμοῦ τὴν διάνοιαν ὑψησῆλθεν, πλὴν ἐν ἐκεῖνο· ἃ γὰρ συμβαίνει τοῖς βασιλεῦσι παθεῖν, ταῦτ' οὐκ ἂν εἶεν τοῖς ἀνθρώποις ἀνήκουστα, εἴτινες μόνον καὶ μικρὸν τὸ οὖς πρὸς ταῦτ' ὀρθὸν ἐπισήσειαν· ἀλλὰ πρὸς τούτοις καὶ ἕτερόν τι εἴρηται αὐτῇ οὐ καλῶς.
- ΟΡ. Τί δή ποτε; λέγε, ἴν' ἐξετάσας, ἄμεινον μάθης.

6030. Μελόμενον) τὸν διὰ φανίδων αίματος φρενιζόμενον· ὃ ἐστὶν, ὅν φροντίζοντες

- ΠΥ.** Αἰσχρὸν, θανόντος σου, βλέπειν ἡμᾶς φάος.
 Κοινῇ τ' ἔπλευσα, δεῖ με καὶ κοινῇ θανεῖν.
 Καὶ δειλίαν γὰρ καὶ κᾶκην κεκτήσομαι,
 Ἄργει τε Φωκέων τ' ἐν πολυπτύχῳ χθονί, 660
 Δόξω δὲ τοῖς πολλοῖσι, (πολλοὶ γὰρ κακοὶ,)
 Προδούς σε, σώζεσθ' αὐτὸς εἰς οἴκους μόνος,
 Ἢ καὶ φονεύσας ἐπὶ νοσοῦσι δώμασιν
 Ῥάψαι μόνον σοι σῆς τυραννίδος χάριν,
 Ἐγκληρον ὡς δὴ σὴν κασιγνήτην γαμῶν- 665
 Ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι καὶ δι' αἰσχύνης ἔχω,
 Κούκ ἔσθ', ὅπως οὐ χρῆ συνεκπνεῦσαί με σοι
 Καὶ συσφαγῆναι καὶ πυρωθῆναι δέμας,
 Φίλον γεγῶτα καὶ φοβούμενον ψόγον.
- ΟΡ.** Εὐφῆμα φώνει· τάμα δεῖ φέρειν κακά. 670
 Ἀπλᾶς δὲ λύπας ἐξόν, οὐκ οἴσω διπλᾶς.
 Ὅ γὰρ σὺ λυπρὸν κᾶπονείδισον λέγεις,
 Ταῦτ' ἔστιν ἡμῖν, εἴ σε συμμοχθοῦντ' ἐμοὶ
 Κτενῶ· τὸ μὲν γὰρ εἰς ἔμ', οὐ κακῶς ἔχει,
 Πράσσονθ', ἃ πράσσω πρὸς θεῶν, λύσειν βίον. 675
 Σὺ δ' ὄλβιός τ' εἶ, καθαρὰ τ', οὐ νοσοῦντ' ἔχεις
 Μέλαθρ'· ἐγὼ δὲ δυσσεβῆ καὶ δυστυχῆ.
 Σωθεῖς δὲ, παῖδας ἐξ ἐμῆς ὀμοσπύρου
 Κτησάμενος, ἣν ἔδωκά σοι δάμαρτ' ἔχειν,
 Ὄνομά τ' ἐμοῦ γένοιτ' ἄν, οὐδ' ἄπικις δόμος 680
 Πατρῶος οὐμὸς ἐξαλειφθεῖη ποτ' ἄν.

τῆρουσι σφάξιαι 679. Σωθεῖς... κτησάμενος) ἐναλλαγή πτώσεως ἢ εὐθεῖα ἀπ-

10. Αἰσχρὸν γὰρ ἔμοιγε ζῆν, σοῦ θανόντος· τὸν γὰρ σύμ-
 πλουν γεγεννημένον δεῖ καὶ συγκατασρέψαι· ἄλλως γὰρ
 πολλὴν ἐμοῦ γε δειλίαν τε καὶ κακίαν Ἀργεῖοί τε πάν-
 τες καὶ Φωκεῖς καταγνώσονται· κακοὶ γὰρ ὄντες αὐτῶν
 οἱ πολλοὶ, ἐροῦσι σωθῆναί με οἴκαδε, σὲ προδόντα· εἰ
 μή τις καὶ χειρὸν προσθείη, ὡς ἐτολύπευσά σοι τὸν φό-
 νον ἐπίτηδες, τοῦ οἴκου ἤδη τεταραγμένου, ἐπ' ἐλπί-
 δι τοῦ σκῆπτρου, ὡς δῆθεν εἰς ἐμὲ τὸ δίκαιον τοῦθ'
 ἦκον δι' Ἡλέκτραν τὴν σὴν ἀδελφὴν, ἐπίκληρον ἐσο-
 μένην· τούτου δὲ ἐπιφόβου μοι ὄντος, οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ
 συναποθανοῦμαι σοι, συσφαγεῖς, καὶ συμφλεγεῖς, καὶ
 τὰ πάνθ' ὑποσᾶς, φίλος ὢν, καὶ φεύγειν τὸν ψόγον φι-
 λοτιμούμενος.

11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

19. Εὐφῆμαι σύγε· ἐμὲ γὰρ δεῖ τὰς ἐμαυτοῦ συμφορὰς ὑ-
 πομένειν· ταύτας δ' ἐξὸν ἀπλᾶς φέρειν, οὐκ ὀφείλω
 διπλᾶς ἔχειν· τὸ γὰρ αἰσχρὸν τοῦθ', ὃ σὺ δοκεῖς εὐλα-
 εεῖσθαι, εἰς ἐμὲ μᾶλλον ἤκει, εἶγε σε, τοὺς ἐμοὺς ἀ-
 ναδεξάμενον πόνους, προδοίην· ὅσον δ' ἔνεκά γε ἐμοῦ,
 εἴ τι πάθοιμι, οὐ τοσοῦτον δυσυχὲς ἀπαλλαγῆναι τῶν
 τῆδε, κακῶς πράσσοντα πρὸς θεῶν· σοὶ δὲ τὰ τ' ἄλλα
 ὀλβιά τε καὶ καθαρὰ, καὶ δὴ καὶ ὁ οἶκος εὐδαίμων·
 ὃ δ' ἐμὸς δυσυχῆς καὶ ἀνόσιος· σοῦ δὲ διασωθέντος
 ἐντεῦθεν, καὶ παίδων σοι ἐκ τῆς ἐμῆς ἀδελφῆς γενομέ-
 νων, τότ' ἐμὸν ὄνομα οὐ πάμπαν ἐκλείψει, καὶ ὁ πα-
 τρῶος οἶκος ἀνορθωθήσεται· ἂν ποθ' ὕστερον· τοσόνδε

τὴ γενικῆς ἀπολώτου. τοιοῦτο δὲ καὶ ἐν Ἰππολύτῳ (στίχ. 22.) καὶ Φοῖνι 283.

- Ἄλλ' ἔρπε, καὶ ζῆ καὶ δόμους οἴκει πατρός·
 Ὅταν δ' εἰς Ἑλλάδ' ἵππιόν τ' Ἄργος μόλης,
 Πρὸς δεξιᾶς σε τῆςδ' ἐπισκῆπτω τάδε·
 Τύμβον τε χῶσον, κἀπίθες μνημεῖά μοι, 685
 Καὶ δάκρυ' ἀδελφῆ καὶ κόμας δότω τάφω.
 Ἄγγελλε δ', ὡς ὄλωλ' ὑπ' Ἀργείας τινὸς
 Γυναικὸς, ἀμφὶ βωμὸν ἀγνισθεῖς φόνω.
 Καὶ μὴ προδῶς μου τὴν κασιγνήτην ποτὲ,
 Ἔρημα κήδη καὶ δόμους ὄρων πατρός. 690
 Καὶ χαῖρ'· ἐμῶν γὰρ φίλτατόν σ' εὖρον φίλων.
 Ὡς συγκυναγὲ καὶ συνεκτραφαῖς ἐμοὶ,
 Ὡς πόλλ' ἐνεγκῶν τῶν ἐμῶν ἄχθη κακῶν.
 Ἡμᾶς δ' ὁ Φοῖβος, μάντις ὦν, ἐψεύσατο·
 Τέχνην δὲ θέμενος, ὡς προσώταθ' Ἑλλάδος 695
 Ἀπήλασ' αἰδοῖ τῶν πάρος μαντευμάτων.
 Ὡς πάντ' ἐγὼ θεοὺς τὰμὰ καὶ πεισθεῖς λόγοις,
 Μητέρα κατακτᾶς, αὐτὸς ἀνταπόλλυμαι.
 ΠΥ. Ἔσται τάφος σοι, καὶ κασιγνήτης λέχος 700
 Οὐκ ἂν προδοῖην, ὦ τάλας, ἐπεὶ σ' ἐγὼ
 Θινόντα μᾶλλον, ἢ βλέπονθ', ἔξω φίλον.
 Ἄτὰρ τὸ τοῦ θεοῦ γ' οὐ διέφθορέν σέ πω
 Μάντευμα, καίτοι γ' ἐγγὺς ἔστηκας φόνου.
 Ἄλλ' ἔστιν, ἔστιν ἡ λίαν δυσπραξία 705
 Λίαν διδοῦσα μεταβολὰς, ὅταν τύχη.
 ΟΡ. Σίγα· τὰ Φοίβου δ' οὐδὲν ὠφελεῖ μ' ἔπη·
 Γυνὴ γὰρ ἤδε δωμαίων ἐξω περᾶ.

690 Καὶ δόμους ὄρων] ἐν ἄλλαις κεῖται, καὶ δόμους προδοῦς. 708. Ἀπέλθεθ']

μόνον νῦν ὕστατον ἐπισκῆπτω πρὸς τῆσδε τῆς ἐμῆς δεξιᾶς, ὅποτε ἔλθοις εἰς Ἄργος, σοὶ μὲν τάφον μοι ἄξιον χῶσαι, καὶ μνημεῖά μοι ἐπιθεῖναι· τῇ δὲ ἀδελφῇ δάκρυα καὶ τὴν κόμην τῷ αὐτῷ ἀποδοῦναι· ἀπάγγελ-
 λε δέ με ἀπολωλῶτα ὑπ' Ἀργείας τινὸς γυναικὸς, περὶ τὸν βωμὸν ἀγνισθέντα· φύλαξαι δέ μοι κἀκεῖνο, μὴ προδῶς τὴν ἐμὴν ἀδελφὴν, ἔρημον κηδεσῶν ὀρῶν τὴν πατρῶαν οἰκίαν· καὶ χαῖρεγέ μοι, ὦ φίλος· σὺ γάρ μοι φίλων ἀπάντων ἕμοιγε φίλτατος εἶ, συγκινηγέτης, καὶ σύντροφος γεγεννημένος, καὶ πολλὰς τῶν ἐμῶν συμφορῶν συναναδεξάμενος καὶ ἀνακουφίσας· ἐμέ δ' ὀρᾶς ὅπως ὁ Φοῖβος παρήγαγεν· αἰσχυρόμενος γὰρ, ἐφ' οἷς ἐγὼ πεισθεὶς ὅλως τοῖς ἐκείνου χρησμοῖς, ἀπέκτεινα τὴν μητέρα, ἀνθ' οὗ νῦν ἀπόλλυμαι, τέχνη με ὡς πορρωτάτῳ τῆς Ἑλλάδος ἐξήλασεν ἀπολέσθαι.

ΗΥ. Ὡς τὰ μὲν σοι περὶ τὸν τάφον καὶ τὴν ἀδελφὴν μὴ ἂν μου προδώσοντος σάφ' ἴσθι τοῦτο ἔγωγε γάρ σοι μᾶλλον ἀποθανόντι, ἢ ζῶντι ἔσομαι φίλος· ὁ γε μὴν χρησμὸς τοῦ θεοῦ οὕτω δοκεῖ σε βλάψαι, καίτοι μεταξύ βαίνεις ξίφους· πολλάκις γὰρ ἡ τύχη καὶ τὴν ἐσχάτην συμφορὰν εἰς ἀπραξίαν μετέβαλεν ἀπροσδόκητον.

ΟΡ. Οὐδέν μοι ὄφελος τῶν χρησμῶν· τοῦτ' αἰδ' ἐγὼ σαφῶς, ἀλλὰ σίγα νῦν· ἡ γὰρ γυνὴ ἐκείνη ἔξεισι δεῦρο.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ:

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ, ΠΥΛΛΑΔΗΣ, ΟΡΕΣΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

- ΙΦ. Ἀπέλθεθ' ὑμεῖς καὶ παρευτρεπίζετε
 Τᾶνδον μολόντες τοῖς ἐφροσῶσι σφαγῆ. 710
 Δέλτου μὲν αἶθε πολύθυροι διαπτυχαί,
 Ξένοι, πάρειςιν. ἅ δ' ἐπὶ τοῖσδε βούλομαι,
 Ἀκούσατ' οὐδείς ὡτὸς ἐν πόνοις ἀνὴρ,
 Ὅταν τε πρὸς τὸ θάρσος ἐκ φόβου πέσῃ.
 Ἐγὼ δὲ ταρβῶ, μὴ 'πονροστήσας χθονὸς
 Θῆται παρ' οὐδὲν τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς 715
 Ὅ τήνδε μέλλων δέλτον εἰς Ἄργος φέρειν.
- ΟΡ. Τί δῆτα βούλεις; τίνας ἀμικχανεῖς πέρι;
- ΙΦ. Ὀρκον δότω μοι, τάσδε πορθμεύσειν γραφὰς
 Πρὸς Ἄργος, οἷσι βούλομαι πεμψαί φίλων.
- ΟΡ. Ἡ ἀντιδώσεις τῶνδε τοὺς αὐτοὺς λόγους; 720
- ΙΦ. Τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε,
- ΟΡ. Ἐκ γῆς ἀφήσειν μὴ θανόντα βαρβάρου.
- ΙΦ. Δίκαιον εἶπας· πῶς γὰρ ἀγγείλειεν ἄν;
- ΟΡ. Ἡ καὶ τύραννος ταῦτα συγχωρήσεται;
- ΙΦ. Πείσω σφε, κζυτὴ νὰς εἰσθήσω σκάφος. 725
- ΟΡ. Ὄμνη· σὺ δ' ἔξαρχ' ὄρκον, ὅστις εὐσευῆς.

πρὸς τοὺς φύλακας τῶν ξένων ἀποπέμπεται ταῦτα· προοικονομεῖ γὰρ τὴν ἀναγνώρισιν, ἵνα μὴ πρηνῶν ἐκείνων γένηται τοῖς ἐφροσῶσι σφαγῆ παρὰ τοῖς ἄλλοις τοῖς ἐφροσῶσι τῆ σφαγῆ τῶν θυράτω, εὐτρεπιζετε καὶ ἡ-

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ , ΠΥΛΛΑΔΗΣ , ΟΡΕΣΤΗΣ , ΧΟΡΟΣ.

ΙΦ. Εἰσέλθετε ὑμεῖς οἱ πρόσπολοι συμπαρασκευάσοντες τᾶνδον τοῖς ἐπιτετραμμένοις τῆς τῶν ξένων σφαγῆς φροντίζειν· ὑμεῖς δ' ὦ ξένοι, ἴδετε τὴν ἐπιστολὴν, ἧδ' ἐστίν· ἃ δ' ἐντεθύμηματι ἐπὶ τούτοις, προσέχετέ μοι ἧδ' ἂν τὸν νοῦν· ἴσμεν γὰρ ὡς ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος οὐχ ὁ αὐτὸς ἐστὶν ἐν κινδύνοις ὢν, καὶ ἐξω κινδύγων γενόμενος· διὸ ὑπίνοιά μοι ἐπέρχεται, μή τι ὁ ἀποσταλὴς ὑμῶν, ἐπειδὴν τάχιστα τῆς γῆς τῆσδε ἔξω γένηται, παρ' οὐδὲν θῆται τὰ ἀπεσταλμένα.

ΟΡ. Τί οὖν αἰτεῖς πρὸς ἡμῶν σοι πιστὸν γενέσθαι;

ΙΦ. Ὄρκον, ἢ μὴν κομίσειν εἰς Ἄργος τὴν δέλτυν τήνδε, πρὸς οὓς ἐγὼ κελεύω.

ΟΡ. Ἀλλ' ἄρ' ἀντιδώσεις καὶ αὐτὴ τοὺς αὐτοὺς ὄρκους τούτῳ;

ΙΦ. Τί ποτε δράσειν, ἢ μὴ δράσειν αὐτῷ; λέγε τοῦτο.

ΟΡ. Ζῶντ' αὐτὸν ἀποπέμψειν ἔξω τῆς τῶν βαρβάρων.

ΙΦ. Πῶς γὰρ, μὴ σωθεῖς, τοῖς ἐκεῖ ἀπαγγεῖλαιε ταῦτα;

ΟΡ. Ἀλλ' ὁ τύρχνος ἔσθ' ἵπως ταῦθ' ἡμῖν ἐπιτρέψει;

ΙΦ. Πείσω γε κἀκείνον, κἀγὼ εἰσβιβάσω αὐτὸν εἰς τὸ πλοῖον·

ΟΡ. Ὅμοσον, Πυλάδην αὐτῇ δὲ δίδασκε τὸν εὐσεβέστατον ὄρκον.

μεῖς, ἃ ἐνδον ἐστὶν ἀναγκαῖα. τ. 10. Πολύθυροι διαπτοχάϊ· ἢ δέσπαις ἢ πολλάς

- ΙΦ. Δώσω, λέγειν χρῆ, τήνδε τοῖς ἐμοῖς φίλοις.
 ΠΥ. Τοῖς σοῖς φίλοισι γράμματ' ἀποδώσω τάδε.
 ΙΦ. Κἀγὼ σε σώσω Κυανέας ἔξω πέτρας.
 ΠΥ. Τίν' οὖν ἐπόμνυς τοῖσίδ' ὄρκιον θεῶν; 730
 ΙΦ. Ἄρτεμιν, ἐν ἧς περ δώμασιν τιμὰς ἔχω.
 ΠΥ. Ἐγὼ δ' ἀνακτά γ' οὐρανοῦ, σεμνὸν Δία.
 ΙΦ. Εἰ δ' ἐκλιπὼν τὸν ὄρκον, ἀδικοῖης ἐμέ;
 ΠΥ. Ἄνοστος εἶην· τί δὲ σὺ, μὴ σώσασά με;
 ΙΦ. Μὴ ποτε κατ' Ἄργος ζῶσ' ἔχνος θείην ποδός; 735
 ΠΥ. Ἄκουε δὴ νυν. ὃν παρήλθομεν λόγον.
 ΙΦ. Ἀλλ' ἀπίθις ἔσται καιρὸς, ἦν καλῶς ἔχη.
 ΠΥ. Ἐξαίρετόν μοι δὸς τόδ', ἦν τι ναῦς πάθη,
 Χῆ δέλτος ἐν κλύδωνι χρημάτων μέτα
 Ἄφανής γένηται, σῶμα δ' ἐκώσω μόνον, 740
 Τὸν ὄρκον εἶναι τόνδε μηκέτ' ἔμπεδον.
 ΙΦ. Ἀλλ' οἴσθ', ὃ δράσω; πολλὰ γὰρ πολλῶν κυρεῖ
 Τάνόντα κἀγγεγραμμέν' ἐν δέλτου πτυχαῖς
 Λύγῳ φράσω σοὶ πάντ' ἀναγγεῖλαι φίλοις·
 Ἐν ἀσφαλεῖ γάρ· ἦν μὲν ἐκσώσης γραφήν, 745
 Αὐτῇ φράσει σιγῶσα τάγγεγραμμένα·
 Ἦν δ' ἐν θαλάσῃ γράμματ' ἀφανισθῆ τάδε,
 Τὸ σῶμα σώσας, τοὺς λόγους σώσεις ἐμοί.
 ΠΥ. Καλῶς ἔλεξας τῶν θεῶν ἐμοῦ θ' ὑπερ.
 Σήμαινε δ', ᾧ χρῆ τάσδ' ἐπιστολάς φέρειν 750
 Πρὸς Ἄργος, ὃ, τι τε χρῆ κλύοντά σου λέγειν.
 ΙΦ. Ἄγγελλ' Ὀρέσῃ, παιδὶ τάγαμέμνονος·
 “Ἦν Ἀυλίδι σφαγεῖς, ἐπιστέλλει τάδε
 Ζῶσ' Ἰφιγένεια, τοῖς ἐκεῖ ὃ' οὐ ζῶσ' ἔτι.”

- Ἰφ.** Λέγε, ὡς ἀποδώσεις τήνδε τοῖς ἐμοῖς ἐκεῖ φίλοις.
- ΠΥ.** Φημί δὴ, ὡς ἀποδώσω ταύτην τοῖς σοῖς ἐκεῖ φίλοις.
- Ἰφ.** Κἀγὼ σε σώσω πέρα πῶν Συμπληγάδων.
- ΠΥ.** Τίν' οὖν τῶν θεῶν ἐπὶ τούτοις ὀμνύεις;
- Ἰφ.** Ἄρτεμιν, πρὸς ἣν τυγχάνω τιμωμένη.
- ΠΥ.** Κἀγὼ Δι' αὐτόν, ὃς ἐν οὐρανῷ τὸ κράτος ἔχει.
- Ἰφ.** Εἰ δὲ ἀδικήσεις με, ἐπιορκήσας;
- ΠΥ.** Παιρίδα μὴ ἴδοιμι σύθε, μὴ σώσασά με;
- Ἰφ.** Μηδέποτε ζῶσ ἀφικοίμην εἰς Ἄργος.
- ΠΥ.** Νῦν δ' ἄκουε, ὃ δοκεῖ ἡμᾶς λεληθέναι.
- Ἰφ.** Λέγ' ἐξ ὑπαρχῆς, ταῦτ' εἰ δοκεῖς καλῶς ἔξειν.
- ΠΥ.** Ἐξελέμοι τῶν ὄρκων ἐκεῖνο μόνον, εἰ ἐγὼ νευαγήσας, σωθείην, ἢ δὲ ἐπιστολὴ σὺν τοῖς ἄλλοις οἰχθήσεται χρήμασιν ἐν τοῖς κύμασι· τοῦτο μοι μόνον ἀνώματον ἔστω.
- Ἰφ.** Γένοιτο γὰρ ἄντι· καὶ τοιοῦτον ἀνθρώποις οὐσιν· ἀλλ' οἶσθα, ὃ ἐντεθύμημαι ἐπὶ τούτοις; ἦν μὲν γὰρ σώσης τὴν ἐπιστολὴν, αὐτὴ φράσει τὰ κατ' ἐμὲ καὶ σιγῶσα τοῖς φίλοις· ἦν δὲ μὴ, σωθεῖς ἐκ θαλάσσης, ἔρεῖς τοῖς ἐκεῖ ἄπικντ' ἀπὸ σώματος, πρὸς ἐμοῦ νῦν ταῦτ' ἀκούσας, ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ τοῦτο.
- ΠΥ.** Εὖγε· πρόσθε γὰρ θεῶν πρόστ' ἐμοῦ καλῶς τοῦτ' ἔχει· οὐκοῦν λέγε, ὅτι με χρὴ μαθόντ' ἐξειπεῖν, οἷς ἂν βούληται ἔλθόντα εἰς Ἄργος.
- Ἰφ.** Εἰπέ Ὀρέστη τῷ Ἀγαμεμνονίδῃ, ὡς Ἰφιγένεια ἢ ἐν Αὐλίδι σφαγεῖσα, τάδε σοὶ ἐπιστέλλει, ζῶσα μὲν ᾧδε, τοῖς δ' ἐκεῖ τεθνεῶσα.

- ΟΡ. Ποῦ δ' ἔστ' ἐκείνη; κατθανοῦσ' ἤκει πάλιν; 755
- ΙΦ. Ἦδ', ἣν ὄρας σύ· μὴ λόγοις ἐκπλησέ με.
 « Κόμισαί μ' ἐς Ἄργος, ὦ σύναιμε, πρὶν θανεῖν·
 Ἐκ βαρβάρου γῆς, καὶ μετὰστησον θεᾶς
 Σφαγίων, ἐφ' οἷσι ξενοφόνους τιμὰς ἔχω. »
- ΟΡ. Πυλάδη, τί λέξω; ποῦ ποθ' ὄνθ' εὐρήμεθα; 760
- ΙΦ. « Ἦ σοῖς ἀραία δώμασιν γενήσομαι,
 Ὀρέσθ', ἴν' αὐθις ὄνομα δις κλύων μάθης. »*
- ΠΥ. ὦ θεοί!
- ΙΦ. Τὶ τοῦς θεοῦς ἀνακαλεῖς ἐν τοῖς ἐμοῖς;
- ΠΥ. Οὐδέν· πέρανε δ' ἐξέβην γὰρ ἄλλοσε.
 Τάχ' οὖν ἐρωτῶν σ' εἰς ἄπισ' ἀφίζομαι. 765
- ΙΦ. Λέγ', οὐνεκ' ἔλαφον ἀντιδοῦσά μου θεᾶ
 Ἄρτεμις ἔσωσέ μ', (ἴν' ἔθυσ' ἐμὸς πατήρ,
 Δοκῶν ἐς ἡμᾶς ὄξυ φάσγανον βαλεῖν,)
 Ἐς τήνδε δ' ὤκισ' αἶαν· αἰδ' ἐπιστολαί·
 Τάθ' ἐστὶ τᾶν δέλτοισιν ἐγγεγραμμένα. 770
- ΠΥ. Ὡ ραδίους ὄρκουσι περιβαλοῦσά μοι,
 Κάλλιστα δ' ὁμόσασ', οὐ πολὺν στήσω χρόνον,
 Τόνδ' ὄρκον, ὃν κατώμοσ', ἐμπεδώσομεν.
 Ἴδού, φέρω σοι δέλτον, ἀποδίδωμί τε,
 Ὀρέστα, τῆςδε σῆς κασιγνήτης πάρα. 775
- ΟΡ. Δέχομαι· παρεῖς δὲ γραμμῶν διαπτυχᾶς,
 Τὴν ἡδονὴν πρῶτ' οὐ λόγοις αἰρήσομαι.
 Ὡ φιλότατη μοι σύγγον', ἐκπεπληγμένος

δώσειν, ἢ δώσειν συμφώνως πρὸς τὰ ἐπόμενα; 778. Ἐκπεπληγμένος] οὕτως
 ἔμεινον ἀντὶ τοῦ ἐκπεπληγμένου, ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ὀρέστην, ἵνα ἦ, κα-

- ΟΡ.** Καὶ ποῦ ἐστὶν ἐκείνη; πῶς ἀποθανοῦσα ἀνεδίωσέν αὐθις;
- ΙΦ.** Ἦδ' ἐγὼ, ἦν ὄρα· ἀλλὰ μὴ με τάραττε λέγων μεταξύ. Ἐλθέ, ὦ φίλτατ ἀδελφῶν, ληψόμενός με εἰς Ἄργος, ἀπχγαγών με ἐκ γῆς βαρβάρου καὶ τῶν βωμῶν τῶνδε, ἐν οἷς ὡς ξενοκτόνος τιμῶμαι.
- ΟΡ.** Πυλάδῃ, τί λέξω; ποῦ δὴ τυγχάνομεν ὄντες;
- ΙΦ.** Εἰ δὲ μὴ, καταράσομαί σοι τῷ οἴκῳ, Ὀρέστα· ἴν' αὐθις σύγε, ὦ ξένε, δις τοῦνομα τοῦτ' ἀκούσας, ἄμεινον μνημονεύης.
- ΠΥ.** ὦ θεοί!
- ΙΦ.** Τί δή τοτ' ἐν ταῖς ἐμαῖς συμφοραῖς ἐπικαλῆ τοὺς θεοὺς;
- ΠΥ.** Οὐδέν· ἄλλοτε πεπλάνημαι μάτην τῇ διανοίᾳ· καὶ γὰρ εἰ ἐρωτῶν, ἐκβήσομαι εἰς τὸ ἄπιστον.
- ΙΦ.** Λένε αὐτῷ προξέτι, ὡς ἡ θεὸς αὕτη, ἔλαφρον ἀντιδούτα, ἀνήρπασέ με ἀπὸ τῆς σφαγῆς, ἦν ὁ πατήρ ἔδοξε θύσαι, τῷ ξ.φει πείσας· ἀναρπάσασα δὲ, εἰς τήνδ' ἐμε κατώκισε γῆν· ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐπισηλλόμενα, ἃ ταῦτα δὴ τὰ γράμματα περιέχει.
- ΠΥ.** ὦ βαδίοις μὲν ὄρκους περιπλέξασά με, κάλλιστα δὲ καὶ ἡδιστά μοι ὀμύσασα· αὐτίκα πάντα περανῶ, καὶ τοὺς ὄρκους ἀμφότεροι ἐμπεδώσομεν τήμερον· Ὀρέστα· ἰδοὺ φέρω σοι τήνδ' ἐ τὴν δέλτον παρὰ τῆς σῆς ἀδελφῆς, ἀπόλαβε αὐτήν.
- ΟΡ.** Δέχομαι. παρεῖς δὲ τὸ λύειν τὰ γράμματα, ἔργις οὐ λόγοις τὸ τῆς ψυχῆς ἐκπληρώσω ἠδόμενον· ὦ φίλτάτη

οὐ ἐκπεπληγμένος ἐπὶ ταῖς παρεῦσιν, ὅμως περιβαλὼν σε ἀπίστῳ (ἐν ἄλλοις

- Ὀμως σ' ἀπίστῳ περιβαλὼν βραχίονι,
 Ἐς τέρψιν εἶμι, πυθόμενος θαυμάστ' ἐμοί. 780
- ΧΟ. Ἐεῖν', οὐ δικαίως τῆς θεοῦ τὴν πρόσπολον
 Χραίνεις ἀθίκτοις περιβαλὼν πέπλοις χέρα.
- ΟΡ. Ὡ συγκασιγνήτη τε καὶ τούτου πατρός
 Ἀγαμέμνονος γεγῶσα, μὴ μ' ἀποστρέφου,
 ἔχουσ' ἀδελφὸν, οὐ δοκοῦσ' ἔξειν ποτέ. 785
- ΙΦ. Ἐγὼ σ' ἀδελφὸν τὸν ἐμόν; οὐ παύσῃ λέγων;
 Τὸ δ' Ἄργος αὐτοῦ μεστὸν, ἧ τε Ναυπλίικ.
- ΟΡ. Οὐκ ἔστ' ἐκεῖ σὸς, ὦ τάλαινα, σύγγονος.
- ΙΦ. Ἄλλ' ἢ Τάλαινα Τυνδαρίς σ' ἐγένετο;
- ΟΡ. Πέλοπός τε παιδὶ παιδὸς ἐκπέφυκ' ἐγώ. 790
- ΙΦ. Τί φῆς; ἔχεις τι τῶνδ' ἐμοὶ τεκμήριον;
- ΟΡ. Ἐχῶ. πατρῶων ἐκ δόμων τι πυνθάνου.
- ΙΦ. Οὐκοῦν λέγειν μὲν χρὴ σέ, μανθάνειν δ' ἐμέ.
- ΟΡ. Λέγοιμ' ἂν ἀκοῆ πρῶτον Ἡλέκτρας τάδε·
 Ἄτρεως Θυέστου τ' οἴσθα γενομένην ἔριν; 795
- ΙΦ. Ἦκουσα, χρυσῆς ἀρνὸς ἠνίκ' ἦν πέρι.
- ΟΡ. Ταῦτ' οὖν ὑφήνας' οἴσθ' ἐν εὐπῆνοις ὑφαῖς;
- ΙΦ. Ὡ φίλτατ', ἐγγὺς τῶν ἐμῶν κάμπτεται φρενῶν.
- ΟΡ. Εἰκώ τ' ἐν ἰστοῖς, ἠλίου μετάστασιν;
- ΙΦ. Ἰφῆνα καὶ τόδ' εἶδος εὐμίτοις πλοκαῖς. 800

κεῖται ἀπιστῶ) βραχίονι, εἰς τέρψιν εἶμι. 805. Δοκοῦσ'] οὕτως ἀντὶ τοῦ δοκοῦν, καὶ δοκῶν ἄλλοις. 790. Παιδὶ παιδός] Πέλοψ, Ἄτρεως, Ἀγαμέμνων, Ὀρέστης. Ὀρέστῃς τείνου ἐγένετο παῖς Ἀγαμέμνονι τῷ παιδὶ τοῦ Ἄτρεως τοῦ παιδὸς τοῦ Πέλοπος. 794. Ἀκοῆ Ἡλέκτρας τάδε] οὕτως ἄμεινον ἀντὶ τοῦ ἄκουε, ἀμέτρου ὄντος· ο δὲ νοῦς, ἃ ἐγὼ οἶδ' ἀκηκῶς παρὰ τῆς Ἡλέκτρας

μοι ἀδελφῶν, καίτοι ἐκπεπληγμένος ἐπὶ τοῖς παροῦσι,
καὶ ἀπίστωσε περιβάλλον βραχίονι, ἄπιστ', ἀνήκουστ'
ἀκούσας, ὁμως εἰς τέρψιν ἤκω.

ΧΟ. Τί ποιεῖς, ξένε; τὴν τῆς θεοῦ πρόσπολον χραίνεις,
τῶν ἀθικτων αὐτῆς θιγγάνων πέπλων;

ΟΡ. Ὡ συναδελφῆ, κάκ τοῦ αὐτοῦ φευῖσα πατρός, μή με
ἀποσρέψῃ, ἔχουσ' ἀδελφόν, ὃν ἀπεγνώκεις μηκέτι
προσόψεσθαι.

ΙΦ. Ἐγώ σε ἀδελφόν; πῶθεν ἐμόν; οὐ παύσῃ ληρῶν ἐκεῖ-
νος γὰρ πολὺς καὶ συχνός ἐν Ἄργει καὶ ἐν Ναυπλίᾳ
πάσῃ.

ΟΡ. Οὐκ, ὦ τάλαινα, ὁ σὸς ἐκεῖ ἐστὶν ἀδελφός.

ΙΦ. Τί δέ; ἡ Λάκαινα Τυνδαρίς ἔτεκέ σε;

ΟΡ. Νῆ Δι' Ἀγαμέμνωνος, οὐ πατήρ Ἀτρέως ὁ Πέλοπος,
ἐγενόμην.

ΙΦ. Τί φῆς; ἔχεις τι τεκμήριον εἰπεῖν τούτων;

ΟΡ. Ἐρώτα μόνον ὅ,τι δῆποτε βούλει τῶν οἴκοι.

ΙΦ. Σὲ μέντοιγε λέγειν χρῆ, ἐμὲ δὲ κρίνειν.

ΟΡ. Ἄκουε τοίνυν, ἃ πρῶτον ἐδίδαξέ με Ἠλέκτρα· οἷσθ' ἴσως
ἀκηκουῖα τὴν ἔριν τοῦ Ἀτρέως καὶ τοῦ Θυέστου.

ΙΦ. Ἐγώ γε. τὴν περὶ τῆς χρυσῆς ἀρνὸς λέγεις.

ΟΡ. Μέμνησαι δ' ἐν ὕφει πυκνῶ ὑφήνασα τὸ πάθος τοῦτο;

ΙΦ. Ὡ φίλταθ', ὡς ἔγγιστά μοι γίγνη οὔτω.

ΟΡ. Πρὸς δὲ τούτοις, τὴν τοῦ ἡλίου παλινδρομίαν;

ΙΦ. Καὶ τοῦτό γε ποτὲ διεποίκιλα μίτοις.

ἃ δὲ ἐξῆς ἴδε ἀνωτέρω στίχ. 190. καὶ ἐξῆς. 795. Οἶδα] ἀμεινον οἶδας, ἢ

- ΟΡ.** Καὶ λούτρ' ἐς Αὔλιν μητρὸς ἀνεδέξω πάρα;
ΙΦ. Οἶδ'· οὐ γὰρ ὁ γάμος ἐσθλὸς ὢν μ' ἀφείλετο.
ΟΡ. Τί γάρ; κόμης σὰς μητρὶ δοῦσα σῆ φέρειν;
ΙΦ. Μνημεῖά γ' ἀντὶ σώματος τοῦμοῦ τάφω.
ΟΡ. Ἄ δ' εἶδον αὐτὸς, τάδε φράσω τεκμηρία· 805
 Πελοπος παλαιὰν ἐν δόμοις λόγχην πατρὸς,
 Ἦν χερσὶ πάλλων παρθένον Πισάτιδα
 Ἐκθήσαθ' Ἴπποδάμειαν, Οἰνόμαον κτανῶν,
 Ἐν παρθενῶσι τοῖσι σοῖς κεκρυμμένην.
ΙΦ. ὦ φίλτατ', οὐδὲν ἄλλο, φίλτατος γὰρ εἶ, 810
 Ἐχω σ' Ὀρέσταν τηλύγετον χθονὸς ἀπὸ πατρίδος
 Ἀργόθεν, ὦ φίλος.
ΟΡ. Κἀγὼ σε τὴν θανοῦσιν, ὡς δοξάζεται.
 Κατὰ δὲ δάκρυ' ἀδάκρυα, κατὰ δὲ γόος ἅμα χαρᾶ
 Τὸ σὸν νοτίζει βλέφαρον, ὡσαύτως δ' ἐμόν· 815
ΙΦ. Τότ' ἔτι βρέφος σ' ἔλιπον ἀγκάλαι-
 Σι νεαρὸν τροφῷ, νεαρὸν ἐν δόμοις.
 ὦ κρεῖσσον, ἢ λόγοισιν, εὐτυχῶν ἐμοῦ
 Ψυχᾷ, τί φῶ; θαυμάτων πέρα καὶ λόγου
 Πρόσω τάδ' ἀπέβα. 82
ΟΡ. Τὸ λοιπὸν εὐτυχοῦμεν ἀλλήλων μέτα!
ΙΦ. Ἄτοπον ἠδονὰν ἔλαβον, ὦ φίλαι·
 Δέδοικα δ', ἐκ χερῶν με μὴ πρὸς αἰθέρα
 Ἀμπτάμενος φύγη·
 ὦ Κυκλωπίδες ἐστίαι, ὦ πατρὶς, 825
 Μυκῆνα φίλα,
 Χάριν ἔχω ζῳᾶς, χάριν ἔχω τροφᾶς,
 Ὅτι μοι συνομαίμενα τόνδε δόμοις
 Ἐξεθρέξω φάος.

- ΟΡ. Ἄνεδέξω δὲ καὶ λουτρὰ παρὰ τῆς μητρὸς ἐν Αὐλίδι;
- ΙΦ. Οἶδα· ἄλλ' ὁ γάμος οὐκ ἐσθλὸς ὢν, ἔφυγέ με.
- ΟΡ. Οἶσθα δὲ δοῦσα τῇ μητρὶ τὴν κόμην φέρειν;
- ΙΦ. Ἴνα μνημεῖον θῆ μοι ἐπὶ τοῦ τάφου.
- ΟΡ. Νῦν δ' ἄκουε, ἃ ἐγὼ αὐτὸς εἶδον· τὸ τοῦ Πέλοπος φημι δόρου ἐν τῷ σῶ παρθενῶνι ἔκπαλαι κεκρυμμένον· ὁ πύλλων ἐκεῖνος, τὴν ἐκ Πίσσης παρθένον ἔλαβεν Ἴπποδάμειαν, Οἰνόμακον ἀποκτείνας.
- ΙΦ. Ὡ φίλτατε, ὡς φίλτατος εἶμι, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἔχω σε τοῦμὸν μέλημα φίλτατ' Ὀρέσα, φάος ἔμοιγε γλυκερὸν, ἔχω σε τὸν μόνον ἀδελφὸν ὡς πόρρω τοῦ Ἄργους δεῦρο.
- ΟΡ. Κἀγὼ σε οὕτω τὴν θανοῦσαν, ὡς λέγεται παρὰ πᾶσι· νῦν δὲ δάκρυα ἠδονῆς, καὶ γόος σὺν χαρᾷ ἀμφοτέρων τὸ ὄμμα τέγγει.
- ΙΦ. Βρέφος τοῦτ' ἔλιπον οἴκοι ἐν ἀγκάλαις ἔτι μικρὸν τῆς τροφοῦ· ὦ κρείσσον, ἢ λέγειν εὐτυχῶν, φίλτατ' Ὀρέσα, ἐμὴ ψυχῇ, τίποτε φῶ; τὰ γὰρ παρόντα κρείσσω, ἢ ὡς λέγειν.
- ΟΡ. Εὐτυχοῦμεν τόγε λοιπὸν σὺν ἀλλήλοις.
- ΙΦ. ἠδονὴν πάσης ἠδονῆς πέρα λαβοῦσα, ὦ φίλαι, οὐκ ἔχω ὅπως χρήσωμαι ταύτῃ· δέος γὰρ ἔχει με, μή τι ἀποπτὰς ὄδ' εἰς τὸν ἀέρα, καταλίπη με αἰθίς· ὦ Κυκλωπίδες ἐσίχι, καὶ φίλαι Μυκῆναι, χάριν οἶδα τῆς τροφῆς, ὅτι ἀδελφὸν τουτονὶ ἐξεθρέψατε φῶς τῶν πατρῶων οἴκων.

οἶσθα ὡς ἐν ἄλλοις ὡς καὶ γράφω. 808. Οἰνόμακον] ἴδε ταῦτ' ἐν τῷ προλόγῳ ἀνωτέρω. 811. Τηλύγετον] ἦτοι ὁ ἔσχατος καὶ μόνος παῖς τοῦ πατρὸς, ἢ ὁ Τηλόθεν ελθὼν· ὁ ἐν ἐνταῦθά γε προσφεύστερον

- ΟΡ. Γένει μὲν εὐτυχοῦμεν, ἐς δὲ συμφορὰς,
 ὧ σύγγον', ἡμῶν δυστυχῆς ἔφυ βίος. 830
- ΙΦ. Ἐγὼ μέλεος οἶδ', ὅτι φάσγανον
 Δέρα θῆκέ μοι μελεόφρων πατήρ.
- ΟΡ. Οἴμοι! δοκῶ γὰρ οὐ παρών σ' ὄρῃν ἐκεῖ.
- ΙΦ. Ἀνυμέναιος, ὦ σύγγον', Ἀχιλλέως 835
 Εἰς κλισίαν λέκτρων
 Δολίαν ὄτ' ἀγόμαν.
 Παρὰ δὲ βωμόν ἦν δάκρυα καὶ γόοι.
- ΟΡ. Φεῦ φεῦ χερνίβων τῶν ἐκεῖ!
- ΙΦ. Ὁμῶσα καὶ γὼ τόλμαν, ἣν ἔτλη πατήρ. 840
 Ἀπάτορ', ἀπάτορα πότμον ἔλαχον.
- ΟΡ. Ἄλλα δ' ἐξ ἄλλων κυρεῖ.
 Εἰ σὸν γ' ἀδελφόν, ὦ τάλαιν', ἀπώλεσας
 Δαίμονος τύχα τινός!
- ΙΦ. Ὡ μελέα δεινᾶς τόλμας! δειν' ἔτλαν, 845
 Δειν' ἔτλαν, ὦ μοι σύγγονε!
 Παρὰ δ' ὀλίγον ἀπέφυγες ὕλεθρον ἀνόσιον
 Ἐξ ἐμᾶν δαιχθεῖς χερῶν.
 Ἄ δ' ἐπ' αὐτοῖσι τίς τελευτά,
 Τίς τύχα μοι συγχωρήσει; 850
 Τίνα σοι πόρον εὐρομένα
 Πάλιν ἀπὸ πόλεως, ἀπὸ φόνου πέμψω
 Πατρίδ' ἐς Ἀργεῖαν,
 Πρὶν ἐπὶ ξίφος αἵματι σῶ
 Παλαῖσαι; τόδε ἰσὸν, ὦ μελέα ψυχὰ,
 Χρέος ἀνευρίσκειν, 855

- ΟΡ.** Τὸ μὲν γένος, ὦ φιλάττη, ἐσμὲν εὐτυχεῖς· συμφοραῖς δ' ἄλλοτ' ἄλλαις περιπεπτωκότες, δυσυχῆ διαγόμεν βίον.
- ΙΦ.** Οἶδα καὶ γὼ ἡ δύστηνος τοῦτο μάλιστα, ὁπόθ' ὁ δυσυχῆς πατὴρ καθῆκέ μοι τοῦ λαίμοῦ τὸ ξίφος.
- ΟΡ.** Φεῦ, φεῦ· καίπερ μὴ παρὼν τότε, ἀλλὰ δοκῶ μοι ὁρᾶν, οἷα πέπονθας.
- ΙΦ.** Ὅπότ' ἀπήχθη δόλῳ τῶν ἀγάμων γάμων τῶν Ἀχιλλέως εἰς τὴν δολίαν σκηνὴν ἐκείνων, δακρῶν πολλῶν καὶ γόων πρὸς τῷ βωμῷ γιγνομένων.
- ΟΡ.** Φεῦ, φεῦ, τῶν ἀθλίων ἐκεῖ χερνίβων.
- ΙΦ.** Ὁμῶξα καὶ γὼ πρὸς τὴν τόλμην τοῦ πατρὸς τότε· τοιαύτης ἀφιλοσόργου τύχης ἔτυχον ἡ δύστηνος ἐγώ.
- ΟΡ.** Ἄλλα δ' ἄλλων δεινῶν πολλάκις ἀνθρώποις διάδοχα γίγνεται· αὐτίκα γάρ, εἰ ἐξ ἀλάστορός τινος ἔφθης ἀποκτείνασά με, ἓνα σοι μόνον ὄντ' ἀδελφόν, τίς οὐκ ἂν ἠλέησέ σε τῆς τόλμης;
- ΦΙ.** Δεινὴ, δεινὴ τόλμη ταῦτα, φίλτατε ἀδελφέ· παρ' ὀλίγον γὰρ τέθνηκας, ὑπ' ἀνοσίων χειρῶν σφαγεῖς· Ἄλλὰ νῦν γε τόπι τούτοις ἡμῖν σκεπτέον· ἀνάγκη γὰρ μηχανὴν τινα εὔρεῖν, ὅπως ἀσφαλῶς σε ὑπεκπέμψω τῶν παρόντων κινδύνων πάλιν εἰς Ἄργος, πρὶν ἢ ἀγωνίσασθαι πρὸς ξίφος καὶ φόνον· τίς οὖν ἄρά μοι πρὸς ταῦτα συμβήσεται τύχη; ἐμὸν γὰρ χρέος τοῦτ' ἐστὶν ἀνευρεῖν, ὅθεν

843. Εὐτυχῶν] ὦ ἀδελφέ, ἡ ἐμὴ εὐτυχοῦσα ψυχῆ μου 855. Παλαῖσαι] (σε) ν' ἄλλοις παλλάξαι, ὁ ἐστὶ, μιᾶνα· τέγξαι τὸ ξίφος ἐν τῷ αἵματι· ἡ δὲ συνθήκη· πρὶν παλαῖσαι (σε) ἐπὶ ξίφος τῷ σῶ αἵματι, ὁ ἐστὶν, ἐν κινδύνῳ τῆς ζωῆς. 855. Τόδε σὺν

- Πότερον κατὰ χέρσον, οὐχὶ ναῖ,
 Ἀλλὰ ποδῶν ῥιπαῖ;
 Θανάτῳ πελάσεις ἄρα, βάρβαρα φῶλα
 Καὶ διὸ δούς ἀνόδους στείχων· διὰ κυανέας μὴν 860
 Στενοπόρου πέτρας; μακρὰ κέλευθα να-
 ῖοισιν δρασμοῖς.
 Τάλαινα, τάλαινα,
 Τίς ἂν οὖν τάδ' ἂν ἢ θεός, ἢ βροτός, ἢ
 Τι τῶν ἀδοκῆτων, 865
 Πόρον ἄπορον ἐξανύσας,
 Δυσὶν τοῖν μόνοιιν Ἀτρείδαιν φανεῖ
 Κακῶν ἔκλυσιν;
 ΧΟ. Ἐν τοῖσι θαυμαστοῖσι καὶ μύθων πέρα
 Τάδ' εἶδον αὐτῇ, καὶ κλύουσ' ἀπαγγελῶ. 870
 ΠΥ. Τὸ μὲν φίλους ἐλθόντας εἰς ὄψιν φίλων,
 Ὅρέστα, χειρῶν περιβυλὰς εἰκὸς λαβεῖν·
 Λήξαντα δ' οἴκτων, καὶ ἐκείν' ἡρεῶν,
 Ὅπως, τὸ κλεινὸν ὄνομα τῆς σωτηρίας
 Λαβόντες, ἐκ γῆς βησόμεσθα βαρβάρου. 875
 Σαρῶν γὰρ ἀνδρῶν ταῦτα, μὴ κέαντας τύχης,
 Καιρὸν λαβόντας, ἡδονὰς ἄλλας λαβεῖν.
 ΟΡ. Καλῶς ἔλεξας· τῇ τύχῃ δ' οἴμαι μέλειν
 Τοῦδε ζῶν ἡμῖν· ἦν δέ τις πρόθυμος ἦ,
 Σθένειν τὸ θεῖον μᾶλλον εἰκότως ἔχει. 880
 ΙΦ. Οὐδὲν μ' ἐπίσχει γ' οὐδ' ἀποστήσει λόγου,

πρὸς ἑαυτὴν τοῦτο λέγει. 858. ῥιπαῖ;] ἐνταῦθα σικτέον τὸ ἐρωτηματικόν· ὁμοίως

ἡμῖν τὸ πρᾶγμα· ἀσφαλέστερον εἶη· πότερον οὖν κατὰ χέρσον σε χρὴ βαδίζειν; ἀλλὰ διὰ βαρβάρων ἐθνῶν, καὶ πολλῶν ἀνοδιῶν διῶν, διακινδυνεύσεις· μῶν δὲ διὰ τῶν Συμπληγάδων πετρῶν, χρώμενον ναυτιλία; ἀλλὰ καὶ τοῦθ' ὡς μακρὸν ποιεῖ τὸν πλοῦν ἀνδράσιν ἀποδιδράσκουσιν· ὦ δυσυχῆς ἐγώ· τίς οὖν ἢ θεῶν, ἢ βροτῶν, ἢ ὅ,τιδήποτε τῶν ἀπροσδοκῆτων, ἐξ ἀπόρου πόρον παρασχῶν, τοῖν μόνοις νῦν τῶν Ἀτρειδῶν καταλειμμένοις τῶν παρόντων κακῶν λύσιν δείξει;

Δ. Θαυμάσῃ ταῦτα, καὶ λόγου παντὸς ἐπέκεινα ὄντως, ὅτε εἶδον αὐτὴν, καὶ ἰδοῦσα, ἀπαγγελαῖ καὶ ἄλλοις.

Ζ. Φίλους μὲν ὄντας, ἅμ' εἰς ὄψιν πρῶτον ἐλθόντας, εἰκεῖ εἰκὸς ἐστὶ. Δεξιούσθαι ἀλλήλους· νῦν δὲ πληρώσαντας τὸν πόθον, καὶ παυσάμενους ὑπ' ἀλλήλων οἰκτιρίζεσθαι, καιρὸς λαμβάνει σκοπεῖν, ὅπως ἀσφαλῶς τῆς βαρβάρου ἐκθησόμεθα χώρας πρὸς σωτηρίαν· σοφῶν γὰρ τοῦτο, καιρὸν εὐρόντας, μὴ παραβαίνειν τὴν τύχην, ἐτέρας ἡδονὰς θηρωμένους.

Ρ. Καλῶς εἴρηταί σοι· καί τοι γὰρ ὀρῶμεν τὴν τύχην συναγωνιζομένην, ἀλλ' εἰ καὶ αὐτός τις συμπροθυμοῖτο, εἰκὸς τηνικαῦτα ἰσχυρότερα τὰ πρὸς τῶν θεῶν αὐτῷ γίγνεσθαι.

Β. Ἄλλ' οὐκ ἂν ταῦτα μεταξὺ ἐμπεσόντα, τοῦ πρώτου με

αὶ κατωτέρω μετὰ τὸ, Πέτρας. τὸ δὲ Μῆν, ἀντὶ τοῦ γεμῖν· ἢ γραφέσθω,

Πρῶτον πυθέσθαι, τίνα πότ' Ἠλέκτρα πότμον
 Εἴληχε βιότου; φίλα γὰρ ἔσται πάντ' ἐμοί.

ΟΡ. Τῶδε ξυνοικεῖ, βίον ἔχουσ' εὐδαίμονα.

ΙΦ. Οὗτος δὲ ποδαπός, καὶ τίνος πέφυκε παῖς; 885

ΟΡ. Στρόφιος ὁ Φωκεὺς τοῦδε κληΐζεται πατήρ.

ΙΡ. Ὄδ' ἔστι γ' Ἀτρέως θυγατρὸς, ὁμογενῆς ἐμός;

ΟΡ. Ἄνεψιός γε, μόνος ἐμοὶ σαφῆς φίλος.

ΙΦ. Οὐκ ἦν τόθ' οὗτος, ὅτε πατήρ ἔκτεινέ με;

ΟΡ. Οὐκ ἦν· χρόνον γὰρ Στρόφιος ἦν ἄπαις τινά. 890

ΙΦ. Χαῖρ', ὦ πόσις, μοι, τῆς ἐμῆς ὁμοσπόρου.

ΟΡ. Κἄμός γε σωτήρ, οὐχὶ συγγενῆς μόνον.

ΙΦ. Τι δεινὰ δ' ἔργα πῶς ἔτλης μητρὸς πέρι;

ΟΡ. Σιγῶμεν αὐτά· πατρὶ τιμωρῶν ἐμῶ.

ΙΦ. Ἢ δ' αἰτία τίς, ἀνθ' ὅτου κτείνει πόσιν; 895

ΟΡ. Ἐὰ τὰ μητρὸς· οὐδέ σοὶ κλύειν καλόν.

ΙΦ. Σιγῶ· τὸ δ' Ἄργος πρὸς σέ νῦν ἀποβλέπει;

ΟΡ. Μενέλαος ἄρχει· φυγάδες ἐσμέν ἐκ πάτρας.

ΙΦ. Ἢ που νοσοῦντας θεῖος ὕψιςεν δόμους;

ΟΡ. Οὐκ, ἀλλ' Ἐρινύων δεῖμά μ' ἐκβάλλει χθονός. 900

ΙΦ. Ταῦτ' ἄρ' ἐπ' ἀκταῖς κἀνθάδ' ἠγγέλης, μανεῖς.

ΟΡ. Ὄφθημεν οὐ νῦν πρῶτον ὄντες ἄθλιοι.

ΙΦ. Ἐγνώκα, μητρὸς σ' οὔνεκ' ἠλάστρου θεαί.

ΟΡ. Ὡσθ' αἱματηρὰ στόμι' ἐπεμβαλεῖν ἐμοί·

Μῶν· ἢ γαῖν ἀντ' ἐκείνου λαμβανέσθω. 887. Θυγατρὸς] Στρόφιος Ἀναξιβίαν τὴν
 τοῦ Ἀτρέως ἔγημε θυγατέρα (κατ' ἄλλους δὲ, Κυδραγόραν) ἐξ. ἧς Πυλάδης ἐγένετο.
 Ὁρέσσης οὖν καὶ Πυλάδης ἀνεψιοί· οὗς νῦν ἡ συνήθεια πρωτεξαδέλφου
 ἢ ἀπλῶς ἐξαδέλφους καλεῖ. 901. ἠγγέλης [μανεῖς] ἴδε ἀνωτέρω σίχ. 285.

ἀποσήσαιε λόγου· ἤδιστα γὰρ ἂν ἀκούσαιμι πρῶτον τίνα ποτέ βίου τύχην εἴληφεν ἡ Ηλέκτρα.

ΟΡ. Εὐδαιμονεῖσαι ἐκείνη, τουτοῖ ξυνοικοῦσα.

ΙΦ. Ποδαπὸς οὗτος, καὶ τίνος τυγχάνει παῖς γεγονώς;

ΟΡ. Στροφίω· ὅς κατοικεῖ τὴν φωκίδα·

ΙΦ. Οὐκοῦν συγγενῆς ἡμῖν ὄδε, Ἀναξιβίας γεγονώς τῆς Ἀτρέως·

ΟΡ. Ἄνεψιός γάρ· ἐμοὶ δὲ καὶ μόνος σφῆς φίλος.

ΙΦ. Ἄρ' οὐκ ἦν οὗτος, ὑπόθ' ὁ πατὴρ ἀπέκτεινέ με;

ΟΡ. Οὐκ· ὄψ' ἄρ' Στροφίῳ ἐγένετο τέκνωσις.

ΙΦ. Οὐκοῦν χαῖρέ μοι σύγε, τῆς ἐμῆς ἀδελφῆς συνευνέτα·

ΟΡ. Ἐμοὶ δὲ καὶ σωτὴρ, καὶ μόνον συγγενῆς.

ΙΦ. Πῶς δ' ἔτλης κακῶς ποιῆσαι τὴν μητέρα;

ΟΡ. Τῷ πατρὶ τιμωρῶν· ἄλλ' ἑατέον ταῦτα.

ΙΦ. Αὐθ' ὅτου δ' ἐκείνη ἀπέκτεινε τὸν ἄνδρα;

ΟΡ. Ἐὰ καὶ ταῦτα· οὐ γὰρ καλὸν ἀκούειν.

ΙΦ. Σιγῶ· τί δέ; τὸ Ἄργος εἰς σέ νῦν ἀποβλέπει;

ΟΡ. Οὐκ. Μενέλαος γὰρ ἄρχει, ἐμοῦ φυγᾶδος ὄντος.

ΙΦ. Ἄρ' ἐξυβρίσας ἐν τεραχῇ τοῦ οἴκου;

ΟΡ. Οὐκ. Ἄλλ' ἐμοῦ ἐλαυνομένου ὑπὸ τῶν Ἐριννύων.

ΙΦ. Τοῦτ' ἄρ' ἦν, ὃ καὶ πὶ τῆς ἀκτῆς ἠγγέλθης πεπονθέναι.

ΟΡ. Οὐ γὰρ νῦν πρῶτον τοῦτ' ὤφθημεν πεπονθότες.

ΙΦ. Συνῆκα· μητρὸς ὃ ἀλάστωρ οἰστρηλατεῖσε.

ΟΡ. Ὡστε στόμια σκληρὰ μοι περιθεῖναι.

καὶ ἐξῆς. 904. Αἰματηρὰ σόμια] σκληρὸν χαλινόν· τὴν σκληρὰν παιδείαν.

- ΙΦ. Τὶ γὰρ ποτ' ἐς γῆν τήνδ' ἐπόρθμευσας πόδα; 905
 ΟΡ. Φοίβου κελουσθεὶς θεσφάτοις ἀφικόμην.
 ΙΦ. Τί χρῆμα δράσειν; ῥητὸν, ἢ σιγῶμενον;
 ΟΡ. Λέγοιμ' ἄν' ἀρχαὶ δ' αἶδε μοι πολλῶν πόνων.
 Ἐπεὶ τὰ μητρὸς ταῦθ', ἃ σιγῶμεν, κακὰ.
 Ἔς χεῖρας ἤλθε, μεταδορμαῖς Ἐριννύων 910
 Ἡλαυνόμεσθα φυγάδες· ἔνθεν μοι πόδα
 Ἐς τὰς Ἀθήνας δὴ γ' ἔπεμψε Λοξίας,
 Δίκην παρασχεῖν ταῖς ἀνωρύμοις θεαῖς.
 Ἔστιν γὰρ ὁσία ψῆφος, ἣν Ἄρει ποτὲ
 Ζεὺς εἶσατ' ἐκ τοῦ δὴ χερῶν μιάσματος. 915
 Ἐλθὼν δ' ἐκεῖσε, πρῶτα μὲν μ' οὐδεὶς ξένων
 Ἐκὼν ἐδέξαθ', ὡς θεοῖς στυγούμενον·
 Οἳ δ' ἔσχον αἰδῶ, ξένικ' μονοτράπεζά μοι
 Παρέσχον, οἴκων ὄντες ἐν ταυτῶ στέγει,
 Σιγῇ δ' ἐτεκτῆναντ' ἀπόφθεγκτόν μ', ὅπως 920
 Δαιτὸς γενοίμην πώματός τ' αὐτῶν δίχα,
 Ἔς δ' ἄγχος ἴδιον ἴσον ἅπασι βακχίου
 Μέτρομα πληρώσαντες, εἶχον ἠδονήν.
 Κἀγὼ ἔξελέγξαι μὲν ξένους οὐκ ἤξιον,
 Ἥλθουν δὲ σιγῇ καδόκουν οὐκ εἰδέναι, 925
 Μέγα στεναζῶν, οὐνεκ' ἦν μητρὸς φονεύς.
 Κλύω δ' Ἀθηναίοισι τάμ' ἀδυστυχῆ

καὶ τυραννίαν ἐννοεῖ τούτοις 907. δράσειν] ἄμεινον, δράσων. 912. Λοξίας] ἴδε ταῦτα Ορέσ. σίχ. 1665. καὶ ἐξῆς. 915 Ἐκ τοῦ χερῶν μιάσματος] τὰ καὶ Ἀλιφρέθην αἰνιττεται. ὃν Ἄρης φονεύσας παῖδα ποσειδῶνος ὄντα, ἐκρίθη

ΙΦ. Αίτια δὲ τίς διεπόρθμευσέ σε δεῦρο;

ΟΡ. Χρησμός με τοῦ Φοῖβου ἐξώρμησε πρὸς τοῦτο.

ΙΦ. Τίποτε δράσοντα, εἰ ἔξεστι τοῦτ' ἀκούειν;

ΟΡ. Ἐξεστι. Ἀρχὴ δὲ τῶν ἐμῶν κακῶν ἐκεῖθεν ἐπήγασεν· ἐπεὶ γὰρ, τολμηθὲν μοι ἐκεῖνο πρὸς τὴν μητέρα, ὃ νῦν ἐκόντες ὑπερβαίνομεν λέγειν, φυγὰς ἠλαυνόμην παρὰ τῶν Ἐριννύων, Φοῖβος ἔπεμψέ με Ἀθήναζε, δίκην ὑφέζοντα Εὐμενίσι· καὶ πάλαι γὰρ ποτε λόγος ὀσιωτάτην αὐτόθι Ἄρει δίκην φόνου δικάσαι Δία· ἐλθόντα δέ με ἐκεῖσε πρῶτον μὲν οὐδεὶς τῶν ξένων ἐδέξατό με παρ' ἐαυτῷ καταλύσαι, ὡς συγρούμενον τοῖς θεοῖς· ἔπειτα μόλις τινὲς αἰδούμενοι, ἐδέξαντο μὲν με οἴκοι παρ' ἑαυτοῖς, ἰδιοτράπεζα δέ μοι παρέσχον ξένια, ὁμωρόφιοι μὲν ὄντες, μηδὲν δὲ φθεγγόμενοι· ὡς ἦνυσαν τῇ σιγῇ καὶ ἀφθεγκτον ὅλως διαγενέσθαι, ἵνα καταμόνας σίτου τε καὶ ποτοῦ δίχ' αὐτῶν μεταλάβοιμι· χροῶς γὰρ μεσοῦ οἴνου παρατεθειμένου ἐκάσφω, ἴσον τὸ μέγεθος, ἔπινον ἠδέως, τῷ ἰδίῳ χρώμενος ἕκαστος· ἐγὼ δ' ὀρῶν τὸ πρᾶγμα· οἶον, οὐκ εἶχον ὅπως μεμψαίμην ξένους· σιγῇ δὲ φέρων, προσεποιούμην μὲν μὴ εἰδέναι ἐδακόμην δὲ τᾶνδρον, ἐφ' οἷς ἐφόνευσα τὴν μητέρα· νῦν

παρὰ τοῖς θεοῖς ἐν τῷ πάγῳ τῷ ἐν Ἀθήναις, ὃ ἐκ τούτου ἔπειτα ἔμεινεν ἢ ἐπίκλησις Ἄρειος πάγος. 916. Ἐλθὼν] εὐτὼ μᾶλλον ἀντὶ τοῦ ἐλθόντος

Τελετήν γενέσθαι, καὶ τὸν νόμον μένειν,
 Χοῆρες ἄγγος Παλλάδος τιμᾶν λεῶν.
 Ὡς δ' εἰς Ἄρειον ὄχθον ἦκον, ἐς δίκην τ' 930
 Ἔσθην, ἐγὼ μὲν θάτερον λαβῶν βάθρον,
 Τὸ δ' ἄλλο πρέσβειο, ἥπερ ἦν Ἐρινύων,
 Εἰπὼν, ἀκούσας θ' αἵματος μητρὸς πέρι,
 Φοῖβός μ' ἔσωσε μαρτυρῶν. ἴτας δέ μοι 935
 Ψῆφους διηρίθμησε Παλλὰς ὠλένη,
 Νικῶν δ' ἀπῆρα φόνια πειρατήρια.
 Ὅσαι μὲν οὖν ἔζοντο πεισθεῖσαι δίκη,
 Ψῆφον παρ' αὐτὴν ἱερὸν ὠρίσαντ' ἔχειν.
 Ὅσαι δ' Ἐρινύων οὐκ ἐπείσθησαν νόμῳ,
 Δρόμοις ἀνιδρύτοισιν ἠλάστρουν μ' αἰεὶ, 940
 ἕως ἐς ἀγνὸν ἦλθον αὐτοῦ Φοῖβου πέδον,
 Καὶ πρόσθεν ἀδύτων ἐκταθεῖς, νῆστις Ἑορᾶς,
 Ἐπώμοσ' αὐτοῦ βίον ἀπὸρρήξειν θανάων,
 Εἰ μὴ με σώσει Φοῖβος, ὅς μ' ἀπώλεσεν.
 Ἐντεῦθεν, αὐδὴν τρίποδος ἐκ χρυσοῦ λαβῶν, 945

καὶ δοκεῖ πόλοιον, (ἴδε σίχ. 679.) ἀλλ' ἔστιν ἔμμετρον. 928. Τελετήν γενέσθαι] ἐξηγεῖται τοῦτο σαφῶς ὁ Σχολιαστὴς Ἀριστοφάνους (Ἰπ. σελ. 196.) Χοῆς, φησὶ, μέτρον Ἀττικῶν χωρεῶν κατώτατος ὄκτω· ἐστὶ δὲ καὶ ἑορτὴ Ἀθήνησι· κέκληται δὲ ἀπὸ τῆς αἰτίας· Ὁρέστης διὰ μητρὸς ἀναίρεσιν ἦκεν εἰς Ἀθήνας παρὰ τὸν Πανδίωνα συγγενῆ καθεστῶτα, ὅς ἐτυχε τότε βασιλεύειν τῶν Ἀθηναίων, καὶ αὐτὸν κατέλαβεν εὐωχίαν τινὰ δημοτικῆ ποιῶντα· ὁ τοῖον Πανδίων ἀποπέμψασθαι τὸν Ὁρέστην αἰδούμενος, κοινωνῆσαι δὲ ποτοῦ καὶ τραπέζης ἀσεβῆς ἠγησάμενος, μὴ καθαρθέντος αὐτοῦ τῶν φόνων, ὡς ἂν μὴ ἐκ τοῦ αὐτοῦ κρατῆρος πίνουσιν, ἐκάστω τῶν κεκλημένων παρέθηκε χοῦν· ταῦτα μὲν ἐκεῖνος· Ἄντι δὲ Πανδίωνος γραφίσθω ἴσως, Δημοφῶν, ἵνα ἡ ὁ παῖς Θεσέως, ἢ σύγ-

δ' ἀκούω καὶ τελετὴν Ἀθηναίοις νενομοθετῆσθαι τὴν ἐμὴν δυστυχίαν· καὶ ἔτι παραμένειν τὸν νόμον χοῆρες ἀγγεῖον Παλλάδος τιμᾶν ἐκείνους· ὡς δὲ εἰς Ἄρειον ἦλθον πάγον, παρῆλθον εἰς δίκην, τὴν μὲν τῶν ἐδρῶν ἐγὼ λαβῶν, τὴν δ' ἑτέραν τῆς πρεσβυτέρας τῶν Ἐριννύων καταλαβούσης· ὡς δὲ λόγων περὶ τῆς μητροκτονίας ἐκατέρωθεν γενομένων, ἀναστὰς Φοῖβος, καὶ συνηγορήσας, διέσωτέ με τῇ ἐαυτοῦ μαρτυρίᾳ· καὶ τούτου ἴσαι ἐγένοντο ἐκατέροις αἱ ψῆφοι, Ἀθηναῖς ἰδίᾳ χειρὶ ταύτας ἀριθμησάσης. Ἐγὼ τοίνυν τὴν περὶ φόνου ταύτην νικήσας δίκην, ἀπῆλθον ἐκεῖθεν· τῶν δ' Ἐριννύων, ὅσαι μὲν ἐκαθέζοντο, πεισθεῖσαι τοῖς ἐγνωσμένοις, παρ' αὐτὴν τὴν δίκην καθαρὸν με ἀπερῆναντο εἶναι· αἱ δὲ μὴ πεισθεῖσαι, οὐκ ἐπαύοντό με δρόμοις ἀνηνύτοις καὶ ἀπεράντοις οἰσρηλατοῦσαι· μέχρις οὐ ἔλθων εἰς Δελφοὺς, καὶ πρὸ τοῦ ναοῦ καταβλῶν ἐμαυτὸν, ὦμοσ' αὐτοῦ ἄσιτος διακαρτερῆσαι, καὶ ἀπορρήξαι τὸν βίον, εἰ μήτις παρὰ τοῦ θεοῦ γένοιτό μοι θεραπεία τοῦ πάθους. Ἐντεῦθεν ἄρα φωνὴν λαβῶν ὁ θεὸς ἐκ τοῦ τρίποδος,

χρονος ἦν Ὀρέστης· ἄλλως δὲ πολλὸς ὁ ἀναχρονισμὸς· Πανδίων, Ἐρεχθεὺς Αἰγεὺς, Θησεὺς, Δημοφῶν. 932. Πρέσβειρα] ἢ Τισιφόνη δὴ περὶ τὰς φόνους τίνουσα· ἦσαν δ' αὖται τρεῖς, Τισιφόνη, Ἀληκτώ, καὶ Μέγαιρα. 937. Ὅσαι μὲν] μήτι γραπτέον, ὅσον μὲν· οἷον χρόνον· ἄλλως δὲ ἀνάγκη μίαν μὲν νεεὴν καθεσθῆναι τῇ δίκῃ, τὰς δὲ δύο ἔξω εἶναι· καὶ μὴν ἐν τῇ διώξει ἐπὶ τῆς ἀκτῆς αὐθις καὶ αἱ τρεῖς εἰσάγονται. ἴδε ἀνωτέρω στίχ. 286. ὁ γὰρ αὐτὸς διαρθρωθήσεται μᾶλλον ἰσδί. αἱ Ἐριννῦες, ἐν ᾧ μὲν ἐκαθέζοντο, παρ' αὐτὴν τῇ ψήφῳ καθαρὸν εἶναι τοῦ φόνου· ἔξω

Φοῖβός μ' ἔπεμψε δεῦρο, διοπετές λαβεῖν
 Ἄγαλμ', Ἀθηνῶν τ' ἐγκαθιδρύσαι χθονί.
 Ἄλλ' ἦνπερ ἡμῖν ὤρισεν σωτηρίαν,
 Σύμπραξον· ἦν γὰρ θεᾶς κχτάσχωμεν βρέτας,
 Μανιῶν τε λήξω, καί σε πολυκώπῳ σκάφει 950
 Στείλας, Μυκῆναις ἐγκαταστήσω πάλιν.
 Ἄλλ', ὦ φιληθεῖς, ὦ κασίγνητον κάρα,
 Σῶσον πατρῶον οἶκον, ἔκσωσον δ' ἐμέ·
 Ὡς τᾶμ' ὄλωλε πάντα καὶ τὰ Πελοπιδῶν,
 Οὐράνιον εἰ μὴ ληψόμεσθα θεᾶς βρέτας. 955

ΧΟ. Δεινὴ τις ὄργη δαιμόνων ἐπέζεσεν

Τὸ Ταντάλειον σπέρμα, διὰ πόνων τ' ἄγει.

ΙΦ. Τὸ μὲν πρόθυμον, πρὶν σε δεῦρ' εἰθεῖν ἔχω
 Ἄργει γενέσθαι καὶ σέ, σύγγον', εἰσιδεῖν,
 Θέλω δ', ἅπερ σὺ· σέ τε μεταστῆσαι πόνων 960
 Νοσοῦντά τ' οἶκον, οὐχὶ τῷ κτανόντι με
 Θουμουμένη, πατρῶον ὀρθῶσαι θέλω·
 Σφαγῆς τε γὰρ σῆς χεῖρ' ἀπαλλάξαιμεν ἄν
 Σώσαιμι δ' οἴκους· τὴν θεὸν δ' ὅπως λάθω
 Δέδοικα καὶ τύραννον, ἠνίκ' ἄν κενὰς 965
 Κρητῦδας εὔρη λαΐνας ἀγάλματος.

Πῶς δ' οὐ θανοῦμαι; τίς δ' ἔνεστίμοι λόγος;

Ἄλλ' εἰ μὲν ἔν τι τοῦθ' ὁμοῦ γενήσεται,

Ἄγαλμά τ' οἴσεις καὶ ἐπ' εὐπρύμνου νεῶς

Ἄξεις, τὸ κινδύνευμα γίγνεται καλόν.

ΠΡΟΤΟΥ δὲ χωριθεῖς· ἐγὼ μὲν ὄλλυμαι,

Σὺ δ' ἄν τὸ σαύτου θέμενης εὐ, νόστου τύχοις. 970

πέμπει με δεῦρο τὸ τῆς θεοῦ διοπετέος ληψόμενον ἄγαλμα, καὶ εἰς τὴν τῶν Ἀθηναίων ἐγκαθιδρύσοντα τοῦτο πόλιν, τοῦθ' ἡμῖν σωτηρίαν ὀρίσας· πρὸς ὁμοί συναντιλαβέσθαι σὲ γρή· εἰ γὰρ τὸ τῆς θεοῦ κατάσχοιμεν ἄγαλμα, αὐτὸς τε τῆς μανίας ἀπαλλαγῆσομαι, καὶ σε εἰς τὸ πλοῦτον ἀναλαβῶν, εἰς τὴν φίλην κατάξω πατρίδα. Ἄλλ' ὦ φίλτατῃ μοι ἀδελφῶν, σώσασά με, σῶσον πατρῶν οἶκον· εἰ μὴ γὰρ τὸ τῆς θεοῦ ληψοίμεθα βρέτας, αὐτὸς τ' ἀπολοῦμαι, καὶ πάντα τὰ Πελοπιδῶν ἐν ἐμοί.

ΧΟ. Δεινὴ τις ὄργη· ἔοικε Τανταλίδαις θεόθεν ἐνσκηψαί, ἄλλο τε δι' ἄλλων ἰοῦσι κινδύνων.

ΙΦ. Εἰς Ἄργος μὲν ἐπανελθεῖν, καί σε τὸν φίλτατόν ποτε εἰσιδεῖν· πάλαι με ἔρωσ ἤρει διηνεκῆς καὶ πρὶν σε δεῦρο ἔλθεῖν· καὶ νῦν δ' αὖ βουλοίμην ἂν μάλιστα σέ τε ἀπαλλάξαι τῆς νόσου, καὶ τὸν πατρῶν ἀνορθώσασθαι οἶκον, μηδὲν μνησιακοῦσα τῷ θελήσαντί με ἀποκτεῖναι πατρί· οὕτω γὰρ τῆς τε σφαγῆς καθαρὰ εἶην ἂν, καί σε οἴκαδε σῶν ἀποπέμψαιμι· νῦν δὲ πῶς ἂν λάθοιμεν τὴν θεόν, ὑφελόντες τὸ ἄγαλμα; πῶς δὲ καὶ τὸν τύραννον ταῦτα πράξαντες, ὅπότ' ἐλθῶν εὖρη κενὴν τὴν κρηπίδα; πῶς οὖν ἂν διαφύγοιμι τὸ μῆτίσαι δίκην; τίς δέ μοι λόγος πρὸς ταῦτα ἔσται; ἀλλ' εἰ μὲν μετὰ τοῦ ἀγάλματος συμπεριλάβοις καὶ με εἰς τὴν ναῦν, ἔσται καλόν, οἴμαί γε, τὸ ἀγώνισμα· τούτου δὲ χωρισθεῖσα, ἐγὼ μὲν ἀπολοῦμαι· σὺ δ', εὖ τὸ κατὰ σεαυτὸν

δὲ γινόμεναι, οὐδὲν ἤτρον με ἀισχυλάτου 968. Εἰ μὲν τι] ἐπεξηγεῖται τοῦ

Οὐ μὴν τι φεύγω γ', οὐδέ μ' εἰ θανεῖν χρεῶν,
 Σώσασά σ'· οὐ γὰρ ἀλλ' ἀνὴρ μὲν ἐκ δόμων
 Θανῶν ποθεινός, τὰ δὲ γυναικὸς ἀσθενῆ.

975

ΟΡ. Οὐκ ἂν γενοίμην σοῦ τε καὶ μητρὸς φονεύς·

Ἄλλῃς τὸ κείνης αἵμα κοινόφρων δέ σοι,
 Καὶ ζῆν θέλοιμ' ἂν καὶ θανῶν λαχεῖν ἴσον.

Ἄξω δέ σ', ἦν μὴ καὐτός ἐνταυθοῖ πέσω,
 Πρὸς οἶκον, ἢ σοῦ κατθανῶν μενῶ μετὰ.

980

Γνώμης δ' ἄκουσον· εἰ πρόσαντες ἦν τόδε

Ἀρτέμιδι, πῶς ἂν Λοξίας ἐθέσπιτεν

Κομίσαι μ' ἄγαλμα θεᾶς· πῆλῖσμι' ἐς Παλλάδος,

Καὶ σὸν πρόσωπον εἰσιδεῖν· ἅπαντα γὰρ

Συνθεῖς, νόστον ἐλπίζω λαβεῖν.

985

ΙΦ. Πῶς οὖν γένοιτ' ἂν, ὥστε μὴθ' ἡμᾶς θανεῖν,

Λαβεῖν θ', ἃ βουλόμεσθα; τῆδε γὰρ νοσεῖ

Νόστος πρὸς οἶκους, ἥδε βούλῃσις πάρα.

ΟΡ. Ἄρ' ἂν τύραννον διολέσαι δυναίμεθ' ἂν;

ΙΦ. Δεινὸν τόδ' εἶπας, ξενοφρονεῖν ἐπήλυδας.

990

ΟΡ. Ἀλλ' εἰ σὲ σώσει κάμῃ, κινδυνευτέον.

ΙΦ. Οὐκ ἂν δυναίμην, τὸ δὲ πρόθυμον ἦνεσα.

ΟΡ. Τί δ', εἴ με ναῶ τῶδε κρύψειας λάθρα;

το τοῖς ἐξῆς· εἰ μὴ ἐννοεῖ τὸν τοῦ ξοάνου δόλιον ἀγνισμὸν. 974. Οὐ γὰρ ἀλλ' ἀνὴρ] γραπτέον εἰζοντας οὕτω μᾶλλον. Οὐ γὰρ· ἀλλ' ἀνὴρ· ἵνα ἦ καὶ τὸ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ, γὰρ· οἶον, οὐ γὰρ φευξοῦμαι τοῦτο· ἀνὴρ γὰρ εὐλόγος ἐστὶ τοῦ οἴκου· αὐτὴ γὰρ ἔφη ἀνωτέρω. στίχ. 78.

» Στῦλοι γὰρ οἴκων εἰσι παῖδες ἄρρενες. »

Κάν τῆ ἐν Αὐλίδι. στίχ. 1406.

» Εἷς γ' ἀνὴρ κρείστων γυναικῶν μυρίων ὄρα·ν φάος. »

979. Ἄξω δέ σ'· ἦν μὴ καὐτός ἐνταυθοῖ πέσω] ἐν ἄλλοις, Ἄξω δέ γ' ἦν περ καὐτός ἐνταυθοῖ πέσω. 988. Νόστος] γραπτέον ἴσως νόστον, ὡς καί ται ἐν ἄλλοις. 990. Ξενοφρονεῖν ἐπήλυδας] ἐμὲ δηλονότι ἐλοῦσαν ἦδε καὶ ξενισθεῖσαν ἐπιβουλεύσαι θάνατον τοῖς ξενίσασιν.

θέμενος, ἐπανεέλθοις ἂν οἴκαδε σῶος· καίτοι οὐ φεύγω τὸν θάνατον, εἶγε δεῖ τούτου πρὸς τὴν σὴν σωτηρίαν· οὔμενον· ἀνὴρ γὰρ, ἢ γυνὴ σωθέντες, ἢ ἀπολεσθέντες οὐκ ἐν ἴσῳ ἔσαι εἰς πτώσιν, ἢ ἀνόρθωσιν οἴκου.

ΟΡ. Μή μοι γένοιτό ποτε καὶ τῷ σῷ ἐνέχεσθαι φόνω· ἄλλοι μοι τὸ μητρῶν δεινόν· ἀλλὰ συμφρονῶν σοι τᾶλλα, καὶ συζῆν σοι βουλοίμην ἂν, καὶ θανούσῃ σοι συνθανεῖν· δυοῖν γὰρ θάτερον, ἢ συνεπάζω οἴκαδε καί σε, εἰ μὴ φθᾶς θυμὰ γενοίμην ὧδε, ἢ μετὰ σοῦ μενων, συναπθανοῦμαι· ὃ δὲ μάλιστ' ἐπίφοβόν σοι δοκεῖ, τὸ μὴ δύνασθαι λαθεῖν τὴν θεόν, ἐκεῖνα λογίζου· εἰ γὰρ ἦν τοῦτ' ἐναντίον Ἀρτέμιδι, πῶς ἂν ἀνεῖλεν Ἀπόλλων, λαβρόντα με τὸ ἄγαλμα τὸ τῆς ἀδελφῆς, κομίσει αὐτὸ εἰς Ἀθήνας, καὶ σοῦ τὸ πρόσωπον ἰδεῖν; ταῦτα γὰρ πάντα πρὸς ἄλληλα παραβάλλον, ἐλπίζω τεύξεσθαι νόστου.

ΙΦ. Οὐκοῦν μία μὲν ἡμῖν ἡ γνώμη, μία δὲ ἡ βούλησις, οἴκαδε ἀποδράσαι· πῶς δ' ἂν εἴη μήθ' ἡμᾶς ἀποθανεῖν, καὶ ἂ βουλόμεθα, καταπράξασθαι, τοῦτο δὲ καιρὸς ἤδη μηχανᾶσθαι σε μόνον.

ΟΡ. Ἄρ' ἐξέσται ἡμῖν τὸν τύραννον ἀποκτεῖναι;

ΙΦ. Δεινὸν τοῦτο φῆς, ἐπήλυδας ὄντας, τοὺς ξενίσαντας κτείνειν.

ΟΡ. Ἄλλ' εἰ σωτήριον τοῦθ' ἡμῖν ἔσται, τί ὅτι μὴ ἐπιχειρητέα;

ΙΦ. Οὐκ ἂν βουλοίμην, κἂν ἐπαινώ τὴν σὴν προθυμίαν.

ΟΡ. Τί δέ; εἴ με κρύψειας ἔνδον τοῦ ναοῦ ὧδε;

- ΙΦ. Ὡς δὴ σκότος λαβόντες ἐκωθεῖμεν ἄν ;
 ΟΡ. Κλεπτῶν γὰρ ἡ νύξ, τῆς δ' ἀληθείας τὸ φῶς. 995
 ΙΦ. Εἴς ἔνδον ἱεροὶ φύλακες, οὓς οὐ λήσομεν.
 ΟΡ. Οἷ μοι! διεφθάρμεσθα· πῶς σωθεῖμεν ἄν ;
 ΙΦ. Ἐχειν δοκῶ μοι καινὸν ἐξεύρημά τι.
 ΟΡ. Ποῖόν τι; δόξης μετάδος, ὡς καὶ γὰρ μάθω.
 ΙΦ. Ταῖς σαῖς ἀνίαις χρήσομαι σοφίσμασιν. 1000
 ΟΡ. Δειναὶ γὰρ αἱ γυναῖκες εὐρίσκειν τέχνας.
 ΙΦ. Φονέα σε φήσω μητρὸς ἐξ Ἄργους μολεῖν.
 ΟΡ. Χρῆσαι κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς, εἰ κερδανεῖς.
 ΙΦ. Ὡς οὐ θέμις σε λέξομεν θύειν θεᾶ.
 ΟΡ. Τίν' αἰτίαν ἔχουσ'; ὑποπτεύω τι γάρ. 1005
 ΙΦ. Οὐ καθαρὸν ὄντα, τὸ δ' ὄσιον δώσω φόνω.
 ΟΡ. Τί δῆτα μᾶλλον θεᾶς ἄγαλμ' ἀλίσκεται ;
 ΙΦ. Πόντου σε πηγαῖς ἀγνίσαι βουλήσομαι.
 ΟΡ. Ἐτ' ἐν δόμοισι βρέτας, ἐφ' ᾧ πεπλευκάμεν ;
 ΙΦ. Κακεῖνο νίψκι, σὺ θιγόντος ὦς, ἐρῶ. 1010
 ΟΡ. Ποῖ δῆτα πόντου; νοτερὸν εἶπας ἔκβολον ;
 ΙΦ. Οὐ ναῦς χαλινοῖς λινοδ· τοῖς ὄρμει σέθεν.
 ΟΡ. Σοὶ δὴ τις ἄλλος ἐν χεροῖν οἴσει βρέτας ;
 ΙΦ. Ἐγὼ· θιγεῖν γὰρ ὄσιον ἔστ' ἐμοὶ μόνῃ.
 ΟΡ. Πυλάδης δ' ὄδ' ἡμῖν ποῦ τετάξεται πόνου; 1015
 ΙΦ. Ταυτὸν χεροῖν σοι λέξεται μίασμ' ἔχων.
 ΟΡ. Λάθρα δ' ἀνακτος, ἢ εἰδότος, δράσεις τάδε ;

1009. Ἐτ' ἐν δόμοισι] ἀντὶ τοῦ, Ἐπι, Ἐσι, κειταὶ ἐν ἄλλοις· καὶ ἐπομέ-

- ΙΦ. Πρὸς τί τοῦτο; ἢ ὡς διὰ σκότους ἀποσωθεῖμεν;
- ΟΡ. Νυκτὸς γὰρ τὸ κλέπτειν· ἡμέρας δὲ σαφῆ πράττειν.
- ΙΦ. Τοὺς δὲ ἱεροφύλακας πῶς λήσομεν ἐνθὸν ὄντας;
- ΟΡ. Ὡς δεινὸν τοῦτο· πῶς οὖν ἂν σωθείημεν;
- ΙΦ. Καινόν τι δοκῶ μοι· πρὸς τοῦτ' ἐξευρηκέναι.
- ΟΡ. Τί δὲ τοῦτ' ἐστι; δεῖ γὰρ καμὲ εἰδέναι.
- ΙΦ. Ἐπι τοῖς σοῖς ἀμαρτήμασι σοφιοῦμαι.
- ΟΡ. Δεινὸν γὰρ τὸ θῆλυ τοιαῦτα μηχανᾶσθαι.
- ΙΦ. Ἐρῶ γὰρ φυγὰδ' ἐλθεῖν σε ὡς μητροκτόνον.
- ΟΡ. Πρᾶττε ὅ,τι βούλει, μόνον πρὸς σωτηρίαν.
- ΙΦ. Ἀθέμιτον δὲ εἶναι τῇ θεῷ τοιούτους θύειν.
- ΟΡ. Τίνι δὲ αἰτία τὸ ὑποπτον ἂν φύγοις;
- ΙΦ. Ὡς ἐναγῆ ὄντα· ἀγνισθέντα δὲ θύσω.
- ΟΡ. Τί δ' ὑμῖν συμβαλεῖ τοῦτο πρὸς ὃ σκοποῦμεν;
- ΙΦ. Προσποιήσομαί σε προκαθαρεῖν θαλάσση.
- ΟΡ. Τὸ δ' ἄγαλμα τί; ἐφ' ὃ ἡμῖν ὁ πλοῦς ἐνταῦθα;
- ΙΦ. Κάκεινο ἀγνιστέον, ὡς σοῦ θιγόντος τούτου.
- ΟΡ. Πῆ δὴ ταῦτ' ἔσται, ἢ ἐν τῇ παραλίᾳ;
- ΙΦ. Ἐνθ' ἢ ναῦς ἢ σὴ σαλεύει· ἐπ' ἀγκύρας.
- ΟΡ. Τίς δὲ μετὰ σοῦ ἄλλος συγχομίσει τὸ βρέτας;
- ΙΦ. Οὐδεὶς· ἐμοὶ γὰρ μόνη θέμις θιγεῖν τούτου.
- ΟΡ. Πυλᾶδης δ' οὗτος τίνα αἰτίαν ἔξει;
- ΙΦ. Τὸ αὐτὸ δὲ καὶ οὗτος ὑποδύσεται ἄγος.
- ΟΡ. Λαθοῦσα τὸν τύραννον, ἢ ἄλλως πράξεις ταῦτα;

ως, ἀντὶ τοῦ ἐρῶ, ἐρᾶ κεῖται· κἀν τῷ τρίτῳ σίγῃ, ἀντὶ τοῦ, εἶπας ἐκβολὸν, γράφεται, εἰ ἐπ' ἐκβολῶν, ἐρμηνευομένου, τοῦ, εἰ, ἀντὶ τοῦ Δρα.

ΙΦ. Πείσασα μύθοις· οὐ γὰρ ἂν λάθοιμί γε·

ΟΡ· Καὶ μὴν νεῶς γε πίτυλος εὐήρης πάρα·

ΙΦ· Σοὶ δὲ μέλειν χρῆ τ' ἄλλ', ὅπως ἔξει καλῶς·

1020

ΟΡ· Ἐνὸς μόνου δεῖ, τάςδε συγκρούψαι τάδε·

Ἄλλ' ἀντίαζε καὶ λόγους πειστηρίους

Εὐρίσκ'. ἔχει τοι δύναμιν εἰς οἶκτον γυνή·

Τὰ δ' ἄλλ' ἴσως ἅπαντα συμβαίη καλῶς·

ΙΦ· Ὡ φίλταται γοναῖκές, ὡς ὑμᾶς βλέπω,

1025

Καὶ τὰμ' ἐν ὑμῖν ἐστὶν ἢ καλῶς ἔχειν,

Ἢ μηδὲν εἶναι, καὶ στερηθῆναι πάτρας,

Φίλου τ' ἀδελφοῦ, φιλιτάτης τε συγγόνου·

Καὶ πρῶτα μὲν μοι τοῦ λόγου τὰδ' ἀρχέτω.

Γοναῖκες ἐσμέν, φιλόφρον ἀλλήλων γένος,

1030

Σώζειν τε κοινὰ πράγματ' ἀσφαλέσταται·

Σιγήσαθ' ἡμῖν, καὶ συνεκπονήσατε

Φυγὰς· καλὸν τοι γλῶσσ', ὅτῳ πίστις παρῆ·

Ὅρατε δ', ὡς τρεῖς μία τύχη τοὺς φιλιτάτους,

Ἢ γῆς πατρώας νόστος, ἢ θανεῖν; ἔχει·

1035

Σωθεῖσα δ', ὡς ἂν καὶ σὺ κοινωνῆς τύχης,

Σώσω σ' ἐς Ἑλλάδ'. ἀλλὰ πρὸς σέ δεξιᾶς,

Σέ καὶ σ' ἰκνοῦμαι, σέ δὲ φίλης παρηίδος·

Γονάτων τε καὶ τῶν ἐν δόμοισι φιλιτάτων,

Μητρὸς, πατρὸς τε καὶ τέκνων, ὅτῳ κυρεῖ.

1040

Τί φατέ; τίς ὑμῶν φησὶν; ἢ τίς οὐ θέλει;

Φθέγξασθε ταῦτα; μὴ γὰρ αἰνουσῶν λόγους,

Ὀλωλα καὶ γὼ καὶ κασίγνητος τάλας·

ΙΦ. Λόγω πείσασα· οὐ γὰρ ἐστὶ λανθάνειν.

ΟΡ. Καὶ μὲν ἡ ναῦς ἔτοιμός ἐστι πλεῦσαι.

ΙΦ. Ἐκεῖνα δὴ σοὶ μελέτω εὖ θέσθαι πάντα.

ΟΡ. Ταῦτα μὲν οὕτως ἔξει· νῦν δ' ὅπως αἱ γυναῖκες αἰῶδες ἀπόρρητα φυλάξουσιν ταῦτα, σκοπεῖσθαι δεῖ· διὸ προσιοῦσα ἐκλιπάρει, παντίοις πείθευσα λόγοις, μηδὲν τῶν σκευωρουμένων ἐκφῆναι· γυνὴ γὰρ παρὰ γυναικὸς ῥᾶτ' ἂν ἐκκαλοῖτο τὸν οἶκτον· τὰ δ' ἄλλα πάντα τάχ' ἂν καλῶς ἡμῖν προχωροῖη.

ΙΦ. Ὡ φίλταται γυναῖκες, εἰς ὑμᾶς ἔχω τὴν γνώμην πᾶσαν· ἐφ' ὑμῖν γὰρ κεῖται, ἢ καλῶς τάμια σχεῖν, ἢ μηκέθ' ὄλως εἶναι, πατρίδος θ' ἅμα καὶ ἀδελφοῦ, καὶ τῆς φιλτάτης ἀδελφῆς ἀποστερηθεῖσαν· ὁπότε δέ μοι νῦν ἐντεῦθεν προσιμιάσασθαι· ἴστε γὰρ δήπου ὑμεῖς γε φιλοφρονεστάτας ἀλλήλων τὰς γυναῖκας γεγενημένας, καὶ τὰ κοινὰ σώζειν ἀσφαλεστάτας· σιγὴν τοίνυν ἔχετε τῶν παρόντων, μηδὲν πρὸς μηδένα τῶν πραττομένων ἐκφέρουσαι· καὶ ἡμῖν τόγε ἐφ' ὑμῖν συμπράττετε, ὡς εἰκός, τὴν φυγὴν· ἄξιον δὲ χρῆμα γλώσσα πιστῆ· ὁρᾶτε δὲ ὅπως ἡμῖν τρισὶ φιλτάτοις γεγενημένοις ἐπ' ἀκμῆς ξυροῦ τὰ πράγματα κεῖται, ἢ τὴν πατρίδα ἰδεῖν, ἢ ἀκλεεῖς ἀπολέσθαι· ἐπειδὴν δὲ τάχιστ' ἐκεῖσε διασωθῶ, σώσω καὶ ὑμᾶς, ἵνα τῆς αὐτῆς τύχης μέτοχοι γένησθε· ἀλλὰ πρὸς τῆς δεξιᾶς τῆσδε, δέομαί σου, καὶ σοῦ δ' ὁμοίως, καὶ σοῦ πρὸς τῆς παρεῖας καὶ τῶν φιλτάτων, τοῦ τε πατρὸς, τῆς τε μητρὸς, καὶ τῶν τέκνων, αἷς εἴη· τί οὖν φατέ; τίς μὲν ὑμῶν νεύει, τίς δὲ οὐ νεύει ταῦτα; λέγετε· μὴ γὰρ ὑμῶν συναινουσῶν, οἰγήσεται τὰ ἡμέτερα.

- ΧΟ. Θάρσει, φίλη δέσποινα, καὶ σώζου μόνον·
 Ὡς ἐκ γ' ἐμοῦ σοι πάντα σιγηθήσεται,
 Ἴστω μέγας Ζεὺς, ὧν ἐπισκῆπτεις πέρι. 1045
- ΙΦ. Ὄναισθε μῦθον καὶ γένοισθ' εὐδαίμονες!
 Σὺν ἔργον ἤδη καὶ σὸν, ἐσβαίνειν δόμους,
 Ὡς αὐτίχ' ἤξει τῆσδε κοίρανος χθονός,
 Θουσίαν ἐλέγχων, εἰ κατείργασται, ξένων. 1050
 Ὡ πότνι, ἥπερ μ' Αὐλίδος κατὰ πτύχας
 Δεινῆς ἔσωσας ἐκ πατροκτόνου χερσός,
 Σῶσόν με καὶ νῦν, τούσδε τ' ἢ τὸ Λοξίου
 Οὐκέτι βροτοῖσι διὰ σ' ἐτύτημον στόμα.
 Ἀλλ' εὐμενῆς ἔκβηθι βαρβάρου χθονός 1055
 Ἐς τὰς Ἀθήνας· καὶ γὰρ ἐνθάδ' οὐ πρόπει
 Ναίειν, παρόν σοι πόλιν ἔχειν εὐδαίμονα.
- ΧΟ. ὄρνις, ἃ παρὰ τὰς πετρίνας (Στρ. α.)
 Πόντου δειράδας, Ἀλκυῶν,
 ἔλεγον οἶτον αἰείδεις, 1060
 Εὐζύνετον ζυνετοῖσι βοᾶν,
 Ὅτι πόσιν κελαθεῖς αἰεὶ μολπαῖς,
 Ἐγὼ σοι παραβάλλομαι
 Θρήνους, ἄπτερος ὄρνις,
 Ποθοῦσ' Ἑλλάνων ἀγόρους, 1065
 Ποθοῦσ' Ἄρτεμιν λοχίαν,
 Ἄ παρὰ Κύνθιον ὄχθον οἰκεῖ,
 Φοίνικά θ' ἀβροκόμαν,
 Δάφνα τ' εὐερνέα, καὶ

1048. Σὺν ἔργον ἤδη, καὶ σὸν] πρὸς Πυλάδην καὶ Ὀρέστην ταῦτα λέγει·

ΖΟ. Θάρρει φίλη Δέσποινα, καὶ σώζου εὐτυχῶς· ἃ γὰρ ἐπισκήπτεις, πάντ' ἀνέκπυσα ὑφ' ἡμῶν φυλαχθήσεται· μάρτυς δὲ τοῦ λόγου ἔστιν ὁ Ζεὺς αὐτός.

Φ. Ὄναισθε ὑμεῖς γε, ὧν λέγετε, καὶ εὐδαιμονοίητε· Ἰμεῖς τοίνυν ἄμφω εἰσέρχεσθε οἴκαδ' αὐτίκα γὰρ ἤξει ὁ τύραννος ἐξετάσων περὶ τῶν ξένων, εἰ ἐσφάγησαν.

Ὡ πτότνια θεός, ἡ ἐν Λυλίδι θυγατροκτόνου με χειρὸς διασώσασα, σῶσόν με καὶ νῦν σὺν τοῖσδε. εἰ δὲ μὴ, οὐκέτι φοῖβος ὁ σὸς ἀδελφὸς ἀληθὴς διὰ σέ παρ' ἀνθρώποις· ἀλλ' εὐμενὴς καταλιποῦσα τὴν βάρβαρον, ἔλθε εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας· οὐ γὰρ εὐπρεπές σοι ἐνθάδε κατοικεῖν, παρόν ἔχειν ἐν Ἑλλάδι πόλιν εὐδαιμονεσάτην.

Ο. Ὡ μελωδὸς Ἀλκυῶν, ἡ παρὰ τὰς τεῦ πόντου ἀκτὰς ὦδὴν ἄδεις ἐλεεινὴν, τοιαύτην προῖεμένη φωνὴν, οἶκν εἰκάζειν τοὺς εὐφρονοῦντας, ὅτι Κηῦκα τὸν σαυτῆς ἄνδρα θρηνοῦσα ἄδεις, ἐγὼ ἡ ὁμοιοπαθὴς, ἄπτερος οὔσα ὄρνις, τοὺς ἐμαυτῆς θρήνους ἤδη πρὸς τοὺς σοὺς παραβάλλω, τὰς τε τῶν Ἑλλήνων ποθοῦσα ἰδεῖν ἀγοράς, ποθοῦσα Ἄρτεμιν τὴν λοχεῖαν, ἡ παρὰ τὸ Κύνθιον ὄρος τυγχάνει κατοικοῦσα, φοίνικά τε τὸν ἀβροκόμην καὶ τὴν εὐρύκλαδον δάφνην· καὶ πρὸς τούτοις

οὐ πρὸς τὸν Χορόν. 1059. Ἀλκυῶν] ὄρνις τις ἐν τοῖς παραθαλασσίαις διασωμένη· ἦν δὲ γυνήπιστε, ἄνδρα τὸν Κηῦκα ἔχουσα, βασιλέα ὄντα τῆς Τραχινίας. κλαίει τοίνυν τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα αἰεὶ ἐπὶ τῶν αὐτῶν καθήμεν. 1060. Ἐλεγον οἶτον] θρηνητικὴν τύχην· ληφθήτω δ' ὡς ἐπίθετον θάταρον. 1067. Κυνάειον ὄχθον] ὄρος τοῦτο τῆς Δήλου νήσου· τὰ δὲ περὶ τοῦ

Κύκνειον

Γλαυκᾶς θαλλὸν ἱερὸν ἐλαί-
 Ας, Λατοῦς ὠδῖνα φίλαν,
 Λίμναν θ' εἰλίσσουσαν ὕδωρ
Κύκνειον, ἔνθα κύκνος μελωδὸς
 Μούσας θεραπεύει.

1070

Ὡ πολλὰ δακρῶν λιβάδες,
 Αἰ παρηΐδας εἰς ἐμὰς

(Ἄντ. α')

1076

Ἐπεσον, ἀνίκα πύργων
 Ὀλυμπιένων ἐνὶ ναυσὶν ἔβαν
 Πολεμίων ἐρετροῖσι καὶ λόγχαις!

1080

Ζαχρύσου δὲ δι' ἐμπολᾶς
 Νόστον βάρβαρον ἦλθον,
 Ἐνθα τᾶς ἐλαφοκτόνου
 Θεᾶς ἀμφίπολον κούραν,
 Παῖδ' Ἀγαμεμνονίαν, λατρεύω

1085

Βωμούς τε μηλοθύτας,
 Ζηλοῦσ' ἄταν διαπαν-
 Τὸς δυσδαίμον'. ἐν γὰρ ἀνάγ-
 Καις οὐ κάμνει, σύντροφος ὢν,
 Μεταβάλλει δυσδαιμονία.

1090

Τὸ γὰρ μετ' εὐτυχίας κακοῦσθαι
 Θνατοῖς βαρὺς αἰών.

Καὶ σὲ μὲν, πότνι', Ἀργεΐα
 Πεντηκόντορος οἴκον ἄξει·

(Στρ. β')

Συρίζων δ' ὁ κηροδέτας
 Κάλαμος αὐρείου Πανὸς,
 Κώπαις ἐπιθωύζει,

1096

Ὁ Φαῖβός θ' ὁ μάντις, ἔχων

τόθ' ἱερὸν βλάστημα τῆς ἐλαίας, τὴν τῆς Λητοῦς φί-
λην ὠδίνκ, καὶ λίμνην τὴν τὸ κύκνειον περιέχουσα
ὑδωρ, ἔνθ' ὁ κύκνος μελωδεῖ, θεραπεύων τὰς Μούσας.

Ὡ πολλῶν δακρύων ῥοαὶ, τῶν ἐμῶν παρεῖων ποτα
καταρρέουσας, ἡνίκά, πεσοῦσης τῆς πύλεως, ὑπὸ δο-
ρὸς πολεμίων ἐπέβη τῆς νεῶς, ἀπαγομένη αἰχμάλωτος,
εἰς τὴν δε τὴν βάρβαρον γῆν πολλοῦ πωληθεῖσα χρυσοῦ,
ἔνθα τέταγμα θεραπεύειν τὴν τῆς θηροκτόνου θεᾶς
ἑρέϊαν, τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονός φημι θυγατέρα, καὶ
τοὺς μηλοθύτας βοιμοὺς τουτουσί διηνεκεῖ κακοδαιμο-
νία ἐγκαρτεροῦσα· ἐν γὰρ ἀνάγκαις ἐθάς τις γενό-
μενος, πρῶτον φέρει τὴν δυσυχίαν, τὴν τοῦ πάθους
αἴσθησιν παραιρούμενός κατ' ὀλίγον τῷ ἔθει· τὸ δὲ ἐν
εὐτυχίαις πάσχειν ἀπροσδοκῆτως τὸν βίαν ἀβίωτον
ἀπεργάζεται.

Σὲ μὲν, ὦ πότνια, πεντηκόντος Ἀργόθεν ἐλθοῦσα,
εὐτυχῶς ἄξει οἴκαδε, Πανὸς μὲν τοῦ Ὀρείου κηροδέτοις
παρὰ ταῖς κώπαις συρίζοντος σύριγξι· Φοίβου δὲ, ἑπτα-

φοίνικος καὶ τῆς Δάφνης· ἴδε Ἐκάβη στίχ. 455. καὶ ἐξῆς. 1072. Λίμνην . . .
κύκνειον] τὴν παρ' Ἡροδότῳ Τροχαιδῇ καλουμένην· ἐν ἣ αἱ κύκνοι, τιχτομέ-
νου τοῦ Ἀπόλλωνος, ἦδον μέλποντες αὐτὸν ἡμέρας ἑπτὰ· καθ' ἃς ὕστερον τὰς
ἑπτὰ χορδὰς ἐκεῖνος τῇ ἑαυτοῦ ἔστησε λύρα. 1086. Ζηλοῦσα] ἐν ἄλλοις, ζη-
τροῦσα. 1094. Κηροδέτης] ὁ συνημμένος, εἴτουν ἡρμωσμένος κηρῶ· αἱ γὰρ τῆς

Κέλαδον ἑπτατόνου λύρας,

Ἄειδων ἄξει λιπαρὰν

Εὖ σ' Ἀθηναίων ἐπὶ γᾶν.

1100

Ἐμὲ δ' αὐτοῦ λιποῦ-

σα βήσῃ ῥοθίοις πλάταις·

Λέρι δ' ἰστία, πρότονοι κατὰ πρῶ-

ραν ὑπὲρ στόλον ἐκπετάσουσι πόδα

Ναὸς ὠκυπόμπου.

1105

Λαμπρὸν ἱππύδρομον βακίην,

(Δντ. β')

Ἐνθ' εὐάλιον ἔρχεται πῦρ.

Οἰκείων δ' ὑπὲρ θαλαμῶν

Πτέρυγας ἐν νώταις ἀμοῖς

Λιζαίμι θαάζουσα!

1110

Χοροῖς δὲ σταίην, ὅθι καὶ

Παρθένος εὐδοκίμων γάμων,

Παρὰ πόδ' εἰλίσουσα φίλας

Ματρὸς ἡλικῶν θιάσους.

Ἐς ἀμίλλας χαρίτων,

1115

Χαίτας ἀβρόπλουτον εἰς

Ἐριν ὀρνευμένα, πολυπαίκιλα φά-

Ρεα καὶ πλοκάμους περιβαλλομένα

Γένυσιν ἐσκιάζον ■

σύριγγος δάκτυλοι κηρῷ ἐπὶ γῆς τρώπιος αὐτῆς ἐμφυτεύονται. 1100. Εὖ σ' Ἀθηναίων] εἴτω μᾶλλον ἀντὶ τοῦ, εἰς Ἀθηναίων. 1104. Στόλον] τὸ ὑπὲρ τὴν πρῶραν ἐς τοῦμπερσθεν πλαγίως ἐκτεταμένον ξύλον. Ἐνταῦθα δὲ τὸ Ἰστία δοκεῖ συγκεχύσθαι πρὸς τὸ Πρότονοι, καὶ τοῦτ' αὖ πρὸς τὸ Πόδα ἐν ταῖς ναυτικαῖς καὶ οὐκ ἴσμεν σαφῶς, ὅπου ἐκάτερα ἀν' εἴη τακτέα· δοκοῦσι δὲ μᾶλλον πρότονοι μὲν εἰ κἄλλω εἶναι, εἰ κατὰτε πρῶραν καὶ πρῶμνην ἐκατέρωθεν ἐπισηρίζοντες τὸν ἰσόν. πόδες δὲ, εἰ ἐκ τῶν πλαγίων ἐπιτείνοντες τὴν κεραίαν·

χόρδω ἐπάδοντος λύρα, μέγρις ἂν ἀφίκη; Ἀθήναζε εὐ-
 τυχῶς ἐμὲ δὲ τὴν τάλαιναν καταλείψεις ἐνταῦθα, νεὸς
 ἐπιβᾶσα ταχυναυτούσης, τῶν θ' ἰσίων τῆ τοῦ πνεύμα-
 τας κολπώσει, καὶ τῶν κατὰ τὴν πρῶραν προτόνων
 τὸν ὑπὲρ τὸν σὺλον τῆς νεὸς πύδα ἐπιτεινόντων.

Ἄλλ' εἴθε εἴη κάμοι τὸν λαμπρὸν ἐκεῖνον διιέναι ἰπ-
 πόδρομον τοῦ αἰθέρος, ἔνθα διφρεύων ὁ τῆς ἡμέρας φω-
 σῆρ, διαχεῖ τὸ πῦρ ἐπὶ πάντα· κινούσαν δὲ τὰς ἐπὶ
 τῶν νώτων μου πτέρυγας, καταβῆναι τελευτώσαν ἐπὶ
 τῶν πατρῶων θαλάμων, καὶ χοροῖς παρὰσῆναι, ἐνθ'
 ἔτι παρθένος οὔσα ὑπὸ μητρὶ, καὶ θιάσους ἐν γάμοις
 εὐγενῶν ὀμιλήκων ἰσαῖσα, τήντε κόμην φιλοκάλως πρὸς
 ἄμιλλαν τῶν χαρίτων ἀβρῶς τε καὶ φιλοτιμότερον
 βοσρυχίζουσα, καὶ ποικίλας ἀμυργίδας ἀμπισχομένη,
 συνεκάλυπτον τὸ πρόσωπον τοῖς πλοκάμοις.

ἀλλ' οὐδ' οὕτω πω σαφές τὸ χωρίον· πότερον γὰρ τὸ ἰσία ἐνταῦθα εὐθεῖά ἐ-
 ἔστιν, ἢ πλαγία ἀποδοτέα ἐκ τρίτου εἰς τὸ ἐκπετάσουσιν; εἰ μὲν τὸ πρῶτον
 (ὃ καὶ μᾶλλον φύσει γὰρ τὸ ἰστίον κολπωθὲν πνεύματι, ἐκπετάσει τὸν
 πύδα.) παρέλκει τὸ, Πρότονοι· εἰδὲ τὸ δεύτερον, πῶ ἀποδοτέον το, Πύδα;
 ληφθήτω τῶν πρῶτων, ὡς ἐπεξήγησις τοῦ, ἰστία· εἰδὲ μὴ, μεταβλητέον
 τοῦτο εἰς γενικήν, ἰστίων. 110β. Λαμπρὸν ἰππόδρομον] τὸ λαμπρὸν στάδιον
 τοῦ ἡλίου, ἔνθα ἡλῖος σταδιεύων, ποιᾷ τὴν ἡμέραν· ὅ ἐστι τὸν λαμπρὸν αἰθέρα.
 1112. Εὐδοκίμων γάμων] τούτο τινὲς ἀξιοῦσι γράφειν εὐδοκίμων· ὁμοίως δὲ
 καὶ κατωτέρω ἀντὶ τοῦ, χαίτης, χλιδῆς γράφουσι κατὰ τοῦτο τῶν παρα-
 φράσεων ἄντις οὕτως· ὄθι καὶ παρθένος ἔτι οὔσα, καὶ παρὰ πύδα τῆς φίλης
 μητρὸς (πλησίον τῆς μητρὸς, ἢ ὑπὸ μητρὶ στρεφόμενη) γάμων ἡλικίων θιά-
 σους εἰλίσσουσα (ἐν γάμοις τῶν ὀμιλήκων χορεύουσα) εὐδοκίμων, κεκοσμημένη
 εἰς ἄμιλλαν χαρτων, καὶ εἰς ἔριν χλιδῆς (τρυφῆς) ἀβροπλούτου· πολυποικίλον
 δὲ ἐσθῆτα καὶ πλοκάμους ἀμπεχομένη, ἐσκίαζον γένυσιν· (καθειμένη δηλονότι
 τοὺς βοστρύχους ἐπὶ πολὺ, ἐπεσκίαζον τὸ πρόσωπον ἐπ' αἰδέϊ.) 1116. Χαίτας
 ἀβροπλευτον] ἐν ἄλλαις, χαίτας ἀβροπλούτοι· ὅ ἐστιν εἰς ἄμιλλαν ἀβρόπλευτον

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ.

ΘΟΑΣ, ΧΟΡΟΣ, ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΑΘΗΝΑ.

- ΘΟ. Που' σθ' ἡ πυλωρὸς τῶνδε δωμάτων, γυνὴ 1120
Ἑλληνίς; ἢ δὴ τῶν ξένων κατήρξατο;
Ἀθύτοις ἐν ἀγνοῖς σῶμα λάμπονται πυρί;
- ΧΟ. Ἢδ' ἐστίν, ἢ σοι πάντ', ἄναξ, ἐρεῖ σαφῶς.
- ΘΟ. (Ἐκ) τί τόδε μεταίρεις ἐξ ἀκινήτων βάθρων,
Ἀγαμέμνονος παῖ, θεᾶς ἄγαλμ' ἐν ὠλέναις; 1125
- ΙΦ. Ἄναξ, ἔχ' αὐτοῦ πίδα σὸν ἐν παραστάσιν
- ΘΘ. Τί δ' ἐστίν, Ἰφιγένεια, καινὸν ἐν δόμοις;
- ΙΦ. Ἀπέπτυσ'. ὅσια γὰρ δίδωμ' ἔπος τόδε·
- ΘΟ. Τί φροιμιάζει νεοχμὸν; ἐξαύδα σαφῶς·
- ΙΦ. Οὐ καθαρὰ μοι τὰ θύματ' ἠγρεύσασθ', ἄναξ· 1130
- ΘΟ. Τί τοῦκιδιάξαν τοῦτό σ'; ἢ δόξαν λέγεις;
- ΙΦ. Βρέτας τὸ τῆς θεοῦ πάλιν ἔδρας ἀπεστράφη.
- ΘΟ. Αὐτόματον, ἢ νιν σεισμὸς ἔστρεψε χθογός;
- ΙΦ. Αὐτόματον ὄψιν δ' ὀμμάτων ζυγήρμωσεν.
- ΘΟ. Ἢ δ' αἰτία τίς; ἢ τὸ τῶν ξέγων μύσος; 1135
- ΙΦ. Ἢδ', οὐδὲν ἄλλο· δεινὰ γὰρ δεδράκητον.
- ΘΟ. Ἄλλ' ἢ τιν' ἔκανον βαρβάρων ἀκτῆς ἔπι;
- ΙΦ. Οἰκεῖον ἦλθον τὸν φόνον κεκτημένοι.

τῆς χαίτης. 1128. Ἀπέπτυσσ] προσποιεῖται Ἰφιγένεια ἀγανάκτησιν ἐπὶ τῷ
μιάσματι δῆθεν τοῦ εἰδώλου· διὸ λέγει, ἀπέπτυσσα, εἶπουν ἀφοσιῶμαι, βδε-
λώπτομαι· λέγω γὰρ τοῦτο οὐ πρός σε, μὴ τοῦθ' ὑπολάβῃς σύ γε, ἀλλὰ διὰ τὰς

ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

ΘΩΑΣ, ΧΟΡΟΣ, ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΑΘΗΝΑ.

- ΘΩ. Ποῦ ἐστὶν ἡ Ἑλληνίς, ἣ τῶν ἀνάκτόρων τούτων τῆς θεοῦ τὴν φυλακὴν ἐπιτέτραπται ἔχειν; ἄρα γε κατήρξατο ἤδη τῶν ξένων; τὰ δὲ σώματα αὐτῶν ὠλοκαύτωται ἐν ἀδύτοις, ἢ οὐδὲν οὐπω τούτων πέπρακται ὧδε;
- ΧΘ. Ἰδοὺ αὕτη μὲν θανε παρ' αὐτῆς ἀνισορῶν ὅτι βούλει.
- ΘΩ. Ἐα! τί τοῦθ' ὀρῶ; τί τὸ τῆς θεοῦ ἔδος ἐκ βάρβρων ἀκινήτων ἀναμοχλεύσασα οὕτωσὶ μεταίρεις, ἐν ὠλέναις;
- ΙΦ. Ἄναξ, σῆθι αὐτοῦ ἐν προθύροις, μὴ χωρῶν ἐγγυτέρω.
- ΘΩ. Τίποτε καινοτομεῖς αὕτη, ταῦτα πράττουσα ὧδε;
- ΙΦ. Ἀφοσιοῦμαι τοῦτο γὰρ πρὸς τὸ πρᾶγμα θέμις εἰπεῖν.
- ΘΩ. Τίσοι βούλεται τὰ προοίμια ταῦτα; λέγε σαφῶς.
- ΙΦ. Ἄ γὰρ ἠγρεύσατε θύματα τῇ θεῷ οὐχ ἀγνά.
- ΘΩ. Πόθεν ἔχεις τοῦτο μαθούσα, ἢ γνώμην λέγεις;
- ΙΦ. Τὸ γὰρ βρέτας ἀπεσράφη τῆς ἔδρας πάλιν.
- ΘΩ. Αὐτόματον, ἢ σεισμῷ τινός γενομένου;
- ΙΦ. Αὐτόματον δῆπου, κατὰ μύσῃν γε αἴφνης.
- ΘΩ. Ἐφ' ὅτῳ ἔλαστο, ἢ τοὺς ξένους ἀποσρεφόμενον;
- ΙΦ. Δοκεῖ δεινὰ γὰρ τυγχάνουσι πεπραχότες.
- ΘΩ. Μή τινα τῶν βάρβρων ἀποθάντες ἀνεῖλον;
- ΙΦ. Οὐκ· ἀλλὰ συγγενῆ φόνον ἤκον τετολμηκότες.

ὅσαι, ὅ ἐστι τὸ θεμητὸν καθῆκον πρὸς τὸ θεῖον ἐν ἄλλοις· δὲ ἀντὶ τοῦ ἰσῆα κείτου ὅσαι ἐν εὐλαίᾳ· οὕτω δὲ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἱέρειαν ἀντὶ τοῦ καθαροῦ

- ΘΟ. Τίν'· εἰς ἔρον γὰρ τοῦ μαθεῖν πεπτώκαμεν.
 ΙΦ. Μητέρα κατειργάσαντο κοινωνῶ ξίφει. 1140
 ΘΟ. Ἄπολλον, οὐδ' ἐν βαρβάροις τόδ' ἔτλη τις ἄν.
 ΙΦ. Πάσης διωγμοῖς ἠλάθησαν Ἑλλάδος.
 ΘΟ. Ἡ τῶνδ' ἕκατι δῆτ' ἄγαλμ' ἔξω φέρεις;
 ΙΦ. Σεμνόν γ' ὑπ' αἰθέρ', ὡς μεταστήσω φόνου.
 ΘΟ. Μίασμα δ' ἔγνωσ τοῖν ξένοιν ποίω τρόπῳ; 1145
 ΙΦ. Ἡλεγχον, ὡς θεᾶς βρέτας ἀπεστράφη πάλιν.
 ΘΟ. Σοφὴν σ' ἔθρεψεν Ἑλλάς, ὡς ἦσθου καλῶς.
 ΙΦ. Καὶ νῦν καθεῖσαν δέλεαρ ἠδύ μοι φρενῶν.
 ΘΟ. Τῶν Ἀργύθεν τί φίλτρον ἀγγέλλοντε σοί;
 ΙΦ. Τὸν μόνον Ὀρέστην ἐμὸν ἀδελφὸν εὐτυχεῖν. 1150
 ΘΟ. Ὡς δὴ σφε σώσαις ἠδοναῖς ἀγγελμάτων;
 ΙΦ. Καὶ πατέρα γε ζῆν καὶ καλῶς πράσσειν ἐμόν.
 ΘΟ. Σὺ δ' ἐς τὸ τῆς θεοῦ γ' ἐξένευσας εἰκότως.
 ΙΦ. Πᾶσάν γε μισοῦσ' Ἑλλάδ', ἢ μ' ἀπώλεσεν.
 ΘΟ. Τί δῆτα δρῶμεν, φράζε, τοῖν ξένοιν πέρι; 1155
 ΙΦ. Τὸν νόμον ἀνάγκη τὸν προκείμενον σέβειν.
 ΘΟ. Οὐκοῦν ἐν ἔργῳ χέρνιβες ξίφος τε σὺν;
 ΙΦ. Ἀγνοῖς καθαρμοῖς πρῶτά νιν νίψαι θέλω.
 ΘΟ. Πηγαῖσιν ὑδάτων, ἢ θαλασσία δρῦσφ;
 ΙΦ. Θάλασσα κλύζει πάντα τάνθρώπων κακά. 1160
 ΘΟ. Ὅσιώτερον γοῦν τῆ θεῶ πέσοιεν ἄν.
 ΙΦ. Καὶ τὰμά γ' οὕτω μᾶλλον ἂν καλῶς ἔχοι.
 ΘΟ. Οὐκοῦν πρὸς αὐτὸν ναὸν ἐκπίπτει κλύδων;

ἀγνά. 1148. Δέλεαρ] ἠδονήν· μεταξύ δ' ἀνιστοροῦσα περὶ τοῦ πράγματος ἔμαθεν, καὶ περὶ τῶν ἐμῶν τι. 1162. Καὶ τὰμά οὕτω μᾶλλον ἂν καλῶς ἔχοι]

- ΘΟ. Τίνα τοῦτον φής; βούλομαι γὰρ εἰδέναι.
 ΙΦ. Κοινῶ ζίρει τὴν ἑαυτῶν ἀνεῖλον μητέρα.
 ΘΟ. Ἄπολλον! οὐδὲ βαρβάρους τετόλμηται τοιαῦτα.
 ΙΦ. Διὸ παντοίως ἐξελήλανται τῆς Ἑλλάδος.
 ΘΟ. Τούτου οὖν ἔνεκα ἐκτοπίζεις τὸ βρέτας;
 ΙΦ. Ὅπως ἐν τῷ αἰθέρι ἀποκαθάρω τοῦ φόνου.
 ΘΟ. Πῶς δὲ συνῆκας τὸ μίασμα τῶν ξένων;
 ΙΦ. Ἄνισοροῦσα, τοῦ εἰδώλου μετασραφέντος.
 ΘΟ. Ὡς σοφὴ γε εἶ, καλῶς ἀνατραφεῖσα.
 ΙΦ. Ἀλλὰ καὶ πρὸς ἡδονήν μοι τι ἐξέφρασαν ἐκεῖνοι.
 ΘΟ. Φίλον τι Ἀργόθεν σοι ἐξηγγελκότες;
 ΙΦ. Ὅρεστην εὐτυχεῖν τὸν φίλτατόν μοι πάντων.
 ΘΟ. Συνῆκα; τὴν ἑαυτῶν πραγματεύονται σωτηρίαν.
 ΙΦ. Καὶ τὸν πατέρα δὲ ζῆν εὐδαιμονοῦντα.
 ΘΟ. Σὺ δ' οὖν τὴν θεὸν προὔτιμησας εἰκότως.
 ΙΦ. Πῶς γὰρ οὐ, μισοῦσα τὴν Ἑλλάδα;
 ΘΟ. Τὶ οὖν πρακτέον ἡμῖν περὶ τῶν ξένων;
 ΙΦ. Ἄνᾳγκη τὸν ὑπάρχοντα τηρῆσαι νόμον.
 ΘΟ. Ποῦσοι τοίνυν οἱ χέρνιξες καὶ τὸ ξίφος;
 ΙΦ. Δεῖ δὴ καθαρμῶ αὐτοὺς ἀγνίστας πρῶτον.
 ΘΟ. Πηγαίοις ὕδασιν, ἢ ἐν θαλαττίοις;
 ΙΦ. Καθαρικώτερον τὸ τῆς θαλάσσης πάντως.
 ΘΟ. Ὅσιώτερον δ' οὕτω καὶ τῇ θεῷ τάχ' ἂν εἴη.
 ΙΦ. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τᾶμαυτῆς συντείνει μᾶλλον.
 ΘΟ. Τὸν δ' ἀγνισμόν ἐν τῷ ναῶ ποιήσεις;

ἐν μελετᾷ δρασμῶν ὑπαινίττεται τούτοις· δισήμαχος γὰρ ὁ λόγος.

- ΙΦ. Ἐρημίας δεῖ· καὶ γὰρ ἄλλα δράσομεν.
 ΘΟ. Ἄγ', ἐνθα χρήσεις. οὐ φιλῶ τ' ἄρρηθ' ὄραίν. 1163
 ΙΦ. Ἀγνιστέον μοι καὶ τὸ τῆς θεοῦ βρέτας.
 ΘΟ. Εἶπερ γε κηλὶς ἔβαλέ νιν μητροκτόνος.
 ΙΦ. Οὐ γὰρ ποτ' ἂν νιν ἠράμην βάθρων ἄπο.
 ΘΟ. Δίκαιος ἠυσέβεια καὶ προμηθία,
 ὧς εἰκότως σε πᾶσα θαυμάζει πόλις. 1170
 ΙΦ. Οἶσθα νῦν ἅ μοι γενέσθω ;
 ΘΟ. Σὸν τὸ σημάχινειν τόδε.
 ΙΦ. Δεσμὰ τοῖς ξένοισι πρόσθες.
 ΘΟ. Ποῖ δέ σ' ἐκφύγοιεν ἄν;
 ΙΦ. Πιστὸν Ἑλλάς οἶδεν οὐδέν.
 ΘΟ. Ἴτ' ἐπὶ δεσμὰ, πρόσπολοι.
 ΙΦ. Κᾶκκομιζόντων δὲ δεῦρο τοὺς ξένους.
 ΘΟ. Ἔσται τάδε.
 ΙΦ. Κραῖτα κρύψαντες πέπλοισιν·
 ΘΟ. Ἥλιου πρόσθεν φλογός; 1175
 ΙΦ. Σῶν τέ μοι σύμπεμπ' ὀπαδῶν.
 ΘΟ. Οἶδ' ὀμαρτήσουσί σοι.
 ΙΦ. Καὶ πόλει πέμψον τιν', ὅστις σημανεῖ.
 ΘΟ. Ποίας τύχας;
 ΙΦ. Ἐν δόμοις μίμνειν ἅπαντας.
 ΘΟ. Μὴ συναντῶεν φόνω;
 ΙΦ. Μυσαρὰ γὰρ τὰ τοιάδ' ἐστί.

1167. Ἐβαλεν] ἐν ἄλλοις, ἔλαθεν· ἄμεινον ἴσως. 1170. ὧς εἰκότως σε πᾶσα θαυμάζει πόλις] εἰκότως τις ἐνταῦθα τὸν στίχον μετέθηκε τοῦτον, καίμενον ἐν ἄλλοις μετὰ ἐνδέκατον τούτου στίχον, ἰαμβικὸν ὄντα ἐν τροχαϊκοῖς ἀναρμόσως.

- ΙΦ.** Ἐρημίας ἡμῖν δεῖ, ὡς καὶ ἄλλων πραχθήσομένων.
ΘΟ. Ἄγε, ὅποι ἂν θέλῃς· τὰ γὰρ ἀόρατα ἑρᾶν οὐκ ἔν βου-
 λαίμην.
ΙΦ. Ἀγνιστέον δέ μοι καὶ τὸ τῆς θεοῦ βρέτας.
ΘΟ. Εἴπερ ἀνεπλήσθη τῆς μητροκτονίας.
ΙΦ. Οὐ γὰρ ἂν ἐκίνουν αὐτὸ ἀπὸ τῆς ἔδρας.
ΘΟ. Ἐπαινῶ σε πρὸς τῷ εὐσεβεῖ καὶ τὸ τῆς προμηθείας
 καὶ δικαίως σε πᾶσα θαυμάζει πόλις.
ΙΦ. Οἶσθ' οὖν, ὃ ὀφείλεις μοι συμπράξαι;
ΘΟ. Πῶς γὰρ, εἰ μὴ σὺ τοῦτ' εἴποις πρῶτον;
ΙΦ. Ἐπίθεε εὖ μάλα δεσμὰ τοῖς ξένοις.
ΘΟ. Μάτην τοῦτο οἶμαι· ποῖ γὰρ ἂν ἐκφύγοιέν σε;
ΙΦ. Ἄπισα γὰρ ἐστ' αἰεὶ τὰ τῆς Ἑλλάδος.
ΘΟ. Ἴτε οὖν ὑμεῖς οἱ πρόσπολοι, δεσμεῖτε.
ΙΦ. Ἀγέτωσαν δὲ δεῦρο καὶ τοὺς ξένους.
ΘΟ. Ἔσαί σοι καὶ ταῦτα.
ΙΦ. Καλύψαντες αὐτοῦσ' ὑπὸ θοιματίῳ πρὸς τὸ φῶς τοῦ
 ἡλίου· δεῖ δέ μοι συμπέμψαι καί τινας τῶν σαυτοῦ
 θεραπεύοντων.
ΘΟ. Ἴδού οἶδε, ἀκολουθήσουσί σοι.
ΙΦ. Σήμανον καὶ τοῖς πολίταις ἅπαντας μένειν οἴκοι.
ΘΟ. Τί δή; ἢ ὅπως μὴ μιανθῶσιν;
ΙΦ. Ἄποτρόπια καὶ μυσσὰ τὰ τοιαῦτα.

1171. Οἶσθα νῦν ἄμοι γενέσθω] ἕμοιον τοῦτο τῷ, Οἶσθα, ὃ δράσον (ἴδε Ἰφ.
 Αὐλ. στίχ. 731) ἐστὶ δὲ ἀντὶ τοῦ οἶσθα. ὃ γενήσεταί μοι παρὰ σοῦ, ἢ ὃ δρά-
 σεις μοι; 1175. Κράτηα κρύψαντες] ἐν ἄλλοις κείται, κατακρύψαντες.

- ΘΟ. Στεῖχε, καὶ σήμαινε σύ.
- ΙΦ. Μηδέν' εἰς ὄψον πελάζειν.
- ΘΟ. Εὐ γε κηδεύεις πόλιν. 1180
- ΙΦ. Καὶ φίλων γ' οὐδείς μάλιστα.
- ΘΟ. Τοῦτ' ἔλεξας εἰς ἐμέ.
- ΙΦ. Σὺ δὲ μένων αὐτοῦ πρὸ ναῶν, τῇ θεῷ
- ΘΟ. Τί χρῆμα δρῶ;
- ΙΦ. Ἄγνισον πυρσῷ μέλαθρον.
- ΘΟ. Καθαρόν ὡς μόλης πάλιν;
- ΙΦ. Ἦνίκ' ἄν δ' ἔξω περῶσιν οἱ ξένοι,
- ΘΟ. Τί χρε' με δρῶν,
- ΙΦ. Πέπλον ὀμμάτων προθέσθαι.
- ΘΟ. Μὴ παλαμναῖον λάβω; 1185
- ΙΦ. Ἦν δ' ἄγαν δοκῶ χρονίζειν,
- ΘΟ. Τοῦδ' ὄρος τίς ἔστι μοι;
- ΙΦ. Θουμάσης μηδέν.
- ΘΟ. Τὰ τῆς θεοῦ πράσσει ἐπὶ σχολῆς καλῶς
- ΙΦ. Εἰ γὰρ, ὡς θέλω, καθαρμὸς ὅδε πέσοι!
- ΘΟ. Συνεύχομαι.
- ΙΦ. Τούσδ' ἄρ' ἐκβαίνοντας ἤδη δωματίων ὄρω ξένους
Καὶ θεῶς κόσμους, νεογνοὺς τ' ἄρνας, ὡς φόνω φόνον
Μυσαρὸν ἐκνίψω, σέλας τε λαμπάδων τάτ' ἄλλ', ὅσα
Προϋθέμην ἐγὼ ξένοισι καὶ θεῶ καθάρσια. 1192

1183. Πυρσῷ μέλαθρον] οὕτως ἐξ ἄλλης γραφῆς ἀντὶ τοῦ χρυσῷ· ἢ γραπτέον Χρυσῶν μέλαθρον. 1188. Εἰ γὰρ] εἴθε μοι γένοιτο εὐθέσθαι· τα περὶ τοῦ καθαρμῶ ὑπα-

ΘΟ. Ἴθι σὺ, λέγε μηδένα ἐξελθεῖν εἰς θεάν.

Φ. Εὖγε τῆς πόλεως κήδη· ἀλλὰ καὶ τῶν φίλων αὐτῶν
μηδεὶς ὧδε προσίτω.

ΘΟ. Οἶδα· πρὸς ἐμὲ ταῦτ' αἰνίττη·

Φ. Σοὶ γὰρ αὐτοῦ παρὰ τῇ θεῷ μενετέον.

ΘΟ. Τί δήποτε πράττοντα;

Φ. Τὸ ἱερὸν γὰρ πυρίσε δεῖ καθάραι.

ΘΟ. Ἴν' εὖρης καθαρὸν, ἐπανελθοῦσα;

Φ. Ἦνίκα δ' αὖ οἱ ξένοι ἐξέλθοιεν τοῦ οἴκου.

ΘΟ. Τί με δεῖ πράττειν τότε;

Φ. Καλύψασθαι θοιματίῳ.

ΘΟ. Μή τις προσροπήμοι γένηται τοῦ φόνου;

Φ. Κἄν δὲ δόξω πολὺν χρονίζειν χρόνον —

ΘΟ. Τίνα προμήθειάν μοι πρὸς τοῦτο τίθης;

Φ. Μὴ θαυμάσης εἰς τοῦτο μηδὲν αὐτός γε.

ΘΟ. Πρᾶττε ἡσύχως τὰ θεῖα, ὅπως οἶσθα.

Φ. Εἴη μοι γενέσθαι τὸν καθαρμὸν ὡς θέλω.

ΘΟ. Κἀγὼ συνεύχημαί σοι ταῦτα.

Φ. Ἢδὴ δ' ὀρῶ τοὺς ξένους προΐόντας, τόν τε κόσμον τῆς
θεοῦ, καὶ ἄρνας νεογνοὺς, ἵνα σφάξασα τούτους, φόνῳ
τὸν παλαμναῖον ἐκνίψω φόνον, τότε φῶς τῶν λαμ-
πάδων, καὶ τᾶλλα, ὅσα μοι προμεμήθευται τῆτε θεῷ
καὶ τοῖς ξένοις καθάρσια. Εἴτις οὖν τῶν πυλωρῶν τῶν

νίττεται αὐθις ὁ βούλεται δράσαι· ὁ δὲ, καὶ συνεύχεται ταῦτα, μὴ εἰδὼς τὸ σκευώ-
ρημα. 1190. Νεογνοὺς τε ἄρνας] διόρθωσα τοῦτο οὕτως ἀντὶ τοῦ νεογνοῦς τ'
ἄρσενας κατ' ἄλλους, καὶ εἰσικεν ἢ διόρθωσις ὀρθῶς ἔχειν, ἵν' ᾗ, ὡς φόνῳ τῶν

Ἐκποδῶν δ' αὐδῶ πολίταις τοῦδ' ἔχειν μιάσματος,
 Εἴ τις ἢ ναῶν πυλωρὸς χεῖρας ἀγνεύει θεοῖς,
 Ἢ γάμον στείχει συνάψων, ἢ τόκοις βαρύνεται, 1195
 Φεύγετ', ἐξίστασθε, μὴ τῷ προσπέσῃ μύσος τόδε.
 Ὡ Διὸς Λητοῦς τ' ἄνασσα παρθέν', ἦν νίψω φόνον
 Τῶνδε καὶ θύσωμεν, οὐ χρῆ, καθαρὸν οἰκήσεις δόμον,
 Εὐτυχεῖς δ' ἡμεῖς ἐσόμεθα. τἄλλα δ' οὐ λέγουσ', ὅμως
 Τοῖς τὰ πλείον' εἰδῶσιν θεοῖς, σοὶ γε σημαίνω, θεά.

- ΧΟ. Εὐπαις ὁ Λατοῦς γόνος, (Στρ.)
 Ὄν ποτε Δηλιάσιν καρποφόροις 1202
 Γυάλοισι χρυσοκόμαν
 Φοῖβον ἐν κιθάρᾳ σοφὸν, ἅ τ' ἐπὶ
 Τόξων εὐστοχίᾳ γάνυται, 1205
 Φέρε νιν ἀπὸ δειράδος ἐναλίας,
 Ἀρχεῖα κλεινὰ λιποῦσα
 Ἀστάκτων μάτηρ ὑδάτων,
 Τὰν βακχεύουσαν Διονύ-
 Σῳ Παρνάσιον κορυφᾶν, 1210
 Ὄθι ποικιλόνωτος οἰνωπὸς δράκων
 Σκιερᾷ κατάχαλκος εὐφύλλῳ δάφνα,
 Γᾶς πελώριον τέρας, ἄμφεπε *
 * * Μαντεῖον χθόνιον.
 Ἔτι μιν ἔτι βρέφος, ἔτι φίλας 1215
 Ἐπὶ μητέρος ἀγκάλαισι θρώσκων
 Ἐκνες, ὦ Φοῖβε, μαν-
 Τείων δ' ἐπέβας ζαθέων,

Ἐκποδῶν ἐκνίψω φόνον μυσαρὸν, ὃ ἐστὶ τὴν μητροκτονίαν. 1198. Οὐ χρῆ] ἐννεαί

ναῶν, ἀγνὸς ὢν θεοῖς, ἢ πρὸς γάμον σπεύδει, ἢ εἴτις
 ἐστὶν ἐπίτεξ, πάντες ἴστασθε ἐκποδῶν ταῖς παροῦσι,
 μή τῳ προστριβῆ τις γένηται φόνου. Ὡς Διητοῦς καὶ
 Διὸς θυγάτηρ, ἄνασσα παρθένε, ἦν τὸ τούτων ἄγος
 ἐκτρίψωμέν καλῶς, καὶ θυσωμεν, οὐ χρεῖ, ἐν καθα-
 ρωτάτῳ ναῶ οἰκήσεις· χ' ἡμεῖς ἐσόμεθα εὐτυχεῖς· τὰ
 δὲ πλείω σιωπῇ σοῖτε καὶ τοῖς ἄλλοις εὐχομαι θεοῖς
 τοῖς τὰ πάντα ἐπισταμένοις.

ΚΟ. Ὡς εὐτυχῆς καὶ καλλίπαις ἐστὶν ἡ τῆς Διητοῦς τέκνω-
 σις, ὅτε χρυσοκόμης Ἀπόλλων, ὁ μάλιστα εὐ εἰδῶς
 κιθαορίζειν, καὶ ἡ Ἄρτεμις ἡ παρθένος, ἢ ἐπ' εὐστοχίᾳ
 ἀγγάλλεται τόξων· οὗς ἡ μήτηρ ἐν καρποφόροις τῆς
 Δήλου χώραις ποτὲ τεκοῦσα, τὰ κλεινὰ τῶν ἀειβρόων
 ὑδάτων καταλιποῦσα λοχεῖα, ἤγαγεν αὐτὸν Φοῖβον
 εἰς τὴν τοῦ Παρνασοῦ κορυφὴν τὴν Διονύσω ἀνατεθει-
 μένην καὶ βακχικὴν· ἐνθα Δράκων φοινικεῖς ποικι-
 λόμορφος, ὑπὸ σκιαρᾷ κατάχαλκος δάφνη, τέρας τῆς
 γῆς ἐποφῶλιον, ὑποχθόνιον κατεῖχε μαντεῖον· ὃν αὐτὸς
 ὦ Φοῖβε ἀναξ, βρέφος ἔτι ὢν, ἔτι ἐν ἀγκάλαις τῆς
 φίλης κινούμενος μητρὸς, ἀποκτείνας, ἐκράτησας τοῦ

τὰς Ἀθήνας. 1201. Εὐπαις γένος] οὐ μόνον Ἀπόλλωνα, ἀλλὰ καὶ Ἄρτεμιν
 ἔννοεῖ, ὡς-εἰ ἔλεγεν, εὐγενῆς ἡ τῆς Διητοῦς ἐστὶ τέκνωσις· τὸ δὲ Δηλίας (ἐν
 ἄλλοις Δηλιάσι) συνυπακούει δὲ τὸ, γῆς, ἐξωθεν. 1204. Ἄ τ' ἐπὶ τόξων] ἀνερ-
 θώσας τὸν λόγον, κατέλιπέ πως τὸν ἀνωτέρω ἀναπόδοτον, δέον εἰπεῖν, τήντ'
 ἐπὶ τόξων εὐστοχίᾳ γενομένην Ἄρτεμιν. 1206. Φέρε νῖν] ἐν ἄλλοις κεῖται
 φέρει· ἀπέφικεν αὐτοὺς ἡ μήτηρ ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τῆς Δήλου εἰς τὸν Παρνασσόν
 (ὅπου ἐστὶν ἄμπελος ἀφιερωμένη τῷ Διονύσῳ. ἴδε Φαίνισ- στίχ. 236.) καὶ
 ταλιποῦσα τὰ λοχεῖα τῶν ἀστάκτων ὑδάτων. (τὸν παραθαλάσσιον τόπον,
 ἐνθα ἐγέννησεν αὐτοὺς παρὰ τῇ θαλάσῃ τῇ στασίμῳ καὶ μὴ βερούσῃ ἢ τῇ

- Τρίποδί τ' ἐν χρυσέῳ
 Θάσσεις, ἐν ἀψευδεῖ θρόνῳ, 1220
 Μαντείας βροτοῖς ἀναφαίνων
 Θεσπάτων ἐμῶν ἀδύτων, ὕπερ
 Κασταλίας φεέθρων γείτων, μέσον
 Γᾶς ἔχων μέλαθρον.
 Θέμιν δ' ἐπεὶ γᾶς ἰῶν (Ἄντ.)
 Παιδ' ἀπενάσσατ' Ἀπόλλων Ζαθέων 1226
 Χρηστῆριῶν, νύχια
 Χθῶν τεκνώσατο χάσματ' ὀνειρών,
 Οἱ πολέσιν μερούπων τά τε πρῶ-
 τα, τά τ' ἔπειθ', ὅσα τ' ἔμελλε τυχεῖν, 1230
 Ἰπνου κατὰ δνοφερᾶς γᾶς
 Εὐνάς φράζον· Γαῖα δὲ τὰν
 Μαντείων ἀρείλετο τι-
 Μὲν Φοῦβον φθόνῳ θυγατρὸς.
 Ταχύπου δ' ἐς Ὀλυμπον ὄρμαθὲς ἀναξ, 1235
 Χέρα παιδνὸν ἔλιξεν ἐκ Διὸς θρόνων
 Πυθίων δόμων χθονίαν ἀφελεῖν
 Θεᾶς μῆνιν, νυχίους τ' ἐνοπᾶς.
 Τέλασε δ', ὅτι τέκος ἄφαρ ἔξα,
 Πολύχρουσα θέλων λατρεύματα σχεῖν. 1240

πολυῤῥόφ. 1223. Μέσον γῆς ἔχων μέλαθρον] αὐτῷ καὶ τῇ Μηδ. (στίχ. 666
 ὁμοφώνῳ γῆς θεσπιδόν· διότι γὰρ αὕτη παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐπεκράτει μέσον
 τῆς γῆς τοὺς Δελφοὺς εἶναι. ἴδε Ὀρ. στίχ. 325, 584. 1225. Θεμιν] Ἀπόλ-
 λων, μαθὼν τὴν μαντικὴν παρὰ τοῦ Πανός, ἦεν εἰς Δελφοὺς χρησμοδούσας
 τότε Θεμίδος· ὡς δὲ ὁ Φρουρῶν τὸ Μαντεῖον Πύθων ἔφει ἐκόλυεν αὐτὸν πα-
 ρελθεῖν ἐπὶ τὸ χάσμα, ἀγγελῶν τοῦτον, παραλαμβάνει τὸ μαντεῖον καὶ τούτου

μαντείου· καὶ τοῦ τρίποδος ἐπιβάς, τῆς ἀψεύδοῦς ἔδρας τῶν θεοφαντορικῶν ἔμοιγ' ἀδύτων ἐγγὺς Κασταλίας τῆς Καλλιρρόου κατὰ τὸν τῆς γῆς ὀμφαλόν, προφαίνει τοῖς βροτοῖς τὰς μαντείας.

Ἐπειδὴ δ' ἐλθὼν αὐτοῦ, ἀπεώσατο Θεμὶν τὴν παῖδα τῆς γῆς, ἀγανακτήσασα ἐπὶ τούτῳ ἢ μήτηρ, καὶ παντοίους ὄνειρους τεκνώσασα, αἱ ἐν σκοτεινῇ τῇ εὐνῇ οἶον ὑπὸ γῆν, γενόμενοι τοῖς ἀνθρώποις καθ' ὕπνου ἔφραζον αὐτοῖς. τά τε παρόντα, τά τε προύντα, τὰτ' ἐσόμενα, ἀφείλετο Φοῖβον τὸ τιμᾶσθαι ἐπὶ τῇ μαντεία. τῇ θυγατρὶ εἰκότως ἀμύνουσα· ὁ δὲ ἀνάξιας εἰς Ὀλύμπου, ἤψατο χειρὶ ἀπαλῇ τοῦ θρόνου τοῦ Διὸς, δεόμενος αὐτοῦ τὴν τῆς θεοῦ μῆνιν κατὰ τοῦ μαντείου, καὶ τὰ ἐν ὕπνοις γενόμενα φάσματα ἀφελεῖν. Ζεὺς δὲ, ἰδὼν τὸ παιδίον, εὐθύς ἐλθὼν ὡς αὐτὸν, καὶ τὸ ζάπλουτον μαντεῖον ἐφιέμενον κατασχεῖν, ἐμειδίασε καὶ δὴ σείσας

ἀμασται Πύθιος· ὁ δὲ τρίπους ἦν μὲν πρῶτον τῆς γῆς· ἔπειτα τῆς θυγατρὸς αὐτῆς Θεμίδος, ἣν ἀπεωσάμενος Ἀπόλλων, κατέσχευ αὐτός. 1225. Θεμὶν ἐπεὶ γὰρ ἰὼν παῖδα] ἀντὶ τοῦ Ἐπί, ἔγραψα Ἐπεὶ ὡς ἐν ἄλλοις. 1229. οἰέσει] πολλοῖς· ἢ κλίσις, ὁ πολὺς τοῦ πολέος. 1231. Εὐνᾶς] κατ' εὐνάς τῆς φανεραῆς γῆς τοῦ ὕπνου· ὁ ἐστὶ καθ' ὕπνου ἐν σκοτῷ. 1239. Φθόνῳ θυγατρὸς] Φθόνῳ πρὸς τὸν Φοῖβον ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς. 1236. ἔλιξε] οὕτως ἀντὶ τοῦ ἔλεξε, παρὰ τὸ ἐλίσσω· ἵνα ἢ, χεῖρα νεογνὸν ἐλίξας, εἴτουν ἐξαρτήσας πρὸ τοῦ θρόνου, εἶδειτο. 1240. Πολύχρυσον] διὰ τὸν πανταχόθεν ἐν τούτοις ἀθροισόμενον πλεῦτον, καὶ τοὺς χρυσοὺς πλήθους τοῦ Κρείσσου.

- Ἐπεὶ δ' ἔσεισε κόμαν,
 Παῦσεν ὀνείρους νυχίους,
 Ἀπὸ δὲ μαντοσύναν
 Νυκτωπὸν ἐξείλεν βροτῶν,
 Καὶ τιμὰς πάλιν 1245
 Θῆκε Λοξία, πολυάνορι δ'
 Ἐν ξενόεντι θρόνῳ θάρση βροταῖς
 Θεσφάτων αἰδαῖς.
- ΑΓ. Ὁ ναοφύλακες βώμιόι τ' ἐπιστάται,
 Θόας, ἀνάξ γῆς τῆσδε, ποῦ κυρεῖ βεβώς; 1250
 Καλεῖτ', ἀναπτύξαντες εὐγόμφους πύλας,
 Ἐξω μελάθρων τῶνδε κείρανον χθονός.
- ΧΟ. Τί δ' ἔστιν, εἰ χρῆ μὴ κελευσθεῖσαν λέγειν;
- ΑΓ. Βεβῶσι φροῦδοι δίπτυχοι νεανίαί,
 Ἀγαμεμνονείας παιδὸς ἐκ βουλευμάτων 1255
 Φεύγοντες ἐκ γῆς τῆσδε, καὶ σεμνὸν βρέτας
 Λαθόντες ἐν κόλποισιν Ἑλλάδος νεώς.
- ΧΟ. Ἄπιστον εἶπας μῦθον· ὄν δ' ἰδεῖν θέλεις
 Ἄνακτα χώρας, φροῦδος ἐκ ναοῦ συθεῖς.
- ΑΓ. Ποῖ; δεῖ γὰρ αὐτὸν εἰδέναι τὰ δρώμενα. 1260
- ΧΟ. Οὐκ ἴσμεν· ἀλλὰ στεῖχε καὶ δίωκέ νιν,
 Ὅπου κυρήσας, τοῦσδ' ἀπαγγελεῖς λόγους.
- ΑΓ. Ὁρᾷτ', ἄπιστον ἴς γυναικεῖον γένος,
 Μέτεστί θ' ὑμῖν τῶν πεπραγμένων μέρος.

1241. Ἐπεὶ δ' ἔσεισε κόμην] τὴ μεγαλοπρεπὴς καὶ παντοδύναμον τοῦ Διὸς ἐν
 βραχέσιν ἐδήλωσεν ἀπομιμνήσκων Ὀμηρον. (Ιλ. Α- στίχ. 418.)

τὴν κόμην, ἔπκυσσε τοὺς ὄνειρους, ὥστε μηκέτι εἶναι
κάντευθεν ἐξελώντων βροτῶν τὴν καθ' ὑπνοῦς ψευδο-
μαντείαν, ἀπέδωκεν αὐθις τῷ μὲν Φοῖβῳ τὴν τῶν θεο-
πισμμάτων ἀξίαν, τοῖς δ' ἀνθρώποις τὸ πιστεύειν τοῖς
ἐν μέλεσιν ἐκ τοῦ ξενοδόχου ἐκείνου θρόνου χρησιμω-
δουμένοις.

Ι.Γ. Ὡς σεμνοὶ ἱεροφύλακες, καὶ τοῦ ναοῦ ἐπιστάται, ποῦ
ἔστι Θείας ὁ τῆσδε κρατῶν τῆς γῆς; ἀναπετάσαντες
δὴ τὰς πυλᾶς ταύτας, καλεῖτε ταχέως ἐξελθεῖν αὐτὸν
δεῦρο.

ΚΟ. Τί δ' ἔστιν, εἰ δεῖ ἐρωτᾶν, μήπω ἐρωτηθεῖσαν;

ΑΓ. Τί δ' ἄλλο, ἢ οἱ δύο νεανίαι, ἀναλαβόντες τὸ ἄγαλμα
τῆς θεοῦ εἰς τὴν ναῦν, βουλομένης ταῦτα καὶ τῆς Ἰφι-
γενείας, ὥχοντο ἀπιόντες.

ΧΟ. Οὐ πιστὰ ταῦτα φῆς· ὁ δ' ἀνάξ, ὃν ζητεῖς, ἐξεληλύθεν
ἀρτίως ἐντεῦθεν.

ΑΓ. Ποῖ δή ποτ' ἐλθὼν; ἀνάγκη γὰρ αὐτὸν μαθεῖν τὰ τε-
τολμημένα.

ΧΟ. Ἡμεῖς μὲν οὐκ ἴσμεν· αὐτὸ δὲ σπεῦσον, ὅπως εὐρῶν
ἐπαγγείλης ταῦτα.

ΑΓ. Ὁρᾶθ', ὅπως ἄπιστοι ὑπάρχετε ὑμεῖς αἱ γυναῖκες; οὐ
γὰρ ἔσθ' ὅπως μὴ μετέχετε γ' ὑμεῖς τῶν πεπραγμένων.

» Ἡ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσιν νεῦσε Κρονίων·

» Ἀμφοσίσαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἀνακτος

» Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον.

4258. Σουθεῖς] ὀρμηθεῖς ἐξῆλθεν] ἐκὼν δὲ ψεύδεται πρὸς τὸν Ἄγγελον ὁ Χο-
ρὸς, καιρὸν διδοὺς τοῖς περὶ τὸν Ὀρέστην φεύγειν· διὸ καὶ ὑπὸ νότιόν τινα πα-

- ΧΟ. Μαίνη· τί δ' ἡμῖν τῶν ξένων δρασμοῦ μέτα ; 1265
 Οὐκ εἶ κρατούντων πρὸς πύλας, ὅσον τάχος ;
- ΑΓ. Οὐ, πρὶν γ' ἂν εἴποι τοῦπος ἑρμηνεύς τόδε,
 Εἴτ' ἔνδον, εἴτ' οὐκ ἔνδον ἀρχηγὸς χθονός.
 Ὡὐ, γαλαῖτε κληῖθρα, τῆς ἔνδον λέγω,
 Καὶ δεσπότη· σημήναθ', οὔνεκ' ἐν πύλαις 1270
 Πάρεμι, καινῶν φόρτον ἀγγέλλων κακῶν.
- ΘΟ. Τίς ἀμφὶ δῶμα θεᾶς τόδ' ἴστυσιν βροῖν,
 Πύλας ἀράξας καὶ φόβον πέμψας ἔσω ;
- ΑΓ. Ψευδῆ λέγουσαί μ' αἶδ', ἀπήλκυνον δόμων,
 ὣς ἐκτὸς εἶης· σὺ δὲ κατ' οἶκον ἦσθ' ἄρα. 1275
- ΘΟ. Τί προσδοκῶσαι κέρδος, ἢ θηρώμεναι ;
- ΑΓ. Αὐθις τὰ τῶνδε σημανῶ· τὰ δ' ἐν ποσὶ
 Παρόντ' ἀκουσον· ἢ νεᾶνις, ἢ ἠθάδε
 βωμοῖς παρίστατ', Ἰφιγένει' ἔξω χθονός
 Σὺν τοῖς ξένοισιν οἴχεται, σεμνὸν θεᾶς 1280
 Ἄγαλμ' ἔχουσα· δόλια δ' ἦν καθάρματα.
- ΘΟ. Πῶς φῆς ; τί πνεῦμα συμφορᾶς κεκτημένη ;
- ΑΓ. Σιάζουσ' Ὀρέστην· τοῦτο γὰρ σὺ θαυμάση.
- ΘΟ. Τὸν ποῖον ; ἄρ' ὄν Τυνδαρίς τίκτει κόρη ;
- ΑΓ. Ὅν τοῖσδε βωμοῖς θεᾶ καθωσιώσατο. 1285
- ΘΟ. ὦ θαῦμα ! πῶς σε μεῖζον ὀνομάσας τύχῳ ;
- ΑΓ. Μὴ ἴταῦθα τρέψῃς σὴν φρέν', ἀλλ' ἀκουέ μου.
 Σαφῶς δ' ἀθήσας καὶ κλύων, ἐκφρόντισόν,
 Διωγμὸς ὅστις τοὺς ξένους θηράσεται.

ἔεσχε τῷ Ἀγγέλῳ μετέχειν τῶν σκευωρειῶν. 1266. Οὐκ εἶ κρατούντων] ὁ

- ΚΟ. Μαίνη. τί γάρ κοινόν ἡμῖν κακείνοις διαφυγοῦσιν; οὐκ ἀνύπτεις πρὸς τὰς θύρας τῶν κρατούντων;
- ΑΓ. Οὐ μένουν, πρὶν ἄν τις εἴπῃ ἡμῖν, εἰ ἔνδον ἐκεῖνος εἶη. ὦ! οὐκ ἀκούετε; ὑμῖν τοῖς ἔνδον λέγω, ἀνοίξατε τὰς πύλας, καὶ εἶπατε τῷ δεσπότη ἤκειν με ὧδε, βάρως ἔχοντα νέων κακῶν αὐτῷ ἀγγεῖλαι.
- ΘΟ. Τίς ἀράξας τὰς θύρας τοῦ ναοῦ, βοᾷ ὧδε, ὥστε φόβον ἐμποιῆσαι τοῖς ἔνδον;
- ΑΓ. Ἐψεύσαντο ἄρ' αἶδε πρὸς ἐμὲ, ἐξελθεῖν σε ἐντεῦθεν εἰποῦσαι· καί με ἀπήλαυνον ἔξω τῶν δόμων τούτων πλανασθαι, σοῦ ἐντὸς ὄντος.
- ΘΟ. Ἰνα τί αὐταῖς γένηται ἐκ τοῦ ψεύδους;
- ΑΓ. Τὰ μὲν περὶ τούτων ἐσαῦθις· νῦν δ' ὁ μάλιστα κατεπείγει ἀκουσέον σοι. Ἰριγένεια γὰρ ἡ τοῦδε τοῦ βωμοῦ προστατεύουσα, ὥχετο ἀπιοῦσα μετὰ τῶν ξένων, συνεπαγομένη καὶ τὸ σεμνὸν τῆς θεοῦ ἄγαλμα· τὰ δ' πρὸς καθαρμὸν πρὸς δόλον αὐτῇ ἐσκευώρηται πάντα·
- ΘΟ. Τί φῆς αὐτός; ὑπὸ τίνος ἐλαυνομένη κακοβουλίας;
- ΑΓ. Σώζουσα τὸν Ὁρέστην· τοῦτο γάρ σε ἐκπλήσσει.
- ΘΟ. Τὸν ποῖον φῆς; μὲν τὸν τῆς Κλυταιμνήστρας;
- ΑΓ. Τοῦτον αὐτὸν τὸν τῆ θεᾶ καθωσιωμένον.
- ΘΟ. Ὡ θαῦμα· τί γὰρ μείζον τούτου ἂν εἴποιμι;
- ΑΓ. Μὴ διάτριβε ἐντροφῶν τοῖς τοιούτοις· ἀλλ' ἀκουέ μου ἀκούσας δὲ καὶ ἰδὼν, σκέψαι, ὅπως ἐκπέμψεις τοὺς διώζοντας ὅσον τάχος.

Χορὸς λεγέτω ταῦτα· ἐν ἄλλοις δὲ κακῶς ἔχει. 1274. Ψευδῶς λέγουσαί μ' αἶδε. οὕτως ἐξ ἄλλης ἀντὶ τοῦ, ψευδῶς ἔλεγον αἶδε καὶ μ', κακομέτρου ὄντος ἐγὼ δ' εὖν ἔγραψα, Ψευδῆ.

- ΘΟ. Λέγ'· εὖ γὰρ εἶπας· οὐ γὰρ ἀγχίπλου πόνρον
 Φεύγουσιν, ὥστε διαφυγεῖν τοῦμόν δόρυ. 1299
- ΑΓ. Ἐπεὶ πρὸς ἀκτὰς ἤλθομεν θαλασσίας,
 Οὐ ναῦς Ὀρέστου κρύφιος ἦν ὠρμισμένη,
 Ἡμᾶς μὲν, οὓς σὺ δεσμὰ συμπέμπεις ξένων
 ἔχοντας, ἐξένευσ' ἀποστῆναι πρόσω 1295
 Ἀγαμέμνονος παῖς, ὡς ἀπόρρητον φλόγα
 Θύουσα καὶ καθαρμὸν, ὄν μετώχετο.
 Αὐτὴ δ' ὀπισθεν δέσμ' ἔχουσα τοῖν ξένοιον
 ἔστειχε χερσὶ καὶ τὰδ' ἦν ὑποπτα μὲν,
 Ἡρέσκε μέντοι σοῖσι προσπόλοις, ἄναξ. 1300
 Χρόνω δ', ἴν' ἡμῖν δρᾶν τιδὴ δοκοῖ πλέον,
 Ἀνωλόλυξε καὶ κατῆδε, βάρβαρα
 Μέλη ματεύουσ', ὡς φόνον νίψουσα δῆ.
 Ἐπεὶ δὲ δαρὸν ἦμεν ἦμενοι χρόνον,
 Ἐσῆλθεν ἡμᾶς, μὴ λυθέντες αἱ ξενοί, 1305
 Κτάνοιεν αὐτήν, δραπέται τ' οἰχίατο.
 Φόβω δ', ἃ μὴ χρῆν, εἰσορᾶν, καθήμεθα
 Σιγῇ, τέλος δὲ πᾶσιν ἦν ὡτός λόγος,
 Στείχειν, ἴν' ἦσαν, καίπερ οὐκ ἐωμένοις.
 Κᾶνταῦθ' ὀρώμεν Ἑλλάδος νεῶς σκάφος 1310
 Ταρσῶ κατῆρει πίτυλον ἐπτερωμένον,

1299. Ἀγχίπλου] εἰ γὰρ βραχὺς ἦν αὐτοῖς ὁ πλοῦς, ἐξέφυγον ἄν· νῦν δὲ ὅλον πόντον μέλλοντες διαβαλεῖν, κῆν καταληφθεῖεν. 1302. Ἀνωλόλυξεν] ἤ-
 ξατο· τὸ γὰρ ἀνωλόλυξεν γυναικείαν ἐστὶ τινὰ εὐχὴν εὐχεσθαι μετὰ ἐνθουσιασ-
 μοῦ, καὶ ἐμμελοῦς καὶ λαίου ἤχου· τὸ δὲ Ματεύουσα ἐν ἄλλοις καίται Μαγεύουσα
 1311. Ἐπτερωμένον] ἔτοιμον. ὡπερ πτεροῖς, τοῖς ἐρετροῖς πρὸς κίνησιν καὶ

- ΘΟ. Εὖ λέγεις· μακροῦ γὰρ ὄντος αὐταῖς τοῦ πλοῦ, οὐκ ἂν διαφύγειέν μου τὸ δόρυ· ἀλλὰ λέγε σὺ πρῶτον, ὡς συνέβη τὸ πρᾶγμα.
- ΑΓ. Πρὸς γὰρ ταῖς ἀκταῖς γενομένων ἡμῶν, ἔθ' ἡ ναῦς Ὀρέση ἐτυγχάνεν ἐν ἀπόπτῳ πῆ ὀρμιούσα, ἡμᾶς μὲν τοὺς παρὰ σοῦ πεμφθέντας συνέχειν τοὺς ξένους δεσμώτας, ἐξένευσεν Ἰφιγένεια ἐκποδῶν γενέσθαι τοῦ πυρός καὶ τοῦ καθαρμοῦ, ὃν προσεπαιεῖτο τελέσειν ἀπόβρητον· αὐτῇ δὲ λαβοῦσα ὀπισθεν τὰ δεσμὰ, ἐβάδιζεν ἄγουσα· καὶ τὸ πραττόμενον ὑπόνοιαν μὲν παρεῖχεν ἡμῖν, ἤρεσκε δὲ μᾶλλον πείθεσθαι ταῖς κεκελευσμένοις· προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, ἵνα δύζη ἡμῖν ἐκείνη τί πράττειν, ἠὔξατο κατὰδουσα, καὶ βάρβαρα μαστεύουσα μέλη, ὡς δῆθεν ἐκνίπτουσα τὸν φόνον· ἐπεὶ δὲ πολὺν ἤδη χρόνον ἐτυγχάνομεν καθήμενοι οὕτως, εἰσῆλθε μὲν ἡμᾶς ὑπόνοιά τις ἐκείνη, μήποτε λυθέντες οἱ ξένοι, χρήσονται δρασμῶ, τὴν καθαίρουσαν ἀνελόντες ἐκείνην· δεδιότες δὲ μὴ ἴδωμεν, ἀάθεατα ἡμῖν ἦν, ἡσυχίαν ἤγομεν· ὡς δὲ πᾶσιν, αὐξομένης ἤδη τῆς ὑπονοίας, ὀλοφώνως ἐδόκει καὶ παρὰ τὰ προστεταγμένα προσιέναι ἐκείνοις, ἐβαδίζομεν πρῶσω· καὶ ἐγγὺς γενόμενοι, ὀρῶμεν, τί ὀρῶμεν; τὴν Ἑλληνικὴν ναῦν ὑπρεπισμένην καὶ μετέωρον πρὸς τὸ πλεῖν, καὶ πεντή-

παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδ. Α'. στίχ. 124.) Ἐρετμὰ, τὰ τε πτερὰ ναυσὶ πέλονται. Ταρ-
 ῦος δὲ τὸ πλατὺ τῆς κώπης· λαμβανεται δὲ ἡ λέξις κάπι τῶν πτερόγων τῶν

Ναύτας τε πεντήκοντ' ἐπὶ σκαλμῶν πλάτας
 ἔχοντας, ἐκ δεσμῶν δὲ τοὺς νεανίας
 ἔλευθέρους πρύμνηθεν ἐστῶτας νεώς.
 Κοντοῖς δὲ πρῶραν εἶχον, οἱ δ' ἐπωτίδων 1315
 ἄγκυραν ἐξανῆπτον, οἱ δὲ κλίμακας
 σπεύδοντες, ἦγον διὰ χερῶν πρυμνήσια,
 Πόντῳ δὲ δόντες τοῖν ξένοιον καθίεσαν.
 Ἡμεῖς δ' ἀφειδήσαντες, ὡς ἐσείδομεν
 δόλια τεχνήμαθ', εἰχόμεσθα τῆς ξένης 1320
 Πρυμνησίων τε, καὶ δι' εὐθυντηρίας
 Οἴακας ἐξηρῶμεν εὐπρύμνου νεώς.
 Λόγοι δ' ἐχώρουν· τίνι λόγῳ πορθμεύετε,
 κλέπτοντες ἐκ γῆς ξόανα καὶ θυηπόλους;
 Τίνος τίς ὢν σὺ τήνδ' ἀπεμπολᾶς χθονός; 1325
 Ὁ δ' εἶπ' Ὀρέστης, τῆσδ' ὄμαιμος, ὡς μάθης,
 Ἀγαμέμνονος παῖς, τήνδ' ἐμὴν κομίζομαι
 Λαβῶν ἀδελφὴν, ἣν ἀπώλεσ' ἐκ δόμων.
 Ἄλλ' οὐδὲν ἤσσον εἰχόμεσθα τῆς ξένης,
 Καὶ πρὸς σ' ἔπεσθαι διεβιαζόμεσθά νιν· 1330
 Ὅθεν τὰ δεινὰ πλήγματ' ἦν γενειάδων.
 Κεῖνοί τε γὰρ σίδηρον οὐκ εἶχον χερσῶν,
 Ἡμεῖς τε· πυγμαὶ δ' ἦσαν ἐγκροτούμεναι,
 Καὶ κῶλ' ἀπ' ἀμφοῖν τοῖν νεανίασιν ἅμα
 Ἔς πλευρὰ καὶ πρὸς ἤπυχρ' ἤκοντίζετο, 1335
 Ὡς ξύν τ' ἀπειπεῖν καὶ ξυναποκχαμεῖν μέλη

κοντα ναύτας ἐπ' αὐτῆς ἤδη ἔχοντας τὰ ἐρετμὰ ἐπὶ τῶν σκαλμῶν· τοὺς δὲ δύο νεανίας ἐλευθέρως τῶν δεσμῶν ἐςῶτας ἐπὶ τῆς πρύμνης· καὶ τοὺς μὲν, κοντοῖς διακυβερνῶντας τὴν πρῶραν· τοὺς δὲ, ἐξαρτῶντας ἤδη τῶν ἐπωτίδων τὴν ἄγκυραν· ἄλλους δ' αὖ, ἀναφέροντας διὰ τῶν κλιμάκων σπουδῇ τὰ πρυμνήσια· καὶ ἄλλους, ἄγοντας ἤδη τὴν Ἰφιγένειαν πρὸς τὴν ναῦν διὰ τῆς θαλλάσσης· ἃ ἰδόντες ἡμεῖς, καὶ ἑαυτῶν ἀφειδήσαντες, ἐχωροῦμεν πρόσω, καὶ τῆς τε ξένης καὶ τῶν πρυμνησίων εἰχόμεθα, ἐπιβαλλόμενοι ἀφελεῖν τοὺς τὴν ναῦν διευθύνοντας οἰάκας, καὶ λέγοντες πρὸς ἐκείνους τοιαῦτα· τί δήποτε, τίνες ὄντες ὑμεῖς, καὶ ποδαποὶ, τό, τε ζόανον, καὶ τὴν ἱέρειαν δέχεσθε ὑφελόντες; ὁ δὲ, Ὀρέστης, ἔφη, ὃδ' αὐτὸς ὁ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἀδελφὸς τῆσδε ὦν, κομίζομαι αὐτὴν οἰκάδε, πάλαι ποτὲ ἀπολέσας· ἀλλὰ καὶ τούτων ρηθέντων, οὐδὲν ἤττον τῆς ξένης εἰχόμεθα· καὶ πρὸς σὲ ἐπαναγαγεῖν προσεβιαζόμεθα· κἀνταῦθα μάχη ἦν κρατερὰ κατὰ τῶν προσώπων πολλῶν πληγῶν ἀλλήλοις ἐπιπιπτουσῶν ἐκατέρωθεν· σίδηρος γὰρ οὐδετέροις παρῆν, ἀλλὰ πυγμῆς ἀγῶν ἀπαραμίλλος ἦν τὸ πρᾶγμα, καὶ χεῖρες τῶν ξένων καὶ πόδες ἅμα κατὰ τῶν πλευρῶν ἡμῶν καὶ τοῦ πνεύμονος πολλῇ λακτίζοντες τῇ φορᾷ, ὥστε συναποκαμεῖν τὰ μέλη μαχόμενα· τέλος δὲ κακῶς διατιθέντες ἡμεῖς

δ' ἐπωτίδες τὰ ἐκατέρωθεν τῆς πρῶρας ἐξέχοντα ζύλα. 1318. Ταῖν ξένων] μῆτι γραπτέον, τὴν ξένην; ἄλλως δ' οὐκ οἶδα ὅ, τι καὶ λέγει, 1321. Δι' εὐθυνηρίας] τόπος οὗτος τῶν οἰάκων. 1336. Ὡς ξύντ' ἀπειπεῖν] οὕτως ἐξ ἐτέρου ἀντὶ τοῦ ὥστε ξυνάπτειν· ἀποκαμύοντα γὰρ τὰ μέλη, οὐκέτι ἐκτείνονται, ἀλλὰ

Δεινοῖς δὲ σημάντροισιν ἐσφραγισμένοι,
 Ἐφεύγομεν πρὸς κρημνὸν, οἱ μὲν ἐν κάρᾳ
 Κάθαιμ' ἔχοντες τραύμαθ', οἱ δ' ἐν ὄμμασιν.
 ὄχθοις δ' ἐπισταθέντες, εὐλαβεστέρωσ
 1340 Ἐμαρνάμεσθα, καὶ πέτρους ἐβάλλομεν.
 Ἀλλ' εἶργον ἡμᾶς τοξόται, πρύμνης ἐπι
 Σταθέντες, τοῖς, ὡς' ἀναστεῖλαι πρόσω.
 Κἄν τῷδε, (δεινὸς γὰρ κλύδων ὠκείλε ναῦν
 Πρὸς γῆν, φόβος δ' ἦν, ὡς μὴ τέγξαι πόδα,) 1345
 Λαβῶν Ὀρέστης ὦμον εἰς ἀριστερόν,
 Βᾶς ἐς θάλασσαν κἀπὶ κλίμακος θορυῶν,
 ἔθηκ' ἀδελφὴν ἐντὸς εὐσέλμου νεῶσ,
 Τὸ τ' οὐρανοῦ πέσημα, τῆς Διὸς κόρης
 Ἄγαλμα· νηὸς δ' ἐκ μέσης ἐφθέγγετο
 1350 Βοή τις· ὦ γῆς Ἑλλάδος ναῦται νεῶσ,
 Λάθεσθε, κώπαις τε ῥόθια λευκαίνετε·
 ἔχομεν γὰρ, ὧν περ οὔνεκ' Εὐξενον πόρον
 Συμπληγάδων ἔσωθεν εἰσεπλεύσαμεν.
 Οἱ δὲ στεναγμὸν ἠδὺν ἐκβρυχώμενοι,
 1355 ἔπαισαν ἄλμην· ναῦς δ', ὡς μὲν ἐντὸς ἦν
 Αἰμένος, ἐχώρει· στόμιξ διαπερῶσα δὲ,
 Λάβρω κλύδωνι συμπεσοῦσ', ἠπείγετο·
 Δεινὸς γὰρ ἐλθὼν ἄνεμος ἐξαίφνης, νεῶσ
 ὄθει· πάλιν πρυμνήσι· οἱ δ' ἐκρατέρουν
 1360

παρειμένα λύονται. 1345. Φόβος δ' ἦν ναυάταις] πότερον. ἵνα μὴ τέγξαι
 τὴν τῆς νεῶσ πόδα, τὸν κάλων, καὶ ναυαγήσωσιν. ἢ ἀπλῶς οὐκ ἠθέλων κτ.

ὑπὸ τῶν τραυμάτων, ἐνεδώκαμεν καταφυγόντες ἐπὶ τὴν ἀκτὴν, οἱ μὲν τὰ κρανία τρωθέντες, οἱ δὲ τὰ πρόσωπα κάθαιμα ἔχοντες· ὡς δὲ ἐπὶ τῶν κρημνῶν ἐγενόμεθα, συσραφέντες ἐνταῦθα, ἐμαχόμεθ' ὀρμώμενοι ἀπὸ ἀσφαιλεστέρου, βάλλοντες ἄνωθεν τοῖς λίθοις· ἀλλ' ἦν κἀνταῦθα ἡμῖν τὸ δεινὸν οἱ τοξόται, οἷστοις ἀπὸ τοῦ κατασρώματος εἴργοντες· οἱ οὐ χαλεπῶς ἡμᾶς ἐξεκρούσαντο πόρρω· κἀν τούτῳ κλύδωνος σφοδροῦ ἐξοκέλλοντος τὴν ναῦν πρὸς τὴν γῆν, τῶν δὲ ναυτῶν μητουλμώντων, ἀποβάοντας εἰς τὸ ὕδωρ, ἀναλαβεῖν Ἰριγένειαν, Ὀρέστης ἀράμενος αὐτὴν εἰς τὸν εὐώνυμον ὄμιον, καὶ ἐμβὰς ἐς τὸ ὕδωρ, καὶ διὰ τῆς κλίμακος ἀναρρίχνησάμενος, καθῆκεν αὐτήν τε καὶ τὸ διοπετὲς ἄγαλμα τῆς θεοῦ ἐπὶ τῆς νεώς· κἀν τούτῳ παρακείμεσμά τι ἠκούσθη ἀπὸ μέσης νεώς· ἄνδρες Ἕλληνες, κρατιστοὶ ναῦται, ἔργου πᾶς ἐσχέσθω, λαβόμενοι κώπης, καὶ τὴν τῆς θαλάσσης λευκαίνετε ἐπιφάνειαν· κεκρατήκαμεν γάρ, ἐφ' ἧ διατῶν Συμπληγάδων τυγγάνομεν εἰσπεπλευκότες ἐς τὸν Εὐξείνιον πόντον· οἱ δὲ σναγμὸν τινα ἐνδοθεν ἀφέντες ὑψ' ἠδονῆς ἀθρόον, ἐχρῶντο τῷ ῥοθίῳ ῥαγδαίως· ἀλλ' ἦ ναῦς, τέως μὲν ἐντὸς ἦν τοῦ λιμένος, ἐπεΐθετο· παραλλάξισα δὲ τὸ σῶμα, καὶ λαύρω κλύδωνι ἐξ ἐναντίου πνεύματος ἐμπεσοῦσα, ἀντωθεῖτο πάλιν ἐπὶ τὴν γῆν· οἱ δὲ διεκκατέρουν, ἀμιλλώμενοι

ταβῆναι εἰς τὸ ὕδωρ ἀναλαβεῖν τὴν Ἰριγένειαν ἔστιν, ἐν τοῖς ὕδασι οὔσαν· τὸ δεύτερον εἰσκει· ἐν ἄλλοις δὲ κεῖται, φόβος δ' ἦν ναυαύταις τέρξασθαι πόδα.

Πρὸς κῦμα λακτίζοντες· ἐς δὲ γῆν πάλιν
 Κλύδων παλίρρους ἤγε ναῦν· σταθεῖσα δὲ
 Ἀγαμέμνωνος παῖς εὔζατ', ὦ Λητοῦς κόρη,
 Σῶσόν με, τὴν σὴν ἱερίαν, πρὸς Ἑλλάδα
 Ἐκ βαρβάρου γῆς, καὶ κλοπαῖς σύγγνωθ' ἐμαῖς.
 Φιλεῖς δὲ καὶ σὺ σὸν κασίγνητον, θεά.
 Φιλεῖν δὲ καὶ τοὺς ὀμαίμονας δόκει.
 Νηῦται δ' ἐπευφήμησαν εὐχαῖσιν κόρης
 Παιᾶνα, γυμνάς ἐξ ἐπωμίδων χέρας
 Κώπη προσαρμόσαντες ἐκ κελεύσματος. 1370
 Μᾶλλον δὲ μᾶλλον πρὸς πέτρας ἤει σκάφος·
 Χῶ μὲν τις ἐς θάλασσαν ὠρμήθη ποσὶν,
 Ἄλλος δὲ πλεκτὰς ἐξανῆπτεν ἀγκύρας.
 Καγὼ μὲν εὐθὺς πρὸς σὲ δεῦρ' ἀπεστάλην,
 Σοὶ τὰς ἐκεῖθεν σημανῶν, ἄναξ, τύχας. 1375
 Ἀλλ' ἔρπε δεσμὰ καὶ βρόχους λαβῶν χεροῖν·
 Εἰ μὴ γὰρ οἶδμα νήνεμον γενήσεται,
 Οὐκ ἔστιν ἐλπίς τοῖς ξένοις σωτηρίας.
 Πόντου δ' ἀνάκτωρ Ἴλιόν τ' ἐπισκοπεῖ
 Σεμνὸς Ποσειδῶν, Πελοπίδαις δ' ἐναντίος. 1380
 Καὶ νῦν παρέξει τὸν Ἀγαμέμνωνος γόνον
 Σοὶ καὶ πολίταις, ὡς ἔοικεν, ἐν χεροῖν,
 Λαβεῖν τ' ἀδελφὴν, ἣ φόνον τὸν Αὐλίδι
 Ἀμνημόνευτον θεᾶ προδοῦσ' ἀλίσχεται·

1369. Γυμνάς ἐξ ἐπωμίδων χέρας] οὕτω μᾶλλον ἀντὶ τοῦ, Ἐκ χειρῶν, ἐπωμίδας. 1373. Πλεκτὰς ἀγκύρας] ὡς Ὅμηρος Εὐνὰς λέγει· ἦσαν δ', ὡς ἔοικεν ἐκ σχοίνων, ἢ σχοινίων πλέγματι, οὗ ἐτίθετο βᾶρος, ὥστε μὴ παρασύρεσθαι τὴν ναῦν ὑπὸ τῶν κυμάτων· ἐν ἄλλοις δὲ ἀντὶ τοῦ ἀγκύρας ἀγκύλας κεῖται.

πρὸς τὸ κῆμα, ὡς δὲ ἐκνικῆσαν τὸ πνεῦμα, ἐξέβραζε
 λαμπρῶς τὴν ναῦν παρὰ τὴν ἀκτὴν, ἀναστᾶσα ἡ παῖς
 Ἀγαμέμνονος ἤρξατο ταῦτα· ὦ παῖ Διὸς, σῶσόν με
 τὴν σὴν Ἰέρειαν ἐκ βαρβάρου γῆς εἰς τὴν φίλην Ἑλλάδα,
 συγγνοῦσάμοι, ἐφ' οἷς ἄγω σου τὸ ἄγαλμα κλοπιμαῖον·
 καθάπερ γὰρ αὐτὴ τὸν σαυτῆς φιλεῖς ἀδελφόν, οὕτω
 νόμιζε τὸν αὐτὸν καὶ κνίξειν πόθον περὶ τῶν ἐμῶν
 συγγενῶν· οἱ δὲ ναῦται ἐπευφήμισαν παιανίσαντες ἐπὶ
 τούτοις, γυμνοὶ ἀπὸ τῶν ἐπωμίδων τὰς χεῖρας ἐπι-
 βαλόντες τοῖς ἀρετμοῖς ἐκ κελεύσματος. ἀλλὰ καὶ οὐ-
 τω τὸ πλοῖον οὐδὲν ἦττον ἠπείγεθ' ὑπὸ τοῦ πνεύματος,
 ἐξωθούμενον πρὸς τὴν ἀπορρῶγα· καὶ τούτῳ εἶδον τὸν
 μὲν αὐτῶν, ὀρμώμενον βαλεῖν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν·
 τοὺς δὲ, ἀμφὶ τὰς ἀγκύρας ἐνασχολουμένους· ἐγὼ δὲ
 ὄρῶν ἐν τούτῳ, ὦ βασιλεῦ, ἀναγκαῖόν μοι ὄν ἐξαγγεῖ-
 λαῖσοι ταῦτα, ὅπως ἔχοι συμβᾶντα, ἦλθον, προσῆκον
 πεποιηκῶς· σὺ δὲ, δεσμὰ καὶ βρόχους λαβὼν, τάχυνε
 ἐπιών· ἦν γὰρ μὴ λωφήσῃ τὸ κῆμα, οὐδεμία σιωπη-
 ρίας ἐλπίς ὑπεστί τοῖς ξένοις. Ποσειδῶν γὰρ αὐτὸς
 ὁ θαλάσσης κρατῶν, Τροίας κηδόμενος, πολέμιός ἐστι
 Πελοπίδαις· καὶ νῦν ἔοικε παρέξειν σοῖτε καὶ τοῖς πο-
 λίταις συλλαβεῖν τὸν Ἀγαμέμνονος παῖδα, καὶ τὴν
 ἐκείνου ἀδελφὴν· ἢ σωθεῖσα ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐν Λυλίδι
 ἀπὸ τοῦ θανάτου, ἐξελήλεγκται νῦν μηδεμίαν μνεῖαν
 τῆς χάριτος ποιουμένη.

1379. Ἰλιον ἐπισκοπεῖ] ὡς δῆθεν σὺν Ἀπόλλωνι οἰκοδομήσας τὰ τεῖχη τῆς πόλεως αὐτῆς Λαομέδοντι. 1384. Ἀμνημόνευτον] ἀχάριστον φόνον· ὅ ἐστιν εὐ

- ΧΟ. ὦ τλήμον Ἰφιγένεια, συγγόνου μέτα 1385
 Θανεῖ, πάλιν μολοῦσα δεσποτῶν χέρας·
 ΘΟ. ὦ πάντες ἄστοι τῆσδε βαρβάρου χθονός,
 Οὐκ εἶα, πώλοισ ἐμβαλόντες ἠνίας
 Παράκτιοι δοχμεῖσθε, κἀκβολὰς νεῶς 1390
 Ἐλληνίδος δέξεσθε, σὺν δὲ τῇ θεῶ
 Σπεύδοντες, ἄνδρας δυσσεβεῖς θηράσετε;
 Οἱ δ' ὠκυπομποῦς ἔλξετ' ἐς πόντον πλάτας;
 ὣς ἐκ θαλάσσης ἐκ τε γῆς ἱππεύμασιν
 Λαβόντες αὐτοῦς, ἢ κατὰ στυφλοῦ πέτρας 1395
 Ῥίψωμεν, ἢ σκόλοψι πῆζωμεν δέμας.
 Ὑμᾶς δὲ, τὰς τῶνδ' ἱστορας βουλευμάτων
 Γυναῖκας, αὔθις, ἠνίκ' ἂν σχολὴν λάθω,
 Ποινασόμεσθα νῦν δὲ τὴν προκειμένην
 Σπουδὴν ἔχοντες, σὺ μενοῦμεν ἥσυχροι.
 ΑΘ. Παῖ ποῖ διωγμὸν τόνδε πορθμεύεις, ἄναξ 1400
 Θόας; ἄκουσον τῆσδ' Ἀθηναίας λόγους.
 Παῦσαι διώκων, ρεῦμά τ' ἐξορμῶν στρατοῦ.
 Πεπρωμένοις γὰρ θεσφάτοισι Λοξίου
 Δεῦρ' ἦλθ' Ὀρέστης, τόν τ' Ἐρινύων χόλον
 Φεύγων, ἀδελφῆς τ' Ἄργους ἐσπέμψων δέμας, 1405
 Ἄγαλμά θ' ἱερὸν εἰς ἐμὴν ἄζων χθόνα,
 Τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἀναψυχάς.
 Πρὸς μὲν σ' ὄδ' ἡμῖν μῦθος· ἔν δ' ἀποκτενεῖν
 Δοκεῖς Ὀρέστην, ποντίῳ λαβὼν σάλω,
 Ἦδη Προειδῶν χάριν ἐμὴν ἀκύμονα 1410
 Πόντου τιθήσι νῶτα, πορθμεύων πλάττη.

μέμνηται, ὅτι ἡ θεὸς ἀπῆλλαξεν αὐτὴν τοῦ ἐν Αὐλίδι φόνου. ·385. Ὁ τλήμων
 ἔφηλον, ὅτι ὁ Χορὸς αὐτὸς ἐαυτῷ ταῦτα λέγει, μὴ ἀκουσμενος παρά Θεάντων

- ΧΟ. Ὡ τλήλον Ἰφιγένεια, ἀπολεσθήσῃ συλληφθεῖσα σὺν τῷ ἀδελφῷ.
- ΘΟ. Ἄνδρες, τῆς δὲ τῆς γῆς κάτοικοι, τί μέλλετε; οὐ δραμεῖσθε ἐς τὸν αἰγιαλὸν συλληψόμενοι τὴν ναῦν ἐξοκέλουσαν, καὶ ἄνδρας ἀσεβεῖς ἐκείνους σὺν θεῷ. θηρασόμενοι, οἱ μὲν ἐμβαλόντες τὰς ἡνίας τοῖς ἵπποις, οἱ δὲ καθελκύσαντες τὰς ναῦς εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπως ἔκτε ξηρᾶς καὶ θαλάσσης συλλαβόντες αὐτούς, καὶ κατὰ πετρῶν ἀπὸ ῥόωγων ἐξώσαντες, ἢ ἄλλως ἀνασκολοπίσαντες, κακῶς κακῶς αὐτούς ἀπολέσωμεν; ὑμᾶς δ', ὧ κάκιστα γύναια ὕστερον, ὡς εἰδήμονας πάντων τούτων, ἐπειδὴν τάχιστ' ἀπὸ τούτων σχολάσω, τιμωρήσομαι τὰ εἰκότα· νῦν δ' ἐπ' ἐκείνους με πρῶτον καιρὸς λαμβάνει.
- Θ. Ποῖ, ποῖ δῆποτ', ὧ Θόας, πέμπεις τούτους, τίνας διώξοντας; σύντεινον δέ μοι πρὸς ἄλιγον τὸ οὖς. Ἀθηνᾶ γὰρ εἶμι ἢ δ' αὐτῆ· παῦσαι διώκων, καὶ στρατοὺς ἐξορμῶν· οὐδὲν γὰρ ἀνύσεις. Ὀρέστης γὰρ ἐκ μῆνιδος τῶν Εὐμενίδων οἰσρηλατούμενος, οὐκ ἄνευ τῶν Φοιβικῶν θεσπισμάτων ἐλήλυθε δεῦρο, τὴν ἀδελφὴν τῶν τῆδε ἀπαλλαζόμενος, καὶ τὰ τῆς θεοῦ ἄγαλμα εἰς τὴν ἐμὴν κομισόμενος πόλιν πρὸς ἀναφυγὴν ἀπὸ τῶν παρόντων αὐτῷ κακῶν· ταῦτα μὲν περὶ σοῦ. Ὦν δὲ δοκεῖς Ὀρέστην συλλήψεσθαι πρὸς θάνατον κατὰ θάλασσαν κυματούμενον, ἴσθι ὡς ὁ Ποσειδῶν, ἐμοὶ χαριζόμενος, οὐρίῳ πνεύματι διαπορθμεύσει τοῦτον ἀκύματον. Σὺ δ',

1388. Οὐκ εἶα;] οὐχ ἔρματε; παρακαλευστικὸν γὰρ τὸ εἶα. 1407. Τῶν γῶν . . . ἀναφυγᾶς] ὁ στίχος οὗτος οὐκ ἔστιν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐκδόσει. 1424.

Μαθὼν δ', ὄρεστα, τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς,
 (Κλύεις γὰρ αὐδὴν, καίπερ οὐ παρῶν, θεᾶς)
 Χῶρει, λαβῶν ἄγλαμα σύγγονόν τε σὴν.
 Ὅταν δ' Ἀθήνας τὰς θεοδμήτους μόλης,
 1415
 Χῶρός τίς ἐστιν Ἀθίδος πρὸς ἐσχάτοις
 Ὀροισι, γείτων δειράδος Καρυστίας,
 ἱερός, Ἄλας νιν ὀυμὸς ὀνομάζει λειῶς·
 Ἐνταῦθα τεύξας ναὸν, ἴδρυσον βρέτας,
 1420
 Ἐπώνυμον τῆς Ταυρικῆς πόνων τε σῶν,
 οὐς ἐξεμόχθεις, περιπολῶν καθ' Ἑλλάδα
 Οἴστροις Ἐρινύων· Ἄρτεμιν δέ νιν βροτοῖ
 Τὸ λοιπὸν ὑμνήσουσι Ταυροπόλον θεᾶν.
 Νόμον τε θῆς τόνδ'· ὅταν ἐορτάζῃ λειῶς
 Τῆς σῆς σφαγῆς ἄποιν', ἐπισχέτω ξίφος
 1425
 Δέρη πρὸς ἀνδρὸς, αἶμά τ' ἐξανιέτω
 Ὀσίας ἑκατι θεᾶς, ὅπως τιμὰς ἔχη.
 Σὲ δ' ἀμφὶ σεμνάς, Ἴφιγένεια, κλίμακας
 Βραυρωνίας δεῖ τῆσδε κληδουχεῖν θεᾶς.
 1430
 Οὐ καὶ τεθάψη κατθανοῦσα, καὶ πέπλων
 Ἄγαλμά σοι θήσουσιν εὐπήνους ὑφᾶς,
 Ἄς ἂν γυναῖκες ἐν τόκοις ψυχοβόραγεῖς
 Λείπωσ' ἐν οἴκοις· τάσδε δ' ἐκπέμπειν χθονός
 Ἑλληνίδας γυναῖκας ἐξεφίεμαι
 1435
 Γνώμης δικαίας οὐνεκ', ἐκσώσασά σε
 Καὶ πρίν γ' Ἀρείοις ἐν πάχοις, ψήφους ἴσας

Νόμον τε θῆς τόνδ', ὅταν· ἐν ἄλλοις κεῖται, θέσθε· καὶ ἄλλη, θέσθε τόνδ' 28
 428. Κλίμακας] ἦτοι τὰς ἐδρας τοῦ ναοῦ ἐννοεῖ, ἢ ἐξέλαβε τοῦνομα ἀντὶ
 ε. 4 κλίματα, τοὺς ἐκεῖ κεκλιμένους χώρους. 1429. Βραυρωνίας θεᾶς] τῆς Ἀρ-

ὦ Ὁρέσα, (ἀκούεις γάρμου καὶ ἀπῶν) εἰδὼς τὰς ἐμὰς ἐντολάς, λαβὼν τὸ τῆς θεοῦ ἄγαλμα, καὶ τὴν σαυτοῦ ἀδελφὴν, χῶρει θαρρόων· κάπειδ' ἀνὰ πρὸς ταῖς θεοδμήτοις Ἀθήναις γένη, ἔστι τις χῶρος αὐτόθι πρὸς τὰς ἐσχατίας τῆς Ἀτθίδος καταντικρὺ Καρύστου ἱερός, Ἄλαι ὑπὸ τοῦ ἐμυῦ λκοῦ ὀνομαζόμενος, ἐνταῦθα ναὸν ἀνεγείρας, καθιδρύσῃ τὸ βρέτας, Ταυροπούλου θεᾶς, καὶ τῶν σῶν ἐπώνυμον πόνων, οὗς ὑπέστης, ἐλαυνόμενος ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ τῶν Ἐριννύων· τὴν δ' Ἄρτεμιν ὑμνήσουσιν τοῦντεῦθεν οἱ ἄνθρωποι, Ταυροπόλον καλοῦντες· ἠνίκα δ' ὁ λαὸς ἐορτάζῃ τὰ τῆς σῆς σφαγῆς ἐλευθερωτήρια, ἐπισχέτω ξίφος παρὰ τῷ λαιμῷ ἀνδρὸς τινός, καὶ ἐξανιέτω αἷμα τιμῆς ἕνεκα τῆς θεοῦ· Σὲ δ' αὔ, ὦ Ἰφιγένεια, κλειδοῦχον τῆς Βραυρωνίας θεᾶς περὶ τὰς σεμνάς κλίμακας δεῖ γενέσθαι, ὅπη σοι ὁ τάφος ἀποθανούσῃ ἔσαι, καὶ κόσμον ἐσθῆτός σοι ἐπιθήσουσιν ὑφάσματα ἄξια, ἃ ἂν τῶν γυναικῶν αἰ ἐν τόκῳ ψυχορράγουσαι, καταλείπωσιν οἶκοι. Πρὸς δὲ τούτοις καὶ τὰς Ἑλληνίδας ταυτασί, ὦ Ὁρέσα, ἐφίεμαι ἐκπέμψαι εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ γνώμης δικαίας, ἧ καὶ σὲ πρὶν ἐν Ἀ-

ἰεμίδος ἀπὸ Βραυρῶνος δήμου, ἐν ᾧ ἦν. Περὶ ἧς Πausanias (Ἄτ. σελ. 21. ἰσὶ ταῦτα καὶ Ἄρτεμιδος ἱερόν ἐστι Βραυρωνίας, — Πραξιτέλους μὲν τέχνη τὸ ἄγαλμα, τῇ θεῷ δὲ ἐστὶν ἀπὸ Βραυρῶνος δήμου τὸ ὄνομα· καὶ τὸ ἀρχαῖον ἱερόν ἐστιν Βραυρῶνι Ἄρτεμις, ὡς λέγουσιν, ἢ Ταυρικὴ. Καὶ κατωτέρω (σελ. 32.) Μαραθῶνος δὲ ἀπέχει τῇ μὲν Βραυρῶν, ἔνθα Ἰφιγένειαν τὴν Ἄγαμέμνονος, ἐκ Τυρῶν φεύγουσαν, τὸ ἄγαλμα ἀνεμμένην τῆς Ἄρτεμιδος, ἀποβῆναι λέγουσι, καταλιπεῦσαν δὲ τὸ ἄγαλμα ταύτῃ, (καὶ) εἰς Ἀθήνας, καὶ Ἰσπερον καὶ εἰς Ἄργος ἀφικέσθαι· ἱερόν μὲν δὴ καὶ αὐτόθι ἐστὶν Ἄρτεμιδος ἀρχαῖον. 1433. Ἐκπέμψαι] ὁ μὲν λόγος πρὸς Ὁρέστην ἀποτείνεται· τὸ δὲ πρᾶγμα πλαγίως ἀπαιτεῖται παρὰ τοῦ Θεόαντος· ὅς καὶ ὑπισχνεῖται κατωτέρω

- Κρίνας', Ὀρέστα, καὶ νόμισμ' ἐς ταῦτό γε,
 Νικᾶν, ἰσῆρεις ὅστις ἂν ψήφους λάβῃ.
 Ἄλλ' Ἐκκομίζου σὴν κασίγνητον χθονὸς,
 Ἀγαμέμνονος παῖ, καὶ σὺ μὴ θυμοῦ, Θεᾶς. 1440
- ΘΟ. Ἄνασσ' Ἀθᾶνα, τοῖσι τῶν θεῶν λόγοις
 Ὅστις κλύων ἄπιστος, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖ.
 Ἐγὼ δ' Ὀρέστη τ, εἰ φέρων βρέτας θεᾶς
 Βέβηκε' ἀδελφῇ τ' οὐχὶ θυμοῦμαι τί γὰρ
 Πρὸς τοὺς σθένοντας θεοὺς ἀμιλλᾶσθαι καλόν; 1445
 Ἴτωσαν ἐς σὴν σὺν θεᾶς ἀγάλματι
 Γαῖαν, καθιδρύσαιντό τ' εὐτυχῶς βρέτας.
 Πέμψω δὲ καὶ τάσδ' Ἑλλάδ' εἰς εὐδαίμονα
 Γυναικᾶς, ὥσπερ σὸν κέλευσμ' ἐφίεται.
 Πάυσω δὲ λόγχην, ἣν ἐπκίρομαι ξένοις,
 Νηῶν τ' ἐρετιμᾶ, σοὶ τὰδ' ὡς δοκεῖ, θεά. 1450
- ΑΘ. Αἰνῶ τὸ γὰρ χρεῶν σοῦ τε καὶ θεῶν κρατεῖ.
 Ἴτ', ὧ πνοαὶ, ναυσθλοῦσθε τὸν Ἀγαμέμνονος
 Παιδ' εἰς Ἀθήνας συμπορεύσομαι δ' ἐγὼ,
 Σώζουσ' ἀδελφῆς τῆς ἐμῆς σεμνὸν βρέτας. 1455
 Ἴτ' ἐπ' εὐτυχίᾳ, τῆς σωζομένης
 Μοιρας εὐδαίμονες ὄντες.
- ΧΘ. Ἄλλ', ὧ σεμνὴ παρὰ τ' ἀθανάτοις
 Καὶ παρὰ θνητοῖς, Παλλὰς Ἀθᾶνα,
 Δράσομεν αὐτως, ὡς σὺ κελεύεις. 1460
 Μάλα γὰρ τερπνον κἀνέλπιστον
 Φάμπην ἀκοῖσι δέδεγμασι.
 Ὡ μέγα σεμνὴ Νίκα, τὸν ἐμὸν
 Βιοτον κατέχεις,
 Καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα. 1465

στίχ. 1494. 1448. Νόμισμα] νόμιμον, ὡσθ' ὅστις ἂν τῶν ἐναγομένων λάβῃ
 ψήφους ἴσας ταῖς τοῦ ἐνάγοντος, νικᾶν. 1452. Το χρεῶν] τὸ ἀναγκαῖον, ἢ

ρείω πάγῳ διέσωσα, ὀπότε ἠρίθμησα τὰς τῶν δικασάντων θεῶν ψήφους ἑκατέρωθεν ἴσας, κινόμεμον ἔθηκα τοῦθ', ὅς ἂν τῶν ἐναγαμένων ἴσους τὰς ψήφους λάβῃ, τοῦτον τὴν νίκην ἔχειν· ἀλλ' ἴθι, Ἀγαμέμνονος τέκνον, τὴν σαυτοῦ ἀδελφὴν ἀπκλάττων ἐντεῦθεν· καὶ σὺ, ὦ Θίας, πράυνου.

Ο. Ἄνασς Ἀθηναῖ, εἴτις τοῖς τῶν κρειτόνων κελεύσμασιν ἀπειθεῖ, μωρὸς ἔμοιγ' οὗτος· ἐγὼ γὰρ οὐκέτ' Ὀρέσῃ, εἰ τὸ τῆς θεοῦ βρέτας ὑφελόμενος, ἐχρήσατο δρασμῶ, οὐδὲ τῇ ἀδελφῇ αὐτοῦ χαλεπῶς ἔχω· ἴτωσαν, τὸ τῆς θεοῦ εἰς τὴν σὴν κομίζοντες γῆν· καὶ εἴθε καθιδρῦσαιντ' ἐκεῖνο αὐτοῦ εὐτυχῶς· ἐκπέμψω δὲ, ὡς κελεύεις καὶ τάσδε εἰς τὴν Ἑλλάδα· ἃ δ' ἠπεύλησα καταδιώξειν τοὺς ξένους ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης, ἐάσω, πειθόμενός σου πάντα.

Θ. Ἐπαινῶ· ἢ γὰρ πεπρωμένη κρείστων θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων. Ἰτε τοίνυν, ὦ πνοαί, ναυσολεῖτε Ἀθηναῖς τὸν Ἀγαμέμνονος παῖδα· συμπλευσοῦμαι δὲ καὶ αὐτῇ, τὸ τῆς ἐμῆς ἀδελφῆς διασώζουσα βρέτας. Ἰτε δὲ καὶ ὑμεῖς σώζεσθε, εὐτυχεῖτε, εὐδαίμονες ὄντες, σωζούσης ὑμᾶς τῆς μοίρας.

Ο. Ἀλλ' ὦ πότνια Ἀθηναῖ, παρά τε ἀθανάτοις καὶ θνητοῖς σεμνοτάτη, δράσομεν οὕτως, ὡς σὺ κελεύεις· ὡς γὰρ τερπνὰ καὶ ἡδέα ταῦτα ἀπροσδοκῆτως εἰς τὴν ἐμὴν προσέπεσον ἀκοῆν. Ὡς σεμνοτάτη Νίκη, σὺ τὸν ἐμὸν αἰεὶ διακυβερόντης βίον, καὶ μὴ λήγοις με σεφانوῦσα.

επρωμένον· ἀνάγκη γὰρ καὶ θεοὶ πείθονται. 1456. Ἰτ' ἐπ' εὐτυχίᾳ τῆς σωζούσης ὑμᾶς μοίρας· πρὸς τὸν Χορόν ταῦτα πολλοὶ εἰς λέγειν. 1463. Ὡς μὲν α σεμνὴ Νίκη] ἴδε Φοῖνισ. ἐν τῷ τέλει.

Ρ Η Σ Ο Σ.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ .

ῬΗΣΟΣ παῖς μὲν Στρυμόνος τοῦ ποταμοῦ καὶ Τερψιγόρης, Μουτῶν μιᾶς, Θρακῶν δὲ ἡγούμενος, εἰς Ἴλιον περαγίνεται νυκτὸς, στρατευομένων Τρώων παρὰ ταῖς ναυσὶ τῶν Ἑλλήνων. τούτου Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης, κατάσκοποι ὄντες, ἀναιροῦσιν, Ἀθηναῖς αὐτοῖς ὑποθεμένης, ὡς μέγαν ἐσόμενον τοῖς Ἕλλησι κίνδυνον ἐκ τούτου. Τερψιγόρη δὲ ἐπιφρανεῖσα, τὸ τοῦ παιδὸς σῶμα ἀφείλετο. ὡς ἐν παράδῳ δὲ διαλαμβάνει καὶ περὶ τοῦ φόνου τοῦ Δολωνος.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ἐν Τροίᾳ. ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἐκ φυλάκων Τρωϊκῶν, οἱ καὶ προλογίζουσι. περιέχει δὲ νυκτεγερσίαν.

Τὸ δὲ δράμα ἔνιοι νόθον ὑπενόησαν, ὡς οὐκ ὄν Εὐριπίδου τὸν γὰρ Σοφοκλεῖον μᾶλλον ὑποφαίνει χαρακτῆρα. Ἐν μέντοι ταῖς διδασκαλίαις ὡς γνήσιον ἐπιγέγραπται, καὶ ἡ περὶ τὰ μετάρσια δὲ ἐν αὐτῷ πολυπραγμοσύνη τὸν Εὐριπίδην ὁμολογεῖ.

Πρόλογοι δὲ διπτοὶ φέρονται· ὁ γοῦν δικαίαν ἐπιτιθεὶς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ῥήσου γράφει κατὰ λέξιν οὕτως·

Νῦν εὐσέληνον φέγγος ἢ διφρήλατος —
καὶ ἐν ἐνίοις δὲ τῶν ἀντιγράφων ἕτερός τις φέρεται πρόλογος, πεζὸς πάνυ καὶ οὐ πρέπων Εὐριπίδῃ· καὶ τάχα ἂν τινες τῶν ὑπὸ κριτῶν διεσκευακότες εἶεν αὐτόν. ἔχει δὲ οὕτως·

Ὡ τοῦ μεγίστου Ζηνὸς ἄλκιμον τέκος

Παλλὰς, παρῶμεν· οὐκ ἐχρῆν ἡμᾶς ἔτι
 Μέλλειν Ἀχαιῶν ὠφελεῖν στρατεύματα.
 Νῦν γὰρ κακῶς πράσσουσιν ἐν μάχῃ δορός,
 Λόγγῃ βιαία γ' Ἔκτορος στροβούμενοι.
 Ἐμοὶ γὰρ οὐδέν ἐστὶν ἄλγιον βᾶρος,
 Ἐξ οὗ γ' ἔκρινε Κύπριν Ἀλέξανδρος θεῶν
 Κάλλει προήκειν τῆς ἐμῆς εὐμορφίας
 Καὶ σῆς, Ἀθάνα, φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν,
 Εἰ μὴ κατασκαφεῖσκαν ὄψομαι πόλιν
 Πριάμου, βία προῖριζον ἐκτετριμμένην.

Τ Α

ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΧΟΡΟΣ φυλάκων Τρωϊκῶν.

ΕΚΤΩΡ.

ΑΙΝΕΙΑΣ.

ΔΟΛΩΝ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΡΗΣΟΣ.

ΟΛΥΣΣΕΥΣ.

ΔΙΟΜΗΛΗΣ.

ΑΘΗΝΑ.

ΠΑΡΙΣ.

ΜΟΥΣΑ.

ΡΗΣΟΣ ΗΝΙΟΧΟΣ.

Ρ Η Σ Ο Σ.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

ΚΕΙΜΕΝΟΝ.

ΧΟΡΟΣ, ΕΚΤΩΡ, ΑΙΝΕΙΑΣ, ΔΟΛΩΝ.

ΧΟ. ΒΑΘΙ πρὸς εὐνάς τὰς Ἐκτορέους
Τίς ὑπασπιστῶν ἄγρυπνος βασιλέως,
Εἰ τευχοφόρων δέξαιτο νέων
Κληθδὸνα μύθων,
Οἱ τετράμοιρον νυκτὸς φρουρὰν
Πάσης στρατιᾶς προκάθηνται.
Ὄρθου κεφαλὴν, πῆχυν ἐρείσας·
Λῦσον βλεφάρων γοργωπὸν ἔδραν·
Λεῖπε χαμεῦνας φυλλοστρώτους,
Ἐκτορ· καιρὸς γὰρ ἀκοῦσαι.

5

10

1. Βᾶθι| ἡ ὕλη τοῦ παρόντος δράματος εἴληπται ὅλως ἀπὸ τῶν τοῦ Ὁμήρου τὸν οὖν βυυλάμενον ἀκριβῶς τοῦτο διελθεῖν, ἀναγνώνας δεῖ πρῶτον τὸ Ἰ. κ καὶ Κίπα τῆς Ἰλιάδος. Βᾶθι| οἱ φύλακες ὄρωντες πολλά πύρὰ τοῦς Ἑλληνας ἀναικίους, ἐρχονται παρὰ τὴν τοῦ Ἐκτορος σκηνὴν, καὶ κελεύουσιν

Ρ Η Σ Ο Σ.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ.

ΧΟΡΟΣ, ΕΚΤΩΡ, ΑΙΝΕΙΑΣ, ΔΟΛΩΝ·

ΧΟ. Ἴθι πρὸς τὴν τοῦ Ἐκτορος σκηνὴν, ὅστις ὑμῶν τῶν αὐτοῦ ὑπασπιστῶν ἐστὶν ἄγρυπνος μάλιστα, ἵν' εἰδῆς εἰδέσσεται νέους λόγους παρὰ τῶν φυλάκων οἱ προκάθηται παντὶς τοῦ στρατοπέδου, τὴν τετάρτην φυλακὴν ἐπιτετραμμένοι· Ἐκτωρ, ἀνάσῃ, ἀνάσῃ, τὴν τε κεφαλὴν ἀνορθώσας, καὶ τὸν πῆχυν ἐρείτας ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος· ἀνοιξάς δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς, λίπε τὴν σιβάδα καὶ τὴν φυλλόσρωτον τήνδε χαμευνίαν· καιρὸς γὰρ ἤδη λαμβάνει ἀκούσαί τε

τοῦ ὑπασπιστῆς διεγείρειν αὐτόν· ἀκούσας δὲ ὁ Ἐκτωρ τοὺς λόγους ἐκείνων μεστὸς θυρόθεν ἐγείρεται 5. Τετράμοιρον] εἰς φυλακὰς τῆς νυκτὸς διαιρουμένης, τὴν τετάρτην οὗτοι οἱ φύλακες ἐγρηγοροῦν· ἦν δὲ ἤδη ὄρθρος βαθύς·

ΕΚ. Τίς ὄδ' ἢ φίλιος φθόγγος; τίς ἀνὴρ;
 Τί τὸ σῆμα; θρόει·
 Τίνες ἐκ νυκτῶν τὰς ἀμετέρας
 Κοίτας πλάθουσ'; ἐνέπειν γρή.

ΧΟ. Φύλακες στρατιᾶς.

ΕΚ. Τί φέρη θορύβῳ; 15

ΧΟ. Θάρσει.

ΕΚ. Θαρσῶ.

Μῶν τις δόλος ἐκ νυκτῶν;

ΧΟ. Οὐκέτι.

ΕΚ. Τί σὺ γὰρ, φυλακὰς προλιπὼν ἤδη
 Κινεῖς στρατιάν, εἰ μὴ τιν' ἔχων
 Νυκτηγορίαν; οὐκ οἶσθα δορὸς 20
 Πέλας Ἀργείου νυχίαν ἡμᾶς
 Κοίταν πανόπλους κατέχοντας;

ΧΟ. Ὀπλίζου χέρα σύμμαχον, Ἴκτορ, (Στρ.)

Βᾶθι πρὸς εὐνάς,

Ὅτρυν' ἔγγος ἀείρειν, ἀφύπνισον. 25

Πέμπε φίλους ἰέναι ποτὶ σὸν λόχον.

Ἀρμόσατε ψαλίοις ἵππους.

Τίς δ' εἶσ' ἐπὶ Πανθοίδαν, ἢ τὸν

Εὐρώπας, Λυκίων ἀγὸν ἀνδρῶν;

Ποῦ σφαγίων ἔφοροι; 30

Ποῦ δὲ γυμνητῶν μόναρχοι,

Τοξοφόροι τε Φρυγῶν;

Ζεύγνυτε κερόδετα τόξα νευραῖς.

12. Τί το σῆμα; θρόει] ἐν ἄλλοις δὲ καίται, τί τὸ σῆμα; θροεῖ; καί, τί τὸ

- ΞΚ. Τίς οὗτος; ἄρ' ἡ φωνὴ φίλων ἔσθ' ἤδε; τίς ἐστὶν ἀνὴρ;
τί το σὺνθημα; λέγε· τίνες ἐν νυκτὶ τῇ ἐμῇ οὕτω προ-
σπελάζουσι κοίτῃ; δεῖ γὰρ λέγειν.
- ΧΟ. Οἱ τοῦ στρατοπέδου τὴν φυλακὴν ἐμπετισευμένοι.
- ΕΚ. Τίποθ' οὕτω θαρρῶς φέρῃ;
- ΧΟ. Θαρρῶει.
- ΕΚ. Καὶ μὴν θαρρῶ· μή τις δόλος ἐν νυκτὶ παρὰ τῶν πο-
λεμίων;
- ΧΟ. Οὐ μένουν.
- ΕΚ. Τί οὖν προλιπὼν τὴν φυλακὴν, συνταράττεις τὸν στρα-
τὸν, μὴδὲν τῶν ἐν νυκτὶ συμβαινόντων ἔχων εἰπεῖν;
ἢ οὐκ οἶσθ' ὅτι ἐγγὺς τῶν πολεμίων τυγχάνομεν αὐ-
λιζόμενοι;
- ΧΟ. Ἐκτορ, ἀναστὰς, θέμενος τὰ ὄπλα, καὶ πρὸς τὰς εὐνάς
τῶν ἡγεμόνων γενόμενος, ἔγειρε τούτους, καὶ παρα-
κελεύου ὀπλιξέσθαι· πέμπε φίλους πρὸς τὸν σὸν στρατὸν,
χαλινούντων οὗτοι τοὺς ἵππους, ἡκέτωις πρὸς Παν-
θοῖδαν, ἢ Σαρπηδόνα τὸν τῆς Εὐρώπης παῖδα, τὸν
στρατηγὸν τῶν Λυκίων· ποῦ δ' εἰσὶν οἱ τῶν ἱερῶν ἐπι-
στάται; ποῦ δὲ οἱ ἡγεμόνες τῶν γυμνητῶν, καὶ τῶν
Φρυγῶν οἱ τοξόται; τεινέτωσαν καὶ οὗτοι τὰ ἑαυτῶν τόξα.

σῆμα θροεῖ; λέγει δὲ, τί ἐστὶν ἡμῖν σὺνθημα; τὸ δὲ σῆμα ἀντὶ τοῦ σὺνθήμα-
τος ἐλήφθη οὕτω καὶ κατωτέρω στίχ. 690. 28. Πανθοῖδαν] Ἐφορβός ἐστιν αὐ-
τος ὁ τοῦ Πάνθοος· περὶ οὗ Ὅμηρος (Ἰλ. Ρ. 80.) Τρώων τὸν ἀριστὸν ἐπεφνε
Πανθοῖδην Ἐφορβον· ὁ δὲ Εὐρώπης παῖς ὁ Σαρπηδῶν ἐστὶν, ὡς καὶ Ὀ-
μηρος (Ἰλ. Β'. 876. Σαρπηδῶν δ' ἦρχεν Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμύνων.

- ΕΚ.** Τὰ μὲν ἀγγέλλεις δείματ' ἀκούειν,
 Τὰ δὲ θαρσύνεις, κούδ' ἐν καθαρῶς· 35
 Ἄλλ' ἢ Κρονίου Πανὸς τρομερᾶ
 Μάστιγι φοβῆ, φυλακὰς δὲ λιπῶν,
 Κινεῖς στρατιάν· τί θροεῖς ; τί σε φῶ
 Νέον ἀγγέλλειν ; πολλὰ γὰρ εἰπὼν,
 Οὐδ' ἐν τρανῶς ἀπέδειξας· 40
- ΧΟ.** Πυραῖθει στρατὸς Ἀργόλας, Ἔκτορ, (Ἄντ.)
 Πᾶσαν ἀν' ὄρφναν·
 Διῖπετῆ δὲ νεῶν πυρσοῖς σταθμά.
 Πᾶ, δ' Ἀγαμεμνονίαν προσέβα στρατὸς
 Ἐνύχιος θορύβῳ σκητῶν, 45
 Νᾶσαν τιν' ἐφιεμένοι βάζιν.
 Οὐ γὰρ πω πάρος ᾧδ' ἐφειθήθη
 Νηυσιπόρος στρατιά.
 Σοὶ δ', ὑποπτεύων τὸ μέλλον,
 Ἢλυθον ἄγγελος, ὡς 50
 Μὴ ποτέ τινα μέμψιν εἰς ἔμ' εἶπης.
- ΕΚ.** Ἐς καιρὸν ἦλθες, καίπερ ἀγγέλων φόβον·
 Ἄνδρες γὰρ ἐκ γῆς τῆσδε νυκτέρῳ πλάτῃ,
 Λαθόντες ὄμμα τούμῳν, ἀΐρεσθαι φυγῆν
 Μέλλουσι· σάινει μ' ἔννυχος φρυκτορία. 55
 Ὡ δαῖμον, οὐτίς μ' εὐτυχῶντ' ἐνόσφισας
 Θοίνης λέοντα, πρὶν τὸν Ἀργείων στρατὸν
 Σύρδην ἅπαντα τῶ δ' ἀναλώσαι δορί·
 Εἰ γὰρ φαενοὶ μὴ ζυνέσχον ἡλίου

36. Πανὸς μάστιγι] στρατηγὸς ὧν περὶ ὁ Πᾶν, πολλὰ δείματα ἐνεποιεῖ τοῖς πολεμικοῖς

ΕΚ. Τί ταῦθ' οὕτω συγκυκᾶς ἀναμίξ, ὅτε μὲν εἰς φόβον, ὅτε δὲ πρὸς θάρσος προτρέπων, κούδεν σαφές λέγων; μῶν πανικῶ φόβῳ κατασχεθεῖς, συνταράττεις μάτην τὸν στρατὸν, λιπῶν, ἣν τέταξι τάξιν φυλάττειν; τίποθ' οὕτω θροεῖς; ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅ,τι φῶ παρὰ σοῦ μεμαθηκέναι, συγκεχυμένα καὶ φύρ' ἦν πάντ' εἰρηκότος.

ΧΟ. Ἐκτορ, τοσαῦτα πυρὰ διὰ πάσης νυκτὸς ἀνέκαυσαν οἱ πολέμιοι, ὥς τε τὰ σταθμὰ τῶν νεῶν ἐκ τῶν πυρσῶν ἐφαίνοντο πόρρωθεν· καὶ πάντες σὺν πολλῷ θορύβῳ εἰς τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος συνῆλθον σκηνὴν, γνῶμην τινὰ ἐκεῖθεν, ὡς ἔοικεν, ἀκουσόμενοι. ὁ γὰρ ναυτικὸς οὗτος στρατὸς οὐδέπω ὤφθη τοσοῦτον ἐπτοημένος· ὡς δὲν ἐν ὑπονοίᾳ πρὸς τὸ μέλλον γενόμενος, ἦκον ταῦτά σοι ἀγγελῶν, ἵνα μή τις ἔπειθ' ἡμῖν παρὰ σοῦ κατάμεμψις γένηται.

ΕΚ. Εὐτυχάνεις τοῦτο πεποιθῶς, καὶ τοι μάταιον ἠγγειλας φόβον. οἱ γὰρ πολέμιοι δρασμὸν, ὡς ἔοικεν, ὑπὸ σκότῳ βουλευόνται, ὅπως λάθοιεν τὴν ἐμὴν ὀξύδερκιαν· ταραττει γὰρ με ἡ νυκτερινὴ φρουκτωρία· ὦ δαῖμον, ὅστις ἂν ἦς, τίποθ' οὕτω με εὐτυχοῦντ' ἀφαιρεῖς τοῦ θηράματος, οἷον λέοντα θοίνης προκειμένης, πρὶν ἢ πάντα τὸν τῶν Ἑλλήνων στρατὸν διαφθεῖρω; εἰμὴ γὰρ ὁ ἥλιος ἐπέσχεμε δὺς, οὐκ ἂν ἔληξα πάλλων τὸ εὐτυ-

νύκτωρ. ἐκ δὲ τούτου καὶ πανικὴ φόβος τὰ κατὰ νύκτα μάτην συμβαίνοντα δείματα ἤκουσαν ἰδε Πολυάκτου στρατηγῶντα. Κερ. Β'. ἴδε δὲ καὶ Ἀνώ-
 νυμον μυθολόγον περὶ ἀπίστων. εἰ. καὶ Ὠγουμέν. Α'. σελ. 460. καὶ ἐξῆς. 43.
 Πυρσῶσι] ἐν ἄλλοις, πυρσῶσι ὁ δὲ νοῦς, τὰ τῶν νεῶν σταθμὰ εἰσὶ διήπετι

- Λαμπτήρες, οὐκ ἂν ἔσχον ἀτυχοῦν δόρου, 60
 Πρὶν ναῦς πυρῶσαι καὶ διὰ σκηπῶν μολεῖν,
 Κτείνων Ἀχαιοὺς τῆδε πολυφόνῳ χερσί.
 Καὶ γὰρ μὲν ἦν πρόθυμος ἰέναι δόρου
 Ἐν νυκτὶ, χρῆσθαι τ' εὐτυχεῖ ρύμη θεοῦ.
 Ἀλλ' οἱ σοφοὶ με καὶ τὸ θεῖον εἰδότες 65
 Μάντις ἔπεισαν ἡμέρας μεῖναι φάος,
 Καῖπειτ' Ἀχαιῶν μηδέν' ἐν χέρσῳ λιπεῖν.
 Οἱ δ' οὐ μένουσι τῶν ἐμῶν θυοσκύπων
 Βουλᾶς· ἐν ὄρφνῃ δραπέτης μέγα σθένει.
 Ἀλλ' ὡς τάχιστα γρηὶ παραγγέλλειν στρατῷ, 70
 Τεύχη πρόχειρα λαμβάνειν, λήξαι θ' ὕπνου,
 ὣς ἂν τις αὐτῶν, καὶ νεῶς θρώσκων ἔπι,
 Νῶτον χαραχθεὶς, κλίμακας ῥάνη φόνῳ,
 Οἱ δ', ἐν βρόχοισι δέσμιοι λελησμένοι,
 Φρυγῶν ἀρούρας ἐκμάθωσι γηπονεῖν. 75
- ΧΟ.** Ἐκτορ, ταχύνεις, πρὶν μαθεῖν τὸ δρώμενον.
 Ἄνδρες γὰρ εἰ φεύγουσιν, οὐκ ἴσμεν τορῶς.
- ΕΥ.** Τίς γὰρ πυραΐθειν πρόφρασις Ἀργείων στρατόν;
ΧΟ. Οὐκ οἶδ'· ὕπαπτον δ' ἐστὶ κάρτ' ἐμῆ φρενί.
- ΕΚ.** Πάντ' ἂν φοβηθεὶς ἴσθι, δειμαίνων τόδε. 80
ΧΘ. Οὐπω πρὶν ἤψαν πολέμιοι τοσύνδε φῶς.
ΕΚ. Οὐδ' ὦδέ γ' αἰσχρῶς ἔπεσον ἐν προπῆ δορός.
ΧΘ. Σὺ ταῦτ' ἔπραξας· καὶ τὰ λοιπὰ νῦν σκόπει.
ΕΚ. Ἄπλοῦς ἐπ' ἐχθροῖς μῦθος, ὀπλίξειν χέρα.
ΧΘ. Καὶ μὲν ὁδ' Ἀινέας μάλα σπουδῆ ποδῶς 85
 Στείχει, νέον τι πράγμα ἔχων φίλοις φράσαι.

εἴτερον λαμπρα διὰ τοὺς πυρσούς. 74 Λελησμένοι] λεληστευμένοι, παρὰ τὸ ληΐζειν

χῆς τοῦτο δόρυ, πρὶν ἢ κατακαῦσαι τὰς ναῦς ἐκείνων,
 διὰ τε τῶν σκηναῶν ἐπιῶν, καὶ κείνους τῷ σιβαρῶ τούτῳ
 καὶ πολυφύων κατακαίνων βραχίονι· καίτοι ἔγωγε μὲν
 ἐβουλόμην νυκτὸς ἐπιθέσθαι αὐτοῖς, καὶ τῇ τῶν θεῶν
 ἐπικουρίᾳ χρῆσασθαι ἐν καιρῷ· ἀλλ' οἱ μάντιες, ἄνδρες
 σοφοὶ καὶ τὰ θεῖα εἰδότες, ἔπεισάν με περιμεῖναι τὸ
 φῶς τῆς ἡμέρας· εἴθ' οὕτω μηθένα τῶν Ἑλλήνων κα-
 ταλιπεῖν εἰς τὴν χέρσον· οἱ ἐρίκασι μηκέτι περιμένειν
 τὰ τῶν ἐμῶν θυροσκόπων βουλευματα, καὶ ἡ νύξ τῷ
 δραπετεύοντι μάλιστ' ἀντιμαχῶς· ἀλλ' ὡς τάχιστα κηρύ-
 ξατε παντὶ τῷ στρατῷ, ἐξεγερθέντας περιθέσθαι τὰ ὀ-
 πλὰ· δεῖ γὰρ δὴ τινα ἐκείνων, ἀναβαίνοντα εἰς τὴν
 ναῦν, τῷ ἑαυτοῦ αἵματι περιὸρράναι τὴν ἀναβάθραν,
 τραῦμα ὀπίσθεν δεξιόμενος εἰς τὰ νῶτα· τοὺς δὲ πολλοὺς
 ἀνδραπρδισθέντας, καὶ δεσμοῖς ἐμβλήθέντας ἀλύτοις,
 τὴν τῶν Φρυγῶν μαθεῖν ἐργάζεσθαι χώραν.

Ο. Ἐκτορ, σπεύδεις πρὶν μαθεῖν ἀκριβῶς τὸ γιγνόμενον.
 οὐ γὰρ ἴσμεν σαφῶς, εἰ ἐκεῖνοι ἀποδιδράσκοιεν.

ΕΚ. Τίς γὰρ αἰτία τῶν τοσούτων πυρσῶν παρ' ἐκείνοις;

ΧΟ. Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα· ὑπόνοια δέ μοι τις ὑποτρέχει.

ΕΚ. Εἰ τοῦτο φοβῆ, τί ἂν εἴη σοι ἔξω φόβου;

ΧΟ. Οὐδέπω γὰρ ἐκεῖνοι τοσαῦτα πυρὰ ἀνῆψαν.

ΕΚ. Ἀλλ' οὐδ' οὕτω πρὶν πω ἠττήθησαν ἐν μάχαις.

ΧΟ. Σὸν ἀγώνισμα τοῦτο, καὶ τὸ λοιπὸν σε μένει.

ΕΚ. Ἀπλοῦς οὖν ὁ λόγος, ἐπιέναι τοῖς πολεμίοις.

ΧΟ. Καὶ μὴν Ἀνείας ὄδε, συνεχῶς κατατείνει, νέοντι δοκῶν
 ἔχειν εἰπεῖν τοῖς φίλοις.

- ΑΙ. Ἐκτορ, τί γρηῖμα νύκτεροι κατὰ στρατόν
 Τὰς σὰς πρὸ εὐνάς φύλακες ἐλθόντες φόβῳ
 Νυκτιγοροῦσι, καὶ κεκίνηται στρατός;
- ΕΚ. Αἰνία, πύκαζε τεύχεσιν δέμας σέθεν.
- ΑΙ. Τί δ' ἐστι; μῶν τις πολεμίων ἀγγέλλεται
 Δόλος κρυφαῖος ἐστάναι κατ' εὐφρόνην;
- ΕΚ. Φεύγουσιν ὄνδρες ἀπιθαίνουσιν νεῶν.
- ΑΙ. Τί τῶνδ' ἂν εἴποις ἀσφαλὲς τεκμήριον;
- ΕΚ. Αἴθουσι πᾶσαν νύκτα λαμπάδας πυρός·
 Καί μοι δοκοῦσιν οὐ μενεῖν ἐς αὔριον,
 Ἄλλ' ἐκκέαντες πύρσ' ἐπ' εὐσέλμων νεῶν,
 Φυγῆ πρὸς οἴκους τῆσδ' ἀφορμήσειν χθονός.
- ΑΙ. Σὺ δ' ὡς τί δράσων πρὸς τὰδ' ὑπλίζη χέρα;
- ΕΚ. Φεύγοντας αὐτοὺς ἀπιθρώσκοντας νεῶν
 Λύγγη καθέξω, ἀπικείσομαι βαρύς·
 Αἰσχροὺν γὰρ ἡμῖν, καὶ πρὸς αἰσχύνῃ κακόν,
 Θεοῦ διδόντος, πολεμίους ἄνευ μάχης
 Φεύγειν εἶσαι, πολλὰ δρᾶσαντας κακά.
- ΑΙ. Εἴθ' ἦσθ' ἀνὴρ εὖβουλος, ὡς δρᾶσαι χερί!
 Ἄλλ' οὐ γὰρ ωὗτός πάντ' ἐπίστασθαι βροτῶν
 Πέφυκεν· ἄλλω δ' ἄλλο πρόσκειται γέρας,
 Σοὶ μὲν μάχεσθαι, τοῖς δὲ βουλευεῖν καλῶς.
 Ὅστις πυρὸς λαμπῆρας ἐξήρθης κλύων
 Φεύγειν Ἀχαιοὺς, καὶ στρατόν μέλλεις ἄγειν,
 Τάφρους ὑπερβάς νυκτὸς ἐν καταστάσει.
 Καίτοι περάσας κοῖλον αὐλώνων βάθος,
 Εἰ μὴ κυρήσεις πολεμίους ἀπὸ χθονός
 Φεύγοντας, ἀλλὰ σὸν βλέποντας ἐς δόρυ,
 Νικώμενος μὲν, τήνδε μὴ [μὴ] μάλης πόλιν.
 Πῶς γὰρ περάσεις σκύλοπας ἐν τροπῇ δορός;

- I. Ἐκτωρ, τί πρῶθ' οἱ φύλακες νύκτωρ ᾤδε συλλεγέμεντες,
 νυκτηγοροῦσιν, ἐξ ὧν συντετάρακται ἅπας ὁ στρατός;
- K. Αἰνεῖα, ἴθι ἐν τάχει περιβαλοῦ τὰ ὄπλα.
- I. Τί δῆ; μή τις δόλος ἡμῖν τετύρεται ἐν νυκτί;
- K. Φεύγουσιν οἱ ἐχθροὶ, μονονουχὶ τῶν νεῶν ἐπιβάντες.
- I. Πόθεν ἔχεις τοῦτ' εἰδώς, καὶ τί τὸ σημεῖον τούτου;
- K. Πολλὰ πυρὰ ἀνακχύσαντες, εἰκασί μὴ μενεῖν τὴν
 ἐπιούσαν, ἀλλ' ἐπιβάντες οἰγήσεσθαι οἴκαδε.
- I. Σὺ δὲ τί βουλόμενος ὀπλίζῃ πρὸς ταῦτα;
- K. Ὡς ἐπιπεσούμενος εἰσβαίνουσιν αὐτοῖς εἰς τὰς ναῦς ἰσ-
 χυρῶς· αἰσχυρὸν γὰρ, καὶ κακῶν ἅμ' ἐστι, θεοῦ διδόν-
 τος, εἶσαι πολεμίους ἀναιματὶ ἀπιέναι, πολλαχῶς
 ἡμᾶς κακῶς δεδρακότας.
- AI. Εὐδαιμον ἂν εἴη πρὸς τῷ ἀνδρείῳ καὶ τὸ εὐβουλον
 ἔχειν· ἀλλ' οὐκ ἂν ῥαδίως ὁ αὐτὸς ἀνὴρ ἀμφοτέρω εὐ-
 τυχοίη, ἄλλων ἄλλοις παρὰ τῆς φύσεως διδομένων·
 τοῖς μὲν, εὐβουλεύειν· σοὶ δὲ, μάχεσθαι· ὅς ἅμ' ἀκού-
 σας πολλὰ πυρὰ ἀνακαῦσαι τοὺς πολεμίους, ὑπονοήσας
 βουλομένους ἀποδιδράσκειν, ἐπήρητης, τάφρους νύκτωρ
 ὑπερβᾶς, ἀναζευγνύουσιν αὐτοῖς ἐπιθέσθαι, μὴ εἰδώς
 ἀντίξουν σοὶ τοῦτο ἐσόμενον ἐκατέρωθεν· διαβᾶς γὰρ
 τὴν τάφρον, εἴσοι καὶ τοῦτο εὐπροχωροίη, εἰ εὖροις
 τοὺς πολεμίους ἐναντιουμένους, νικηθεὶς μὲν, οὐκέτ'
 ἂν ἐς τήνδε τὴν πόλιν ἔλθοις, αὐτοῦ ἀπολόμενος· πῶς
 γὰρ ἂν διαβαίης πάλιν τοὺς σκόλοπας ἐν τροπῇ μάχης;

- Πῶς δ' αὖ γεφύρας διαβαλοῦσ' ἱππηλάται,
 Ἦν ἄρα μὴ θρυάσαντες ἀντύγων χνόας;
 Νικῶν δ', ἔφεδρον παῖδ' ἔχεις τὸν Πηλέως,
 Ὄς σ' οὐκ ἔάσει ναυσὶν ἐμβάλεῖν φλόγα, 120
 Οὐδ' ᾧδ' Ἀχαιοὺς, ὡς δοκεῖς, ἀναρπάσαι.
 Αἴθων γὰρ ὦνῆρ, καὶ πεπύργωται θράσει.
 Ἀλλὰ στρατὸν μὲν ἤσυχον παρ' ἀσπίδας
 Εὖδειν ἐῶμεν ἐκ κόπῳ ἀρειφάτων,
 Κατάσκοπον δὲ πολεμίων, ὅς ἂν θέλῃ, 125
 Πέμπειν δοκεῖ μοι. κἄν μὲν αἴρωνται φυγῆν,
 Στείχοντες ἐμπέσωμεν Ἀργείων στρατῷ.
 Εἰ δ' ἐς δόλον τίν' ἤδ' ἄγει φρυκτωρία,
 Μαθόντες ἐχθρῶν μηχανὰς κατασκόπου,
 Βουλευσόμεσθα· τήνδ' ἔχω γνώμην, ἀναξ. 130
- ΧΟ. Τάδε δοκεῖ, τάδε μεταθέμενος νόει. (Στρ.)
 Σφραλερὰ δ' οὐ φιλῶ στρατηγῶν κράτη.
 Τί γὰρ ἄμεινον, ἢ
 Ταχυβάταν νεῶν κατόπτῃν μολεῖν
 Πέλας, ὅτι ποτ' ἄρα δαίσις 135
 Πυρὰ κατ' ἀντίπρωρα ναυστάθμων δαίεται.
- ΕΚ. Νικᾶτ', ἐπειδὴ πᾶσιν ἀνδάνει τάδε.
 Στείχων δὲ κόσμει συμμάχους· τάχ' ἂν στρατὸς
 Κινοῖτ' ἀκούσας νυκτέρους ἐκκλησίας.
 Ἐγὼ δὲ πέμψω πολεμίων κατάσκοπον. 140
 Κἄν μὲν τιν' ἐχθρῶν μηχανὴν πυθώμεθα,

118. Ἦν ἄρα μὴ θρυάσαντες] τὸ μὲν Ἀρα ἀπίδος εἰς τὸ, διαβα-

πῶς δ' ἂν καὶ οἱ ἰππηλάται διαβάλοιεν τὰς γεφύρας, μὴ κτεχῆζαντες τὰς τοῦ ἄζωνος χοιρικίδας; νικῶν δ' αὖ, ἕξεις ἀντίπαλον τὸν τοῦ Πηλέως παῖδα· οὐ γὰρ ἂν ἐκεῖνος ἐάσειέ σε πῦρ προσενεγκεῖν ταῖς ναυσίν· οὐδ' οὕτως, ὡς δοκεῖς, τῶν Ἑλλήνων κρατῆσαι· βραχδαιὸς γὰρ ὦνῆρ, καὶ πολλῶ σου προὔχει βραχίονι. Ἐῶμεν οὖν τὸν στρατὸν ἐκ πολλῶν ἀναπαύσασθαι πόνων, ὡς εἰκὸς, παρὰ τὰς ἀσπίδας· κατάσκοπον δὲ πέμπειν, εἴ τις τοῦθ' ὑποστρίψῃ, οὐκ ἀλυσιτελὲς εἰμαίγε τοῖς πράγμασιν ἔσεσθαι· εἰ μὲν γὰρ βουλευόνται δρασμὸν, ἐπιθώμεθα, ὁμῶς ἐπιόντες· εἰ δὲ δολίως ἐκκαλεῖται ἡμᾶς ἢ φρυκτωρία, ταῦτα μαθόντες, βουλευσόμεθα περὶ τούτου ὕστερον εἰδότες καὶ καθ' ἡσυχίαν· ταῦτ' ἔμοιγε δοκεῖ.

ΧΟ. Εὖ μὲν εἶρηται τούτῳ· συνδοκεῖν δὲ καί σοι χρὴ γνώμην μεταβαλόντι· τί γὰρ ἂν εἴη λυσιτελέστερον, ἢ κατάσκοπον πρὸν πέμπειν μαθησόμενον, πρὸς τὸ ἄρα τοσαῦτα πυρὰ τοῖς ἐχθροῖς ἀνακέκχυται.

ΕΚ. Κρατεῖτω ταῦτα, ἐπειδὴ πᾶσι δοκεῖ οὕτως ἄμεινον ἔχειν· σὺ δέ μοι ἰὼν, κόσμει τὸν στρατὸν, ὥστε ἀτρέμας ἔχειν· εἰκὸς γὰρ αὐτὸν τεταράχθαι, ἐκκλησίας νυκτερινὰς ἐν ἡμῖν γιγνομένας αἰσθόμενον· ἐμοὶ δὲ μελήσει πέμψαι τὸν κατασκοπήσοντα· καὶ μὲν αἰσθώμεθα τοὺς πολεμίους ἰσῶντας ἡμῖν μηχανὰς, ταῦτ'

λεῦσι· τὸ δὲ, ἢν μὴ, ἐκληφθῆτω ἀντὶ τοῦ, εἰμή· ἢ δὲ συνθήκη εὐτω· πῶς ἄρα διαβαλοῦσι τὰς γεφύρας; εἰ μὴ διαβάλοιεν, θραύσαντες τοὺς ἄζωνας, ἢ τὰς

- Σύμπαντ' ἀκούσῃ, καὶ παρῶν εἴσῃ λόγον·
 Ἐὰν δ' ἀπαίρωσ' ἐς φυγὴν ὀρμώμενοι,
 Σάλπιγγος αὐδὴν προσδοκῶν κραδίόκει,
 ὧς οὐ μενοῦντά μ'· ἀλλὰ προσμείζω νεῶν 145
 Ὀλοκῆσι νυκτὸς τῆσδ' ἐπ' Ἀργείων στρατόν.
- ΑΙ. Πέμφ' ὡς τάχιστα· νῦν γὰρ ἀσφαλῶς φρονεῖς·
 Σύν σοι δέ μ' ὄψει κικτεροῦνθ', ὅταν δέῃ.
- ΕΚ. Τίς δῆτα Τρώων, οἳ πάρειςιν ἐν λόχῳ,
 Θέλει κατόπτῃς ναῦς ἐπ' Ἀργείων μολεῖν; 150
 Τίς ἂν γένοιτο τῆσδε γῆς εὐεργέτης;
 Τίς φησιν; οὔτοι πάντ' ἐγὼ δυνήσομαι
 Πόλει πατρώα, συμπάχαις θ' ὑπηρετεῖν.
- ΔΟ. Ἐγὼ πρὸ γαίας τόνδε κίνδυνον θέλω,
 Ῥίψῃς κατόπτῃς ναῦς ἐπ' Ἀργείων μολεῖν, 155
 Καὶ πάντ' Ἀχαιῶν ἐκμαθῶν βουλευμάτα,
 ἤξω· ἔπι τούτοις τόνδ' ὑφίσταμαι πόνον.
- ΕΚ. Ἐπώνυμος μὲν κάρτα, καὶ φιλόπτολις
 Δόλων πατὴρ δὲ καὶ πρὶν εὐκλεᾶ δόμον
 Νῦν δις τόσῳς ἔθηκας εὐκλεέστερον. 160
- ΔΟ. Οὐκοῦν πονεῖν με χρὴ, πονοῦντα δ' ἄξιον
 Μισθὸν φέρεσθαι· παντὶ γὰρ προσκείμενον
 Κέρδος πρὸς ἔργῳ τὴν χάριν τίχτει διπλῆν.

χοίρικας τῶν τροχῶν. 158· Ἐπώνυμος] φερώνυμος. 160. Δόλων] παρὰ τὸ δόλος
 πλέκειν ταῖς πολεμίαις· τοῦτον δὲ καὶ Ὅμηρος ἐποίησε πλούσιον· φησὶ γὰρ (Il.
 K. εἰχ. 314)

» Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων, Εὐμήδεος υἱός

» Κήρυκος θεῖοιο, πολύχρυσος, πολύχαλκος.

εὐθύς καὶ συγκοινωνώμεθα· εἰ δ' εὕροιμεν αὐτοὺς ὠρμη-
μένους ἀποδιδράττειν, ἀκούσῃς τῆς σάλπιγγος, μη-
κέτι με ἤλπιζε ἐπιστήσειν· ἀλλ' ὡς αὐτοῖσι μάλα προσ-
μίξοντός μου αὐταῖς ναυσὶν, οὕτω σε δεῖ γινώσκειν.

ΒΙ. Ἄριστα ταῦτα, καὶ φρονοῦντος πέμπε τοῖνον ὡς τάχος·
ἴσθι δὲ καὶ ἐμὲ πρόθυμον ὄντα καὶ ποιεῖν καὶ πάσχειν
σύν σοι ὅ,τι θεοί.

ΒΚ. Τίς οὖν ὑμῶν τῶν συνεκκλησιαζόντων γενναίων ὑπα-
στήσεται ἐθελοντῆς ἰέναι κατασκοπήσων τὰ τῶν πολε-
μίων, καὶ τῆς πατρίδος ταυτητὴν ἐσόμενος εὐεργέτης; τίς
ἂν ὑπόσχοιτο τοῦτο; οὐ γὰρ ἔμοιγ' ἐφικτὸν, ἕνα ὄντα,
πάντα πράττειν, τῆ τε πατρίδι καὶ τῷ στρατῷ πάνθ'
ὑπηρετοῦντα.

ΔΟ. Ἐγὼ ὄδ' αὐτός, ὦ Ἔκτορ, τόνθ' ὑπὲρ τῆς πατρίδος
ὑποστήσομαι κίνδυνον, κατάσκοπος ἐς τὰς τῶν Ἑλ-
λῆνων ναῦς καταδύνας· μαθὼν δ' ἂ ἐκεῖνοι βουλευόνται,
ἤξω παλιν· ἐπὶ τούτοις οὖν ἀναδέχομαι τὸν ἀγῶνα.

ΕΚ. Εὐγε· ἐλελήθεις με ἄρα, ἐπάνυμος ὢν καὶ φιλόπολις
μάλιστα· τὸ μὲν οὖν γένος τὸ σαυτοῦ καὶ πρὶν γενό-
μενον εὐκλεές, νῦν τῆ σαυτοῦ ἀρετῇ δις τασοῦτον εὐ-
κλεέστερον αὐτὸς ἀπειργάσω.

ΔΟ. Οὐκοῦν ὦρα ἔργου ἔχεσθαι ἤδη· ἀποκινδυνεύσαντα δὲ
ἄξιον μισθὸν ἀπενέγκασθαι· ἐπὶ παντὸς γὰρ ἔργου γέρας
προτιθέμενον, προθυμοτέρους τοὺς ἀνθρώπους καθίστησιν.

- ΕΚ. Ναι, καὶ δίκαια ταῦτα, οὐκ ἄλλως λέγω.
 Τάξαι δὲ μισθὸν, πλὴν ἐμῆς τυραννίδος. 163
- ΔΟ. Οὐ σῆς ἐρῶμεν πολυλόγου τυραννίδος.
- ΕΚ. Σὺ δ' ἀλλὰ γήμας Πριαμιδῶν γαμβρὸς γενοῦ.
- ΔΟ. Οὐκ ἐξ' ἐμαυτοῦ μειζόνων γαμεῖν θέλω.
- ΕΚ. Χρυσὸς πάρεστιν, εἰ τόδ' αἰτήσεις γέρας.
- ΔΟ. Ἀλλ' ἔστ' ἐν οἴκοις· οὐ βίου σπανίζομεν. 170
- ΕΚ. Τί δῆτα χρήζεις, ὧν κέκευθεν Ἴλιος;
- ΔΟ. Ἐλὼν Ἀχαιοὺς, δῶρά μοι ξυναίνεσον.
- ΕΚ. Δώσω· σὺ δ' αἶτει, πλὴν στρατηλάτας νεῶν.
- ΔΟ. Κτεῖν', οὐ δ' ἀπαιτῶ Μενέλεω σγέσθαι γέρας.
- ΕΚ. Οὐ μὴν τὸν Οἰλέως παῖδά μ' ἐξαιτεῖς λαβεῖν; 175
- ΔΟ. Κακαὶ γεωργεῖν χεῖρες εὖ τεθραμμέναι.
- ΕΚ. Τίν' οὖν Ἀχαιῶν ζῶντ' ἀποινᾶσθαι θέλεις;
- ΔΟ. Καὶ πρόσθεν εἶπον· ἔστι χρυσὸς ἐν δόμοις.
- ΕΚ. Καὶ μὴν λαφύρων αὐτὸς αἰρήσῃ παρών.
- ΔΟ. Θεοῖσιν αὐτὰ πασσάλευε πρὸς δόμους. 180
- ΕΚ. Τί δῆτα μείζον τῶνδε μ' αἰτήσεις γέρας;
- ΔΟ. Ἴππους Ἀχιλλέως· γρῆ δ' ἐπ' ἀξίους πονεῖν,
 Ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοισι δαίμονος.
- ΕΚ. Καὶ μὴν ἐρῶντί γ' ἀντερᾶς ἵππων ἐμοί.
 Ἐξ ἀφθίτων γὰρ ἀφθιτοὶ πεφυκότες, 185
 Τὸν Πηλέως φέρουσι θούριον γόνον.

168. Μειζόνων γαμεῖν] ταῦτόν τῳ παλαιφάτῳ ἐκείνῳ, τὴν κατὰ στυτὸν ἐλα
 174. Κτεῖνε] ἐκείνους, εἰ βούλει· εὐ γὰρ τούτους αἰτῶ σῶσαι, ἐν ἀργύρῳ
 λαβοίμι. 175. Οἰλέως] Ἄϊαντα τὸν Δαρδάν· διὰ τὸ νέον εἶναι ἴσως καὶ εὐειδῆ.
 177. Ἀποινᾶσθαι] ἐξαργυρώσασθαι πωλήσας· αὐτῷ γὰρ συνάγεται ἐκ τῶν

- Κ.** Καὶ δίκαια καὶ ἀληθῆ ἅμα ταῦτ' εἰρηταῖσοι· αἴρου δὲ ὅ,τι ποτέ σοί ἐστιν ἠδομένῳ λαβεῖν ἐπὶ τούτοις, πλὴν τῆς βασιλείας.
- Ο.** Τῆς σῆς ἔμοιγε ταραχώδους ἀρχῆς ἔρως οὐδεὶς.
- Κ.** Ἐξεῖς τοίνυν γυναῖκα μίαν τῶν Πριαμίδων.
- Ο.** Οὐκ ἂν βουλοίμην ἐμχυτοῦ μεῖζω γῆμι.
- Κ.** Εἰ δὲ χρυσὸν βούλει, ἔλοῦ ὅσον θέλεις.
- Ο.** Οὐμενουν· πολὺς γὰρ ἡμῖν ἐστιν οἶκος.
- Κ.** Τί οὖν αἰρῆ, ὧν ἔνδον ἡ Τροία ἔχει;
- Ο.** Κρατήσας τῶν ἐχθρῶν, ἐκεῖθ' ἐμοὶ δώσεις γέρας.
- Κ.** Αἴτει ὅ,τι βούλει, πλὴν τοὺς Ἀτρεΐδας μόνους.
- Ο.** Κτεῖνον· οὐ γὰρ κωλύω σε ἀποσχέσθαι τοῦ Μενελάου.
- ΕΚ.** Τί δέ; τὸν Οἰλέως ἄρα λαβεῖν ἐθέλεις;
- ΔΟ.** Μὰ δὲ οὐ· χεῖρες γὰρ ἀπαλαὶ ἄχρηστοὶ γεωργίᾳ.
- ΕΚ.** Τίν' οὖν τῶν Ἑλλήνων πρὸς κέρδους λαβεῖν ἐθέλεις;
- ΔΟ.** Εἰρηταῖμοι, μὴ σπανίζειν με πλούτου.
- ΕΚ.** Ἐκ δὲ τῶν λαφύρων αἰρήσεις ὅ,τι βούλει.
- ΔΟ.** Τὰ δὲ λάφυρα θεοῖς ἔσται δοτέα.
- ΕΚ.** Μεῖζον οὖν τούτων τί δή ποτ' ἀπαιτήσεις;
- ΔΟ.** Δός μοι ἵππους τοὺς Ἀχιλλέως· ὅς γὰρ ἂν παραβλήται ἐκὼν πρὸς τὴν τύχην, ἐπ' ἀνταξίους χρὴ τὸν ἀγῶν' ὑποστῆναι.
- ΕΚ.** Συνῆκα· ἀντεραστῆς εἶ μοι τῶν αὐτῶν παιδικῶν· ἢ οὐκ οἶσθ', ὅτι τούτων καμὲ ἔρως ἔχει; ἀθάνατοι γὰρ ἐκεῖνοι καὶ ἐξ ἀθανάτων, οἱ τὸν Πηλέως ἄγοντες παῖδα, Πο-

Δίδωσι δ' αὐτοὺς πωλοδαμνήσας ἄναξ
 Πηλεΐ Ποσειδῶν, ὡς λέγουσι, πόντιος.
 Ἄλλ' οὐ σ' ἐπάρας ψεύσομαι· δώσω δέ σοι
 Κάλλιστον οἴκους κτήμ' Ἀχιλλέως ὄχον.

190

ΔΟ. Λίνῳ λαβῶν δέ, φημί κάλλιστον Φρυγῶν
 Δῶρον δέχεσθαι τῆς ἐμῆς εὐσπλαγχνίας.
 Σέ δ' οὐ φθονεῖν γρή· μῦθ' ἔστιν ἄλλα σοι,
 Ἐφ' οἷσι τέρψη, τῆσδ' ἀριστεύων χθονός.

ΧΟ. Μέγας ἀγών· μεγάλα δ' ἐπινοεῖς ἐλεῖν.

(Ἄντ')

Μακάριός γε μὴν κυρήσας ἔση·

196

Πόνος δ' εὐκλεής.

Μέγα δέ, κοιράνοισι γαμβρὸν πέλειν·

Τὰ θεοθεν ἐπιδέτω Δίκα,

Τὰ δέ παρ' ἀνδράσιν τέλειά σοι φαίνεται.

200

ΔΟ. Στείχοιμ' ἄν· ἐλθὼν δ' ἐς δόμους ἐφέστιος,

Σκευῇ πρεπόντως σῶμ' ἐμὸν καθάψομαι,

Κἀκεῖθεν ἦσω ναῦς ἐπ' Ἀργείων πόδα.

ΧΟ. Εἴπ', εἴ τιν' ἄλλην ἀντὶ τῆσδ' ἔξεις στολήν.

ΔΟ. Πρέπουσαν ἔργῳ κλωπικαῖς τε βήμασιν.

205

ΧΟ. Σοφοῦ παρ' ἀνδρός γρή σοφόν τι μανθάνειν.

Λεξον, τίς ἔσται τοῦδε σώματος σάγη,

ΔΟ. Λύκειον ἀμφὶ νῶτον ἀψομαι δορᾶν,

στίχ. 150.) φησὶν, ἐγένοντο. 188. Πηλεΐ Ποσειδῶν] ἐν ταῖς Πηλέως γάμοις καταθάντες οἱ θεοί, ἐδωρήσαντο αὐτῷ, Ἡφαιστος μὲν μάχαιραν· Ἀφροδίτη δὲ, φυάλην ἐγγεγλυμμένην ἔρωτα χρυσῆν· Ποσειδῶν δὲ, ἵππους Βαλίον καὶ Ξανθον· ἐν αἷς καὶ ὁ Χείρων, τὸ μείλινον δόρυ. 190. Ὄχον] τὸ ὄχημα σὺν τοῖς

σειδῶνος, ἦφασι, Πηλεΐ αὐτοὺς δωρησαμένου· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπὶ τοιούτων σε ἀγῶνα προτρέπω, οὐκ ἂν ψευσαίμην πρὸς σέ· δώσω γὰρ τὸν Ἀχιλλέως δίφρον κάλλιστον πάντων κτῆμ.χ.

ΔΟ. Συντίθεμαί σοι· λαβὼν δὲ ταῦτα, καυχῆσομαι πάντων Φρυγῶν κάλλιστον ἀρετῆς τῆς ἐμαυτοῦ γέρας ἔχειν· σὺ δὲ μὴ φθονήσῃς μοι ἐπὶ τούτοις, πολλῶν σοι ὑπαρχόντων πρὸς τέρψιν, πάντων Φρυγῶν κρατιστεύοντι.

ΧΟ. Μέγας μὲν ὁ ἀγὼν, ἀλλὰ καὶ μεγάλων ἄθλων ἐγκρατῆς ἐλπίζεις γενήσεσθαι· ὦν εἰ τύχοις, εὐδαίμων ἔσῃ, καὶ ὁ πόνος ἔσται σοι εὐκλεέστατος· μέγα μὲν γὰρ βασιλικὸν ἀρμόσασθαι γάμον· ἀλλὰ τούτου τῇ προνοίᾳ μελέτω· τὰ δὲ πρὸς ἀνθρώπων εὐκλεέστατα ἔσται πάντα.

ΔΟ. Ἰτέον μοι· ἐλθὼν δὲ πρῶτον οἴκαδε, περιβαλοῦμαι σκευὴν προσήκουσαν πρὸς τὸ τέλος· εἴθ' οὕτω κατατενῶ πρὸς τὸν ναύσταθμον.

ΧΟ. Τίνα δὲ σκευὴν φῆς δεξιωτέραν περιβαλεῖσθαι;

ΔΟ. Τὴν προσήκουσαν κατασκόπῳ νυκτιβατοῦντι.

ΧΟ. Εἰπέ ἡμῖν σαφῶς· δεῖ γὰρ δὴ σοφοῦ ἀνδρός τι σοφὸν ἐπαῖειν· τί ποτέ σοι ἔσται τὸ σάγμα τοῦτο;

ΔΟ. Διγὰρ μὲν λύκου περὶ τὰ νῶτα· εἰς δὲ τὴν κεφαλὴν

ἔπποις. 208. Λύκαιον] δορὰν Λύκου διὰ τὸ εἰκέναι ταύτην νυκτὶ, τεφροειδῆ, ἢ φαιὰν οὖσαν· τὸ δὲ χάσμα θηρὸς τὴν τοῦ λύκου ἐπικεφαλίδα δορὰν δηλοῖ· ἢ ἐν ἄλλοις, σχῆμα θηρὸς κεῖται· ἐκ δὲ τοῦ Ὀμήρου ταῦτα εἴληπται.

- Καὶ χάσμα θηρὸς ἀμφ' ἐμῷ θήσω κάρᾳ;
 Βᾶσιν τε χερσὶ προσθίαν καθαρμόσας 210
 Καὶ κῶλα κώλοις, τετράπουν μιμήσομαι
 Λύκου κέλευθον, πολεμίους δυσεύρετον,
 Τάφροις πελάζων καὶ νεῶν προβλήμασιν.
 Ὄταν δ' ἔρημον χῶρον ἐμβαίνω πηδῖ,
 Δίβαμός εἰμι: τῆδε σύγκειται δόλος. 215
- ΧΟ. Ἄλλ' εὖ σ' ὁ Μαίικς παῖς ἐκείσε καὶ πάλιν
 Πέμψειεν Ἑρμῆς, ὅς γε φηλητῶν ἀναξ·
 Ἐχεις δὲ τοῦργον, εὐτυχεῖν μόνον σε δεῖ.
- ΔΟ. Σωθήσομαί τε, καὶ κτανῶν, Ὀδυσσέως
 Οἴσω κάρᾳ σοι (σύμβολον δ' ἔχων σαφές 220
 Φήσεις, Δόλωνα ναῦς ἐπ' Ἀργείων μολεῖν)
 Ἢ παιῖδα Τυδέως· οὐδ' ἀναιμάκτῳ χερὶ
 Ἢξω πρὸς οἴκους, πρὶν φάος μολεῖν χθόνα.
- ΧΟ. Θυμβραῖε, καὶ Δάλιε, καὶ Λυκίας (Στρ. α.)
 Ναὸν ἐμβατεύων, 225
 Ἄπολλον, ᾧ δία κεφαλὰ, μύλε το-
 Ξήρης, ἴκου δ' ἐννύχιος
 Ἄγεμῶν σωτήριος
 Ἄνερὶ πομπᾶς,
 Καὶ γενοῦ, καὶ ξύλλαβε Λαρδανίδαίς, 230
 ὧ πηγκρατῆς, ὧ Τροίας
 Τείχη παλαιὰ δειίμας.

219 Ὀδυσσέως] Ὀδυσσεά καὶ Διομήδην εἰσάγει ἐνταῦθα ἀποθανομένους ὁ ποιη-
 τῆς ἀντιφρατικῶς, τὸ κενυφον καὶ ἀλαζονικὸν τοῦ Δόλωνος βουλόμενος φρά-
 σαι· ὁ γὰρ Δόλων ὑπ' ἐκείνων, συλληφθεὶς καθ' ὄδον ἀπέθανε· μέτιθι δὲ ταῦτα

τὸ τοῦ σώματος αὐτοῦ περιθήσομαι χάσμα· τάς τε χεῖρας εἰς ἐμπροσθίους μεταρρῦθμίσω πόδας, καὶ κῶλα πρὸς κῶλα συντάττων καὶ μετακοσμῶν, τὴν τοῦ λύκου τετραβόχμονα μιμήσομαι πορείαν, λανθάνων μὲν τοὺς πολεμίους, πρὸς δὲ τὰς τάφρους καὶ τὰ τῶν νεῶν προτειχίσμικτα οὐ χαλεπῶς προσιών· ὁπότε δ' αὖ ἐν ἐρήμῳ ἀνθρώπων χωρίῳ γενοίμην, δίπους αὖ πάλιν ὀρθούμενος ἔσομαι· οὕτω μοι μεμηχάνηται ταῦτα.

ΧΟ. Ἄλλ' Ἑρμῆς ὁ τῆς Μκίας ὁ τῶν κλεπτῶν ἔφορος εἶη σοι πομπὸς ἐκεῖσε καὶ πάλιν αὐθις· τὸν μὲν γὰρ ἀγῶνα ὑποδείδασαι ἤδη· εἶη δέ σοι ἔχειν σύμμικχον καὶ τὴν τύχην.

ΔΟ. Σωθήσομαι γὰρ, σάφ' ἴσθι τοῦτο· μετὰ γὰρ βραχὺ ὄψει μὲ φέροντα τὴν κάρην Ὀδυσσέως, ἢ τὴν Διομήδους. πρὶν γὰρ τὴν ἡμέραν ὑπομειδιάσαι ἤξω, οὐκ ἀναίμακτον ἔχων χεῖρα· ὁπότε αὐτὸς ἰδὼν τὸ σύμβουλον τοῦτ' ἐρεῖς, ἀληθῶς ὁ Δύλων εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναύσταθμον τῶν Ἑλλήνων.

ΧΟ Ἄπολλον, ὁ Θύμβρας, καὶ Δήλου, καὶ Λυκίας τοὺς ναοὺς κατοικῶν, ἔλθε, ὦ θεία κεφαλῆ, ἔλθε τοξήρης, καὶ γενοῦ ἡγεμῶν νυκτερινὸς καὶ σωτήριος ἀνδρὶ τουτωῖ καθ' ὁδόν, ἐπίκουρος Δαρδανίδαίς γιγνόμενος· ὦ κραταιόταθ', ὁ Τροίας τὰ τεῖχη πάλαι οἰκοδομήσας.

ἐντροφῶν τῇ Ὀμηρικῇ φαντασίᾳ ἐν τῷ Κ. τῆς Ἰλιάδος. 224. Θυμβραῖε] τόπος μᾶλλον ἢ Θύμβρα περὶ τὴν Τροίαν, ἐν ἣ καὶ Θυμβραίου Ἀπόλλωνος ἱερόν. 226. Ἄ δία κεφαλῆ] εὐχῆς δηλωτικὸν ἐνταῦθα τὸ, Ἄ· εἶη δ' ἂν οὖν καὶ ὡς κλητικὸν εἰλημμένον. 228. Σωτήριος] συντακτέον ἂν εἶη μᾶλλον τοῦτο πρὸς τὸ Γενεῦ. 232. Τεῖχη παλαιὰ δειμάς] Ἀπόλλων σὺν Πησειδῶνι κλείζεται οἰκοδομήσαι τὰ τῆς Τροίας τεῖχη· ἴδε Ὀμηρος. Ἰλ. Π. στίχ. 452.

Μόλοι δὲ ναυκλήρια, καὶ στρατιᾶς (Ἀντ. α΄.)
 Ἑλλάδος διόπτας
 Ἴκοιτο, καὶ κάμψειε πάλιν θυμέλας 235
 Οἴκων πάτρας Ἰλιάδος.
 Φθιάδων δ' ἵππων ἐπὶ
 Ἄντυγα βαίη,
 Δεσπότου πέρσαντος Ἀχαιῶν Ἄρη,
 Τὰς πόντιος Αἰακίδα 240
 Πηλεΐ δίδωσι δαίμων.
 Ἐπεὶ πρό τ' οἴκων, πρό τε γᾶς ἔτλα μόνος (Στρ. β΄.)
 Ναύσταθμα βᾶς κατιδεῖν.
 Ἄγαμαι λήματος ἧ σπάνις
 Τῶν ἀγαθῶν; ὅταν ἧ 245
 Δυσάνιος ἐν πελάγει καὶ
 Σαλεύη πόλις, ἔστι Φρυγῶν τις,
 Ἔστιν ἄλκιμος ἐνὶ δὲ θάρσος
 Ἐν αἰχμαῖς ποτὲ Μυσῶν,
 Ὃς ἐμὴν συμμαχίαν ἀτίζει. 250
 Τίν' ἄνδρ' Ἀχαιῶν ὁ πεδοστιθῆς σφάγευς (Ἀντ. β΄.)
 Οὐτάσει ἐν κλισίαις,
 Τετράπουν μῆμον ἔχων ἐπὶ
 Γαίας; ἔλοι Μενέλαν,
 Κτανῶν δ' Ἀγαμεμνόνιον κρατ', 255
 Ἐνέγκοιθ' Ἑλένα κακὰ γαμβρὸν
 Ἐς χέρας γόνου, ὅς ἐπὶ πῶλον,
 Ὃς ἐπὶ Τροίαν τὴν χι-
 Διόναυον ἤλυθ' ἔχων στρατεῖαν.

Ἀφίκοιθ' οὗτος εἰς τὸν ναύσταθμον κατάσκοπος τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐκεῖ στρατιᾶς· ἀφίκοιτο δὲ καὶ πάλιν ὡς εἰς τὴν πατρίαν ἐσίαν ἴδοιμι θ' αὐτὸν καθήμενον ἐπὶ τοῦ ὀχήματος Ἀχιλλέως τοῦ τῶν Ἑλλήνων προμάχου, πεσόντος ὑπ' Ἐκτορος, ὑπὸ τῶν Φηιάδων ἐλκόμενον Ἴππων, ἃς Ποσειδῶν δέδωκε Πηλεΐ.

Οὗτος γὰρ μόνος ὑπέστη εἰς τὰ τῶν Ἑλλήνων ναύσταθμα καταδύναμι ὑπὲρ τῆς πατρίδος· ἐπαινῶ τοῦ φρονήματος· ζηλῶ τῆς ἀνδρείας τὸν ἄνδρα· ἄρα γ' ἐστὶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν σπάνις; οὐ μὲνον· ἤνικα γὰρ ἡ πῆλις πολυκύμαντος ἤδη οὔσα, σαλεύει ὡς ναῦς ἐν πελάγει, τόθ' εὖρηται ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐν Φρυζί· πάρεστι δὲ θαρβέειν τοῖς δόρασι τῶν Μυσῶν, εἴ τις ποτὲ τούτων τῶν συμμάχων ὀλιγωρεῖ.

Τίν ἄρα τῶν Ἑλλήνων Δύλων, τετράποδος μιμούμενος θάσιν, διαχρήσεται ἐν τῷ στρατοπέδῳ; εἴθ' ἀνέλοι Μενέλαον· εἴθ' ἀποκτείνας Ἀγαμέμνονα, ὃς ἤκεν ἄγων τὸν χιλιόναυον στρατὸν ἐπὶ Τροίαν, ἐνέγκει τῇ Ἑλένῃ κακοῦ συγγενοῦς κακὸν θρήνον τὴν κάραν.

241. Δαίμων] ὁ Ποσειδῶν. ἴδε ἀνωτέρω στίχ. 188. 247. Δυσάνος] ἐν ἄλλοις δὲ Δυσάλιος ἐν κλύδωνι τῆς ἁλός· ἢ ἐν ἀλὶ ὑπὸ ἐναντίοις ἀνέμοις.

250. Ὅς] εἴ τις ποτὲ εἰς οὐδὲν τίθεται τοὺς συμμάχους Μυσούς. 253. Τετράπου] ὡς ἀνωτέρω. στίχ. 208. 254. Γαίης· εἴτοι Μενέλαν] ἐν ἄλλοις κεῖται, Θηρός; εἴτοι Μενέλαν· συνάπτει δὲ τὸ, θηρός, πρὸς τὸ ἀνωθεν ἐρώτημα.

257. Ἐπὶ πῶλον] οἱ μὲν μῶλον ἀντὶ τοῦ πῶλον γράφειν ἀξιοῦσιν· οἱ δὲ τὴν Ἑλένην φασὶν πῶλον ἐνοεῖν· οἷον νέαν γυναῖκα· ἔλεγον γὰρ τὰς παρθένους πῶλους· παρ' Ἡσυχίῳ δὲ, Πῶλος ἡ ἑταῖρα· πῶλους γὰρ αὐτὰς ἔλεγον· αἷαν Ἀφροδίτης πῶλους· καὶ Εὐριπίδης αὐτὰς, Οἰχαλίαν ἔφη πῶλον. Ἴππολ. στίχ.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

. ΠΟΙΜΗΝ, ΕΚΤΩΡ, ΧΟΡΟΣ.

- ΑΙ. Ἄναξ, τοιούτων δεσπότησιν ἄγγελος 260
 Εἶην τὸ λοιπὸν, οἷά σοι φέρω μαθεῖν.
- ΕΚ. Ἡ πόλλ' ἀγρόσταις σκαιὰ πρόσκειται φρενί·
 Καὶ γὰρ σὺ ποιμένας δεσπότης τελεσφόρους.
 Ἦκειν ἔοικας ἀγγελῶν, ἔν' οὐ πρόπει.
 Οὐκ' οἶσθα δῶμα τοῦμὸν, ἢ θρόνους πατρὸς, 265
 Οἷ χρεὶν γεγωνεῖν σ' εὐτυχοῦντα ποιμνίων ;
- ΑΓ. Σκαιοὶ βοτῆρες ἐσμὲν· οὐκ ἄλλως λέγῳ.
 Ἄλλ' οὐδὲν ἤσπὸν σοι φέρω κεδνοῦς λόγους.
- ΕΚ. Παῦσαι λέγων μοι τὰς προσκυλείους τύχας·
 Μάχας πρὸ χειρῶν καὶ δόρη βαστάζομεν. 270
- ΑΓ. Τοιαῦτα καὶ γὼ σημανῶν ἐλήλυθα.
 Ἄνῆρ γὰρ, ἀλκῆς μυρίας στρατηλατῶν,
 Στείχει φίλος σοι, σύμμαχος τε τῆδε γῆ.
- ΕΚ. Ποίας πατρώας γῆς ἐρημώσας πέδον ;
- ΑΓ. Θρήκης· πατρὸς δὲ Στρυμόνος κικλήσκειται. 275
- ΕΚ. Ῥῆσον τιθέντ' ἔλεξας ἐν Τροίᾳ πόδα ;
- ΑΓ. Ἐγnows· λόγου δὲ δις τόσου μ' ἐκούφισας.
- ΕΚ. Καὶ πῶς πρὸς Ἰδῆς ὁργάδας πορεύεται,
 Πλαγχθεὶς πλατείας, πεδιάδος θ' ἀμαξιτοῦ ;
- ΑΓ. Οὐκ οἶδ' ἀκριβῶς, εἰκάσει γε μὴν πάρα. 280

263. Τελεσφόρους] εὐτυχεῖς· ἐν ἄλλοις δὲ, τευχεσφόροις, πρὸς τὸ δεσπότης.

277. Λόγου δις τοσούτου] εἰ γὰρ μὴ ἔφη συνείς, εἶδει αὐτὸν αὐθις τὸν αὐτὸν

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΠΟΙΜΗΝ, ΕΚΤΩΡ, ΧΟΡΟΣ.

- ΑΓ. Δέσποτα, εἴη μοι τοιαῦτ' ἀεὶ ἀγγέλλειν τοῖς ἐμαυτοῦ δεσπόταις, οἵά σοι νῦν ἤκω ἐρῶν·
- ΕΚ. Ὡς σκαιοὶ ἐστὲ ὑμεῖς οἱ ἀγροδίαιτοι· τί γὰρ σοι κοινὸν καὶ τῷ στρατοπέδῳ, ἐνθ' ἤκιστ' ἔδεισε ἤκειν, πράγμαθ' ἡμῖν ἐν ὄπλοις οὖσιν ἀγγελοῦντα ποιμενικά; ἢ οὐκ οἶσθ' ὅπου ἐστὶν ἡ πκτρῶα ἐστία, ἐνθα χρήσε βαδίζειν, τὰ τοιαῦτ' ἀγγελοῦντα, εἴτι ποτ' εἴη εὐτυχὲς ἀπὸ τῶν ποιμνίων;
- ΑΓ. Σκαιοὺς μὲν εἶναι τοὺς ποιμένας ἡμᾶς οὐκ ἂν δυναίμην μὴ ὁμολογεῖν· ἀλλ' οὐχ ἦττον ἀγαθοὺς ἤκον κομίζων λόγους.
- ΕΚ. Παῦσαι τῶν ἐκ τῆς ἀγροικίας πρὸς ἐμὲ μεμνημένους· νῦν γὰρ περὶ μάχας καὶ ξίφη τυγχάνομεν ἀσχολούμενοι·
- ΑΓ. Πρὸς ταῦτα συντελεῖ καὶ τὰ παρ' ἐμοῦ σοι, ὦ δέσποτα· ἀνὴρ γὰρ σύμμαχος ἤκει, δυνάμειος μυρίας ἡγούμενος·
- ΕΚ. Ποδαπὸν τοῦτον φῆς;
- ΑΓ. Θραῖκα, τὸν τοῦ Στρυμόνης πκῖδα.
- ΕΚ. Ῥῆσος ἀφίκετο δεῦρο;
- ΑΓ. Ἐγnows· κούδέν με δεῖ ταῦτά λέγειν πάλιν.
- ΕΚ. Πῶς οὖν ἀποπλανηθεῖς τῆς λεωφόρου, διὰ τῶν λοχμωδῶν καὶ δασέων χωρεῖ ὡς ἡμᾶς;
- ΑΓ. Ἀκριβῶς μὲν οὐκ οἶδ' ὅτι φῶ· εικάζω δὲ, ὡς οὐ μικρόν

Νυκτὸς γὰρ οὔτι φαῦλον ἐμβαλεῖν στρατὸν ,
 Κλύοντα πλήρη πεδία πολεμίας χερὸς.
 Φόβον δ' ἀγρώσταις, οἱ κατ' Ἰδαῖον λέπας
 Οἰκοῦμεν αὐτόριζον ἐστίαν χθονός,
 Παρέσχε, δρυμὸν νυκτὸς ἔνθηρον μολών. 285
 Πολλῇ γὰρ ἠγῆ Ἐρηκίως ῥέων στρατὸς
 Ἔστειχε· θάμβει δ' ἐκπλαγέντες, ἴεμεν
 Ποίμνας ἐς ἄκρας, μὴ τις Ἀργείων μῶλη
 Λεηλατήσων καὶ σὰ πορθήσων σταθμὰ,
 Πρὶν δὴ δι' ὤτων γῆρυν οὐχ Ἑλληνικὴν 290
 Ἐδεξάμεσθα, καὶ μετέστημεν φόβου.
 Στείχων δ', ἀνακτὶς προὔξερευνητὰς στρατοῦ
 Ἀνιστόρησα Ἐρηκίους προσφθέγμασιν ,
 Τίς ὁ στρατηγός, καὶ τίνοσ κεκλημένος,
 Στείχει πρὸς ἄστν Πριχυμίδασι σύμμαχος; 295
 Καὶ πάντ' ἀκούσας, ὧν ἐφιέμεν μαθεῖν,
 Ἔστην' ὀρώ δὲ Ῥῆσον, ὥστε δαίμονα,
 Ἐστῶτ' ἐν ἵππειοῖσι Ἐρηκίους ὄχοις.
 Χρυσῇ δὲ πλάστιγξ ἀυχένα ζυγηφόρον
 Πώλων ἔκλθε, χιόνος ἐξαιγεστέρων. 300
 Πέλτη δ' ἐπ' ὤμων χρυσοκολλήταις τύποις
 Ἐλαμπεῖ Γοργῶ δ', ὡς ἐπ' αἰγίδος θεᾶς,
 Χαλκῆ, μετώποις ἵππικοῖσι πρόσδετος,
 Πολλοῖσι σὺν κώδωσιν ἐκτύπει φόβον.
 Στρατοῦ δὲ πλῆθος οὐδ' ἂν ἐν ψήφου λόγῳ 305
 Θεῆσθαι δύναι' ἂν, ὡς ἄπλατον ἦν ἰδεῖν.

ἐπαναλαβεῖν λόγον. 284. Αὐτόριζον] γραπτέον αὐτόρριζον μάλλον. ἔστι δὲ

ἔστι νύκτωρ στρατὸν ἐμβαλεῖν εἰς τὴν πεδινὴν, πο-
 λεμίων αὐτὴν κατεχόντων· ἀλλ' οὖν φόβον ἡμῖν τοῖς
 ποιμέσι τοῖς τὸνάπτος τοῦτο τῆς Ἰδῆς, τὴν αὐτόρριζόν
 φημι τῆς γῆς ταύτης κατοικοῦσιν ἐσίαν, παρέσχε, διὰ
 νυκτὸς εἰς τὸ πολυύληρον ἐμβαλὼν τοῦτο δάσος· πολλῶν
 γὰρ κτύπῳ διὰ τοῦ δρυμῶνος ἐχώρει· ἐφ' ᾧ ἐκπλαγέν-
 τες ἡμεῖς, ἐξηλάσαμεν τὰ ποίμνια εἰς τὰς ἀκρωρείας,
 δεδιότες, μήτινες τῶν Ἑλλήνων ἐπελθόντες, λείαν τὰ
 σὰ ποιήσονται θρέμματ'· μέχρις οὗ ἀκούσαντες αὐτῶν
 οὐχ Ἑλληνιστὶ φηγεγομένων, ἀνεπνεύσαμεν, καὶ τὸν
 φόβον ἀπεσεισάμεθα· Οὕτως οὖν προσίων τοῖς προσκό-
 ποις, ἀνιστόρουν, Θρακιζῶν τῆ φωνῆ· τίς αὐτοῖ, ὁ στρα-
 τηγὸς, καὶ ὅπως ποτὲ ἀκούει, καὶ εἰ Πριάμῳ ἐσόμενος
 σύμμαχος παρεγένετο· ὡς δὲ πάνθ', ἅμοι Εὐλομένῳ
 ἦν, μαθὼν, ἔστην, ὄρω αὐτὸν Ῥῆσον, οἷον θεόντινα ἐφ'
 ἄρματος ἵππων Θρακικῶν λευκοτέρων χιόνος ὀχούμε-
 νον· τῶν δ' ἵππων ὁ ζυγὸς ἀπέστιλθε τῷ χρυσῷ· καὶ ἡ
 ἀσπίς αὐτῷ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐξήστραπτε ταῖς χρυσοκολ-
 λήτοις εἰκόσι· Γοργῶ δὲ μέση, ὡς ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τῆς
 Ἀθηνᾶς, χαλκῆ ἦν, ἵππειοῖς ἐξεικασμένη προσώποις,
 ἐκ πολλῶν κωδώνων πολὺν ἐκπνέουσα φόβον· τὸ δὲ
 πλήθος τοῦ στρατοῦ, ὅσον οὐκ ἂν δυαίμην ἐξειπεῖν,
 ἄπλετον ἀεὶ διαρρέεον τῆ ὄψει, πολλοὶ μὲν ἵππεῖς,

ἔστι ἐνταῦθα αὐτόρριζος, εἷον αὐτοθέμεθλος, αὐτόχθων· εἰμῆτι λέγει τὴν
 Ἰδὴν οὕτως, ὡς ῥῆξαν οὖσαν αὐτὴν τῶν πέριξ ὄρεων. 306. Ἄπλετον] ἐκ τοῦ

- Πολλοὶ μὲν ἰππεῖς, πολλὰ πελταστῶν τέλη,
 Πολλοὶ τ' ἀτράκτων τοξόται, πολὺς δ' ὄχλος
 Γυμνῆς ὀμαρτῆ, Θρηκίαν ἔχων στολήν.
 Τοιούσδε Τροία σύμμαχος πάρεστ' ἀνῆρ, 310
 Ὄν οὔτε φεύγων, οὔθ' ὑποσταθεὶς δορί,
 Ὁ Πηλέως παῖς ἐκφυγεῖν δυνήσεται.
- ΧΟ. Ὄταν πολίταις εὔ σταθῶσι δαίμονες,
 Ἔρπει κατάντης συμφορὰ πρὸς ἰάγαθά.
- ΕΚ. Πολλοὺς, ἐπειδὴ τοῦμὸν εὐτυχεῖ δόρυ, 315
 Καὶ Ζεὺς πρὸς ἡμῶν ἐστίν, εὐρήσω φίλους.
 Ἄλλ' οὐδὲν αὐτῶν δεόμεθ', οὔτινες πάλαι
 Μὴ ξυμπονώσιν, ἠνίκ' ἐξώτης Ἄρης
 Ἐθήρυσε λείφη τῆσδε γῆς, μέγας πνέων.
 Ῥῆσος δ' ἔδειξεν, οἷος ἦν Τροία φίλος· 320
 Ἦκει γὰρ ἐς δαῖτ', οὐ παρῶν κυνηγέταις,
 Αἰροῦσι λείων, οὐδὲ συγκαμῶν δορί.
- ΧΟ. Ὄρθως ἀτίζεις, κἀπίμομφος εἰ φίλοις·
 Δέχου δὲ τοὺς θέλοντας ὠφελεῖν πόλιν.
- ΕΚ. Ἀρκοῦμεν οἱ σώζοντες Ἴλιον πάλαι. 325
- ΧΟ. Πέποιθας ἤδη πολεμίους ἤρηκέναι;
- ΕΚ. Πέποιθα· δειξέει τοῦπιὸν σέλας θεοῦ.
- ΧΟ. Ὅρα τὸ μέλλον· πόλλ' ἀναστρέφει θεός.
- ΕΚ. Μισῶ φίλοισιν ὕστερον βοηδρομεῖν.
- ΑΓ. Ἄναξ, ἀπωθεῖν συμμάχους ἐπίφθονον. 230
 Φύβος γένοιτ' ἂν πολεμίους ἐφθεῖς μόνον.

ἀπέλαστος, ἀπρόσιτος. φοβερός διὰ πλῆθος ἐν ἄλλοις ἄπλαστον. 308. Ἀτράκτων] βελῶν. 319. Ἐθήρυσε] ἐν ἄλλοις, ἔψαυσε· ἀπὸ μεταφορᾶς δὲ τῶν κελῶν

πολλά δὲ τάγματα πελτασῶν, πολλοὶ δὲ τοξόται, πολλοὶ δὲ σφενδονῆται, θρακείαν ἔχοντες σολήν· τοιοῦτος, ὦ Δέσποτα, πάρεςι σύμμαχος ἀνὴρ· ὃν ὁ τῆς Θέτιδος οὔτε φυγῆ ἐκφυγεῖν, οὔτ' ἀλκῆ ἀντισηῆναι δύναιτ' ἄν,

ΧΟ. Ἠνίχ' οἱ θεοὶ εὐνοῦσαι τῇ πόλει, τὰ δυσυχῆ εὐθύς εἰς εὐτυχῆ μεταβάλλει.

ΕΚ. Ὅπόθ' οὐμὸς βραχίων ἀριστεύει ἐν μάχαις, καὶ ὁ Ζεὺς ἴσεται μεθ' ἡμῶν, πολλοὶ ἡμῖν ἔσονται σύμμαχοι· ἀλλὰ νῦν γ' οὐδενὸς ἡμῖν δεῖ· ὅς ἡμῖν μὴ πάλαι συνεμάχει, ἡνίχ' ὁ ἐξώσῃς Ἄρης, ὡς σφοδρὸς ἐπιπνεύσας, διέρρηξε τὰ ἰσία τῆς Τροίας· ὁ δὲ Ῥῆσος ἔδειξεν, οἷος ἦν φίλος· ἀπὼν γὰρ τοῦ κυνηγεσίου, ὁπόθ' ἡμεῖς ἐπονοῦμεν θηρώμενοι, νῦν ἤκει ἐπ' ὄνειαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἰάλλειν, μηδὲν ἡμῖν πρότερον συμπονήσας.

ΧΟ. Οὐκ ἄνευ τοῦ δικαίου τοὺς τοιούτους τῶν φίλων μέμφη· ἀλλ' οὖν ἀνέχου αὐτῶν βουλομένων νῦν ἡμᾶς ὠφελῆσαι·

ΕΚ. Μὰ δία· ἀρκοῦμεν γὰρ ἡμεῖς οἱ πάλαι σώζοντες τὴν πόλιν.

ΧΟ. Μῶν πέποιθας σαυτῷ ἐξελεῖν τοὺς πολεμίους;

ΕΚ. Ἡ ἐπιούσα τόδε μοι μαρτυρήσει ἡμέρα.

ΧΟ. Σκόπει σύγε τὸ μέλλον· νεμεσᾶ γὰρ τὸ θεῖον.

ΕΚ. Μισῶ τοὺς ὀψὲ ἐπικουροῦντας τοῖς φίλοις.

ΑΓ. Ἀλλ', ὦ Δέσποτα, συμμάχους παρωθεῖσθαι πολλήν σοι μέμφιν ἔξει· καὶ ταῦθ', ὡς ἐπιφανῆς μόνον τοῖς πολεμίοις, φόβον ἐμπνεύσει μέγαν.

ῥ λόγος ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν· ἐξώσῃς γὰρ κυρίως ὁ ἄνεμος ὢν, μετατέθη εἰς

(ΤΟΜ. Δ')

11

- ΧΟ. Ὄδ' οὖν, ἐπείπερ ἦλθε, σύμμαχος μὲν οὐ,
 Ἐένος δὲ, πρὸς τράπεζαν ἡκέτω ξένων.
 Χάρις γὰρ αὐτῷ Πριαμίδων διώλετο.
- ΕΚ. Σύ τ' εὖ παραινεῖς, καὶ σὺ καιρίως σκοπεῖς. 335
 Ὁ χρυσοτευχῆς δ' οὐνεκ' ἀγγέλου λόγων
 Ῥῆσος παρέστω τῆδε σύμμαχος χθονί.
- ΧΟ. Ἀδράστεια μὲν, ἅ Διὸς παῖς, (Στρ. α')
- Εἴργοις στομάτων φθόνον.
 Φράσω γὰρ δὴ, ὅσον μοι 340
 Ψυχᾷ προσφιλές ἐστίν εἰπεῖν.
 ἦκεις, ὦ ποταμοῦ παῖ,
 ἦκεις, ἐπλάθης φιλίαν πρὸς αὐλὰν
 Ἀσπαστὸς, ἐπεὶ σε χρόνῳ
 Πιερίς μάτηρ ὅ, τε καλλιγέφυ- 345
 Ρος ποταμὸς πορεύει
 Στρυμῶν. ὅς ποτε τᾶς μελωδοῦ
 Μούσας δι' ἀκηράτων
 Δινηθεῖς ὑδροειδῆς
 Κίλπων, σὰν ἐφύτευσεν ἦβαν. 350
 Σύ μοι Ζεὺς ὁ φαναῖος
 ἦκεις διφρεῦν βαλιαῖσι πώλοις.
 Νῦν, ὦ πατρίς ὦ Φρυγία,
 Ἐὖν θεῶ νῦν σοι τὸν ἔλευθέριον
 Ζῆνα πάρεστιν εἰπεῖν. 355
 Ἄρά ποτ' αὐθις ἅ παλαιὰ
 Τροία τοὺς προπύτας παναμερεύσει
 Θιάσους ἐρώτων
 Ψαλμοῖσι καὶ κυλίκων οἴνοπλανῆτοις
 Ἐπιθεξιαῖς ἀμίλλαις, 360

ΧΟ. Οὗτος μὲν οὖν, ἐπειδὴ ἔφθη ἐληλυθώς, προσίτω, σύμ-
μαχος μὲν οὐ· χάρις γὰρ αὐτῷ οὐκέτι σώζεται παρὰ
Πριαμίδαϊς· ξένος δὲ εἰς ἐξίασιν.

ΕΚ. Ἀμφοτέρου μοι δοκεῖτε ὀρθῶς λέγειν, σὺ μὲν εὖ παραι-
νῶν, σὺ δ' εὖ σκοπῶν Ῥήσος τοίνυν ὁ ἐξαστραπτίων τοῖς
ὄπλοις, ἧ φησιν ὁ ἄγγελος οὗτος, παρέσω σύμμαχος
ἡμῖν.

ΧΟ. Ὡ Νέμεσις, ἡ παῖς τοῦ Διὸς, ἐξελοῦσά μοι πάντα φθό-
νον, ἐπίτρεψόν μοι εἰπεῖν ὅ,τι μοί ἐστιν ἠδομένῳ. Ἢ εἰς
ὦ παῖ ποταμοῦ, ἦκεις· ὡς εὖ παρέστῆς, εἰς τὴν καθ'
ἡμᾶς ὠδε χώραν λίαν ἐλύων ποθητὸς, ὡς χρόνιος
πεμφθεὶς παρὰ τῆς μητρὸς Τερψιγόρας, καὶ Στρυμόνος
τοῦ καλλιγεφύρου· ὅς βυεῖς ποτε διὰ τῶν παρθενικῶν
τῆς Μούσης κόλπων, τὴν σὴν ἐν αὐτῇ ἐνεφύτευσεν ἦρην.

Σὺ δ', ὦ Ζεῦ φωτοδότα, ἦλθες ἡμῖν βοηθός, ἐν' ἄρ-
ματος ἐπὶ κατασίκτων ὀχούμενος ἵππων· νῦν, ὦ πα-
τρὶς, νῦν ὦ Φρυγία, ἔξεστι σὺν θεῷ ἐλευθέριον ἐξυμνη-
σαι τὸν Δία.

Ἄρ' ἡ ἀρχαία Τροία ἐρπτάσει ποτ' αὐθις τοὺς ἐν προ-
πόσει τῶν ἐρώτων χοροὺς, ψαλμοῖς τε καὶ ὕμνοις, ἐν
ἀμίλλαις τε καὶ διαδοχαῖς τῶν κυλικῶν διημερεύουσα,

τὸν ἦρην. 338. Ἄδραστεία] Νέμεσις ἐστὶν αὕτη· ἐπειδὴ θέλει ἔπαινον εἰπεῖν
τοῦ Ῥήσου, ἐπικαλεῖται ἐκείνην ἀπερύκειν τὸν φθόνον, δι' ἔκτορα ἴσως μᾶλ-
λον· ὡς ἀριστεύοντα ἦδη. 343. Φιλίαν] ἐν ἄλλοις, Φρυγίαν. 345. Ἐπλαθῆς]
ἐπελάσθης. 348. Δι' ἀκῆράτων . . , κόλπων] ἴδε κατωτέρω. στίχ. 920. καὶ
ἐξῆς. 351. Ζεὺς φαναῖος] ὁ λαμπρὸς ἴσως· ἀγνοεῖται γὰρ ἔτι ἡ λέξις ὅ,τι δὴ

Κατὰ πόντον Ἀτρείδᾶν

Σπάρταν οἰχομένων Ἰλιάδος παρ' ἀκτᾶς ;

Ὡ φίλος, εἴθε μοι

Σᾶ χειρὶ καὶ σῶ δορὶ πρά-

Ξας τάδ', ἐς αἶκον ἔλθοις!

365

Ἐλθέ, φάνηθι, τὰν ζάχρυσον

(Λυτ' 6'.)

Πηλείδα προβαλοῦ κατ' ὄμμα πέλταν,

Δοχμίαν πεδαίρων

Ξεστὰν παρ' ἄντυγα, πώλους ἐρεθίζων,

Δίβολόν τ' ἄκοντα πάλλων.

370

Σὲ γὰρ οὔτις ὑποστάς

Ἀργείας ποτ' ἐν Ἴρας δαπέδοις χορεύσει·

Ἀλλὰ νιν ἄδε γᾶ

Καταφθίμενον Θρηκὶ μόρφῳ

Φίλτατον ἄχθος οἴσει.

375

Ἰὼ, ἰὼ!

Μέγας ὦ βασιλεῦ, καλὸν, Ὡ Θρήκη,

Σκύμνον ἔθρεψας πολίαρχον ἰδεῖν.

Ἴδε χρυσόδετον σώματος ἀλκὴν,

Κλύε καὶ κόμπους κωδωνοκρότους,

380

Παρὰ πορπάκων κελαδοῦντας.

Θεὸς, ὦ Τροία, θεὸς αὐτὸς Ἄρης,

Ὁ Στρυμόνιος πῶλος αἰδοῦ

Μούσης ἤκων καταπνεῖ σε.

ποτε σημαίνει. 369. Σχιστὰν παρ' ἄντυγα κώλοις ἐρεθίζων] τοῦτο μετέβαλόν

τῶν Ἀτρειδῶν ἀπεπλευσάντων πέραν τοῦ Αἰγαίου εἰς
Σπάρτην· ὦ φίλταθ' ἡγεμῶν, εἴθε μοι ἐπανήκοις οἴκα-
δε, πάντα τάνθάδε τῷ σαυτοῦ καταπαλαίσας βραχίονι.

Ἐλθέ φάνηθι, προβαλοῦ τὴν σαυτοῦ διάχρυσον ἀ-
σπίδα ἐπὶ πρόσωπον τοῦ τῆς Θετίδος, μεταίρων αὐτὴν
πλαγίαν παρὰ τὴν ἄντυγα, τοὺς θ' ἵππους ἐλαύνων ἀπὸ
τοῦ ὀχήματος, καὶ τὸ δίπαλτον καὶ σιβαρὸν κραδαίνων
δόρυ· οὐδεὶς γὰρ ἂν εἶη τῶν πολεμίων, ὅς, ἦν τολμήστη
τὸν σὸν ὑποστῆναι βραχίονα, ἐν τῷ τῆς Ἥρας τῆς Ἀρ-
γείας ναῶ χορεύσει· ἀλλὰ φίλτατον ἄχθος τῇ γῆ τῆδε
ἔσαι, δορὶ θρακίῳ κατειργασμένος.

Ἴω, ἰώ· ὦ μέγιστε Θράκης βασιλεῦ! ὦ Θράκη, ζηλώσε
καὶ μακαρίζω, ὡς μέγαν ἔθρεψας σκύμνον, ὡς καλὸν
ιδεῖν ἡγεμόνα· Ἴδε πρὸς θεοῦ σώματος ἀλκὴν ὑφ' ὅπλοις
χρυσοκολλήτοις ἄκουσον, ὅπως οἱ τοῦ τελαμῶνος τῆς
ἀσπίδος ἠρτημένοι κώδωνες κελαδοῦσι· θεὸς ἔσθ' οὗτος,
θεὸς, ὦ Τροία, αὐτὸς ὁ Ἄρης, ὁ Στρυμόνος καὶ Μού-
σης παῖς ἐλθῶν, ἀναπαύσει σε.

Ἐξ ἄλλων εἰς τὸ, Ἐξάν παρ' ἄντυγα πῶλους ἐρεθίζων· καὶ κατὰ τοῦτο παραπέφ-
ρασαι ἀντικρῦ. 379. [Ἴδε χρυσόδετον] ἐνταῦθα ὁ Χορὸς ὀρῶν] πρῶτον τὸν Ῥῆσον
ἐρχόμενον, θαυμάζει αὐτὸν μέγαν ὄντα καὶ μεγαλωσί τῷ χρυσῷ κεκοσμημένον.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

ΡΗΣΟΣ, ΕΚΤΩΡ, ΧΟΡΟΣ.

- ΡΗ. Χαιρ', ἐσθλὸς ἐσθλοῦ παῖ, τύραννε τῆσδε γῆς, 385
 Ἐκτορ' παλαιᾷ σ' ἡμέρα προσεννέπω.
 Χαίρω δέ σ' εὐτυχοῦντα καὶ προσήμενον
 Πύργοισιν ἐχθρῶν· συγκατασκάψων δ' ἐγὼ
 Τείχη πάρειμι, καὶ νεῶν πρήσων σκάφη.
- ΕΚ. Παῖ τῆς μελωδῆος μητέρος, Μουσῶν μιᾶς, 390
 Θρηκός τε ποταμοῦ Στρυμόνος, φιλῶ λέγειν
 Τάληθές ἀεὶ, κοῦ διπλοῦς πέφυκ' ἀνὴρ.
 Παλαι, πάλαι χρῆν τῆδε συγκάμνειν χθονὶ
 Ελθόντα, καὶ μὴ τυῦπί σ' Ἀργείων ὑπο
 Τροίαν ἐᾶσαι πολεμίων πεσεῖν δορί. 395
 Οὐ γάρ τι λέξεις, ὡς ἄκλητος ὢν, φίλοις
 Οὐκ ἤλθες, οὐδ' ἤμυνας, οὐδ' ἐπεσφάφης.
 Τίς γάρ σε κήρυξ, ἢ γερουσία Φρυγῶν
 Ἐλθούσ', ἀμύνειν οὐκ ἐπέσκηψεν πόλει;
 Πῶν δὲ δώρων κόσμον οὐκ ἐπέμψαμεν; 400
 Σὺ δ' ἐγγενῆς ὢν, βαρβαρός τε βαρβάρους
 Ἕλλησιν ἡμᾶς προὔπιες τὸ σὺν μέρος,
 Καίτοι σε μικρᾶς ἐκ τυρανίδος μέγαν
 Θρηκῶν ἀνακτα τῆδ' ἔθηκ' ἐγὼ χερὶ,

403. Προὔπιες] ἐνταῦθα, προὔδικας τοῖς Ἕλλησι, χάριν αὐτοῖς φέρων τῆν ἀδιαφορίαν· οὕτω καὶ Δημοσθένης (Ὀλυμπ. Γ.) προπέποται τῆς παραυτίκα ἡ-

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

ΡΗΣΟΣ, ΕΚΤΩΡ, ΧΟΡΟΣ.

ΡΗ. Ἐκτορ, ἀγαθὸς ἀγαθοῦ πατρὸς παῖ, ὁ τῆσδε τῆς γῆς ἀνάσσων, χαίρει· χρόνιος μὲν σοι τὸ πρόσφεγμα προσφέγγομαι τοῦτο· χαίρω δὲ, εὐτυχοῦνθ' ὄρων σε καὶ πρὸς τοῖς τῶν πολεμίων προσεδρεύοντα τείχεσιν· ἃ συγκατασκάψων παραγέγονα καὶ αὐτὸς, καὶ τὰς ναῦς συγκαταπρήσων.

ΕΚ. Ὁ Στρυμόνος, καὶ Μούσης παῖ, ἴσθι με φιλοῦντα μὲν λέγειν τάλιθές, μισοῦντα δὲ ἄνδρα διπλοῦν παρεχόμενον ἦθος· πάλαι γάρ ποτ' ἐχρῆν σε ἐλθόντα συναντιλαβέσθαι ἡμῖν τῶν ἀγώνων καὶ τῶν κινδύνων· καὶ μὴ ἐᾶσαι Τροίαν τοῖς πολεμίοις λείαν γενέσθαι· οὐ γὰρ ἂν εἶποις, ὡς ἄκλητος ὢν, οὐκ ἠζήωσα βοηθεῖν, μήθ' ὄλωσ ἐπισραφῆναι, πολλῶν μὲν κηρύκων, πολλῶν δὲ καὶ τῆς Γερουσίας τῶν Τρώων πρεσβευσάντων, καὶ δεηθέντων σου ἀμύνειν τῇ πόλει· ἐγὼ δὲ καταλέγειν τὰ δῶρα, ἃ μεγαλοπρεπῆ καὶ ἄξιά σοι ἐπέμψαμεν· σὺ δ' οὖν ὁμογενὴς ὢν, καὶ βάρβαρος, βαρβάρους ἡμᾶς τὸ σαυτοῦ μέρος προὔδωκας τοῖς Ἀργείοις, καί περ ἐκ τοῦ ἐμοῦ τρυτουῖ βραχίονος ἐκ μικροῦ μέγας Θρακῶν γενόμενος τύρηννος· ἢ οὐ μέμνησαι, ὅπως ὡς μάλα ῥαγ-

θανῆς καὶ χάριτος τὰ τῆς πόλεως πράγματα· καὶ, οἱ τὴν ἐλευθερίαν προπε-

Ὅτ' ἀμφὶ Πάγγαιόν τε Παιόνων τε γῆν 405
 Θρηκῶν ἀρίστοις ἐμπεσῶν κατὰ στόμα,
 Ἐρρήξα πέλτην, σοὶ δὲ δουλώσας λεῶν
 Παρέσχον· ὧν σὺ λακτίσας πολλὴν χάριν,
 Φίλων νοσοῦντων, ὕστερος βοήδρομεζ.
 Οἱ δ' οὐδὲν ἡμῖν ἐγγενεῖς πεφυκότες, 410
 Πάλαι παρόντες, οἱ μὲν ἐν χωστοῖς τάφοις
 Κεῖνται πεσόντες, πίστις εὐσμικρὰ πόλει,
 Οἱ δ' ἐνθ' ὄπλοισι καὶ παρ' ἵππειοῖς ὄχοις
 Ψυχρὰν ἄησιν δίψιον τε πῦρ θεοῦ
 Μένουσι καρτεροῦντες, οὐκ ἐν δεμνίοις 415
 Πυκνὴν ἄμυστιν, ὡς σὺ, δεξιούμενοι.
 Ταῦθ', ὡς ἂν εἰδῆς Ἔκτορ' ὄντ' ἐλεύθερον,
 Καὶ μέμφομαί σοι, καὶ λέγω κατ' ὄμμα σόν.
PH. Τοιοῦτός εἰμι καὶ αὐτός, εὐθεῖαν λόγων
 Τέμνων κέλευθον, κοῦ διπλοῦς πέφυκ' ἀνὴρ. 420
 Ἐγὼ δὲ μείζον, ἢ σὺ, τῆσδ' ἀπῶν χθονός,
 Λύπη πρὸς ἤπαρ δυσφορῶν ἐτειρόμην·
 Ἄλλ' ἀγχιτέρμων γαῖά μοι, Σκύθης λεῶς,
 Μέλλοντι νόστον τὸν πρὸς Ἴλιον περᾶν
 Εὐνήψε πόλεμον· Εὐξένου δ' ἀφικόμην 425
 Πόντου πρὸς ἀκτὰς, Θρηκα παρθμεύσας στρατόν.
 Ἐνθ' αἰματηρὸς πέλανος ἐς γαῖαν Σκύθης

ποκότες Φιλίπποι. 414. Ἄησιν] ψυχρὰν πνοὴν τοῦ ἀνέμου, καὶ τὸ ξηρὸν καὶ
 δίψαν ἐμποιοῦν καῦμα τοῦ ἡλίου. 416. Πυκνὴν ἄμυστιν] ὡς πυκνὸν περιφέ-
 ρει] τὸ ἔκπωμα ἐν τῷ πίνειν τοῦτο δηλοῖ· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἀμυσιζειν, ἄ-

θαῖος ἐμβαλὼν κατὰ μέτωπον τῶν Θρακῶν τοῖς ἀρίστοις ἐν τοῖς Πάριοις κατὰ τὸ Πάγγαιον, διέρρηξα αὐτοῖς κατὰ κράτος τὴν φάλαγγα, κρατήσας δὲ, παρέσχον σοὶ αὐτῶν ἄρχειν; σὺ δ' οὖν τὴν τούτων χάριν ἀποσεισάμενός, φίλοις κακῶς πάσχουσιν ὑπὸ πολεμίων ὀψὲ καὶ μόλις νῦν ἀμύνειν ἠξίωσας· καί τοι τῶν μηδὲν ἡμῖν προσηκόντων γένει οἱ μὲν πάλαι συμπονοῦντες, καὶ ἄνδρες γενόμενοι ἀγαθοὶ, κείνται ἐν τοῖς τάφοις, πρὶς ἰσχυρὰν παράσχόντες τῇ πόλει· οἱ δὲ, ὧδέ πη παρ' ἀσπίδα καὶ τὰ ὄχηματα γρηγοροῦντες διατελοῦσιν, οὐκ ἐν στρωμαῖς παχείαις ἐκπώματ' ἀλλήλοις προπίνοντες, ὥσπερ σὺ, ἀλλὰ τὴν ἀπὸ τῆς ὥρας ἐπήρειαν, οἷον ψύχος καὶ θάλλπος γενναίως ἐγκαρτεροῦντες. Ταῦτ' οὖν μεμφόμενος, κατὰ πρόσωπον λέγω, ἔν' εἰδῆς Ἔκτορα ἐλεύθερον ὄντα.

ΡΗ. Τοιοῦτος δοκῶμι καὶ αὐτὸς πεφυκέναι, τὴν μὲν εὐθεῖαν τοῦ λόγου ἀεὶ τέμνων αὐλακὰ μισῶν δὲ, εἴτινα αἰσθησίμην διπλοῦν πεφυκότεν· ἐγὼ δ' οὖν τοῦ παρόντος ἀπεσχρονισμένος ἀγῶνός, μείζονι λύπη ἐδακνόμην τὴν ψυχὴν, ἢ σὺ, ὡς ἐγὼ σαφῶς τοῦτο σύνοιδα· ἀλλ' ἅμα μέλλοντί μοι ἤξειν ἐπικουρήσων Τροίᾳ, πόλεμος Σκυθικὸς ἐξ ὁμόρων ὀπισθεν ζυνερρώγει· ἐφ' οὓς ἀντεπαγαγὼν τὸν στρατὸν, ὡς εἰκὸς, παρὰ τὸν Εὐξείνου πόντον, συνῆψα μάχην

μυσι, ἢ χανδὸν πίνειν· ἔστι δὲ καὶ εἶδος ἐκπώματος παρὰ Θρακίαν· Θρακία δὲ ἢ πρόποσις αὕτη. 427. Αἵματηρὸς πέλαγος, ἀφρὸς αἵματος, λύθρος.

Πίντλειτο λόγχη, Θρήξ τε συμμιγῆς φόνος.
 Τοιάδε τοί μ' ἀπειργε συμφορὰ πέδον
 Τροίας ἰκέσθαι σύμμαχόν τέ σοι μολεῖν. 430
 Ἐπεὶ δ' ἔπερσα, τῶνδ' ὀμηρεύσας τέκνα,
 Τάξας ἔτειον δασμὸν ἐς δόμους φέρειν,
 Ἦκω περάσας ναυσὶ πόντιον στόμα,
 Τὰ δ' ἄλλα πεζὸς γῆς περῶν ὀρίσματα·
 Οὐδ', ὡς σὺ κομπεῖς τὰς ἐμὰς ἀμύστιδας, 435
 Οὔτ' ἐν ζαχρύσοις δώμασιν κοιμώμενος,
 Ἄλλ' οἶα πόντον Θρήκιον φυσήματα
 Κρυσταλλόπηκτα! Παϊονάς τ' ἐπέζαρει,
 Ἐν τοῖσδ' ἄϋπνος οἶδα τλὰς πορπάμασιν.
 Ἄλλ' ὕστερον μὲν ἦλθον, ἐν καιρῷ δ' ὅμως· 440
 Σὺ μὲν γὰρ ἤδη δέκατον ἀγχιμάζεις ἔτος,
 Κούδεν περαίνεις, ἡμέραν δ' ἐξ ἡμέρας
 ῥίπτεις κυβεύων τὸν πρὸς Ἀργεῖους Ἄρην·
 Ἐμοὶ δὲ φῶς ἐν ἡλίου καταρκέσει,
 Πέρσαντι πύργους ναυστῆθμεις ἐπεισπεσεῖν, 445
 Κτεῖναί τ' Ἀχαιοὺς· θατέρω δ' ἀπ' Ἰλίου
 Πρὸς οἶκον εἶμι, συντεμῶν τοὺς σοὺς πόνους.
 Ὑμῶν δὲ μὴ τις ἀσπίδ' αἰρέτω χερί.
 Ἐγὼ γὰρ ἔξω τοὺς μέγ' ἀύχουντας δορὶ
 Πέρσαι Ἀχαιοὺς, καίπερ ὕστερον μολῶν· 450

ΧΟ. Ἰὼ, ἰὼ! φίλα θροεῖς,
 Φίλος Διόθεν εἶ· μόνον

435. Τὰς ἐμὰς ἀμύστιδας] προφέρων· ἢ δεξιούμενος, ὡς ἀνωτέρω.
 σίχ. 420. 439. Ἄϋπνος εὐτως ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀντὶ τοῦ ἀόπλοις.

πρὸς ἐκείνους ἐνταῦθα ἔνθα φόνος πολλὸς συμμιγῆς ἐκατέρωθεν γεγωνῶς, τὴν τῆς γῆς κατέκλυσεν ἐπιφάνειαν· τοῦτ' οὖν ἦν μοι τὸ κωλύον παραγενέσθαι σοι βοηθόν· ὧς δὲ τάχιστα τοὺς πλείστους ἐκείνων κατασφάζας, ἐκράτησα, ὁμήρους τοὺς παῖδας αὐτῶν λαβῶν, καὶ ἐπέτειν δασμὸν τάξας φέρειν, ἦκω, τὸν μὲν Ἑλλήσποτον ναυσὶ διαβάς, τὸ δὲ λοιπὸν ἐς δεῦρο πεζῇ διανύσας, οὐχ ὡς αὐτὸς λαρυγγίζεις, ἐκπώματα δεξιούμενος, οὔτ' ἐν ζαπλοῦτοις κοιμώμενος στρώμασιν, ἀλλὰ τοῖς τῆς Θράκης καὶ Παιωνίας ψυχροτάτοις ἐκτεθειμένος ἀνέμοις, σὺν τοῖσδε τοῖς ἐνδύμασιν ἄϋπνος πρὸς ταῦτα διακαρτερῶν· ἀλλ' ὑστερήσ' ἀφικέσθαι, οἷδ' αὖ μὲν ἀγῶ· ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις μὴ ἐν καιρῷ με παραγενέσθαι· δέκατον γὰρ τοῦτ' ἔτος ἦ ἢ οὐδὲν αὐτὸς περαίνεις μαγόμενος· ἀλλ' ἡμέραν παρ' ἡμέραν δοκεῖς, ἄλλοτ' ἄλλως, ὥσπερ ἐν κύβοις, ταλαντεύων τὴν τοῦ πολέμου τύχην πρὸς τοὺς πολεμίους· ἐμοὶ δὲ μία μόνη ἀρκέσει ἡμέρα τῶν τε τειχῶν κρατῆσαι ἐπιπεσόντα, κακείνους διαφθεῖραι αὐτῷ ναυσάθμῳ· τὴν δ' ἐπιούσαν εἶμι οἴκαδ' εἰς τὴν Θράκην, πολλῶν καὶ χρονίων σε ἀπαλλάξας πραγμάτων· μηκέτι γὰρ ὑμῶν μηδεὶς παραγενέσθω τῇ μάχῃ, μηδ' ἀράσῃω δόρυ, ἐμοὶ μόνῳ τόγε νῦν εἶναι καταλιπὼν τὸν ἀγῶνα· καὶ ὄψεσθ' ὅπως ἐγὼ ὁ ὑστερήσας τοὺς μέγα φρονούντας ἐκείνους ἐπὶ δορὶ, ἐξαιρήσω κρατήσας.

ΧΟ. Ἰὼ, ἰὼ, ὡς φίλα ταῦτα τυγχάνεις λέγων, φίλος ἡμῖν ἐκ Διὸς παραγεγεννημένος. Ζεὺς δ' ὅμως ὁ τῶν θεῶν

- Φθόνον ἄμαχον ὕπατος Ζεὺς
 Ἐθέλοι ἀμφὶ σοῖς λόγοισιν εἶργειν!
 Τὸ δὲ νάϊον Ἀργόθεν δόρυ 455
 Οὔτε πρὶν, οὔτε νῦν τιν' ἀν-
 Δρῶν ἐπόρευσε σέθεν κρείσσω·
 Πῶς μοι Ἀχιλλεὺς τὸ σὸν ἔγχος ἂν δύναιτο,
 Πῶς δ' Αἴας ὑπομεῖναι;
 Εἰ γὰρ ἐγὼ τόδ' ἤμαρ ἐσίδοιμ', ἀναξ, 460
 Ὅπως πολυφόνου
 Χειρὸς ἀποινάσαιο λόγγα!
- ΡΗ. Τοιαῦτα μὲν σοι τῆς μακρᾶς ἀπουσίας
 Πρᾶξαι παρέξω. σὺν δ' Ἀδραστεία λέγω,
 Ἐπειδὴν ἐχθρῶν τήνδ' ἐλευθέραν πόλιν 465
 Θῶμεν, θεοῖσι τ' ἀκροθίνι ἐξέλης,
 Ἐν σοὶ στρατεύειν γῆν ἐπ' Ἀργείων θέλω,
 Καὶ πᾶσιν ἐλθῶν Ἑλλάδ' ἐκπέρσαι δορί,
 ὣς ἂν μάθωσιν ἐν μέρει πάσχειν κακῶς.
- ΕΚ. Εἰ τοῦ παρόντος τοῦδ' ἀπαλαχθεῖς κακοῦ,
 Πόλιν νεμοίμην, ὡς τὸ πρὶν ποτ', ἀσφαλῆ,
 Ἡ κάρτα πολλὴν θεοῖς ἂν εἰδέην χάριν.
 Τὰ δ' ἀμφὶ τ' Ἄργος καὶ νομὸν τὸν Ἑλλάδος
 Οὐχ' ὧδε πορθεῖν ῥάδι, ὡς λέγεις, δορί.
- ΡΗ. Οὐ τοῦσδ' ἀριστείας φασὶν Ἑλλήνων μολεῖν; 475
- ΕΚ. Καὶ μεμφόμεσθ' ἄλλ' ἄδην ἐλαύνομεν.
- ΡΗ. Οὐκοῦν κτανόντες τοῦσδε, πᾶντ' εἰργάσμεθα.
- ΕΚ. Μὴ νῦν τὰ πόρρω, τὰγγύθεν μεθεῖς, σκόπει·
- ΡΗ. Ἀρκεῖν ἔοικέ σοι παθεῖν, δρᾶσαι δὲ μή;
- ΕΚ. Πολλῆς γὰρ ἄρχω, κἀνθάδ' ὦν τυραννίδος. 480

ὑπατος ἀπερύκοι τὸν, ἐφ' οἷς ἐκαυχῆσω, ἀκαταμάχητον φθόνον· ὁ δὲ ναυτικὸς τῶν Ἑλλήνων στρατὸς οὔτε νῦν, οὔτε πάλαι ἄνδρα κρείττω σου πώποτ' ἤνεγκε δεῦρο· πῶς γὰρ ἂν ἢ Ἀχιλλεύς, ἢ Αἴας, ἢ ὅστισοῦν τὸ σὸν ὑποσταίη δόρυ; γένοιτά μοι, ὦ βασιλεῦ, ἰδεῖν τήμερον τῆς σῆς πολυφόνου χειρὸς τοὺς καρποὺς ἐν τῷ αἵματι τῶν ἐχθρῶν.

ΡΗ. Ταῦτα μέν σοι ᾧδε τῆς ἐμαυτοῦ μακρᾶς ἀπουσίας ἀποτίσω ἀντίποινα· Νεμέσεως δέ μοι μὴ βάλοι βέλος, ἐπειδὴν τάχιστα ἀπωσώμεθα τῆς χώρας ταύτης τὸν κίνδυνον, καὶ τοῖς θεοῖς ἐξέλης τὰ ἀκροθίνια, ἔτοιμός εἰμι συσρατεῦειν σοι ἐπὶ τὴν ἐκείνων, καὶ πᾶσαν ἐπιδραμεῖν τὴν Ἑλλάδα, διαφθεῖρων πολέμῳ, ὡς μάθωσιν, ὦν ὑμᾶς κακῶς ἔδρασαν, δίκας δοῦναι.

ΕΚ. Ἔμοιγ' δ' εἶη, τοῦ παρόντος ἀπαλλαγέντι δεινοῦ, ἀσφαλῶς, ὡς τὸ πρὶν, τὴν πόλιν καρποῦσθαι, καὶ πολλὴν οὔτω τοῖς θεοῖς χάριν σχοίην· τὸ δὲ Ἄργος καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα πολέμῳ διαφθεῖραι ἔργον ἐστίν, κούχ ᾧδε ῥάδιον, ὡς ὑπέιληφας.

ΡΗ. Οὐ τοὺς ἀρίστους αὐτῶν τούσδε φασὶν εἶναι;

ΕΚ. Οὕτως ἔχει· ἀλλὰ καὶ οὔτω διὰ χρόνου ἐκείνους ἐλαύνομεν.

ΡΗ. Τούτους οὖν διαφθεῖραντες ᾧδε, τὸ πᾶν ἐξειργάσμεθα.

ΕΚ. Ἀφείς τὰ πόρρω, τὰ παρὰ πόδας σκόπει.

ΡΗ. Ἀγαπήσεις οὖν σύγε μηδὲν ἀντιδράσαι παθῶν;

ΕΚ. Πολλῆς ἄρχων χώρας, οὐκ ἐπιθυμῶ ἐπικτήσασθαι καὶ

462. Ἀπεινάσιο] τὸ κέρδος τῆς χειρὸς λάβει· ἔπως ὄναιο τῆς σῆς χειρὸς, ἐν ἄλλοις δὲ, Ἀπονάσιο, κεῖται. 481. Ἄλλ' ἄδην] ἐν ἄλλοις, ἀλλ᾽

- Ἄλλ' εἴτε λαιὸν, εἴτε δεξιὸν κέρας,
 Εἴτ' ἐν μέσοισι συμμάχοις, πάρεστί σοι
 Πέλτην ἐρεῖσαι, καὶ καταστήσαι στρατόν.
- ΡΗ. Μόνος μάχεσθαι πολεμίοις, Ἔκτορ, θέλω.
 Εἰ δ' αἰσχρὸν ἠγῆ μὴ συνεμπρῆσαι νεῶν 485
 Πρύμνας, πονήσας τὸν πάρος πολὺν χρόνον,
 Τάξον μ' Ἀχιλλέως καὶ στρατοῦ κατὰ στόμα.
- ΕΚ. Οὐκ ἔστ' ἐκείνῳ θοῦρον ἐντάξαι δόρυ.
- ΡΗ. Καὶ μὴν λόγος γ' ἦν, ὡς ἔπλευσ' ἐπ' Ἴλιον.
- ΕΚ. Ἐπλευσε καὶ πάρεστιν, ἀλλὰ μνηνίων 490
 Στρατηλάταισιν, οὐ συναίρεται δόρυ.
- ΡΗ. Τίς δὴ μετ' αὐτὸν ἄλλος εὐδοξεῖ στρατοῦ;
- ΕΚ. Αἴας ἐμοὶ μὲν οὐδὲν ἠττάσθαι δοκεῖ,
 Χῶ Τυδέως παῖς· ἔστι δ' αἰμυλωτάτον
 Κρότημ' Ὀδυσσεύς, λημά τ' ἀρκούντως θαρσύς, 495
 Καὶ πλεῖστα χώραν τήνδ' ἀνήρ καθυδρίσας.
 Ὃς εἰς Ἀθήνας σικὸν ἔννουχος μολὼν,
 Κλέψας ἄγαλμα ναῦς ἐπ' Ἀργείων φέρει.
 Ἡδὴ δ' ἀγύρτης, πτωχικὴν ἔχων στολὴν,
 Εἰσῆλθε πύργους· πολλὰ δ' Ἀργείοις κακὰ 500
 Ἠρᾶτο, πεμφθεὶς Ἰλίου κατὰ σκοπος,

δὴν, κεῖται ὁ δὲ νεὺς, εἶμαι, ἔχει οὕτως· οὐκ ἀρνούμεθα τοὺς ἀρί-
 στους ἔλθειν ᾧδε, ἀλλὰ τοιοῦτους ὄντας μόλις ὀψὲ νῦν δεκτέω ἐτι ἐξελαύ-
 νομεν αὐτοὺς τῆς χώρας· πῶς οὖν ἐπὶ τὴν ἐκείνων ἔλθοιμεν ἄν; ἄλλως· οὐ
 μεμφόμεθα ἐκείνους ὡς ἀρίστους ὄντας, ἀλλὰ νῦν ἐξελαύνομεν αὐτοὺς κατὰ
 κράτος· πρὸς τοῦτο δὲ συννεύει καὶ τὰ ἐπόμενα. 490 Μνηνίων] Ἀγαμέμνονι·
 ὃ ὑπόθεσιν ποιεῖται τῆς Ὀμητρῆς Ἰλιάδος. 504. Ἀγύρτης Ὀμηρος περὶ τούτου. Ὄδ.
 Δ. στίχ. 244. οὕτω.

έτέραν· σὺ δ' αἰροῦ', οἷαν βούλει τάξιν, εἴτε τὸ δεξιόν, εἴτε τὸ εὐώνυμον, εἴτε ἐν μέσοις τοῖς συμμάχοις ταχθῆναι πρὸς τὴν μάχην.

ΡΗ. Ἐγώ γε μὲν βουλοίμην ἂν μόνος ἀντιπαραταχθῆναι τοῖς πολεμίοις· εἰ δ' οὐ καλόν σοι δοκεῖ μὴ συνεμπρῆσαι τὸν ναύσταθμον τῶν Ἑλλήνων, πολλὰ τὸν πρὶν πονήσαντα χρόνον· τάξον με κατὰ μέτωπον τοῦ Πηλεΐδου.

ΕΖ. Πρὸς Ἀχιλλεῖα ἡμῖν οὐκ ἔσται μάχη.

ΡΗ. Καὶ μὴν φασὶ κάκεινον ἐνταῦθα εἶναι.

ΕΚ. Ἀλλὰ νῦν μηνίων Ἀτρείδη, ἀτρέμας ἔχει.

ΕΗ. Τίς οὖν μετ' αὐτὸν ἄριστος τῶν Ἑλλήνων;

ΕΚ. Ἐμοίγε μὲν οὐδ' Αἴας ἥττων ἐκείνου δοκεῖ εἶναι· οὐδ' ὁ Τυδέως παῖς· ἔστι δὲ καὶ ἕτερος παρ' αὐτοῖς ἀνὴρ αἰμύλος, πανοῦργός τε, καὶ θρασὺς ἐν τοῖς μάλιστα, πολλὰ κακὰ τήνδε τὴν χώραν ποιήσας, ὃν Ὀδυσσεῖα προσαγορεύουσιν· ὃς νύκτωρ ἐς τὸν τῆς Ἀθηνᾶς ναὸν καταδύς, καὶ τὸ ἄγαλμα ὑφελόμενος, ἦκε φέρων αὐτὸ ἐς τὰς ναῦς· σχῆμα γὰρ ἀγύρτου περικείμενος ἔξωθεν, φαῦλά τε ἀμπεχόμενος, εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν λαθῶν· κατάσκοπος δὲ παρὰ τῶν Ἑλλήνων πεμφθεὶς, πολλὰ ἐπλάττετο καταρᾶσθαι ἐκείνοις· τελευτῶν δ' ἀνελὼν

» Αὐτὸν μὲν πληγῆσιν ἀεικέλεσι δαμάσας,

» Σπεῖρα κάκ' ἀμφ' ὤμοισι βαλὼν, αἰκῆϊ ἐσικῶς,

» Ἄνδρῶν δυσμενέων κατέδυ πόλιν

Καὶ αὐτὸς δ' Εὐριπίδης ἐν Ἐκάρῃ. στίχ. 239.

» Οἴσθ' ἴνικ' ἦλθεσ Ἰλίου κατάσκοπος,

» Δυσχλαινία τ' ἀμορφος;

Κτανῶν δὲ φρουροὺς καὶ παραστάτας πυλῶν,
Ἐξῆλθεν αἰεὶ δ' ἐν λόγοις εὐρίσκειται,
Θυμβραῖον ἀμφὶ βωμὸν ἄστεος πέλας
Θύσσων· κακῶ δὲ μερμέρω παλαίωμεν.

505

ΡΗ. Οὐδεὶς ἐνὴρ εὐψυχὸς ἀξιοῖ λάθρα

Κτεῖναι τὸν ἐχθρὸν, ἀλλ' ἰὼν κατὰ στόμα.
Τοῦτον δ', ὃν ἴζειν φῆς σὺ κλοπικὰς ἔδρας
Καὶ μηχανᾶσθαι, ζῶντα συλλαβῶν ἐγὼ,
Πυλῶν ἐπ' ἐξόδοισιν ἀμπεύρας ῥάχιν,
Στήσω πετεινοῖς γυψὶ θοινατήριον.

510

Ληστὴν γὰρ ὄντα καὶ θεῶν ἀνάκτορα
Συλῶντα, δεῖ νιν τῶδε κατθανεῖν μόρω.

ΕΚ. Νῦν μὲν καταυλίσθητε· καὶ γὰρ εὐφρόνη.

Δείξω δ' ἐγὼ σοι χῶρον, ἔνθα χρῆ στρατὸν
Τὸν σὸν νυχεῦσαι τοῦ τετραγμένου δίχα.

515

Ἐύνθημα δ' ἡμῖν Φοῖβος, ἦν τι καὶ δέη,
Μέμνησ' ἐκούσας, Θρηκί τ' ἄγγελιον στρατῶ.

Ἦμας δὲ βάντας χρῆ προταινὶ τάξεων
Φρουρεῖν ἐγερτὶ, καὶ νεῶν κατάσκοπον

520

Δέχθαι Δόλωνα· καὶ γὰρ, εἴπερ ἐστὶ σῶς,
Ἦδὴ πελάζει στρατοπέδοισι Τρωϊκοῖς.

ΧΘ. Τίνος ἄ φυλακᾶ; τίς ἀμείβει

(Στρ.)

Τὰν ἐμάν; πρῶτα

Δύεται σημεῖα καὶ ἐπτάποροι

525

519. Προταινί] προσφάτως, πρὸ μικροῦ· ἢ ἀντὶ τῆς πρὸ, ἢ πρόσθεν· ἔστι δὲ τοῦτο τῶν σπανιωτάτων. 525. Σημεῖα] δῆλον ὅτι ἀστερισμοὺς τινὰς φησι σημεῖα. Περί δὲ τῆς Πλειάδος ἴδε Ἰφιγ. Αὐλ. στίχ. 7. Ἄετὸν δὲ, τὸν θρέψαντα.

τοὺς φρουροὺς τῶν πυλῶν, ὑπεξέφυγεν· αἰεὶ δ' ἐν ἐνέδραις ἐστὶ περὶ τὸν Θυμβραῖον βωμὸν πλησίον τῆς πόλεως· χυλεπῶ δὲ τούτῳ κακῶ αἰεὶ προσπαλαίομεν.

ΡΗ. Οὐδείς, ἀνὴρ ἀγαθὸς ὢν, ἀξιοῖ ποτε λάβρα τὸν ἀντίπαλον ἀνελεῖν ἀλλ' ἐκ τοῦ φανεροῦ ἀράμενος δόρυ. ἀλλ' ἔγ' ἀτρέμας· τοῦτον γὰρ ἐγὼ, ὃν φησὶ μηχανορῥάφον εἶναι κακῶν, συλλαβῶν, στήσω ζῶντα πρὸ τῶν πυλῶν ἀνασκολοπίσας, βορᾶν ἐσύμενον τοῖς γυψί. ληστῆς γὰρ ὢν, καὶ τὰ τῶν θεῶν συλῶν ἀνάκτορα, τοιοῦτῳ θανάτῳ προσήκοντι χρήσεται.

ΕΚ. Νῦν οὖν ἀναπαύου στρατοπεδεύσας· νῦξ γὰρ ἐστὶ· ἐγὼ δὲ δεῖξω σοι χωρὸν, οὗ δεῖ χωρὶς τὸν σὸν διανυκτερεῦσαι στρατόν· ζύνθημα δ' ἡμῖν ἐστὶ φοῖβος, καὶ μέμνησο τοῦτ' ἀκούσας, καὶ τῷ σάουτοῦ στρατῷ κοίνωσον, εἴτι δέοι, χρῆσασθαι τούτῳ· ὕμεις δ' αὖ πρὸ τῶν τάξεων ἰόντες, φυλάττετε ἀτενῶς, καὶ Δόλωνα, ἀπὸ τῶν νεῶν ἐπα-
νήκοντα, προσλαμβάνετε. καὶ γὰρ, εἰ διέφυγεν, ἐγγύς που ἤδη ἐστί.

ΧΘ. Τίς φυλακὴ ἐστὶ νῦν; τίς ἐσθ', ὃς ἐμοῦ διάδοχος ἔσται; οἱ πρῶτοι ἀπτερισμοὶ ἤδη δύνονται· καὶ αἱ πλειάδες

τὸν Δία, ὅποτε Κρόνος ἐξήτει φαγεῖν αὐτόν· ὁ αὐτόν· κατεστήριξεν ἔπειτα εἰς τὴν σφραῖραν τοῦ οὐρανοῦ· περὶ οὗ φέρεται ἐκεῖνα,

- » Νέκταρ ἐκ πέτρης μέγας αἰετὸς αἶψιν ἀφύσσων,
- » Γαμψήλη φορέεσκε πετῶν Διὸ μῆτιέντι·
- » Τὸν καὶ νικήσας πατέρα Κρόνον Εὐρύσπη Ζεὺς,
- » Ἀθάνατον ποίησεν, καὶ οὐρανοῦ ἐγκατένευσεν.

(ΤΟΜ. Δ΄.)

Πλειάδες αἰθέριαι·

Μέσα δ' αἰετὸς οὐρανοῦ ποτάται.

Ἐγρεσθε, τί μέλλετε; κοιτῶν

Ἐγρεσθ' εἰς φυλακάν.

Οὐ λεύσσετε μηνάδος αἴγλαν;

530

Λῶς δὴ πέλας, ἄως

Γίνεται, καί τις προδρόμων

Ἵδε γ' ἔστιν ἀστήρ.

ΗΜ. Τίς ἐκηρύχθη πρώτην φυλακὴν;

ΗΜ. Μυγδόνος υἱὸν φασι Κέροιβον.

535

ΗΜ. Τίς γὰρ ἐπ' αὐτῶ;

ΗΜ. Κίλικας Παιῶν στρατὸς ἤγειρεν.

ΗΜ. Μυσοὶ δ' ἡμᾶς.

ΗΜ. Οὐκοῦν Λυκίους πέμπτην φυλακὴν

Βάντας ἐγείρειν

540

Καιρὸς κλήρου κατὰ μοῖραν.

ΗΜ. Καὶ μὴν αἴω Σιμόεντος

(Αντ.)

Ἡμένα κοίτας

Φονίας ὕμνεϊ πολυχροδοτάτῃ

Γήρουϊ παιδολέτωρ

545

Μελοποιὸς ἀηδονίς μερίμναν·

Ἰδὴ δὲ νέμουσι κατ' Ἴδαν

532. Καὶ τίς πρὸ δόμων; ἴδε γὰρ ἔστιν ἀστὴρ] τίς ὁ ἀστὴρ οὗτος ὁ πρὸ τῶν δόμων, οὗτ' ἐκ τῶν ἠγουμένων, οὗτ' ἐξ ἐπομένων δύναται σαφηνισθῆναι. Διορθοῖ δέ τις οὕτω πως· Καί τις προδρόμων ἴδε γέ ἐστιν ἀστὴρ· ἀλλὰ κατὰ τοῦτο οὐχ ἦτον σκοτεινόν· ἐννοεῖ δ' οὖν τὸ προηγουμένον τῆς Ἡοῦς ἄστρον τὸν ἑωσφόρον. 537. Ἠγειρεν] ἐκ τοῦ ὕπνου, καὶ κατέστησεν ἐν τῇ φυλακῇ ἀνθ' ἑαυτοῦ· ἦσαν δὲ φύλακες πέντε, τάξιν ἔχοντες· ἐκ τοῦ κλήρου τοιάνδε· πρῶ-

ἀνίσχουσιν· ὁ δ' ἀετός ἐστιν ἐν μεσουρανήματι· ἐγείρεσθε τῶν εὐνῶν· τί μέλλετε; ἐγείρεσθε πρὸς τὴν φυλακὴν ἢ οὐχ ὄατε τὸ φῶς τῆς σελήνης; ἡ ἡὼς ἤδη ἀρχεται ὑπογελαῖν, ἤδη μειδιᾷ· ἡς ὁ πρόδρομος ἀστὴρ πάρεσιν ᾤδα.

ΗΜ. Τίς τὴν πρώτην ἐπιτέτραπται φυλακὴν;

ΗΜ. Κόρυβος, φασίν, ὁ παῖς τοῦ Μυγδόνοιο.

ΗΜ. Μετὰ δὲ τοῦτον τίς ἕτερος;

ΗΜ. Παίονες ἤγειραν τοὺς Κύλικας.

ΗΜ. Οἱ δ' αὖ Μυσοὶ ἡμᾶς.

ΗΜ. Ἰὼρα οὖν ἰόντας ἡμᾶς ἐγείρειν τοὺς Λυκίους· ἐκείνων γὰρ γίγνεται ἐκ τοῦ κλήρου ἡ πέμπτη φυλακὴ.

ΗΜ. Καὶ μὴν δοκῶμαι ἤδη ἀκούειν μολπῆς· ἡ γὰρ μελωδὸς ἀηδῶν ἢ παιδοκτόνος, καθημένη παρὰ τὸ αἵματηρὸν τοῦ Σιμόεντος βεῖθρον, λυγηρᾷ καὶ εὐστρόφῳ φωνῇ τὰ ἐχυτῆς θρηνεῖ πᾶθ'· ἡ δὲ ἐλαύνουσιν οἱ ποιμένες ἐν Ἰῶνι τὰ ἐλυτῶν ποιμένα ἐπὶ τὴν νομὴν· καὶ ἀκούω τὴν

ται μὲν Παίονες ὑπὸ Ἄρχοντι τῷ Κορύβῳ (ἢ Κοροΐβῳ). δεῦτεροι δὲ, Κίλικας· τρίται δὲ, Μυσοὶ· τέταρτοι δὲ, οἱ νῦν διαλεγόμενοι· πέμπτοι δὲ, οἱ Λύκιοι, οὓς βούλονται νῦν ἐγείραι διαδεξομένους αὐτούς. 543. Ἡμένα . . . μέριμνα] Παιδοκτόνωρ μὲν ἀηδῶν ἐνταῦθα ἐστὶν ἡ Φιλομήλη, ἡ ἢ Πρόκνη ἢ τοῦ Παχιδίονος ἢ τὸν Ἴτυν τὸν ἐχυτῆς φονεύσασα παῖδα. (ἴδε Ουκ. Β. κθ. ἐμῆ εκδ.) ἡ δὲ σύνταξις συντετάραται· πρότερον γὰρ τὸ Κοίτης φοινίας, ἐς τὸν Σιμόεντα ἀποδοτέον διὰ τὸ πολλὰς μάχας παρ' αὐτῷ γενέσθαι· ἢ εἰς τὴν ἀηδῶνα διὰ τὸν γάμον τοῦ Τυρέως; εἰ μὲν τὸ πρῶτον, συντακτέον ἂν εἴη οὕτως· Ἡ παιδοκτόνωρ ἀηδῶνις μέριμνα (ἐπιθετικῶς ἀντὶ μεριμνικῆ ὡς τὸ, ἡ Ἑλλὰς γῆ) καθημένη ἐπὶ τῆς φοινίας κοίτης (τοῦ αἵματώδους βεῖθρου) τοῦ Σιμόεντος, ὕμνεῖ (ᾄδει) πολυχόρῳ γῆρυϊ· εἰ δὲ τὸ δεύτερον, οὕτως· Ἡ παιδοκτόνωρ ἀηδῶνις ἢ μελοποιὸς καθημένη ἐπὶ τοῦ Σιμόεντος, ὕμνεῖ (θρηνεῖ) τὴν μέριμναν (ἀντὶ τοῦ μέριμνα) τῆς φοινίας κοίτης ἐχυτῆς· ὁ ἐστὶ τὸν Ἴτυν, τὸν Τυρέα, καὶ τ.λ.

- Ποίμνια, νυκτιβρόμου
 Σύριγγος ἴαν κατακούω·
 Θείλγει δ' ὄμματος ἔδραν 550
 Ἰπνος· ἀδιστος γὰρ ἔβα
 Βλεφάροις πρὸς αὐούς.
 ΗΜ. Τί ποτ' οὐ πελάθει σκοπὸς, ὄν ναῶν (Ἐπωδ.)
 Ἐκτωρ ὄτρυνε καπόπταν;
 ΗΜ. Ταρβῶ· χρόνιος γὰρ ἄπεστιν. 555
 ΗΜ. Ἄλλ' ἢ κρυπτῶν λόγον εἰσπαίσας
 Διόλωλεν; τάχ' ἂν εἴη φρεσιν.
 ΗΜ. Αὐλῶ Λυκίους πέμπτην φυλακὴν
 Βάντας ἐγείρειν
 Ἴμᾶς κλήρου κατα μοῖραν. 560

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΟΛΥΣΣΕΥΣ, ΔΙΟΜΗΔΗΣ, ΑΘΗΝΑ, ΠΑΡΙΣ, ΧΟΡΟΣ.

- ΟΔ. Διόμηδες, οὐκ ἤκουσας (ἢ κενὸς ψόφος
 Ⓞ Στάζει δι' ὠτων;) τευχέων τινὰ κτύπον;
 ΔΙ. Οὐκ' ἀλλὰ δεσμὰ πωλικῶν ἐξ ἀντύφων
 Κλάζει σιδήρου· καμὲ τοι, πρὶν ἠσθήμην
 Δεσμῶν ἀραγμὸν ἰππικῶν, ἔδου φόβος. 565
 ΟΔ. Ὅρα κατ' ἔρφνην μὴ φύλαξιν ἐντύχης.

548. Νυκτιβρόμου] πιθανῶς εἰκασέτις δεῖν γράφεσθαι, νυκτιβρόμου· ὡς βρόμου, εἴτουν ἤχον ἐν νυκτὶ ποιούσης τῆς σύριγγος, ἔπερ καὶ ἐδεξάμην.

φωνήν τῆς νυκτιβρόμου σύριγγος αὐτῶν· ὁ δὲ ὕπνος,
ἡδίστος τοῖς ἔμοῖς ἑλεφάροις ἔμπροσθὸν παρὰ τῆς ἡοῦς
δαιμονίως με θέλγει.

ΗΜ. Ὁ δὲ κατάσκοπος, ὃν ἔκτωρ ἔπεμψε, τῶν νεῶν, τίποθ'
οὔτως οὐπω φαίνεται ἐπανήκων;

ΗΜ. Χρόνιος ἀπὼν, φόβον ἔμοιγε τίκτει.

ΗΜ. Φοβερόν γάρ, εἰ ἔμπροσθὸν ἐνέδρα, ἀπόλωλε.

ΗΜ. Κελεύω τοίνυν, ἴοντας ἐγείρειν τοὺς Λυκίους τὴν πέμ-
πτην διαδέξασθαι φυλακὴν· τούτοις γὰρ ὁ κλῆρος
ὀρίζει ταύτην.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ, ΔΙΟΜΗΔΗΣ, ΑΘΗΝΑ, ΠΑΡΙΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΟΔ. Διόμηδες, οὐκ ἀκούεις ψόφον ὄπλων; ἢ κενὸς κτυπος
οὔτος τοῖς ἔμοῖς ὡσὶν ἐμβουβεῖ;

ΔΙ. Οὐκ, ἀλλὰ τὰ σιδηρᾶ δεσμὰ τῶν ἀρμάτων ἀράσσουσι.
κἀμὲ γὰρ πρὶν ἢ τᾶληθές συνιέναι οὐκ ἀκροθιγῶς κα-
θήψατό μου φόβος.

ΟΔ. Ὅρα οὖν ὡς δι' ὀμίχλης, ὅπως μὴ ἐπέσης τινὶ φυλακῇ.

553. Σκοπὸς] ὁ κατάσκοπος Δόλων. 560. Κλήρου] ὡς ἀνωτέρω μικρὸν Ἐν-
ταῦθα δὲ ἀπέρχονται οἱ φύλακες· καὶ εἰσέρχονται οἱ ἀμφ' Ὀδυσσεῶ. σημείω-
σαι δὲ, ὅτι ὁ Χορὸς παρὰ τοὺς κανόνας καταλείπει τὴν ὀρχήστραν ἔργον
τοῦτο δὲ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ παραβιβάζεται ἐν τῷ Ἀλάντι.

- ΔΙ. Φυλάξομαί τοι, κὰν σκότῳ τιθεῖς πόδα.
 ΟΔ. Ἦν δ' οὖν ἐγείρης, οἶσθα συνθημα στρατοῦ;
 ΔΙ. Φοῖβον Δόλωνος οἶδα σύμβολον κλύων.
 ΟΔ. (Ἔα.) εὐνάς ἐρήμους τάσδε πολεμίων ὄρω. 570
 ΔΙ. Καὶ μὴν Δόλων γε τάσδ' ἔφραζεν Ἴκτωρος
 Κοίτας, ἐφ' ᾧπερ ἔγχρος εἴλχυσται τόδε.
 ΟΔ. Τί δῆτ' ἂν εἴη; μῶν λόχος βέβηκέ περ;
 ΔΙ. Ἴσως ἔφ' ἡμῖν μηχανὴν στήσων τινά.
 ΟΔ. Θρασύς γὰρ Ἴκτωρ νῦν, ἐπεὶ κρατεῖ, θρασύς. 575
 ΔΙ. Τι δῆτ', Ὀδυσσεῦ, δρώμεν; οὐ γὰρ εὔρομεν
 Τόνδ' ἄνδρ' ἐν εὐναῖς, ἐλπίθων δ' ἡμάρτομεν.
 ΟΔ. Στείχωμεν ὡς τάχιστα ναυστάθμων πέλας.
 Σώζει γὰρ αὐτόν, ὅσπερ εὐτυχῆ θεῶν
 Τῆτησιν ἡμῖν δ' οὐ βιαστέον τύχην. 580
 ΔΙ. Οὐκ οὖν ἐπ' Αἰνέαν, ἢ τὸν ἔχθιστον Φρυγῶν
 Πάριν μολόντε, χρὴ κατατομεῖν ξίφει.
 ΟΔ. Πῶς οὖν ἐν ὄρφνῃ πολεμίων ἀνά στρατὸν
 Ζητῶν, δυνήσῃ τοῦτοδ' ἀκινδύνως κτανεῖν;
 ΔΙ. Λίσιχρόν γε μέντοι ναῦς ἐπ' Ἀργείων μολεῖν, 585
 Δράσαντε μῆδ' ἐν πολεμίουσ νεώτερον.
 ΟΔ. Πῶς δ' οὐ δέδρακας; οὐ κτανόντε ναυστάθμων
 Κατάσκοπον Δόλιωνα, σώζομεν τάδε
 Σκυλεύματ'; ἢ πᾶν στρατόπεδον πέρσειν δοκεῖς;
 Πείθου, πάλιν στείχωμεν. εὖ δ' εἴη τυχεῖν. 590
 ΑΘ. Ποῖ δὴ λιπόντε Τρωϊκῶν ἐκ τάξεων

569. Φαῖβον] ταῦτο ἦν τὸ σύνθημα τοῦ στρατοῦ, ὃ ἦσαν μεμαθηκότες καθ' ἰδίαν παρὰ Δόλωνος εὐ τὴν κεφαλὴν ἀπέτεμε Διομηδεῖς. 573. Λοχος] ἀντὶ τοῦ λεχασίον

- ΔΙ. Φυλάξομαί γε, διὰ σκότους αἰὲ προΐών.
- ΟΔ. Ἦν δ' ἀπαντήσης τινὶ, οἶσθα τὸ σύνθημα;
- ΔΙ. Λόλων γὰρ ἡμῖν φοῖβον τοῦτ' ἔφη εἶναι.
- ΟΔ. Καὶ μὴν ὄρω τάσδε τὰς εὐνάς ἐρήμους πολεμίων.
- ΔΙ. Δόλων δ' Ἔκτορος, ἐφ' ὃν πολλάκις τοῦμὸν ἔτεινα δόρυ,
ταύτας ἔφη εἶναι.
- ΟΔ. Τί οὖν οἰητέον τὸ πρᾶγμα; μῶν λόχον τινὰ ἡμῖν
τυρεύει;
- ΔΙ. Δυνατὸν ἀπιέναι αὐτὸν εἰς ἐνέδραν.
- ΟΔ. Θρασύς γάρ, θρασύς νῦν Ἔκτωρ ἐκ τῆς νίκης.
- ΔΙ. Τί οὖν ποιητέον; ὄρας γὰρ ὅπως μὴ εὐρόντες, ἐψεύσ-
θημεν τῆς ἐλπίδος.
- ΟΔ. Χωρῶμεν ὡς τάχος πάλιν ἐγγύς τοῦ στρατοπέδου.
θεῶν γάρ τις εὖκεν ἐθέλει σῶζειν αὐτῶ τὴν ἡσυχίαν·
ἡμᾶς δ' οὐ χρὴ λακτίζειν πρὸς τὴν τύχην.
- ΔΙ. Ἐπ' Αἰνεΐαν γοῦν αὐτὸν χωρῶμεν, ἢ τὸν ἔχθιστον Φρυ-
γῶν ἀπάντων Πάριν φονεύωμεν ἰόντες.
- ΟΔ. Πῶς ἂν γένοιτο τυχεῖν καὶ τούτου ἀκινδύνως, ἐν σκότῳ
διὰ στρατοῦ ζητοῦντας;
- ΔΙ. Ἀλλ' αἰσχρὸν ἀπράκτους ὅλως ἐς τὰς ναῦς ἐπανελθεῖν,
μηδὲν δράσαντας κακὸν τοὺς πολέμους
- ΟΔ. Πῶς ἀπράκτους; οὐκ ἀνελόντες Δόλωνα τὸν κατάσ-
κοπον, ἐσκυλεύσαμεν τὰ ὄπλα; ἢ πᾶν τὸ στρατόπεδον
ἐλπίζεις αὐτὸς πορθήσειν; παράσχου μοι σεαυτὸν εὐ-
πειθῆ, ὥστ' ἀναχωρεῖν πάλιν· εἴη δ' ἡμῖν καὶ τοῦτο
προχωρεῖν ἀκινδύνως.
- ΔΘ. Ποῖ δὴ ποθ' ὑμεῖς ἀναχωρεῖτε ἐντεῦθεν, αὐτῷ τειρόμενοι

Χωρεῖτε, λύπη καρδίαν δεδιγμένοι,
 Εἰ μὴ κτανεῖν σφῶν Ἔκτορ, ἢ Πάριον, θεός
 Διδῶσιν; ἄνδρα δ' οὐ πέπυσθε σύμμαχον
 Τροίᾳ μολόντα Ῥῆσον οὐ φαύλω τρόπῳ; 595
 Ὃς εἰ διοίσει νύκτα τήνδ' ἐς ἄυριον,
 Οὔτε σφ' Ἀχιλλέως, οὔτ' ἂν Αἴαντος δόρυ,
 Μὴ πάντα πέρσῃ νύστα' ἄργείων, σχέθου,
 Τείχη κατασκάψαντα, καὶ πυλῶν ἔσω
 Λόγγη πλατεῖαν ἐσδρομὴν ποιούμενον· 600
 Τοῦτον κατακτὰς, πάντ' ἔχεις. τὰς δ' Ἔκτορος
 Εὐνάς ἔασον καὶ κρατόμους σφαγὰς·
 Ἔσται γὰρ αὐτῷ θάνατος ἐξ ἄλλης χειρός.

- ΟΔ. Δέσποιν' Ἀθήνα, (φθέγγματος γὰρ ἠσθόμην
 Τοῦ σοῦ συνήθη γῆρυν· ἐν πόνοισι γὰρ 605
 Παροῦσ' ἀμύνεις τοῖς ἐμοῖς αἰεί ποτε.)
 Τὸν ἄνδρα δ' ἡμῖν, ποῦ κατεύνασαι, φράσον,
 Πόθεν τέτακται βαρβάρου στρατεύματος;
- ΑΘ. Ὅδ' ἐγγύς ἦσται καὶ συνήθροισται στρατῷ,
 Ἄλλ' ἐκτός αὐτὸν τάξεων κατεύνασεν 610
 Ἐκτωρ; ἕως ἂν νύξ ἀμείψηται φάος.
 Πέλας δὲ πῶλοι Θρηκίων ἐξ ἀρμάτων
 Λευκαὶ θέδενται, διαπρεπεῖς ἐν εὐφρόνῃ·
 Στίλβουσι δ', ὥστε ποταμίου κύκνου πτερόν.
 Ταύτας, κτανόντε θεσπότην, κομίζετε, 615
 Κάλλιστον οἴκοις σκῦλον· οὐ γὰρ ἐσθ' ὅπου·
 Τοιόνδ' ὄχημα γῆθων κέκευθε πολικόν.

λύπη, ἐπειδὴ ὑμῖν ὁ θεὸς οὐ δίδωσιν Ἑκτορα, ἢ Πάριον ἀνελεῖν; ἢ οὐκ ἀκούετε Ῥῆσον σὺν οὐ φαύλῃ δυνάμει, σύμμαχον Τρωσὶν ἀφιγμένον; οὗτος γὰρ, εἰ τήνδε τὴν νύκτα σωθήσεται, οὐτ' Ἀχιλλέως τὸ δόρυ, εὐθ' ὁ στιβαρὸς βραχίων τοῦ Αἴαντος ἐπισχῆσει τοῦ μὴ αὖριον ἅμα ἔω πορθῆσαι τὸν ὑμέτερον ναύσταθμον, τά τε τείχη κατσκευάψαντα ἄρδην, καὶ διὰ τῶν πυλῶν εἰσπεσόντα βία· τοῦτον οὖν ἀνελόντες, τὸ πᾶν ἔσεσθε πεπραχότες· τὰς δὲ τοῦ Ἑκτορος σφαγὰς ἔατε ἐτέρας χειρὸς γενέσθαι ἀγώνισμα.

ΟΔ. Δέσποιον' Ἀθηναῖ (ἠσθόμην γὰρ τῆς σῆς ἅμ' ἀκούσας φωνῆς, ἔμοιγε συνήθους ἤδη γεγεννημένης, εἴγ' ἐν πᾶσι τοῖς ἀγῶσι συμπρομαρτοῦσα, ἀμύνεις μοι) λέγοις ἂν ἡμῖν τὸν ἄνδρα τοῦτον, ἐπηδή ποτε τοῦ βαρβαρικοῦ κατεύνασται στρατοπέδου.

ΔΘ. Ὡδὲ ἐγγὺς αὐτὸν ἐκτὸς τοῦ στρατοπέδου ἔταξεν Ἑκτωρ διανυκτερεῦσαι, ἕως ἂν ἡμέρα γένηται· οἱ δὲ λευκοὶ ἵπποι ἐκ τῶν Θρακικῶν δέδενται ἀρμάτων, ἐπίσημοι τῇ λευκότητι καὶ τῷ σκότει ἰδεῖν, ὥσπερ πτερὸν ἀποσίλβοντες κύκνου· τούτους δ', ἀνελόντες τὸν δεσπότην, κομίζεσθε ἀπάντων κάλλιστον σκύλον· τοιοῦτον γὰρ ἵππικὸν ζεύγος οὐδαμοῦ ἢ γῆ τρέφει.

605. Ἐν πόντοις ἀμύνεις] ἐκ τῶν τοῦ Ὀμήρου ἐπαινῶν γὰρ ἐκατὴν Ὀδυσσεὺς καθ' ὅδον δεσμένον οὕτω. (Ἰδε Ἰλ. Κ. στίχ. 278.)

• Κλυθεῖ μεῦ. Αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἥτεροι αἰέν·

• Ἐν πάντεσσι πόντοις παρίσασαι

- ΟΔ. Διόμηδες, ἢ σὺ κτεῖνε Θρηήκιον λεῶν,
Ἡ μοῖ πάρες γε, σοὶ δὲ χρὴ πῶλων μέλειν.
- ΔΙ. Ἐγὼ φρονεύσω, πωλοδαμνήσεις δὲ σύ. 620
Τρίβων γὰρ εἶ τὰ κομψὰ καὶ νοεῖν σοφός.
Χρὴ δ' ἄνδρα τάσσειν, οὗ μάλιστα ἂν ὠφελῆ.
- ΑΘ. Καὶ μὴν κατ' ἡμᾶς τὸνδ' Ἀλέξανδρον βλέπω
στεύχοντα, φυλάκων ἕκ τινος πεπυσμένον
ἀξιόκακόν τε καὶ πλεμίων μεμβλωκότων. 625
- ΔΙ. Ἰότερα σὺν ἄλλοις, ἢ μόνος πορεύεται ;
- ΑΘ. Μόνος πρὸς εὐνάς, ὡς ἔοικεν, Ἴκτορος
Χωρεῖ, κατόπτας σημανῶν ἦκειν στρατοῦ.
- ΔΙ. Οὐκ οὐν ὑπάρχειν τόνδε κατθανόντα χρὴ ;
- ΑΘ. Οὐκ ἂν δύνατο τοῦ πεπρωμένου πλέον. 630
Τοῦτον δὲ πρὸς σῆς οὐ θέμις χερὸς θανεῖν.
Ἄλλ' ὥπερ ἦκεις μορσίμους φέρων σφαγᾶς,
Τάχυν' ἐγὼ δὲ τῷδε σύμμαχος Κύπρις
Δοκοῦσ' ἀρωγὸς ἐν πόνοις παραστατεῖν,
Σαθροῖς λόγοισιν ἐχθρὸν ἄνδρ' ἀμείψομαι. 635
Καὶ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εἶπον· ὃν δὲ χρὴ πάθειν,
Οὐκ οἶδεν, οὐδ' ἤκουσεν, ἐγγὺς ὢν λόγου.
- ΠΑ. Σὲ τὸν στρατηγὸν καὶ κασίγνητον λέγω,
Ἴκτορ, καθεύδεις ; οὐκ ἐγείρεσθαί σε χρὴ ;

618. Ἡ σὺ κτεῖνε] καὶ τοῦτ' ἐκεῖθεν ἔχει λαζών. Ἰλ. Κ. 480.

” Ἄλλὰ λυ' ἴππους·

” Ἡε σύγ' ἀνδρας ἐναίρε, μελίσσυσι δέ μοι ἵπποι.

625 Μειβλωκότων] ἀντὶ τοῦ μεμοληκότων κατὰ συγκοπήν· ἢ μάλλον ἀπο
φοῦ βλώσχω, βέβλωκα, μέμβλωκα· 635. Ἐχθρον ἄνδρα] ἐχθρον ἄντα τῆ Ἀθηνᾶ

- ΟΔ.** Διόμηδες, πότερον αὐτὸς αἰρή, τρῦτον ἀποκτεῖναι, ἢ τοὺς ἵππους ὑφελέσθαι; ἐλοῦ, ὅ αν βουλή, θατερον ἐμοὶ καταλιπών.
- ΔΙ.** Ἐμοὶ μὲν μᾶλλον προσήκει κατακαίνειν· σοὶ δὲ, ὡς κλεπτιζάτω ὄντι, τοὺς ἵππους ἐξελαύνειν· οἶδα γὰρ σε πείρα σοφώτερον ἐμοῦ τὰ τοιαῦτα γεγενημένον· δεῖ δὴ ἕκασον τάττεσθαι, ἔνθα μάλιστα ἂν ὠφελοῖη.
- ΛΘ.** Καὶ μὴν ὄρω Ἀλέξανδρον τόνδε δεῦρ' ἤκοντα· ἤκουσεν, ὡς ἔοικε· τινὸς τῶν φυλάκων θορυβῶντος, ὡς δῆθεν πολεμίων καταδύντων εἰς τὸ στρατόπεδον.
- ΔΙ.** Πότερον μόνος, ἢ καὶ ἄλλους ἐπαγόμενος, ἦκει;
- ΛΘ.** Μόνος γε πρὸς τὰς τοῦ Ἐκτορος, ὡς ἔοικεν· εὐνάς, ἐφ' ᾧ ἰσημάναι αὐτῷ τοὺς τοῦ στρατοῦ κατασκόπους.
- ΔΙ.** Μῶν οὐ χρὴ ταῦτον σφαγῆναι συλληφθέντα;
- ΛΘ.** Οὐ μὲν οὖν· τὰ γὰρ πεπρωμένον πολλῷ ἰσχυρότερον· καὶ οὐκ ἂν οὗτος χειρὸς τῆς σῆς θῦρα γένοιτο· σὺ δὲ σπεύσας χῶρει, ἐφ' ὃν ἦκες, διαχρησόμενος· ἐγὼ δὲ ὑποκρινάμενη τὴν Κύπριν, ὡς σύμμαχος τούτῳ καὶ ἀρωγὸς ἐν πύνοις οὔσα, οὕτω σαθραῖς ἐλπίσι διαβουκολήσω, μέγιστον ἔμοιγ' αὐτὸν πολέμιον ὄντα· ταῦτα μὲν ὑμῖν μόνοις εἶπον· ὅς δ' ὀφείλει παθεῖν ὑφ' ὑμῶν, καίπερ ἐγγὺς ὢν τῶν λόγων, οὔτ' οἶδέ τι τούτων, οὔτ' ἤκουσε.
- ΠΑ.** Ἐκτορ· σέ τὸν στρατηγὸν, ἐμὸν δ' ἀδελφὸν καλῶ, ποῦ εἶ; καθεύδεις; οὐκ ἐγερῆ ὡς τάχος; τῶν ἐχθρῶν γάρ

ὅτι τὴν ἐν Ἰδῆ κρίσιν ἐν ἧ ἔδοξεν κδικῆσθαι παρ' ἐκείνου 637. Ἐγγὺς ὢν λόγου] ἐγγὺς γὰρ τῆν Πάρις, ἀλλ' ἐκρατοῦντο αἱ αἰσθησεῖς αὐτοῦ, ὥστε μήτι·

- Ἐχθρῶν τις ἡμῖν χρίμπεται στρατεύματι, 640
 Ἡ κλῶπες ἄνδρες, ἢ κατάσκοποί τινες.
- ΑΘ. Θάρσει· φυλλάσσει σ' ἤδε πρηνεμένης Κύπρις.
 Μέλει δ' ὁ σῆς μοι πόλεμος, οὐδ' ἀμνημονῶ
 Τιμῆς, ἔπαινῶ δ' εὖ παθοῦσα πρὸς σέθεν.
 Καὶ νῦν ἐπ' εὐτυχοῦντι Τρωϊκῶ στρατῶ 645
 Ἡκω, πορεύουσ' ἄνδρα σοι μέγαν φίλον,
 Τῆς ὑμνοποιοῦ παῖδα Θρήκιον θεᾶς
 Μούσης, πατρός δὲ Στρυμόνος κικλήσκεται.
- ΠΑ. Αἰεὶ ποτ' εὖ φρονοῦσα τυγγάνεις πόλει.
 Κάμοι, μέγιστον δ' ἐν βίῳ κειμήλιον 650
 Κρίνας σέ ρημι τῆδε προσθέσθαι πόλλει.
 Ἡκω δ' ἀκούσας οὐ τορῶς· φήμη δέ τις
 Φύλαξιν ἐμπέπτωκεν, ὡς κατάσκοποι
 Ἡκουσ' Ἀχαιῶν· γῶ μὲν οὐκ εἰδῶς, λέγει,
 Ὁ δ' εἰσιδὼν μολόντας, οὐκ ἔχει φράσαι, 655
 Ἦν οὐνεκ' εὐνας ἤλυθον πρὸς Ἴκτορος.
- ΑΘ. Μηδὲν φοβηθῆς· οὐδὲν ἐν στρατῶ νέον.
 Ἴκτωρ δὲ φροῦδος, Θρήκα κοσμήσιον στρατόν.
- ΠΑ. Σύ τοί με πείθεις, σοῖς τε πιστευῶν λόγοις,
 Τάξιν φυλάξων εἴμ' ἐλεύθερος φόβου. 660
- ΑΘ. Χώρει· μέλειν γὰρ πάντ' ἐμοὶ δόκει τὰ σά
 Ὡς εὐτυχοῦντας συμμαχοῦς ἐμοῦς ὁ ἄν.
 Γνώσει δὲ καὶ σὺ τὴν ἐμὴν προσημίαν.
 Ἰμᾶς δ' αὐτῶ τοὺς ἄγαν ἐβρώμενους,

ὄρα, μὴτ' ἀκούειν. 644. Εὖ παθοῦσα] ὡς ἀπὸ μέρους τῆς Ἀφροδίτης· παρὶ
 ἐκωτῆς δὲ φησὶ ταῦτα ἀντιφραστικῶς. 664. Ἰμᾶς δ' αὐτῶ] πότερον ὡς πρὸς

τινες, ἤτοι κλέπται εἰσὶν οὗτοι, ἢ ἄλλως κατάσκοποι, τυγχάνουσιν εἰς τὸν στρατὸν καταδύντες.

ΑΘ. Θάρσει· ἡ γὰρ Κύπρις ἠδὲ εὐνοοῦσα, φυλάττει σε· εὖ γὰρ πρὸς σοῦ παθοῦσα, καὶ τιμηθεῖσα, οὐκ ἂν ἐπιλαθοίμην τούτων· πολλὴν δέ σου καὶ ἐν μάχαις ποιούμαι φροντίδα· καὶ νῦν γε Τρώων ἀριστευόντων, ἦκω ἄγουσα ἄνδρα ἀριστον σύμμαχον, Θραῖκα τὸν τοῦ Στρυμόνος καὶ Μούσης.

ΠΑ. Ὡ· Δέσποινα, οἶδά σε ἀείποτε εὐνοοῦσαν ἐμοί τε καὶ τῇ πόλει· ἐγὼ γὰρ κρίνας, μέγιστον σε θησαυρὸν αὐχρῶ ἐπικιτήσασθαι Τροία· ἦκω δ' ἀκούσας οὐ βεβαίως, ἀλλὰ φήμης ἐμπεισοῦσης τοῖς φύλαξιν, ὡς κατῄσκοποι ἦκουσι τῶν Ἑλλήνων· καὶ ὁ μὲν μηδὲνα ἑωρακῶς, ἀλλ' ἀκούσας φησὶν, ὁ δὲ ἰδὼν ἐλθόντας, οὐκ ἔχει εἰπεῖν, ὄντινά ποτ' εἶδεν· ταῦτ' ἄρα ἠνήγκασμαι ἐλθεῖν ὧδε, ἀγγελῶν ταῦτα ἔκτορι.

ΑΘ. Θάρσει· οὐδὲν ἐν τῷ στρατοπέδῳ ἐστὶ φανερόν· ὁ δ' ἔκτωρ ἐξῆλθε τὰ τοιαῦτα κατασιγάσων.

ΠΑ. Πειθόμεαι, τοῖς σοῖς πιστεύων λόγοις· καὶ δὴ εἶμι πάλιν, ἦν τέταγμα φυλάξων τάξιν, ἕξω ἠδὲ γεγενημένος φόβου.

ΑΘ. Χώρει δὴ· μέλλει γάρ μοι ὡς μάλιστ' εὐτυχοῦντας τοὺς ἐμαυτῆς συμμάχους ὄρα· αὐτίκα δὲ καὶ αὐτὸς εἴσῃ τὴν ἐμὴν προθυμίαν, ὅση· ἄπιθι· Ἰμεῖς δ', ὦ ἀριστοί,

παρόντας ταῦτ' ἀποταίνεται· ἢ ἀπόντας; οὐ μάλ' ἐγγύς ὄντας δοκεῖ· ἡ γὰρ τῶν θεῶν φωνὴ καὶ τοῖς ἀκούσιν, ὡς παρῶσι· παλλόκις ἠρωσῆ, καὶ τοῖς παρῶσιν αὖ ἀνέκουστος γίγνεται· ἡ γὰρ αὐτὴ Ἀθηνᾶ καὶ Ὀρέστη (ἴδε Ἰρ. Ταυρ.)

Λαερτίου παῖ, θηκτὰ κοιμίσαι ξίφη. 665

Κεῖται γὰρ ὑμῖν Θοήκιος στρατηλάτης,
Ἴπποι τ' ἔχονται, πολέμιοι δ' ἠσθημένοι
Χωροῦς' ἐφ' ὑμᾶς, ἀλλ' ὅσον τάχιστα χρῆ
Φεύγειν πρὸς ὄλκους ναυστάθμων. τί μέλλετε,
Σκηπτοῦ 'πιόντος πολεμίων, σῶσαι βίον; 670

ΧΟ. Ἔα, ἔα! βάλ्लε, βάλ्लε, βάλ्लε, βάλ्लε,
Θεῖνε, θεῖνε· τίς ὁδ' ἀνήρ;
Λεύσσετε, τοῦτον αὐδῶ.
Κλῶπες, οἵτινες κατ' ὄρφναν
Τόνδε κινούσι στρατόν. 675

Δεῦρο, δεῦρο πᾶς.

Τούσδ' ἔχω, καὶ τούσδ' ἔμαρψα.

Τίς ὁ λόγος; πύθεν ἔβας; ποδαπὸς εἶ;

ΟΔ. Οὐ σε χρῆ εἰδέναι· θανῆ γὰρ σήμερον, δράσας κακῶς.

Η.Α. Οὐκ ἐρεῖς ζύνθημα, λόγχην πρὶν διαστέρνων μολεῖν;

ΟΔ. Ἴσχε. θάρσει πᾶς.

Η.Β. Πέλας ἴθι. παῖε; παῖε πᾶς τις ἄν. 681

Η.Α. Ἦ σὺ δὴ Ῥῆσον κατέκτας; ἀλλὰ τὸν κτενοῦντά σε.

ΟΔ. Ἴσχε πᾶς τις.

Η.Α. Οὐ μενῶ.

Η.Β. Ἄ, φίλιον ἄνδρα μὴ· θένης.

Η.Α. Καὶ τί δὴ τὸ σῆμα;

ΟΔ. Φοῖβος.

Η.Β. Ἐμαθον· ἴσχε πᾶς δόρου. 685

Η.Α. Οἴσθ', ὅποι βεβᾶσιν ἄνδρες;

στίχ. 4453.) πῶς ῥῶθεν πολλῶ διαλέγεται. 678. Τίς ὁ λόγος] τί τὸ σύνθημα

πάντων, Ὀδυσσεῦ, καὶ Διόμηδες, κρύψατε ἤδη τὰ ξίφη· κεῖται γὰρ ἤδη ὑμῖν ὁ τύραννος Θραΐς. ἐλήφθησαν δ' αὐτοῦ καὶ οἱ ἵπποι· ὁ ἡσθημένοι οἱ πολέμιοι, ἐπίασιν ἐρ' ἡμᾶς ἐρῶμένως· ἀλλ' ὅσον σθένος χωρεῖτε φεύγοντες εἰς τὸν ναύσταθμον· μὴ μέλλετε σώζεσθαι, πολλῆ βοῇ ἐφ' ἡμᾶς πολλῶν ἐπιόντων.

ΧΟ. Ἐα, ἔα βάλ्लε, βάλ्लε, βάλ्लε, βάλ्लε· καῖνε, καῖνε· τίς ἐσὺ ᾧδε; ἴδετε τουτοῖσι δευρί· κλέπται, οἳ ἐν νυκτὶ ταράττουσι τὸν στρατόν· ἐλθέτω πᾶς δεῦρο, δεῦρο παρ' ἐμοῖ· ἔχω τούτους ἐγὼ, ἔχω λαβῶν· λέγε, τίς; σύνθημα δε τί; πόθεν ἦκες; ποδαπὸς εἶ;

ΟΔ. Οὐκ ἂν μάθοις· αὐθημερόν δὲ θανῆ, δράσας τι κακῶς.

ΧΟ. Οὐκ ἐρεῖς τὸ σύνθημα πρὶν διελάσαι σε τῷ δορί;

ΟΔ. Ἴσασο, ἔχ' ἀτρέμας.

ΧΟ. Ἐλθέτω τις ὡς τάχος· παῖε, παῖε, πᾶς τις παιέτω.

ΗΜ. Ἄρα σὺ Ρῆσον ἀνεῖλες; ἀλλ' ἴδε με τὸν κτενοῦντά σε.

ΟΔ. Ἐπίσχεσ σύ τε καὶ πᾶς ἄλλος ᾧδε.

ΧΟ. Οὐκ ἐπισχῆσω.

ΗΜ. Ἄ, ἄ· φίλον ἄνδρα μὴ κτείνης σύγε.

ΗΜ. Καὶ τίποτ' ἐστὶ τὸ σύνθημα, λέγε.

ΟΔ. Φοῖβος.

ΗΜ. Μεμάρηκα· νῦν δ' ἐπισχέτω πᾶς· ἀλλ' ἄρ' οὐκ ἦσθου σύγε, ὅποι διέφυγον οἱ κλέπται;

Ἐάλω δὲ Ὀδυσσεὺς, καὶ παντοίοις σοφίσμασι διαδιδράσκει. 682. Ἀλλὰ τὸν κτενοῦντά σε; ἀλλ' ὅρα ἐμὲ τὸν κτενοῦντά σε· ἐν γὰρ-τοιαύταις περιστάσεσι πολὺ τὸ ἐλλειπτικὸν ἦται ἐνδιαθέτως ἀποπληρούμενον, ἢ ὑφ' ἑτέρου προσώπου διακοπτόμενον· αὐτίκα γὰρ τὸν φύλακα ἰδὼν Ὀδυσσεὺς ἄρα πάντα ἐπ' αὐτὸν τὸ ξίφος διέκοψεν αὐτὸν λέγοντα, εἰπὼν, ἔσχε πᾶς τις καίτοι τὰ πρόσωπα

- Η. Β. Τῆδέ πη κατείδομεν.
 Η. Α. Ἐρπε πᾶς κατ' ἴχνος αὐτῶν, ἢ βοὴν ἐγερταῖον.
 Η. Β. Ἀλλὰ συμμάχους ταράσσειν δεινὸν ἐν νυκτῶν φόβῳ.
 ΧΟ. Τίς ἀνδρῶν ὁ βᾶς; (Στρ.)
 Τίς, ὃς μέγα θράσος ἐπεύζεται,
 Χεῖρα φυγῶν ἐμάν; 690
 Πόθεν νιν κυρήσω;
 Τίμι προσεικάσω;
 Ὅστις δι' ὄρφνας ἤλθ' ἀδειμάντω ποδί
 Δια τε τάξεων καὶ φυλάκων ἔδρας;
 Θεσσακλὸς, ἢ 695
 Παρχλίαν Λοκρῶν νερόμενος πύλιν;
 Ἢ νησιώτην σποράδα κέκτηται βίον;
 Τίς, ἢ πύθεν, ἢ ποίας πάτρας;
 Ὅποῖον εὔχεται τὸν ὕπατον θεῶν;
 ΗΜ Ἄρ' ἔστ' Ὀδυσσεῶς τοῦργον, ἢ τίνος τόδε; 700
 ΗΜ. Εἰ τοῖς πάροιθε χρὴ τεκμαίρεσθαι, τί μή;
 ΗΜ. Δοκεῖς γάρ;
 ΗΜ. Τί μὲν οὔ;
 ΗΜ. Θρασὺς γοῦν ἐς ἡμᾶς.
 ΗΜ. Τίν' ἀλκὴν; τίν' αἰνεῖς;
 ΗΜ. Ὀδυσσεῆ.
 ΗΜ. Μὴ κλωπὸς αἶνει φωτὸς αἰμύλον δέρον. 705
 ΧΟ. Ἔβα καὶ πάρος (Ἄντ.)
 Κατὰ πτόλιν, ὕπαφρον ὄμιμ' ἔχων
 Ῥακοδύτῳ στολᾷ
 Πυκασθεῖς, ξιφήρης
 Κρυφαῖος ἐν πέπλοις. 710

ΗΜ. ὣς ἐπὶ τάδε κατείδομεν αὐτοὺς οἰχομένους.

ΗΜ. Διωκτέον παντὶ ὄπισθεν κατὰ πόδας· ἢ βοητέον.

ΗΜ. Δεινὸν ἐν νυκτὶ τοὺς συμμάχους συνταράττειν.

ΗΜ. Τίς ὁ καταδύς οὕτως εἰς τὸν στρατὸν μηδενὸς αἰσθημένου; τίς καυχήσεται ἐπ' εὐτολμίᾳ τοσαύτῃ, τὸν ἐμὸν Ἑραχλίονα διαπεφευγώς; ποῦ δ' ἂν εὔροιμι αὐτόν; καὶ τίνι παρεικάσω; τίς ποθ' οὕτω διὰ νυκτὸς εἰσῆλθεν εὐθαρσῶς διὰ τοσοῦτων τάξεων καὶ φυλάκων μέχρι τοῦ στρατηγείου; Θεσσαλός, ἢ Λοκρῶν τις τῶν τῆν παραλίην οἰκούντων; ἢ ἄλλως τῶν νησιωτῶν τις, τούτων δὴ τῶν ἐν νήσοις διαβιούντων σποράδην; ἢ τίς ἕτερος; πόθεν, καὶ ποδαπός; τίνα θεῶν ὑπατον λέγει εἶναι;

ΗΜ. Μὴ Ὀδυσσεῶς (τίνος γὰρ;) τὸ τόλμημα τοῦτ' ἐστὶ;

ΗΜ. Τί δ' οὐχί; εἰ γρὴ τεκμαίρεσθαι τοῖς πάλαι.

ΗΜ. Οὕτω δοκεῖ σοι ἔχειν;

ΗΜ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΗΜ. ὣς τολμηρὸς ὦν ἦρ.

ΗΜ. Τίνα τοῦτον ἐπαινεῖς;

ΗΜ. Ὀδυσσεῶς.

ΗΜ. Μὴ σύγε θαύμαζε τὸ πικροῦργον τοῦ κλέπτου δόρου.

ΧΘ. Ὁ αὐτὸς καὶ πάλαι ὑπεσέδου τὴν πόλιν, βακονδύτης μὲν τὴν Σολίην, μεσὸς δὲ λήμης τοὺς ὀφθαλμοὺς, πιναρὸς δὲ τὴν κόμην, τὸ δὲ ζῆφος ὑπὸ μάλης ἔχων ἀφανές·

ταῦτα ἄλλως ἐν ἄλλοις μεμέρησται, ὡς ἐκάστω ποτὲ ἔδοξε. 699. Ὑπατον θεῶν] ἀντὶ τοῦ ὑπατον, πατρῶν τις ὀρθῶς εἰκάζει γραπτέον εἶναι.

σοι. Εἰ τοῖς πᾶσιθεν] ἴδε ἀνωτέρω 500. 713. Ὑπαρρον] ὑποδεδακρυμένον·

- Βίον δ' ἐπαιτῶν, εἶρπ' ἀγύρτης τις λάτρης, ἄντι
 Φαφαρόγρουν κάρα πολυπινές τ' ἔχων.
 Πολλὰ δὲ τὰν
 Βασιλίδ' ἐστίναν Ἀτρειδῶν κακῶς
 Ἐβάζε, δῆθεν ἐχθρὸς ὦν στρατηλάταις. 715
 Ὅλοιο δ', ὄλοιο πανθόικως,
 Πρὶν ἐπὶ γὰρ Φρυγῶν ποδὸς ἴχνος βαλεῖν.
 ΗΜ. Εἴτ' οὖν Ὀδυσσέως, εἴτε μὴ, φόβος μ' ἔχει,
 Ἐκτωρ γὰρ ἡμῖν τοῖς φύλαξι μέμψεται.
 ΗΜ. Τί λάσκων;
 ΗΜ. Δυστοῖζων. 720
 ΗΜ. Τί δρᾶς δή; τί ταρσεῖς;
 ΗΜ. Καθ' ἡμᾶς περᾶσαι —
 ΗΜ. Τίν' ἀνδρῶν;
 ΗΜ. Οἱ τῆς δε νυκτὸς ἦλθον εἰς Φρυγῶν στρατόν,
 ΟΙ. ἰὼ! δαίμονος τύχα βαρεῖα. φεῦ φεῦ!
 ΗΜ. Ἐκ σίγα πᾶς. 725
 ΗΜ. Ἀβρίξ ἴσως γὰρ εἰς βύλον τις ἔρχεται.
 ΟΙ. Ὡ συμφορὰ βαρεῖα Θρηκῶν συμμάχων!
 ΗΜ. Τίς ὁ στένων;
 ΟΙ. ἰὼ! ἰὼ!
 Δύστηνος ἐγὼ, σὺ τ', ἀναξ Θρηκῶν. 730
 Ὡ στυγνοτάτην Τροίαν ἐσιδῶν.
 Οὔτιν σε βίου τέλος εἶλεν;

μήτι γραπτέον, ὑποφρον: ἵνα ᾗ, κατεφρουρημένον; 716. Ὅλοιο... Πρὶν βαλεῖν, ἀφύντακτον δεκάτ' το μέλλον προς το παροχημένον· ἔδει γὰρ εἶπαι,

πολλὰ δ' Ἀτρείδας, ὡς ἴηθεν ἐχθρὸς ὢν, ἔλεγε κακῶς
ἐν ταῖς ἀγοραῖς· ἐν αἷς μάλισα προσαιτῶν ἐπλανᾶτο·
ἀλλ' ὤφειλεν ἐκεῖνος, ὡς ὤφειλεν ἀπολέσθαι, πρὶν ἢ
ἀποβῆναι ἀπὸ τῆς νεῶς εἰς Φρυγίαν.

ΗΜ. Εἴτ' Ὀδυσσέως· εἴτ' ἐτέρου τὸ τόλμημ' ἐστίν, ἐμὲ φόβος
ἔχει, μὴ ἔκτωρ πολλὴν ἡμῶν τῶν φυλάκων ἀμέλειαν
καταγνῶ.

ΗΜ. Τίποτε λέγων;

ΗΜ. Δυσφορῶν ὑπονοίᾳ.

ΗΜ. Τί δρᾶς αὐτός; τίνα τίποτε τρέμεις οὕτω;

ΗΜ. Ὅτι δι' ἡμῶν εἰς τὸν στρατὸν εἰσῆλθον νύκτωρ.

ΟΙ. Ὡ τοῦ δαίμονος! ὡς βαρὺς ἡμῖν ἐπεισέπεσεν οὗτος·
φεῦ, φεῦ.

ΗΜ. Ἐα, ἔα· σιγάτω πᾶς.

ΗΜ. Προσέχετε· τάχ' ἂν ἐμπέσει τις ἐλθὼν εἰς τὰ δίκτυα.

ΟΙ. Ὡ μεγάλη συμφορὰ τῶν ἐκ Θράκης ἀρτίως ἐλληλυθότων
συμμαχῶν.

ΗΜ. Τίς σένει οὕτω θρηνηῶν;

ΟΙ. Ἰὼ ὁ δυστυχῆς ἐγώ· δυστυχῆς δε καὶ αὐτός, ὦ βασιλεῦ
τῶν Θρακῶν, ὁ τὴν ἄχαριν χώραν ταύτην ἐωρακῶς,
οἶόν σε τέλος τοῦ βίου ἔχει.

ὤφειλεν ἀλέσθαι πρὶν βαλεῖν· ἢ εἰθ' ὤλετο πρὶν βαλεῖν. 722. Καθ' ἡμᾶς πε-
ράσαι] σύνταξον τοῦτο πρὸς το, δυσσοῖζων. 724. Ἰὼ] ὁ οἰκέτης του Ῥήσου πόρ-
ρωθεν ἐρχόμενος, θρηνηῖ ὅς, ἡνίοχος ὢν ἐκείνου, ἐτρώθη ἐς τῇ νυκτομαχίᾳ
τῶν ἀμφὶ Ὀδυσσεᾶ. 726. Ἀβριξ] ἐρηγηγῶρας· σίγα· ἐν ἄλλοις δὲ κεῖται, ἄ-
βριζε· ἐρηγηγῶρας ἔχε.

- ΧΟ. Τίς εἶ ποτ' ἀνδρῶν συμμαχῶν; κατ' εὐφρόνην
 Ἀμβλῶπες αὐγαί, κοῦ σε γιννώσκω τορῶς.
- ΟΙ. Ποῦ τιν' ἀνάκτων Τρωϊκῶν εὐρω; 735
 Ποῦ δῆθ' ἔκτωρ
 Τὸν ὑπασπίδιον κοῖτον ἰαύει;
 Τίνι σημήνω δῖῳ πῶν στρατιᾶς;
 Οἶα πεπόνθαμεν! οἶα τις ἡμᾶς
 Δρασας ἀφανῆ φροῦδος, φανερόν 740
 Θρηξίν πένθος τολυτεύσας.
- ΧΟ. Κακὸν κυρεῖν τι Θρηκίῳ στρατεύματι
 ἔοικεν, οἶα τοῦδε γιννώσκω κλύων.
- ΟΙ. Ἐρῶει στρατιὰ, πέπτωκεν ἀναξ 745
 Δολίῳ πληγῇ.
 Οἶα μ' ὀδύνη τείρει φονίου
 Τραύματος εἶσω, πῶς δ' ἂν ὀλοίμαν!
 Χρῆν γὰρ μ' ἀκλεῶς Ῥῆσόν τε θανεῖν,
 Τροία κέλσαντ' ἐπίκουρον

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ.

ΧΟΡΟΣ, ΗΝΙΟΧΟΣ, ΕΚΤΩΡ, ΜΟΥΣΑ.

- ΧΟ. Τάδ' οὐκ ἐν αἰνιγμοῖσι σημαίνει κακά· 750
 Σαφῶς γὰρ αὐδᾶ συμμαχῶς ὀλωλότας ·
- ΟΙ Κκκῶς πέπρακται, κάπι τοῖς κακοῖσι πρὸς
 Ἀΐσχιστα καίτοι δις τόσον κακὸν τόδε
 Θανεῖν γὰρ εὐκλεῶς μὲν, εἰ θανεῖν χρεῶν,
 Δυπρόν μὲν, οἶμαι, τῷ θανόντι (πῶς γὰρ οὐ;) 755

ΧΟ. Τίς ποτ' εἶ τῶν συμμάχων; ὡς γὰρ ἐν νυκτὶ οὐ γινώσκω ὄρων.

ΟΙ. Ποῦ ἂν εὐρίμι τινα τῶν ἡγεμόνων Τρώων; ποῦ ποθ' Ἔκτωρ ἀναπαύεται παρ' ἀσπίδα; τίνι τῶν στρατηγῶν εἶπω, οἷα νῦν ἐσμὲν πεπονθότες; οἷά τις ἡμᾶς δράσας ἀφανῶς, φανερόν Θραξὶν ἐτολύπευσε πένθος;

ΧΟ. Συμβῆναί τι δοκεῖ τοῖς Θραξὶ, ὡς εἰκάσαι.

ΟΙ. Ἐρρεῖ ὁ στρατός· τέθνηκε Ῥῆσος δολίως δολίῳ δορὶ ἐλασθεῖς· ὦ τραῦμα τοῦθ', οἷαν μοι φέρει ὀδύνην· πῶς ἂν ἀπολοίμην; ἔδει ἄρ' ἐμέ τε καὶ Ῥῆσον ἐπικούρον ἐλθόντας Τρωσὶν ἀκλεῶς ἀπυλέσθαι.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ.

ΧΟΡΟΣ, ΗΝΙΟΧΟΣ, ΕΚΤΩΡ, ΜΟΥΣΑ.

ΧΟ. Οὗτος μὲν οὐκέτ' αἰνίγματα λέγει· σαφῶς δὲ θρηνεῖ τοὺς συμμάχους φθαρέντας.

ΟΙ. Κακῶς ἡμῖν τὰ πράγματα ἔχει, κούδεις ἀντερεῖ· πρὸς δὲ τῷ κακῷ οὐδ' ἕξω ἐσὶν αἰσχύνης· ὁ διπλοῦν βάρους ἔχει· τὸ μὲν γὰρ εὐκλεῶς ἀποθανεῖν, ἐπειδὴ πᾶσιν ἀπύκειται, λυπηρόν μὲν καὶ τοῦτ' ἐστὶ· πῶς γὰρ οὐ; ἀλλά

Τοῖς ζῶσι δ' ὄγκος καὶ δόμων εὐδοξία.
 Ἡμεῖς δ' ἀβούλως κἀκλεῶς ὀλώλαμεν.
 Ἐπεὶ γὰρ ἡμᾶς εὖνασ' Ἐκτορεῖα χεῖρ,
 Εὐνθημα λέξας, εὐδομεν πεδοστιβεῖς,
 Κόπῳ δαιμέντες, οὐδ' ἐφρουρεῖτο στρατὸς 760
 Φυλακῆσι νυκτέροισιν, οὐδ' ἐν τάξεσιν
 ἔκειτο τεύχη, κληῖθρά τ' οὐκ ἐπὶ ζυγαῖς
 Ἴππων καθήρμισθ', ὡς ἀναξ ἐπέυθετο
 Κρατοῦντας ὑμᾶς κἀφεδρεύοντας νεῶν
 Πρύμναισι φαύλως δ' εὐδομεν πεπτωκότες. 765
 Κἀγὼ μελούση καρδία, λήξας ὕπνου,
 Πώλοισι χόρτον, προσδυκῶν ἐώθινην
 Ζεύξειν πρὸς ἀλκὴν, ἀρθύνῳ μετρῶ χερί.
 Λεύσσω δὲ φῶτε περιπολοῦνθ' ἡμῶν στρατὸν
 Πυκνῆς δι' ὄρφνης, ὡς δ' ἐκινήθη ἐγὼ, 770
 Ἐπτηξάτην τε, κἀνεχωρεῖτην πάλιν.
 Ἦπυσα δ' αὐτοῖς, μὴ πελάζεσθαι στρατῷ,
 Κληῖπας δοκήσας συμμάχων πλάθειν τινάς.
 Οἱ δ' οὐδέν· οὐ μὲν αἶψ' ἐγὼ τὰ πλείονα.
 Εὐδὸν δ', ἀπελθὼν αὖθις ἐς κριτήν πάλιν· 775
 Καί μοι κατ' ὕπνον ἰόξα τις παρίσταται·
 Ἴππους γὰρ, ἅς ἔθρεψα, κἀδιφορηλάτουν,
 Ῥήσῳ παρεστῶς, εἶδον, ὡς ὄναρ δοκῶν,
 Δύκους ἐπεμβεβῶτας ἐδραΐαν ῥάχιν,
 Θείνοντε δ' οὐραῖ πωλικῆς ῥίνου τρίχα, 780
 Ἦλαυνον· αἱ δ' ἔρεγκον ἐξ ἀντηρίδων

762. Κληῖθρα ἐπὶ ζυγαῖς οὐ καθήρμιστο] ἐκ τῶν περὶ τὸ πρᾶγμα αὐ-

τῆς γ' ἀπογόνους σαίνει, ὡς ἐς δ' ἕξαν πολλὴν αἶρον
 τὸν οἶκον ἐς τὸν ἔπειτα χρόνον· ἡμεῖς δ' ἀφρόνως θ' ἅμα
 καὶ ἀκλεῶς ἀπολώλαμεν στρατοπεδεύσαντες γὰρ ἐνθ'
 ἐκέλευσεν Ἔκτωρ, δοὺς ἡμῖν καὶ τὸ σύνθημα, ὡς ἐκ μα-
 κρᾶς ὁδοῦ ἐκαθεύδομεν χαμευνοῦντες· μήτε φυλακὰς
 ταξάντες πέριξ, μήτε τὰ ὄπλα ἔχοντες ἐν τάξει, μηδ'
 τὰς τῶν ἵππων πέδας τοῖς ζυγοῖς ἠρμοσμένας· ὁ γὰρ
 βασιλεὺς ἡμῶν ἦν ἀκηκῶς, ὡς ὑμεῖς κρατοῦντες,
 προσκαθέζεσθε προσεδρεύοντες ταῖς τῶν πολεμίων ναυ-
 σίν· ὡς οὖν βεβαρυμένοι ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἐκαθεύδομεν ἀμε-
 ρίμως, ὡς ἐκάστῳ προὔχῳρει· ἐγὼ δὲ προσδοκῶν μέ-
 γαν τοῖς ἵπποις, ἅμα γενομένης ἡμέρας, ἀγῶνα ἔσσεσθαι,
 ἐγεροίς, πλείω τροφὴν λαβῶν, παρέβαλον ἐκείνοις· καὶ
 τούτῳ ὄρω ὑπὸ σκότῳ πυκνῷ μύλις ἄνδρας δύο πλανω-
 μένους ἐν τῷ στρατοπέδῳ· οἱ, ὡς ἤσθοντ' ἐμοῦ κινη-
 θέντος, καταπτῆξαντες, ἀνεχώρησαν πάλιν· ἐγὼ δ'
 ὑπολαβὼν κλέπτας εἶναί τινας τῶν συμμάχων, ἐκέλευ-
 σα μὴ προσιέναι τῷ στρατοπέδῳ· οἱ δὲ ἀπεκρίνοντο
 οὐκ ἔν· καὶ τεῦθεν μηκέτι μηδὲν ὑπονοῶν περαιτέρω, ἐπα-
 νεληθὼν κατεκλιθὴν ἔδοξα δὲ καθ' ὕπνου ἰδεῖν, ἐστῶς
 παρὰ τῷ Ῥήσω, λύκους δύο, ἐφ' οὓς ἐγὼ ἔτρεφο ἵπ-
 πους, ἐπιπηδήσαντας, καὶ ἐξελαύνοντας αὐτοὺς, τύπ-
 τοντες ταῖς οὐράσι· οἱ δὲ ἵπποι φρουαττόμενοι, καὶ θυ-

τὸ τὸ πρᾶγμα· οὕτω δ' ἔγραψα ἐκ διορθώσεως ἑτέρου ἀντὶ τοῦ Πηλεΐ-
 τρας ὀρθοῦται γὰρ οὕτω ὁ νοῦς καὶ ἐξ ὧν εἴρηται ἀνωτέρῳ στιχῷ· ἵπποι
 εὐνοεῖται δὲ λέγειν· ἵπποι, ὡς οἱ ἵπποι οὐκ ἦσαν ἀσφαλῶς ἔκαστοι καὶ
 θροῖς, ὡς ἐν ἀφορίῳ· 782. Ἀντιχρίδων] μητι τῶν στρατῶν ἐξ ὧν ἦσαν δεδωμένοι;

- Θυμὸν πνέουσai, κἀνεχαίτιζον φόβῳ.
 Ἐγὼ δ' ἀμύνων θήρας ἐξεγείρομαι
 Πόλοισιν· ἔννουχος γὰρ ἐξώρμα φόβος.
 Κλύω δ', ἐπάρας κράτα. μυχθισμὸν νεκρῶν. 785
 Θερμὸς δὲ κρουνὸς δεσπότης παρὰ σφαγαῖς
 Βάλλει με δυσθνήσκοντος αἵματος νέου.
 Ὅρθος δ' ἀναίσσω χειρὶ σὺν κενῇ δορός.
 Καὶ μ' ἔγχος ἀυγάζοντα, καὶ θηρώμενον,
 Παίει παραστάς νειάτην πλευρὰν ζίφει 790
 Ἄνηρ ἀκμάζων· φασγάνου γὰρ ἠσθόμην
 Πληγῆς, βαθεῖαν ἄλοκα τραύματος λαβῶν.
 Πίπτω δὲ πρηνῆς· οἱ δ' ὄχημα πωλικὸν
 Λαβόντες ἵππων, ἴεσαν φυγῇ πόδα.
 Ἄ, ἄ! ἄδύνη με τείρει, κοῦκέτ' ὀρθοῦμαι τάλας. 795
 Καὶ συμφορὰν μὲν οἶδ' ὀρῶν, τρόπῳ δ' ὕψῳ
 Τεθναῖσιν οἱ θανόντες, οὐκ ἔχω φράσαι,
 Οὐδ' ἐξ ὁποίας χειρὸς· εἰκάσαι δέ μοι
 Πάρεστι λυπρὰ πρὸς φίλων πεπονθέναι.
- ΧΟ. Ἠνίοχε Θρηκὸς τοῦ κακῶς πεπραγότης, 800
 Μηδὲν δύσοιζ' οὐ πολεμίους δρᾶσαι τάδε.
 Ἐκτωρ δὲ καὶ αὐτὸς, συμφορᾶς πεπυσμένος,
 Χωρεῖ· συναλγεῖ δ', ὡς ἔοικε, σοῖς κακοῖς.
- ΕΚ. Πῶς, ὦ μέγιστα πῆματ' ἐξειργασμένοι,
 Μολόντες ὑμᾶς πολέμιων κατάσκοποι, 805
 Λήθουσιν αἰσχυρῶς, καὶ κατεσφάγη στρατός;
 Κοῦτ' εἰσιόντας στρατόπεδ' ἐξαπώσατε,
 Ὅτ' ἐξιώντας; τῶνδε τίς τίσει δίκην,

μόν ὄλως ἐκπνέοντες ἐκ τῶν ἀντηρίδων, ἐξανίσταντο
 φόβῳ· ἐν δ' οὖν τούτῳ ἀποσεβῶν τοὺς λύκους ἀπὸ τῶν
 ἵππων, διῦπνίσθην, ὄλως ἐμφοβὸς γεγονὼς· καὶ σήσας
 τὸ οὖς ὀρθὸν πρὸς τὰ παρόντα, ἀκούω φοβερόν τινα
 μυχθισμόν νεκρῶν ὡς ἐξ ὑπογείου· καί με τὸ τοῦ δεσπότη
 τοῦ αἵμα, ἐκπηθῶν θερμόν ἐκ τοῦ τραύματος, ῥέον ἤδη
 ἐνεπίμπλα· ὡς δ' ἐκπηθῆσας ἐκ χειρὸς ἀόπλου, ἐσκό-
 πουν, ὄπημοι κεῖται τὸ δόρυ, παίει με τίς ξίφει παρὰ
 τὴν ἐσχάτην πλευρὰν παρὰσᾶς ἐκ βραχίονος ἰσχυροῦ·
 αἰσθόμενος δὲ τὸ τραῦμα καίριόν μοι γεγεννημένον, ἔ-
 πεσον πρηνῆς· οἱ δὲ λαβόντες τοὺς ἵππους, ᾤχοντο ἀ-
 πιώντες· Ἄ, ἄ! ὀδύνημε τείρει, καὶ οὐκέτι δύναμαι
 σῆσαι· καὶ ταῦτα μὲν οἶδ' αὐτὸς ἑωρακῶς, οὐ παρ' ἄλ-
 λων ἀκούσας· ὅπως δὲ καὶ ὑφ' ὅτου τεθνήκασι· οἱ τεθ-
 νεῶτες οὐκ ἔχω λέγειν· ὃ δ' εἰκάζω, μέγιστα κακὰ πρὸς
 φίλων τυγχάνομεν πεπονθότες.

ΧΟ. Ἠνίοχε Θρακὸς, τοῦ κακῶς πεπονθότος, οὐ γρή σε ἐν-
 δυχζειν μὴ οὐχὶ ὑπὸ πολεμίων ταυθ' ὑμᾶς πεπονθένει·
 Ἴδε Ἔκτωρ ἐκείνος μαθῶν, ὡς ἔοικε, τὸ συμβέβηκος,
 σπουδῆ τείνει δεῦρο, συναλγῶν ὡς εἰκάσαι, ἐφ' οἷς
 αὐτὸς τυγχάνεις πεπονθώς.

ΕΚ. Ὡ μέγισθ' ἡμῖν κακὰ ἐξεργασμένοι, πῶς ποτε λαθόντες
 ὑμᾶς τῶν πολεμίων κατὰσκοποι, κατέσφαξαν τὴν στρα-
 τὸν καταδύντες; ὑμεῖς μὴτ' ἐπιόντας ἀπώσασθε, μὴτ'
 ἐξιόντας ἐτιμωρήσασθε; τίς τούτων δίκην ἀξίαν δώσει,

782. Ἀμύνων] ἀπερύκων, ἀποσεβῶν. 790. Νειάτην] ἐσχάτην πλευρὰν·
 γράφουσι δὲ τινες νεΐαιραν, καὶ νεϊράν εἰς πλευρὰν, διὰ τὸ μέτρον.

Πλὴν σοῦ ; σὲ γὰρ δὴ φυλακὰ φημὶ εἶναι στρατοῦ.

Φροῦδοι σ' ἄπληκτοι, τῆ φρυγῶν κακνδρία 810

Πόλλ' ἐγγέλωντες, τῷ στρατηλάτῃ τ' ἐμοί.

Εὐ νῦν τόδ' ἴστε, Ζεὺς ὁμώμοσται πατήρ,

ἦτοι μάραγνά γ', ἢ καρανιστῆς μόρος,

Μενεΐ σε δρῶντα τοιάδ', ἢ τὸν Ἔκτορα

Τὸ μηδὲν εἶναι καὶ κακὸν νομίζετε. 815

ΧΟ. ἰώ! ἰώ!

Μέγας ἐμοὶ, μέγας ἀγών.

ὦ πολιούχον κρατος,

Τότε' ἄρ' ἐμυλον, ὅτεσοι ἄγγελος ἦλθον, ἀμ-

φι ναυσὶν πυραίθειν Ἀργείων στρατὸν, 820

Ἐπεὶ ἄγρουπνον ὄμμ' ἐν εὐφρόνῃ

Οὔτ' ἐκοίμισ', οὔτ' ἔβριζα,

Οὐ μὰ τὰς Σιμοεντίδας

Πηγάς μὴ μοι κότον, ὄναξ, θῆς·

Ἄναίτιος ἔγωγε πάντων. 825

Ἦν δὲ χρόνῳ παρὰ καιρὸν

Ἔργον, ἢ λόγον πυθῆ,

Κατά με γὰρ ζῶντα πόρευσάν·

Οὐ παραιτοῦμαι.

ΟΙ. Τί τοῖσδ' ἀπειλεῖς, βάρβαρός τε βαρβάρου 830

Γνώμην ὑφαιρεῖ τὴν ἑλὴν, πλέκων λόγους;

Σὺ ταῦτ' ἔδρασας· οὐδέν' ἂν δεξαίμεθα

Οὔθ' οἱ παθόντες, οὔτ' ἂν οἱ τετραμένον

Ἄλλον· μακροῦ γε δεῖ σε καὶ σοφοῦ λόγου,

[813. Μάραγνα] Ταυρικὴ, φασὶ. μάστιξ· τὸ νῦν παρὰ τοῖς Ῥώσσις Κνοῦτον·

[833. Παθόντες] οὕτως ἔγραψα ἀντὶ τοῦ μαθόντες· ἐν ἄλλοις δὲ, θανόντες·

εἰ μὴ σὺ; σὺ γὰρ τὴν τοῦ στρατοῦ φυλακὴν ἤσθα ἐπιτετραμμένος. Οἶδὲ, ἐμοί τι τῷ στρατηγῷ· καὶ τοῖς ὑπ' ἐμὲ τῶν Φρυγῶν κακοῖς ἤδη γεγεννημένοις πολλὰ ἐπεγγελάσχαντες, ὦχοντο ἀτιμώρητοι· ἀλλ' ἴστω Ζεὺς ὁ παντων πατήρ, ἧ μὴν μάστιγι Ταυρικῇ, ἢ τὴν κεφαλὴν ὑμῶν ἀποτεμόντα, ἀποκτενεῖν· εἰδὲ μὴ, μηδὲν εἶναι νομίζεται Ἔκτορα.

ΧΟ. Ἰὼ, ἰὼ, ὡς ἐν μεγάλῳ ἀγῶνι ἐμοίγε τὰ πράγματα περιέστη. ἀλλ' ὦ μέγισθ' ἡγεμῶν, ἴσθι τοῦθ', ὡς ἠνίχ' ἡμεῖς ἤλθομεν ἀγγελοῦντές σοι πολλὰ πυρὰ τοὺς Ἕλληνας ἀνακαῦσαι ἐν τῷ ναυσάθμῳ, τότε δὴ, ἡμῶν ἀπόντων, δοκοῦσιν ἐκεῖνοι εἰς τὸ ἡμέτερον εἰσδύναμι στρατόπεδον· ἐπειδὴ ἔγωγ' οὔτε βλέφαρον ἔκλεισα, οὔθ' ὄλωσ' ἐνέδωκα νυσταγμῷ κατὰ πᾶσαν τὴν νύκτα, οὐ μὰ τὰς τοῦ Σιμόεντος πηγᾶς· Μήμοι ταίνυν χαλεπήνης, ὦ ἄναξ, ἐφ' οἷς σύνοιδ', ἐμαυτῷ μηδὲν ἐξημαρτηκῶς· εἰ δ' ὁ χρόνος ὕστερον ἀποδείξειμε, ἥτοι λόγῳ, ἢ ἔργῳ προδόντα τὰ πράγματα καὶ κατὰ μικρὸν, μὴ φειδου, ἀλλὰ ζῶντάμε ὑπὸ γῆν κρύψον, οὐ παραιτοῦμαι.

ΟΙ. Πρὸς τί τοσαύτας προσποιῆ ἀπειλὰς αὐτὸς πρὸς ἀνθρώπους, μηδὲν εἰδόμενος, ἐάρβαρος συμμάχου βαρβάρου ταῖς τῶν λόγων πλοκαῖς μηχανώμενος ὑποκλέψαι τὴν γνώμην; σὺ ὁ στρατηγὸς εἶ ὁ ταῦθ' ἡμᾶς δράσας· κοῦδένα ἄλλον μήθ' οἱ θανόντες, μήθ' ὑμεῖς οἱ ἔτι ἐν τραύμασι θανασίμοις ζῶντες, ὑποπειθοίμεν ἂν· πολλῶν δὲ λόγων καὶ σοφῶν ἅμα δεῖ σοί, ὥστε πείσαι με μὴ ἄ-

- Ὄτω με πείσεις μὴ φίλους κατακτανεῖν, 835
 Ἴππων ἐρασθεῖς, ὧν ἕκατι συμμάχους
 Τοὺς σοὺς φονεύεις, πόλλ' ἐπισκῆπτων μολεῖν.
 ἦλθον, τεθναῖσιν εὐφρεπέστερον Πάρις
 Ξενίαν κατήσχυν', ἢ σὺ, συμμάχους κτανών.
 Μὴ γὰρ τι λέξεις, ὡς τις Ἀργείων μολῶν 840
 Διώλεσ' ἡμᾶς· τίς δ' ὑπερβαλὼν λόχους
 Τρώων ἐφ' ἡμᾶς ἦλθεν, ὥστε καὶ λαθεῖν;
 Σὺ πρόσθεν ἡμῶν ἦσο, καὶ Φρυγῶν στρατός.
 Τίς οὖν τέτρωται, τίς τέθνηκε συμμάχων
 Τῶν σῶν, μολόντων, ὡς σὺ, πολεμίων, λέγεις; 845
 Ἡμεῖς δὲ καὶ τετρώμεθ', οἱ δὲ μειζόνως
 Παθόντες, οὐχ ὁρώσιν ἡλίου φάος.
 Ἀπλῶς δ' Ἀχαιῶν οὐδέν' αἰτιώμεθα.
 Τίς δ' ἂν χκαμύνας πολεμίων κατ' εὐφρόνην
 Ῥήσου μολῶν ἐξεῦρεν, εἰ μὴ τις θεῶν 850
 Ἐφραζε ταῖς κτανουῦσιν; οὐδ' ἀφιγμένον
 Τὸ πάμπαν ἦσαν· ἀλλὰ μηχανᾶ τάδε.
 ΕΚ. Χρόνον μὲν ἤδη συμμάχοισι χκρώμεθα,
 Ὅσον περ ἐν γῆ τῆδ' Ἀχαιῶς λεώς,
 Κούδεν πρὸς αὐτῶν οἶδα πληγμελὲς κλύων. 855
 Ἐν σοὶ δ' ἂν ἀργοίμεσθα; μή μ' ἔρωσ ἔλοι
 Τοιοῦτος ἵππων, ὥστ' ἀποκτείνειν φίλους.
 Καὶ ταῦτ' Ὀδυσσεύς· τίς γὰρ ἄλλος ἂν ποτε
 Ἐδρασεν, ἢ βούλευσεν, Ἀργείων ἀνὴρ;
 Δέδοικα δ' αὐτόν· καὶ τί μου θράσσει φρένας, 860
 Μὴ καὶ Δόλωνα συντυχῶν κατακτάνῃ.
 Χρόνον γὰρ ἤδη οφροῦδος ὧν, οὐ φαίνεται.

ναλεῖν τοὺς φίλους, οὐκ πολλὰ ἐπισκήψας ἤγαγες δεῦρο, ἐπὶ τοὺς ἵππους, ὅπως ἔχεις αὐτοὺς. πλεονεκτικὸν θεὸς ὄμμα· οἱ δὲ ἐλθόντες ἀπέθανον· ἀλλ' εὐπρεπεστερον πολλῶ Πάρις κατήσχυε τὴν ξενίαν, ὑφελόμενος τὴν Ἑλένην, ἣ σὺ, τοὺς σαυτοῦ ἀποκτείνεις συμμάχους· οὐ γὰρ ἂν εἴποις, ὡς τῶν πολεμίων τινὲς εἰσερπίσαντες ἔδρασαν ταυτ' ἡμᾶς· πῶς γὰρ τὰς τῶν Τρώων φάλαγγας διαδύντες, ἐπέθεντο ἡμῖν πρότοις, ὑστέροις οὖσι; σὺ γὰρ πρὸ ἡμῶν τυγχάνεις ἐστρατοπεδευμένος· τίς οὖν τῶν σῶν τέθνηκεν, ἢ τέτρωται, εἴπερ ἐκ τῶν πολεμίων εἰσὶν οἱ ταῦτα δεδρακότες; ἡμεῖς δὲ καὶ τετρώμεθα, καὶ εἰ τὰ μείζω καὶ οἰκτίω παθόντες οὐκέθ' ὀρώσι τὸ φῶς τοῦ ἡλίου· οὐκ ἂν οὖν οὐδένα τῶν Ἑλλήνων αἰτιώμεθ' ἂν· τίς γὰρ ἂν ἐκείνων ἐξεῦρεν ἐν νυκτὶ, ὀπηδήσατε κατευνάζεται Ῥῆσος; οἱ οὐδ' ὑπῆρχε Ῥησός τις ἐλθὼν δεῦρο, ἦσαν πω πεπυσμένοι, εἰμή τις εἴποι θεῶν τιν' αὐτοῖς ἡγεμόνα γενέσθαι· ἀλλὰ ταυτὰ σοὶ ἐκ σκευωρίας ἡμῖν τετολύπεται πάντῃ.

ΒΚ. Πολλὴν μὲν ἦδη χρόνον, ἐξ ὅτου Ἕλληνες εἰς τὴν γῆν ἀπέβησαν ταυτην, πολλοῖς χρωμένῳ συμμάχοις οὐπω μοι ἐγένετο ἐγκλημα πρὸς οὐδέν· οὐδ' ὀτιοῦν νῦν δὲ πρῶτον παρὰ σοῦ ταυτ' ἀκούω· ἐμοίγε δ' οὖν μή ποτ' ἔρωσ τσοῦτος ἔλθοι δι' ἵππους ἀποκτείνειν συμμάχους· ἀλλὰ ταυτ' Ὀδυσσεύς, οἷδ' ἐγὼ, ἔσθ' ὁ δράσας· τίς γὰρ ἂν τῶν Ἑλλήνων τολμήσειε ταυτὰ; τοῦτον ἐγωγ' ὑποπτεύω· κἀντεῦθεν οὐδ' ἐκεῖνο φύλως τῆς ἐμῆς καθικνεῖται καρδίης, μὴ καὶ Δύλων, εὐτυχῶν αὐτῶ καθ' ἑδὸν, ἀπωλέσθῃ· χρόνιος γὰρ ἀπελθὼν, οὐπω πάρεστι.

- ΟΙ. Οὐκ οἶδα τοὺς σοὺς, οὐς λέγεις, Ὀδυσσεάας.
 Ἡμεῖς δ' ὑπ' ἐχθρῶν οὐδενὸς πεπλήγημεθα.
- ΕΚ. Σὺ δ' οὖν νόμιζε ταῦτ', ἐπεὶπερ σοι δοκεῖ. 865
- ΟΙ. Ὡ γὰρ πατρίς, πῶς ἂν ἐνθάνοιμί σοι!
- ΕΚ. Μὴ θνήσχ'. ἄλλος γὰρ τῶν τεθνηκότων ὄχλος.
- ΟΙ. Ποῖ δέ τράπωμαι, δεσποτῶν μονεύμενος;
- ΕΚ. Οἰκός σε κεύθων σύμῳς, ἐξιάσεται.
- ΟΙ. Καὶ πῶς μὲ κηλεύσουσιν αὐθεντῶν χέρες; 870
- ΕΚ. Ὅδ' αὖ τὸν αὐτὸν μῦθον οὐ λήξει λέγων.
- ΟΙ. Ὀλοῖθ' ὁ δράσας! οὐ γὰρ ἐς σὲ τείνεται
 Γλῶσσ', ὡς σὺ κομπεῖς. ἡ Δίκη δ' ἐπίσταται.
- ΕΚ. Λάζυσθ' ἄγοντες δ' αὐτὸν ἐς δόμους ἐμούς,
 Οὕτως, ὅπως ἂν μὴ ἴγκαλῃ, πορσύνετε 875
 Ἰμᾶς δ' ἰόντας, τοῖσιν ἐν τείχει χρεῶν
 Πριάμῳ τε καὶ γέρουσι σημήναι, νεκροῦς
 Θάπτειν κελεύειν λεωφόρους πρὸς ἐκτροπᾶς.
- ΧΟ. Τί ποτ' εὐτυχίας ἐκ τῆς μεγάλης
 Τροίαν ἀνάγει πάλιν εἰς πένθη 880
 Δαίμων ἄλλος, τί φυτεύων;
 Ἐα, ἔα, ὦ, ὦ.
 Τίς ὑπὲρ κεφαλῆς θεός, ὦ βασιλεῦ,
 Τὸν νεόκμητον νεκρὸν ἐν χειροῖν
 Φοράδην πέμπει; 885
 Τροβῶ, λεύσσων τόδε πῆμα.
- ΜΟ. Ὅραν πάρεστι, Τρῶες· ἡ γὰρ ἐν σοφοῖς
 Τιμᾶς ἔγουσα Μοῦσα, συγγόνων μία,

- ΟΙ. Ἐγὼ μὲν οὐς λέγεις Ὀυτυσέας συνείρων, οὐκ οἶδα ἐν
δ' οἶδα μόνων, ὦ οὐχ ὑπ' ἐχθρῶν εσμεν πεπονθότες.
- ΕΚ. Σοὶ μὲν οὖν, οὕτως ἐγέτω ταυτὴ ὥσπερ αὐτὸς ἐθέλεις.
- ΟΙ. Ὡ γῆ πατρῶα, πῶς ἂν ἐν τοῖς σοῖς ἀποθάνοιμι κῦλποις.
- ΕΚ. Μὴ ζῆτει θανεῖν· ἄλλις τῶν τεθνεώτων.
- ΟΙ. Πῶ δὴ τραίπωμαι, στερηθεὶς τοῦ δεσπότης;
- ΕΚ. Εἰς οἶκον ἔλθων τὸν ἐμὸν, ἰαθήσῃ.
- ΟΙ. Πῶς χεῖρες φονέων κηδεύσουσί με ἠδέως;
- ΕΚ. Οὕτως οὐ λήξῃ τὸν αὐτὸν λέγων λόγον.
- ΟΙ. Ὅλοιθ' ὁ τρυθ' ἡμᾶς δράσας· οὐ μὴν δὲ πρός σε εἴρηται
μοι τοῦτο· ἐπεὶ οὕτω λέγεις· ἀλλ' ὄν σαφῶς ἐπίσταται
ἡ δίκη.
- ΕΚ. Λάθεθ' ὑμεῖς αὐτόν· καὶ ἀγαγόντες οἴκαδε παρ' ἐμοί,
θεραπεύεθ' οὕτως, ὥστε μηδὲν ἔχειν καθ' ἡμῶν λέγειν·
ὑμεῖς δ' αὖ ἴντες εἰς τὴν πόλιν, εἶπατε πρός ἐμοῦ
Πριάμω τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἐκεῖ γέρουσι θαψαί τοὺς
νεκροὺς πρός τῆ λευφόρω.
- ΧΟ. Τίς ἄρα δαίμων αὐθις ἐκ πολλῆς εὐτυχίας ἄγει Τροίαν
πάλιν εἰς ἀνείροπα πένθη, ἄλλα ἀντιμηχανώμενος
κακά. Ἀλλὰ μεταξύ λόγων, τί τοῦθ' ὄρω; τίς θεῶν
ἐκεῖνος ἐν μετεώρῳ, τὸν πρόσφατον νεκρὸν οὕτω φο-
ράδην πέμπει; ἴδ' αὐτὸς, ὦ βασιλεῦ, τήνδε συμφοράν.
ἐγὼ ἴε τετάρχαγμα ὄλωις τὸ παραδύξον τοῦθ' ὄρων.
- ΜΟ. Οραῖ ὑμεῖς, ὦ Τρῶες; ἐγὼ γὰρ ἢ παρὰ σοφαῖς τιμω-
μένη ἀνδράσι μίᾳ τῶν Μουσῶν παρῆμι ὧδε, τὸν

874. Ἄγοντες δ' αὐτόν] προσέθειται μοι ὁ Δέ. 887: Ἐα, Ἐα] ἐν-
ταῦθα ὄρων τὴν Τερψιχόρη ἐν τῇ ἀέρι φέρουσαν τὸν παῖδα Πήσον νεκρὸν ἐπ'

- Πάρειμι, πῆδ' ἀ τόνδ' ὀρῶσ' οἰκτρῶς φίλον
 Φανόνθ' ὑπ' ἐχθρῶν· ὄν ποθ' ὁ κτείνας χρόνῳ 890
 Δόλιος Ὀδυσσεὺς ἀξίαν τίσει δίκην.
 Ἰαλέμῳ αὐθιγενεῖ, (Στρ.)
 Τέκνον, σ' ὀλοφύρομαι· ὦ
 Ματρὸς ἄλγος, οἶαν
 Ἐκελσας ὀδὸν ποτὶ Τροίαν, 895
 Ἢ δυσδαίμονα καὶ μελέαν,
 Ἀποπεμφαμένης ἐμοῦ, πορευθεῖς,
 Ἀπὸ δ' ἀνταμένου πατρὸς βιαίως.
 Ἕμοι ἐγὼ σέθεν! ὦ φιλία
 Φιλία κεφαλὰ, τέκνον, ὦμοι! 900
ΧΟ. Ὅσον προσήκει, μὴ γένους κοινωνίαν
 ἔχοντι, λύπη τὸν σὸν οἰκτεῖρω γόνον.
ΜΟ. Ὅλοιτο μὲν Οἰνεΐδης, (Ἄντ.)
 Ὅλοιτο δὲ Λαρτιάδας,
 Ὃς μ' ἄπαιδα γέννας 905
 ἔθηκεν ἀριστοτόκοιο·
 Ἄ θ' Ἑλένα, προλιποῦσα δόμον,
 Φρυγίων λεγέων ἔπλευσε πλαθεῖς·
 Ἰπ' Ἰλίου· ὤλεσε μὲν σε κατὰ Τροίας
 Φίλτατε, μυριάδας τε πόλεις 910
 Ἄνδρῶν ἀγαθῶν ἐκένωσεν.
 Ἢ πολλὰ μὲν ζῶν, πολλὰ δ' εἰς Ἄδου μολῶν,
 Φιλάμμονος παῖ, τῆς ἐμῆς ἧψω φρενός·
 Ἰβρις γὰρ, ἧ σ' ἔσφηλε, καὶ Μουσῶν ἔρις
 Τεκεῖν μ' ἔθηκε τόνδε δύστηνον γόνον. 915

ἑμαυτῆς φίλον παῖδα τουτονὶ ὑπ' ἐχθρῶν ὄρωσα ἔλεει-
νῶς ἀνηρημένον· ὃν ὁ ἀποκτείνας αὐτὸν Ὀδυσσεύς,
ἔσαι ὅτε ἀξίαν δώσει δίκην.

ὦ τέκνον ἐμὸν, οἰκειακῶ σε θρήνω ὀλοφύρομαι σφό-
δρα· ὦ μητρὸς ἄλγος, οἶαν τὴν ἐς Τροίαν ἐβάδισας·
ὡς δυστυχῆ καὶ ἀθλίαν εἴλου ἐκείνην, ἐμοῦ τε καὶ τοῦ
πατρὸς ἰσχυρῶς κωλυόντων, ὁδόν· οἴμοι τῇ δυστήνῃ,
οἴμοι σοῦ γ' ἔνεκα, τέκνον· ὦ φίλη, φιλότατη μοι κεφαλή!
οἴμοι, τέκνον.

Ο. Ἐγὼ, καὶ τοι μηδὲν προσήκω γένει, ἀλλ' οὖν οὐκ ἔχω
μὴ τὸν σὸν οἰκτεῖραι παῖδα.

ΙΟ. Ὅλοιτο μὲν ὁ Τυδέως, ὅλοιτο δ' ὁ Δαέρτου· ὃς ἀρίστου
με παιδὸς ἀπεστέρησεν ὅλοιτο δ' Ἑλένη, ἡ προδοῦσα
τὸν πρῶτον γάμον, ἐφ' ἕτερον Φρύγιον ἐς Ἴλιον ἔπλευ-
σεν. Αὐτὴ σέ, ὦ τέκνον αὐτῆ, σέ τε ἀπώλεσεν ἐν Τροίᾳ,
καὶ ἄλλας μυρίας πόλεις ἀνδρῶν ἐρήμους κατέστησεν.

ὦ παῖ Φιλάμμονος, ὡς πολὺ μὲν περιῶν, πολὺ δὲ
καὶ ἐν ἄλλου γενόμενος, τῆς ἐμῆς καθήψω καρδίας· ἡ
σὴ γὰρ ἀλαζονία, καὶ ἡ πρὸς τὰς Βιούσας ἄκαιρος
ἄμιλλα, τῆς δίκην τυγχάνεις δεδωκώς, ἐποίησέ με
τεκεῖν τὸν δυστυχῆ τοῦτον παῖδα· ἡνίκα γὰρ ἦλθομεν

ἀγκάλαις, ἐκπλήττεται. 903. Οἰνεΐδας] Οἰνεύς, Οἰνέως. Οἰνεΐδας, καὶ δια-
λύσει Οἰνεΐδας· ἔστι δὲ πατρωνυμικὸν ἀπὸ πάππου· Οἰνεύς, Τυδεύς, Διομή-
δης· ὡς καὶ τὸ Λαερτιάδας παρὰ τοῦ Λαέρτης· καὶ Λαερτιάδας καὶ συγκοπῆ
Δαρτιάδης ἀπὸ τοῦ Λαέρτιος· διακατάληκτον γὰρ φέρεται καὶ παρ' Ὀμήρῳ.
913. Ἡ θ' Ἑλένη] ἡ συνθήκη οὕτω· Ἑλένα τε ὄλοιτο, ἢ . . . ἔπλευσε καὶ τ.λ.
914. Φιλάμμονος παῖ] Ὁμίριος οὗτος, ὃς ἐρίσας πρὸς τὰς Μούσας, περὶ μολῆς

Περῶσα γὰρ δὴ ποταμίους διαβρόαας,
 Λέκτροις ἐπλάθην στρυμόνος φυταλμίους,
 Ὅτ' ἤλθομεν γῆς χρυσόβωλον ἐς λέπας
 Πάγγαιον, ὀργάνοισιν ἐξησκημένοι
 Μοῦσαι, μεγίστην εἰς ἔριν μελωδίας 920
 Κεῖνῳ σοφιστῇ Θρηκί, κάκτυφλώσαμεν
 Θάμυριν, ὃς ἡμῶν πόλλ' ἐδέννασεν τέχνην.
 Κάπτεϊ σε τίκτω, συγγόνους αἰδουμένη
 Καὶ παρθενίαν, ἧκ' ἐς εὐύθρου πατρὸς
 Δίνας· τρέφαιν δ' ἐς οὐ βροτείαν ἐσχάραν 925
 Στρυμῶν δίδωσιν, ἀλλὰ πηγαίαις κόραις.
 Ἐνθ' ἐκτραφεῖς κάλλιστα παρθένων ὕπο,
 Θρηκῆς ἀνάστων πρώτος ἦσθ' ἀνδρῶν, τέκνον.
 Καί σ' ἀμφὶ γῆν μὲν πατρίαν φιλαιμάτους
 Ἀλκῆς κορύσσοντ', οὐκ ἐδείμαίνον θανεῖν. 930
 Τροίας δ' ἀπηύδων ἄστου μὴ κέλσαι ποτέ,
 Εἰδυῖα τὸν σὸν πότμον· ἀλλὰ σ' Ἔκτορος
 Πρεσβεύμαθ', αἵ τε μυρίαι γερουσίαι
 Ἐπεισαν ἐλθεῖν· κάπικουρήσαι φίλοις.
 Καὶ τοῦδ', Ἀθάνα, παντὸς αἰτία μόρου 935
 (Οὐδὲν δ' Ὀδυσσεὺς, οὐδ' ὁ Τυδέως τόκος
 Ἐδρασε, δράσας) μὴ δόκει λελθῆναι.
 Καίτοι πόλιν σὴν σύγγονοι πρεσβεύομεν
 Μοῦσαι μάλιστα, κάπιχρώμεθα χθονί,
 Μυστηρίων τε τῶν ἀπορρήτων φάνης 940
 Ἐδειξεν Ὀρφεὺς, αὐτανέψως νεκροῦ
 Τοῦδ', ὃν κατακτείνεις σύ· Μουσαῖόν τε, σὸν

αἱ Μοῦσαι πᾶσαι εἰς τὸ χρυσοβόλον Πέγγαϊον ὄρος,
 εὐ μὲν ἡῦρεπισμέναι τὰ ὄργανα, μεγίστην δ' ἐν μέ-
 λουσιν ἄμιλλαν πρὸς Θάμυριν ἐκείνον τὸν Θραῦκα σοφι-
 στήν, ὅς τὴν ἡμῶν καθύβρισε τέγνην, ποιούμεναι, τότε
 δὴ ἐγὼ, δίκην ἐκείνου τῆς ἀκαίρου φιλοτιμίας δόντος,
 τὴν τῆς ἄψαως στέρησιν, τὸ τοῦ Σιρυμόνος περῶσα
 βεῖθρον, καὶ ὡς ἔγγιστα τῆς ἐκείνου γονῆς γενομένη,
 ἔτεκόν σε, ὦ τέκνον· εἶτα αἰδουμένη τὰς ἀδελφάς καὶ
 τὴν παρθενίαν, ἔπεμψά σε ἀνατραφησόμενον παρὰ ᾧ
 πατρί· ὁ δὲ ἀπαξιῶσας ἐμπισεῦσαι τὴν σὴν ἀνατροφὴν
 ἀνθρώπῳ θνητῷ, ἔδωκέ σε ταῖς τῶν πηγῶν Νύμφαις
 παρθέναις οὔσαις ὑφ' ὧν ἀνατραφεῖς ὡς κάλλιστα, τῆς
 φιλοπολέμου βασιλευεῖν ἠξίωσαι Θράκης· κἀνταῦθα
 περὶ τὴν πατρῶν γῆν τὸν σουτοῦ ἀσκούντα βραχίονα,
 οὐκ ὑπόπτειον θανεῖν ἐς δὲ Τροίαν ἀπηγόρευον ἀφι-
 κέσθαι, τὴν σὴν τύχην ἐπισταμένη· ἀλλὰ ταῖς συνε-
 χέσι παρ' Ἔκτορος καὶ τῆς Γερουσίας πρεσβείαις πει-
 σθεῖς, ἤλθες ἐπικουρῆσαι φίλοις. Ἄλλ' οὔτ' Ὀδυσσεύς,
 οὔτε Διομήδης ταῦτα δεδράκασιν· ἀλλὰ σὺ, ὦ Ἀθηνᾶ,
 μεμηχάνησαι πάντα· μηδὲ νόμιζε λεληθῆναι με· καὶ τοὶ
 ἡμεῖς αἱ Μοῦσαι, τῇ σὴ πόλει ἐμφιλοχωροῦσαι, ὡς
 μάλιστα τιμῶμεν αὐτὴν τῶν τε μυστηρίων τὴν τε-
 λετὴν πρῶτος Ὀρφεὺς ὁ τοῦ νεκροῦ τούτου ἀνεψιός,
 ἔξεδίδάξεν ὃν αὐτὴ ἀγαπητῶς ἀπέκτεινας. Μουσαῖόντ'

σικῆς, καὶ ἠετιθεῖς ἐξουμμάτωται. 939. Κἀπιχρῶμεθα χρυσοβόλον ἠδὲ εὐς ἐν τῇ γῇ
 διετρίβουμεν ταύτῃ ἐν ἄλλοις, δὲ, Ἀντιχρῶμεθα καίτοι. 941. Αὐτανέψιος! Ὀρ· εὐς
 γὰρ παῖς ἦν Καλλιόπης ἀδελφῆς Τερψιχόρας, ἧς παῖς ἦν Ἰφίσιος. ὁ δὲ Μουζῶν

- Σεμνὸν πολίτην, κἀπὶ πλεῖστον ἄνδρ' ἓνα
 ἔλθόντα, Φοῖβος, σύγγονοί τ' ἠσκήσαμεν.
 Καὶ τῶνδε μισθὸν παῖδ' ἔχουσ' ἐν ἀγκάλαις,
 945 Θρηνῶ· σοφιστὴν δ' ἄλλον οὐκ ἐπάξομαι.
- ΧΟ.** Μάτην ἄρ' ἡμᾶς Θρήκιος τροχηλάτης
 Ἐδέννας', Ἐκτορ, τῶδε βουλευσαί φόνον.
- ΕΚ.** Ἦδειντάδ'· οὐδὲν μάντεως ἔδει φράσαι
 950 Ὀδυσσέως τέχναισι τόνδ' ὀλωλότα.
 Ἐγὼ δὲ γῆς ἔφεδρον Ἑλλήνων στρατὸν
 Λεύσσων, τὶ μὴ ἔμελλον οὐ πέμψειν φίλους
 Κήρυκας, ἐλθεῖν κἀπικουρῆσαι χθονί;
 Ἐπεμψ' ὀφείλων δ', ἦλθε συμπνεῖν ἐμοί.
 955 Οὐ μὴν θανόντι γ' οὐδαμῶς συνήδομαι.
 Καὶ νῦν ἔτοιμος τῶδε καὶ τεῦξαι τάφον,
 Καὶ ξυμπυρῶσαι μυρίων πέπλων χλιδῆν·
 Φίλος γὰρ ἐλθὼν, δυστυχῶς ἀπέρχεται.
- ΜΟ.** Οὐκ εἶσι γαίης ἐς μελάγχχιμον πέδον·
 960 Τοσόνδε Νύμφην τὴν ἔνερθ' αἰτήσομαι
 Τῆς καρποποιοῦ παῖδα Δάμητρος θεᾶς,
 Ψυχὴν ἀνεῖναι τοῦδ'· ὀφειλέτις δέ μοι
 Τοὺς Ὀρφέως τιμῶσα φαίνεσθαι φίλους.
 965 Κἀμοὶ μὲν ὡς θανῶν τε, κοῦ λεύσσων φάος,
 Ἔσται τὸ λοιπόν· οὐ γὰρ ἐς ταῦτόν ποτε
 Οὔτ' εἶσιν οὔτε μητρὸς ὄψεται δέμας.
 Κρυπτὸς δ' ἐν ἄντροις τῆσδ' ὑπαργύρου χθονὸς
 Ἀνθρωποδαίμων κείσεται βλέπων φάος,

σαῖος, Ὁρᾶξ μὲν ἦν τὸ γένος, κατῳκεί δ' ἐν Ἀθήναις. 946. Σοφιστὴν] Θάμυριν
 δ' ἴσως αἰνιττεται. 954. Ὀφείλων] ἴδ' ἀνωτέρω στίχ. 407. καὶ ἐξῆς.
 963. Ὀρφέως φίλους] ὅτι πρῶτον Δημητραν καὶ Περσεφόνην Ὀρφεὺς ἐδίδασκε

αὐτὸν, οὗ λόγος παρὰ πᾶσι πολὺς, ἡμεῖς σὺν τῷ ἀδελφῷ ἐξεπαιδύσαμεν Φοῖβῳ τὸν δ' ἕτερον σοφιστὴν τούτοις οὐ συναριθμήσω· ἀλλὰ τούτων ἀπάντων τοιαύτην χάριν παρὰ σοῦ ἀπολαμβάνω, τὸν νεκρὸν τοῦτον ἐν ἀγκάλαις φέρουσα θρηνεῖν.

ΚΟ. Μάτην ἄρ', ὦ Ἔκτορ, ἠτιάσαθ' ἡμᾶς ὁ Θραῆξ ἐκεῖνος ἀρματηλάτης, ὡς αὐτοὺς συρράψαντας τὸν φόνον τούτῳ·

ΚΙ. Τοῦτο μὲν ἦδειν ἔγωγε, κούδενός μοι μάντεως ἔδει φράσαι, ὅτι μηχαναῖς Ὀδυσσέως ταῦτα τετύρυνται. Ἐγὼ μὲν οὖν, ὀρῶν τοὺς Ἕλληνας πολλῷ πλήθει τὸν χῶρον κατέχοντας τοῦτον, τί οὐκ ἔμελλον πρεσβεύεσθαι πρὸς φίλους, βοηθείας δεόμενος; ὁ δὲ ὑπακούσας ἤλθε, προσφείλων οὐ μικρὸν ἐμὲ ὠφελῆσαι. οὐ μὲν θανόντι αὐτῷ ἐφήδομαι, ὡς ἂν εἴποι τις ἀγνοῶν· ἀλλ' ἔτοιμός εἰμι καὶ τάφον αὐτῷ χῶσαι, κάπι τῆς πυρᾶς πολυτελῆ καὶ ἔφθονον συναναλῶσαι ἐσθῆτα· φίλος γὰρ ἐλθὼν, ἐπανάρχεται, ὡς μὴ ὀφείλεν.

ΚΙΟ. Οὐμός παῖς τὸ τῆς γῆς Ζοφῶδες οὐδέποτε ὑποδύσεται· αἰτήσομαι γὰρ τὴν κάτω Νύμφην, τὴν τῆς καρπογόνου Δήμητρος θυγατέρα τοσόνδε μόνον, ἀναπέμψαι τὴν ψυχὴν τούτου πάλιν· ὀφείλει γὰρ ἐκείνη τιμᾶν τοὺς τοῦ Ὀρφέως φίλους· ὁ δὲ, ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ ἀποθανῶν ἔσται καὶ τοῦ λοιποῦ, κούκέτι τὸ φῶς τουτὶ τοῦ ἡλίου ὀψόμενος· οὐκέτι γὰρ εἰς ταῦτόν ἐμοὶ ἤξει, οὐδ' ὀψεταιί ποτε τὴν ἑαυτοῦ μητέρα· εἰς δὲ τὰ ἄντρα τῆς ὑπαργύρου ἐκείνης χθονὸς ὑποδύς, κείσεται κῦτόθι, τὴν τῶν ἡμιθέων μεταλαβὼν ζωὴν, ἀφοσιωθείς Βάκχῳ· ὃν αἶγ'

τὰ μυστήρια· ὀφείλει τοίνυν ἡ Περσεφόνη τιμᾶν τὰς Μούσας, φίλας Ὀρφέως

Βάκχου προφήτης, ὅς τε Παγγαίου πέτραν
᾿Ωκησε σεμνὸς τοῖσιν εἰδόσιν θεός.

970

Βαῖὸν δὲ πένθος τῆς θαλασσίας θεοῦ
Οὔτω· θανεῖν γὰρ καὶ τὸν ἐκ κείνης χρεῖον.
Θρήνος δ' ἀδελφαι πρῶτα μὲν σ' ὑμνήσομεν,
Ἔπειτ' Ἀχιλλέα Θετίδος ἐν πένθει ποτέ.

Οὐ ρύσεται νιν Παλλὰς, ἧ σ' ἀπέκτανεν.

975

Τοῖον φάρετρα Λοζίου σώζει βέλος.

Ἢ παιδοποιοὶ συμφοραὶ, πῖνοι βροτῶν!

Ὡς, ὅστις ὑμᾶς μὴ κακῶς λογίζεται,

Ἄπκις διοίσει, κοῦ τεκῶν θάψει τέκνα.

ΧΟ. Οὗτος μὲν ἤδη μητρὶ κηδεύειν μέλει.

980

Σὺ δ' εἴ τι πράσσειν τῶν προκειμένων θέλεις,

Ἐκτορ, πάρεστι· φῶς γὰρ ἡμέρας τόδε.

ΕΚ. Χωρεῖτε, συμμάχους ἵ' ὀπλιζέσθαι τάχος

Ἄνωχθε· πληροῦτ' αὐχένας ζυνωρίδων.

Πηνοὺς δ' ἔχοντας, χρῆ μένειν Ἰουρσηνικῆς

985

Σαλπιγγοῦ αὐδῆν ὡς ὑπερβάλλων στρατὸν

Τείχη τ' Ἀχαιῶν, ναυσὶν αἶθρον ἐμβαλεῖν

Πέποιθα, Γρωσί θ' ἡμέραν ἐλευθέραν

Ἀκτῖνα τὴν στείχουσαν ἡλίου φέρειν.

ΧΟ. Πειθοῦ βασιλεῖ· στείχωμεν ὀπλοῖς

990

Κοσμησαμένοι, καὶ ζυμμαχία.

Ταδὲ φράζωμεν· τάχα δ' ἀνείκελόν

Δοίη δαίμων ὁ μεθ' ἡμῶν.

οὔσα. χάριν ἐκείνη φέρουσα. 971. Βαῖὸν δέ] μετὰ μικρὸν χρόνον.

982. Πανούς] πυρσοὺς, φανούς φασὶν εἶναι τοὺς πανούς· ἐγὼ δ' οὐκ αἶδ' εἶμι.

εἰδότες ὡς μέγα θεὸν τιμῶσιν ἐπὶ τῆς τοῦ Παγγαίου πέτρας μετὰ δὲ μικρὸν συνθρήνησω τῇ Νηρηίδι· χρεῶν γὰρ κάκεινης τὸν παῖδα ἀπολέσθαι, πρῶτον μὲν οὖν ἡμεῖς αἱ ἀδελφαὶ θρήνησομέν σε πάσχι ἔπειτα δ' Ἀχιλλεὺς τὸν τῆς Θετιδος οὐ μετὰ πολὺν χρόνον· ὁ γὰρ Λοξίας ἐν φρεσὶν ἤσκησεν αὐτῷ βέλτε, τοῦθ' ἡ Παλλὰς, ἢ σὲ ἀπολέσασα, οὐκ ἂν ἀποστήσειεν ἐκείνου, παρεκτρέψασα ἄλλοσε· ὦ συμφοραὶ καὶ πόνου βροτῶν ἐκ τεκνογονίας! ὅς ἂν ἐκείνων ὑμᾶς καλῶς γινώσκη, οὗτός γ' ἤδεις' αὖ διαειώσειεν ἄπαις· μὴ γὰρ γεννήσας, οὐδέποτε θάψει παῖδας.

ΧΟ. Τοῦτον μὲν οὖν μητρὶ μέλει κηδεύειν· σὺ δὲ, ὦ Ἔκτορ, εἴτι κελεύεις τῶν παραπύδας ἡμῶν ἐπιμεληθῆναι, λέγε νῦν· ἢ γὰρ ἡμέρᾳ ὑπομειδιᾷ.

ΕΚ. Χορεῖθ' ὡς τάχος, ἐροῦντες τοῖς συμμάχοις, αὐτούς τε τὰ ὄπλα περιθέσθαι, καὶ τοὺς ἵππους ἔχειν ὑπεξευγμένους· χρῆ δὲ πονοῦντας περιμένειν τῆς σάλπιγγος ἀκοῦσαι· ἐλπίζω γὰρ τήμερον, τὰ τῶν ἐχθρῶν τεῖχη ὑπερβαλὼν, τάς τε ναῦς πυρπολήσειν, καὶ Τροίαν ἐν τῇ αὐτῇ τροχιᾷ τοῦ ἡλίου ἐλευθέραν καταστήσειν.

ΧΟ. Χωρῶμεν παρὰ τὰ ὄπλα, πειθόμενι τῷ ἡγεμόνι, ἐροῦντες τοῖς συμμάχοις τὰ προστεταγμένα· τάχα γὰρ ἂν σὺν θεῷ τῷ μεθ' ἡμῶν νικῶμεν.

βούονται ἐνταῦθα οἱ πύρραι· εἰμῆτι εἶποι τις πρὸς τὸ κατακαῦσαι τὰς ναῦς· ἐν δὲ τῇ ἀρχαίᾳ κεῖται, πόνους ἔχοντας· κατὰ τοῦτο μοι οὖν παραπέφραστοι. περὶ δὲ τῆς Τυρρήνικης σάλπιγγος ἴδε Φαιν. σίγ. 1392. 987. Αἴθων] πύρ. 988. Ἐπὶν στείχουσαν] καὶ πέποιθα, φησὶν, ὅτι ἡ τήμερον στείχουσα ἀκτὴς τοῦ ἡλίου, οἷσαι ἐλευθέραν ἡμέραν Τρωσὶ.

E A E N H.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ .

ΠΡΟΛΟΓΟΣ Ἀλικαρνασεὺς ἱστορεῖ περὶ Ἑλένης, καὶ φησὶν ἐλθεῖν μὲν αὐτὴν εἰς Αἴγυπτον, καὶ τοῦτο φάσκειν καὶ τὸν Ὀμηρον, ποιῶντα τὴν Ἑλένην παρέχειν τῷ Τηλεμαχῷ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ τὸ λαθικηδὲς φάρμακον, τὸ οἱ πόρε Πολυδάμνα Θόωνος παράκοιτις, (Ὀδ. δ'. 228.) οὐ μὴν δὲ οὕτως, ὡς Εὐριπίδης φησὶν. οἱ μὲν γὰρ πλανωμένην φασὶν αὐτὴν μετὰ τοῦ Μενελάου μετὰ τὴν τῆς Ἰλίου πόρθησιν καὶ εἰς Αἴγυπτον παραγενέσθαι, ἀλλ' αἰθεὶν πεπορίσθαι τὰ φάρμακα· ὁ δὲ τὴν μὲν ἀληθεῖς Ἑλένην φησὶ μὴδ' ὀποσσῶν ἐλθεῖν εἰς Τροίαν, τὸ εἶδωλον δὲ αὐτῆς· κλέψας γὰρ αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς Ἴφρας βουλῇ Πρωτέϊ τῷ βασιλεῖ τῆς Αἰγύπτου φυλάττειν παρέδωκε· τούτου δὲ θανόντος, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Θεοκλύμενος ἐπειράτο γαμεῖν αὐτήν· ἡ δὲ ἰκέτις παρεκάθητο τῷ τοῦ Πρωτέως μνημείῳ, ὅθεν αὐτῇ ἐπιφαίνεται Μενέλεως, τὰς μὲν ναῦς ἐν τῇ θαλάσῃ ἀπολέσας, ὀλίγους δὲ τινὰς τῶν ἐταίρων ἐν ἄνθρω καθειρημένους σώζων. εἰς λόγους δὲ ἐλθόντες καὶ μηχανορραφήσαντες, ἀπατῶσι μὲν τὸν Θεοκλύμενον, αὐτοὶ δὲ νηὶ ἐμβάντες, ὡς δὴ τῷ Μενέλῳ θανόντι κατὰ θάλατταν ὕσοντες, εἰς τὴν ἰδίαν διασώζονται.

Τ Α

ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΙΑ.

ΕΛΕΝΗ.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΓΡΑΥΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΘΕΟΝΟΗ.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

[ΕΤΕΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ]

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ.

Προλογίζεται δὲ ἡ Ἑλένη.

ΕΛΕΝΗ.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

ΚΕΙΜΕΝΟΝ.

ΕΛΕΝΗ, ΤΕΥΚΡΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΕΛ. ΝΕΙΛΟΥ μὲν αἶδε καλλιπάρθενοι ῥοαὶ,
Ὅς ἀντὶ δίας ψεκάδος Αἰγύπτου πέδον,
Λευκῆς τακείσης χιόνος, ὑγραίνει γύας.
Πρωτεύς δ', ὅτ' ἔζη, τῆσδε γῆς τύραννος ἦν,
Φάρον μὲν οἰκῶν νῆσον, Αἰγύπτου δ' ἀναξ,
Ὅς τῶν κατ' οἶδμα παρθένον μίαν γαμεῖ,

ι. Καλλιπάρθενοι] ἀπὸ τῶν Νυμφῶν μετονόμασε καὶ τὰς ῥοὰς παρθένας· τὸ δὲ γύας ἐπεξήγησις ἂν εἴη τοῦ πέδου. 5. Φάρον νῆσον] νῆσος μὲν ποτε, νῦν δὲ, τοῦ ποταμοῦ πολλῇ προσχώσαντος ἰλύϊ, συνεζευκται τῇ χέρσῳ· Περὶ ἧς καὶ Ὅμηρος. Ὀδυσ. Δ. στίχ. 354.

- » Νῆσος ἔπειτ' αἰεὶ τίς ἐστι πολυκλύσῳ ἐνὶ πόντῳ,
- » Αἰγύπτου προπάροιθε· Φάρον δὲ ἐκικλήσκουσι.

Καὶ περὶ Πρωτέως ὁ αὐτὸς αὐτοῦ στίχ. 365.

- » Πρωτέος Ἰφθίμου θυγάτηρ ἀλίοιο γέροντος.

Περὶ οὗ Εὐστάθιος. Περὶ δὲ Πρωτέως ἱστορεῖται, ὅτι ἀνὴρ τις ἦν Μεμφοῦτις, ὃς

ΕΛΕΝΗ.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ.

ΕΛΕΝΗ, ΤΕΥΚΡΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΕΛ. Αἱ μὲν καλλιπάρθενοι αὐται Νύμφαι τὰ τοῦ Νείλου
ρεῖθρά εἰσιν, ὅς τῇ τῆς χιόνος τήξει ἄνωθεν αὐξόμενος,
ἀνασκιρτᾷ, καὶ ἐξανιστάμενος τῶν ὀχθῶν, ἀντὶ ὄμβρου
τοῦ διόθεν ἐπιγιγνομένου, τὰς τῆς Αἰγύπτου ἀρδεύει
ἀρούρας· τύραννος δὲ τῆς χώρας Πρωτεύς ἦν ποτε, ὅτε
ἦν ἐν τοῖς ζῶσιν, κατοικῶν μὲν τὴν νῆσον Φάρον, κρα-
τῶν δὲ πάσης Αἰγύπτου· ὃς Ψαμάθην τὴν Νηρέως,
μῖξν τῶν νυμφῶν τῆς θαλάσσης, καταλιποῦσαν, ᾧ συ-

κατὰ Ἑλλήνων γλῶσσαν ὄνομα ἦν Πρωτεύς· οὗ καὶ τέμενος ἐν Μέμφη κατὰ
Ἡρόδοτον κάρτα καλὸν, καὶ εὖ ἐσκευασμένον· ὅτι δὲ ὁ προῤῥήθεις Θόων φύλαξ
ἦν τοῦ Κανωβικοῦ σώματος, ἀνήνεγκεν εἰς τοῦτον τὸν Πρωτέα τὴν ἀδικίαν τοῦ
ἄρπαγος Πάριδος, καὶ ὡς ἀφηρέθη τότε τὴν Ἑλένην ἐκεῖνος, καὶ ὡς ἀρέσκον-
ται οἱ πλείους μὴ εἶναι τὴν Ἑλένην ἐν Τροίᾳ. 6. Τῶν κατ' εἶδμα παρθένων]
τῶν Νηρηίδων. Αἴολος δὲ μυθεύεται θεὸς εἶναι τῶν ἀνέμων, ἐν νήσῳ παρά τῇ
Σικελίᾳ οἰκῶν· καίτοι ἐν ἄλλαις ἀντὶ Αἰόλου γράφεται Αἰακοῦ.

Ψαυάθην, ἐπειδὴ λέκτρον ἀφῆκεν Λιδίου.
 Τίττει δὲ τέκνα δισσα τοῖσδε δάμασιν,
 Θεοκλύμενον μὲν ἄρσεν, ὅτι δὴ θεοὺς σέβων
 Βίον διήνεγκ', εὐγενῆ τε παρθένον 10
 Εἰδῶ, τὸ μητρὸς ἀγλαΐσμι', ὅτ' ἦν βρέφος·
 Ἐπει δ' ἐς ἧσῃν ἦλθεν ὠραίαν γάμον,
 Καλοῦσιν αὐτὴν Θεονόην· τὰ θεῖα γὰρ,
 Τα τ' ὄντα καὶ μέλλοντα πάντ' ἠπίστατο,
 Προγόνου λαβοῦσα Νηρέως τιμὰς πάρα. 15
 Ἡμῖν δὲ γῆν μὲν πατοῖς οὐκ ἀνώνομος
 Σπάρτη, πατὴρ δὲ Τυνδάρεως· ἔστιν δὲ δὴ
 Λόγος τις, ὡς Ζεὺς μητέρ' ἔπτατ' ἐς ἐμὴν
 Δήδαν, κύκνου μορφώματ' ὄρνιθος λαβῶν,
 Ὃς δόλιον εὐνήν ἐξέπραξ' ὑπ' αἰετοῦ 20
 Δίωγμα φεύγων, εἰ σαφῆς οὗτος λόγος.
 Ἐλένη δ' ἐκλήθην ἃ δὲ πεπόνθανέν κακὰ,
 Λέγοιμι ἄν' ἦλθου τρεῖς θεαὶ κάλλους πέρι
 Ἰδαῖον ἐς κευθμῶν' Ἀλέξανδρον πάρα,
 Ἴρα, Κύπρις τε, Διογενῆς τε παρθένος, 25
 Μορφῆς θέλουσαι διαπεράνασθαι κρίσιν.
 Τοῦμόν δὲ κάλλος, εἰ καλὸν τὸ δυστυχῆς,
 Κύπρις προτείνασ', ὡς Ἀλέξανδρος γαμεῖ,
 Νικᾶ· λιπὼν δὲ βούσταθμ' Ἰδαῖος Πάρις
 Σπάρτην ἀφίκεθ', ὡς ἐμὸν σχήσων λόγος. 30
 Ἴρα δὲ με μφθεῖς, οὐνεκ' οὐ νικᾶ θεὰς,

19. Εἰδῶ] οὕτως ἐξ ἄλλων ἀγτί τοῦ Εἰδος. 20. Δόλιον εὐνήν] ἴδε Ἰφιγ. Αὐλ.
 στίχ. 800.

νέζευκτο πρότερον, Λίολον, γήμας, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς παῖδας δύο, ἄρσεν καὶ θῆλυ· τὸν μὲν, παρὰ τὸ τοῦς θεοῦς διατελέσαι σεβόμενον, καλούμενον Θεοκλύμενον. τὴν δὲ, εὐγενῆ παρθένον τὸ μέγιστον τῇ μητρὶ γενομένην ἀγλαΐσμα· ἦν θρέφος· μὲν ἔτι οὖσαν, Εἰδῶ εἰς ὥραν δὲ ἤδη προήκουσαν, Θεονόην προσαγορεύουσιν· οἶδε γὰρ τὰ θεῖα ἐξεπισταμένα, τά τ' ὄντα, καὶ τὰ ἐσόμενα, παρὰ Νηρέωι παραλαβούσα τὸ γέρας τοῦτο. Ἀλλ' οὐχ ἥττον ἔξεστι κάμοι ἐπαίρεσθαι εὐγενεῖα ἢ πατρὶς μὲν ἔστιν ἡ Σπάρτη, μέγιστον ἔχουσα κλέος, πατὴρ δὲ Τυνδάρεω· πολὺς δὲ καὶ τοιοῦτός τις λόγος τοῖς τῶν ἀνθρώπων στόμασι βεῖ, ὡς ὁ Ζεὺς κύκνου μορφὴν περικαίμενος ἐξώθεν, εἰς τὰς τῆς ἐμῆς μητρὸς ἀγκάλας κατέφυγεν· οὕτω γὰρ προσποιησάμενος ἀετὸν διώκοντα φεύγειν, τὴν ὀμιλίαν σὺν δόλῳ κατέπραξεν, εἰ ἀληθῆ λέγεται ταῦτα. Ἐγὼ δὲ καλοῦμαι Ἑλένη, ἣ μεγίσταις συμφοραῖς περιπέσουσα γυνή· τρεῖς γὰρ θεαὶ ὄμοῦ Ἴρα, Ἀθηνᾶ, καὶ Ἀφροδίτη, περὶ κάλλους πρὸς ἀλλήλας διαμιλλόμεναι, παρεγένοντο πρὸς Ἀλέξανδρον παρὰ τὰς τῆς Ἰδῆς κοιλάδας, κοιθῆναι παρ' αὐτοῦ ἀξιούσαι, ἣτις αὐτῶν εἴη καλλίων. Ἀφροδίτη δὲ, τοῦμὸν εἰς γάμον Ἀλεξάνδρῳ προτείνουσα κάλλος (εἰ δεῖ καλὸν εἰπεῖν, ὃ μέγιστον ἔμοιγε δυσύχημα γέγονεν) ἐκράτησε, λαβούσα τὸ καλλιστεῖον· ἐντεῦθεν ἄρα Πάρις, καταλιπὼν τοὺς ἐν Ἰδῆ σταθμοὺς, ἀφίκετο εἰς Σπάρτην, τὸν ἐμὸν θεσπόμενος γάμον· ἀλλ' ἡ Ἴρα πάθει δουλεύουσα, ἐφ' ἧς οὐκ ἐνίκησε τὰς ἄλλας θεὰς, ἐμα-

Ἐξηνέμωσε τ' ἄμ' Ἀλεξάνδρῳ λέγει,
 Δίδωσι δ' οὐκ ἔμ', ἀλλ' ὑμειώσασ' ἔμοι
 Εἶδωλον ἔμπνουν, οὐρανῷ ξυνηθεῖς ὑπο,
 Ποιάμου τυραννοῦ παιδί· καὶ δοκεῖ μ' ἔχειν, 35
 Κενὴν δόκησιν, οὐκ ἔχων· τὰ δ' αὖ Διὸς
 Βουλευμάτων· ἄλλα τοῖσδε συμβαίνει κακοῖς·
 Πόλεμον γὰρ εἰσήνεγκεν Ἑλλήνων χθονί
 Καὶ φρυξί· δυστήνοισιν, ὡς ὄχλου βροτῶν
 Πλήθους τε κουφίσειε μητέρα χθόνα, 40
 Γνωτὸν τε θεῖη τὸν κράτιστον Ἑλλάδος.
 Φρυγῶν δ' ἐς ἀλκὴν προϋθέμην (ἐγὼ μὲν οὐ,
 Τὸ δ' ὄνομα τοῦ μόν) ἄθλον Ἑλλησιν ἑορᾶς.
 Λαβῶν δὲ μ' Ἑρμῆς ἐν πτυχαῖσιν αἰθέρος,
 Νεφέλῃ καλύψας, (οὐ γὰρ ἠμείνησέ μου 45
 Ζεὺς,) τόνδ' ἐς οἶκον Πρωτέως ἰδρυσχτο,
 Πάντων προκρίνας σωφρονέστατον βροτῶν,
 Ἀκέραιον, ὡς σώσαιμι Μενέλεω λέχος.
 Κἀγὼ μὲν ἐνθάθ' εἴμ', ὁ δ' ἄθλιος πόσις,
 Στράτευμ' ἀθροίσας, τὰς ἐμὰς ἀναρπαγὰς 50
 Οὐρα, πορευθεῖς Ἰλίου πυργώματα·
 Ψυχαὶ δὲ πολλαὶ οἱ ἔμ' ἐπι Σκαμανδρίαις
 Ῥοαῖσιν ἔθανον· ἢ δὲ πάντα τλάσ' ἐγὼ
 Κατάρατος εἶμι, καὶ δοκῶ, πρόδουσ' ἐμὸν
 Πόσιν, συνάψαι πόλεμον Ἑλλησιν μέγαν. 55
 Τί δῆτ' ἔτι ζῶ; θεοῦ τόδ' εἰσηκούσ' ἔπος
 Ἑρμού, τὸ κλεινὸν ἔτι κατοικήσειν πέτρον
 Σπάρτης σὺν ἀνδρὶ, γνόντος, ὡς ἐς Ἴλιον
 Οὐκ ἦλθον, ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποστρώσω τινί.

ράσατο ἀγχόνῃ· ὁ δ' ἐμὸς ἀνὴρ διὰ χρόνου ἐν πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φερόμενος, τελευτῶν ἀπώλετο ἐν αὐτοῖς καὶ ἡ ζωνοῖς τῶν ἐμῶν ἀδελφῶν, τοῦτο δὴ τὸ διττὸν τῆς πατρίδος ἀγλαΐσμα τε καὶ σέμνωμα, τὰ ἱππήλατα καταλιπόντες πεδία, καὶ τὰ τοῦ δονακοφόρου Εὐρώτα γυμνάσια, ταῦτα δὴ τὰ τῶν νέων μελετήματα καὶ ἀσκήματα, ἐγένοντο ἀφανεῖς.

ΧΟ. Αἴ, αἴ, αἴ, αἴ ὦ δαίμονος ἀλάστορος, καὶ τύχης τῆς σῆς, ὦ γύναι, τίς συντυχίασσι συνήντησε δύστηνος; τίς καιρὸς δυστυχῆς ἔλαχε τόθ', ἠνίχ' ὁ Ζεὺς λευκὸν κύκνου πτέρωμα περιβεβλημένος, καὶ τῇ σῇ μητρὶ ἐπιπτὰς εὐπρεπῶς διὰ τοῦ αἰθέρος, οὕτω σε κακοδαίμονα ἔτεκε· τίς γὰρ δυσυχία εἶη ἂν, ἧς αὐτὴ οὐκ εἴληφας πεῖραν; τίνα δὲ βίου μεταβολὴν οὐχ ὑπήνεγκας; οὐχ ἡ μήτηρ κατέσρεψεν; οὐχ οἱ παῖδες τοῦ Διὸς κακοδαίμονοῦσι; σὺ δ' οὐχὶ τῆς πατρῴας γῆς ἀπεσχοίνισαι; πρὸς δὲ τούτοις καὶ λόγος ἐκεῖνος συχνὸς ὡς διὰ πολλῶν σομάτων ἐκφέρεται, ὅτι βαρβάρῳ, ὦ πότνια σὺ, ἀρμοσθήσῃ ἀνδρὶ, τοῦ σοῦ ἐκείνου ἀνδρὸς οὐκ οἶδ' ὅπη ἀπαλλάξαντος ἐν τοῖς κύμασι, κοῦδέπωτε πατρῶν οἶκον ὕψει, οὐδὲ τὴν χαλκίαικον Ἀθηνᾶν ἐξυμνήσεις.

228. Χαλκίαικον] Ἀθηνᾶν· ἦν γὰρ ἐν Σπάρτῃ ναὸς Ἀθηνᾶς Χαλκίαικου. Τυνδάρω ἀρξαμένου, ὡς φασί, τῆς κατασκευῆς· Πausanias δὲ (ἐν Φωκ. σελ. 32 π) περὶ τοῦ ναοῦ λέγων, τὰ δὲ εἰς τὸν τρίτον, φασί, τῶν ναῶν, ὅτι ἐγένοντο ἐκ χαλκοῦ, θαῦμα οὐδὲν εἶγε Ἀκρίσιος μὲν θάλαμον χαλκῶν τῇ θυγατρὶ ἐποιήσατο· Λακεδαιμονίαις δὲ Ἀθηνᾶς ἱερὸν Χαλκίαικου καὶ εἰς ἡμᾶς ἔτι λείπεται.

- ΕΛ. Φεῦ φεῦ! τίς ἦν Φρυγῶν; (Ἐπὼδ.)
 Ἥ τίς Ἑλληνίας ἀπο χθονὸς 230
 ἔτεμε τὰν δακρυέσσαν Ἰλιῶ
 Πεύκαν; ἔνθεν ὀλόμενον
 Σκάφος συναρμόσας
 Ὁ Πριαμίδας, ἔπλευσε βαρβάρῳ πλάτῃ
 Τὰν ἐμὴν ἐφ' ἐστίαν, 235
 Ἐπὶ τὸ δυσυχές
 Κάλλος, ὡς ἔλοι γάμον ἐμόν.
 Ἄ δὲ δούλιος, ἄ πολύκτονος Κύπρις,
 Δαναΐδαις ἄγουσα θάνατον Παιαμίδαις τε.
 ὦ τάλαινα συμφορᾶς! 240
 Ἢ δὲ χρυσεῖς θρόνοις
 Διὸς ὑπαγκάλισμα σεμνὸν Ἥρα,
 Τὸν ὠκύπρον ἔτεμψε Μαιάδος γόνον,
 Ὃς με, χλοερὰ ὄρεπομένην ἔγω πέπλων
 Ῥόδεα πέταλα, χαλκίοικον ὡς Ἀθήναν 245
 Μόλοιμ', ἀναρπάσας δι' αἰθέρος
 Τάνδε γαῖαν εἰς ἄνολθον,
 ἔριν, ἔριν τάλαιναν ἔθετο
 Πριαμίδαισιν Ἑλλάδος.
 Τὸ δ' ἐμόν ὄνομα παρὰ Σιμουντίοις ῥοαῖσι 250
 Μαψίδιον ἔχει φάτιν.
- ΧΟ. ἔχεις μὲν ἀλγείν', οἶδ' ἀνὰ συμφέρον δέ σοι
 Ὡς ῥᾶστα τὰναγκαῖα τοῦ βίου φέρειν.
- ΕΛ. Φίλοι γυναῖκες, τίτι πότρω συνεζύγην;
 Ἄρ' ἡ τεκοῦσά μ' ἔτεκεν ἀνθρώποις τέρας; 255
 Τυνὴ γὰρ οὐθ' Ἑλληνίς, οὔτε βάρβαρος

ἀκήρατά μοι ἦν τὰ περὶ τὴν εὐνήν· ἐπειδὴ δὲ ἀπηλλ-
 λάγη ἐκεῖνος τῶν τῆδε, ὁ παῖς αὐτοῦ δεινῶ σχεθεῖς
 ἔρωτι, διώκει με ἀπαραιτήτῳ σπουδῇ, εἰς γάμον με
 συναρμόσασθαι πολλὴν ποιούμενος προθυμίαν· διὸ τὴν
 πρὸς τὴν εἰς τὸν ἐμαυτῆς ἄνδρα πίστιν πρὸ παντὸς τι-
 θεμένη, πρὸς τῷ τάφῳ τοῦ Πρωτέως τῷδ' ἰκέτις κα-
 θέζομαι, ἵν' ἀμώμητον τῷ ἀνδρὶ ἐκείνῳ τὴν εὐνήν δια-
 σώσω· δεῖ γὰρ δὴ, τοῦ ἐμοῦ ὀνόματος πολλῆς δυσκλείας
 τυχόντος ἀνά πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, τόγ' ἐμὸν σῶμα ἐν-
 ταῦθα ἀμόλυντον διατηρηθῆναι.

ΤΕ. Τίνοι ποτὲ τὸ μέγα τοῦτο προσήκει Ἀνάκτορον; εὐδαί-
 μονος γὰρ τοῦτ' ἀνδρὸς ἐστίν, ὡς εἰκάσαι· τά τε γὰρ
 ἔπιπλα βασιλικά τε καὶ μεγαλοπρεπῆ, καὶ αἱ καθέδραι
 εὐθριγγοὶ πέριξ, καὶ πάντ' ἐς κάλλος ἡσκημένα κύκλω.
 Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων τί τοῦθ' ὄρω; ὦ θεοί! τίνος τὸ
 πρόσωπον τοῦτο; ἐχθίστης γυναικὸς δοκῶ μοι ἱρᾶν
 εἰκόνα, δι' ἣν ἀπώλωμαι ὅλως, ἐγώ τε καὶ σὺν ἐμοῖ
 πάντες Ἕλληνες. Ἀλλὰ παταχθείης, ὦ γύναι, ὅσον
 ἔνεκα ἔοικας τῇ Ἑλένῃ· καὶ εἰ μὴ ἐτύγχανον ἐν ἄλλο-
 δαπῇ, ἀπόλωλας ἂν, τῷδε τῷ λίθῳ κατεαγεῖσα τὸ
 κρανίον, τῆς πρὸς τὴν κόρην τοῦ Διὸς ὁμοιότητος
 δοῦσα δίκην.

ΕΔ. Τί δ', ὦ ταλαίπωρε, παθῶν, ὅστις εἶ, ἐπὶ τῆς ἐκείνης
 ἀμαρτήμασιν ἐμὲ ἀποτρέφῃ οὕτω;

ΤΕ. Ἐσφάλην, ὁμολογῶ, ὀργῇ, οὐκ οἶδ' ὅπως, πολλῇ συ-
 ναρπαγεῖς· πᾶσα γὰρ ἡ Ἑλλάς μισεῖ ἐκείνην· οὐκοῦν
 συγγνώμη, εἴτι μοι τῆς γλώσσης παράτροπον ἐκτε-
 τρέψεται.

- ΕΛ. Τίς δ' εἶ; πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπεστράφης πέδον;
- ΤΕ. Εἷς τῶν Ἀχαιῶν, ὦ γύναι, τῶν ἀθλίων.
- ΕΛ. Οὐκ ἄρά σ', Ἐλένην εἰ στυγεῖς, θαυμαστέον. 85
 Ἄτάρ τίς εἶ; πόθεν; τίνος; ἐξουδᾶν σε χρή.
- ΤΕ. ὄνομα μὲν ἡμῖν Τεῦκρος, ὁ δὲ φύσας πατὴρ
 Τελαμῶν, Σαλαμῖς δὲ πατρίς, ἣ θρέψασά με.
- ΕΛ. Τί δῆτα Νείλου τάσδ' ἐπιστρέφη γύας;
- ΤΕ. Φυγᾶς πατρώας ἐξελέλχμαι χθονός. 90
- ΕΛ. Τλήμων ἂν εἴης. τίς δέ σ' ἐκβάλλει πάτρας;
- ΤΕ. Τελαμῶν ὁ φύσας τίν' ἂν ἔχοις μᾶλλον φίλον;
- ΕΛ. Ἐκ τοῦ; τὸ γάρ τοι πρᾶγμα συμφορὰν ἔχει.
- ΤΕ. Αἴας μ' ἀδελφὸς ὦλεσ', ἐν Τροίᾳ θανών.
- ΕΛ. Πῶς; οὔτι που σῶ φασγάνῳ βίον στερεῖς; 95
- ΤΕ. Οἴκειον αὐτὸν ὦλεσ' ἄλμ' ἐπὶ ζίφος.
- ΕΛ. Μανέντ'; ἐπεὶ τίς σωφρονῶν τλαίη τάδ' ἂν;
- ΤΕ. Τὸν Πηλέως τίν' οἶσθ' Ἀχιλλέα γόνον;
- ΕΛ. Μνηστήρ ποθ' Ἐλένης ἦλθεν, ὡς ἀκούομεν.
- ΤΕ. Θανῶν ὄδ' ὄπλων ἔριν ἔθηκε συμμάχοις. 100
- ΕΛ. Καὶ δὴ τί τοῦτ' Αἴαντι γίγνεται κακόν;
- ΤΕ. Ἄλλου λαβόντος ὄπλ', ἀπηλλάχθη βίου.
- ΕΛ. Σὺ τοῖς ἐκείνου δῆτα πῆμασιν νοσεῖς;
- ΤΕ. Ὅθ' οὔνεκ' αὐτῷ γ' οὐ ξυνωλόμην ὁμοῦ.
- ΕΛ. Ἦλθες γὰρ ὦ ξέν' Ἰλίου κλεινὴν πόλιν; 105
- ΤΕ. Καὶ ξύν γε πέρσας αὐτὸς ἀνταπωλόμην.
- ΕΛ. Ἦδῃ γὰρ ἤπται καὶ κατείργασται πυρὶ;

τὸ δὲ μέτρον καὶ οὕτως καὶ ἄλλως χωλαίνει. ο3. Τίνα φίλον] ὁπότε, φησὶ. ὑπὸ τοῦ
 ἐχυτοῦ πατρος; φυγαδεύεται, τίνα ἂν εὔροι φίλον; 102. Ἄλλου λαβόντος] ἀ-

- ΕΛ. Εἰπέ δὴ, τίς ὦν, καὶ ποδαπός, ἐνταῦθα ἦλθες;
- ΤΕ. Καὶ μὴν ὄρας γ' ἓνα Ἑλλήνων τῶν ἀθλίων.
- ΕΛ. Οὐδὲν οὖν θαυμαστὸν μισεῖν σε τὴν Ἑλένην· νῦν δ' εἵποις
ἡμῖν τίς, τίνος, καὶ ποδαπός ὦν τυγχάνεις;
- ΤΕ. Τεῦκρος Τελαμῶνος ὁ ἐκ Σαλαμῖνος.
- ΕΛ. Εἶτα τί ζητῶν, ὧδε περὶ τὸν Νεῖλον στρέφη;
- ΤΕ. Καὶ γὰρ φεύγω, ἐξελασθεὶς τῆς πατρίδος.
- ΕΛ. Δυστυχες τοῦτ' εἶπας· τίς δ' ὁ ἐξελάσας;
- ΤΕ. Αὐτός ὁ φύσας· τίν' οὖν ἂν ἔχοις φίλον;
- ΕΛ. Τίνος ἔνεκα; οὐ γὰρ ἄνευ αἰτίης.
- ΤΕ. Αἴας ἀπόλεσέ με, ἀπολεσθεὶς ἐν Τροίᾳ.
- ΕΛ. Πῶς; μή τι σὺ ἀπέκτεινας ἐκεῖνον;
- ΤΕ. Οὐκ, ἀλλ' αὐτὸς ἐκὼν ἐπιπεσὼν τῷ ξίφει.
- ΕΛ. Μανεις; οὐ γὰρ ἂν φρονῶν ἀπετόλιπτε τοῦτο.
- ΤΕ. Οἷσ' ἀκηκουῖα τὸν τοῦ Πηλέως παῖδα;
- ΕΛ. Ἀχιλλεῖα φῆς τον ποτὲ μνηστῆρα τῆς Ἑλένης.
- ΤΕ. Οὗτος θανὼν, ἔριν ἔλιπε τῶν ὀπλῶν τοῖς συμμάχοις.
- ΕΛ. Καὶ τί δὴ τοῦτο τῷ Αἴαντι πρὸς βλάβην;
- ΤΕ. Ἀποτυχῶν τῶν ὀπλῶν, κατέστρεψε τον βίον.
- ΕΛ. Εἶτα τι πρὸς σε τὸ δυστύχημα ἐκείνου;
- ΤΕ. Αἰτίην ἔσχον τοῦ μὴ συναπολωλέναι.
- ΕΛ. Ἦλθες, ὦ ξενα, αὐτὸς εἰς τὴν Πριάμου πόλιν;
- ΤΕ. Καὶ συνεξελεῖν, αὐτὸς ἀνταπωλέσθην.
- ΕΛ. Ἡ δὲ ἔαλω, ὡς φασί, καὶ κατεκάη ὄλω;

πεθανόντος Ἀχιλλεῖως, προτίθενται τὰ ὄπλα αὐτοῦ τῷ ἀρίστῳ γεγονότι πολ-
λῇ δ' ἔριδος γενομένης Αἴαντι καὶ Ὀδυσσεῖ, νικᾷ οὗτος, καὶ λαμβάνει τὰ ὄπ-
λα· ἐνταῦθεν μανεις ὁ Αἴας ὑπὸ τοῦ πάθους, εἰσέπεσε τῷ ξίφει, καὶ ἀπέθανε.

- ΤΕ. Ὡς τ' οὐδ' ἴχνος γε τειγέων εἶναι σαφές.
 ΕΛ. Ὡ τλήμον Ἐλένη, διὰ σ' ἀπόλλυνται Φρύγες!
 ΤΕ. Καὶ πρὸς γ' Ἀχαιοὶ μεγάλα δ' εἴργασται κακά. 110
 ΕΛ. Πόσον χρόνον γὰρ διαπεπόρθηται πόλις;
 ΤΕ. Ἐπτὰ σχεδὸν τι καρπίμους ἐτῶν κύκλους.
 ΕΛ. Χρόνον δ' ἐμείνατ' ἄλλον ἐν Τροίᾳ πόσον;
 ΤΕ. Πολλὰς σελήνας, δέκα διελθούσας ἔτη.
 ΕΛ. Ἢ καὶ γυναῖκα Σπαρτιατίν εἴλετε; 115
 ΤΕ. Μενέλεως αὐτὴν ἦγ', ἐπισπᾶσας κόμης.
 ΕΛ. Εἶδες σὺ τὴν δύστηνον; ἢ κλύων λέγεις;
 ΤΕ. Ὡσπερ σέ γ', οὐδὲν ἦσσον, ὀφθαλμοῖς ὄρω.
 ΕΛ. Σκοπεῖτε, μὴ δόκησιν εἴχετ' ἐκ θεῶν.
 ΤΕ. Ἄλλου λόγου μέμνησο, μὴ κείνης ἔτι. 120
 ΕΛ. Οὕτω δοκεῖτε τὴν δόκησιν ἀσφαλῆ;
 ΤΕ. Αὐτὸς γὰρ ὅσσοις εἰδόμην, καὶ νοῦς ὄρα.
 ΕΛ. Ἢδὴ δ' ἐν οἴκοις σὺν δάμαρτι Μενέλεως;
 ΤΕ. Οὐκὼν ἐν Ἄργει γ' οὐδ' ἐπ' Εὐρώτῃ ροαῖς.
 ΕΛ. Αἶ, αἶ! κακὸν τὸδ' εἶπας, οἷς κακὸν λέγεις. 125
 ΤΕ. Ὡς κείνος ἀφανῆς σὺν δάμαρτι κληῖζεται.
 ΕΛ. Οὐ πᾶσι πορῦμός ωυτός Ἀργεῖοισιν ἦν;
 ΤΕ. Ἦν· ἀλλὰ χειμῶν ἄλλος ἄλλον ὤρισεν.
 ΕΛ. Ποίοισιν ἐν νώτοισι ποντίας ἄλως;
 ΤΕ. Μέσον περῶσι πέλαγος Αἰγαίου πόρου. 130
 ΕΛ. Κακ' τοῦδε Μενέλεων οὔτις οἶδ' ἀφιγμένον;
 ΤΕ. Οὐδεὶς· θανῶν δὲ κληῖζεται καθ' Ἑλλάδα.
 ΕΛ. Ἀπωλόμεσθα· Θεστίας δ' ἔστιν κόρη;

133. Ἀπωλόμεσθα] δηλον ὅτι σιγηλῶς καὶ καθ' ἑαυτὴν λέγει τοῦτο, ἵνα μὴ δῶ

- ΤΕ. Οὐδ' ἔγνος ἂν ἴδοις, ὅσπερ κατ' ἀπαγορεύεται.
 ΕΛ. Ὡ δυστυχῆς Ελένη, ἀπώλεσας τοὺς Φρύγας.
 ΣΕ. Ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἄργείους, τοιαῦτα εἰργασμένη.
 ΕΛ. Πόσος δὲ χρόνος ἐστίν, ἐξ οὗ ἐκλω Τροία;
 ΤΕ. Ἐπτὰ σχεδὸν ἔτη διήλθον μέχρι τοῦδε.
 ΕΛ. Πρὸ δὲ τούτου πόσος ἐν τῇ πολιορκίᾳ;
 ΤΕ. Πολλοὶ δὴ μῆνες, δέκα μάλιστα ἔτη.
 ΕΛ. Τί δέ; ἐλάβετε ἐλόντες τὴν Ἑλένην;
 ΤΕ. Μενελάος γε, ἀποσπάσας αὐτὴν ἀπὸ τῆς κόμης.
 ΕΛ. Ἰδὼν αὐτὴν φῆς, ἢ ἀκηκῶς τυγχάνεις;
 ΤΕ. Οὐχ ἤπτον, ἢ νῦν ὁρῶν σε βλέπω.
 ΕΛ. Μήτι μίμημα αὐτῆς ἐκ θεοῦ ἡμῖν ἐδόθη;
 ΤΕ. Μηκέτ' ἀμφίβαλε περὶ ἐκείνης πλέον.
 ΕΛ. Οὕτω δοκεῖτ' ἀληθῶς ἐκείνην εἶναι;
 ΤΕ. Εἰ χρὴ πιστεύειν τῷ νοεῖν καὶ τῷ βλέπειν.
 ΕΛ. Μενέλαος δὲ νῦν ἔχει ἐκείνην οἴκοι;
 ΤΕ. Οὐκ ἐν Ἄργει, οὐδέ γε ἐν τῇ Σπάρτῃ.
 ΕΛ. Αἶ, αἶ· ὡς δυστυχῆς τοῦθ', ὅτω δήποτε ἔφης.
 ΤΕ. Ἀφανεῖς αὐτοὺς ἄμφω ὁ πολὺς ἐθέλει λόγος.
 ΕΛ. Τί δέ; οὐχ ἡ αὐτὴ ἦν τοῖς πᾶσι νόστος;
 ΤΕ. Χειμῶν ἐλθὼν, ἐξέως ἄλλοσ' ἄλλον.
 ΕΛ. Ποῦ δή ποτ' αὐτοῖς τοῦτο πικρὸν συνέβη;
 ΤΕ. Κατὰ μέσον τὸ Αἰγείον πλωίζομένοις.
 ΕΛ. Ἐκ δὲ τούτου οὐκ οἶδέ τις Μενέλαον ἐλθόντα;
 ΤΕ. Φήμετις βρεῖ ἐκείνον ἀπολωλέναι.
 ΕΛ. Ἀπολώλαμεν· ἡ δὲ Θεστίου κόρη;

ἡμίτιαν τῷ Τεύκρῳ ζητεῖν περὶ αὐτῆς μαθεῖν, ἥτις εἶπεν ὡς καὶ κατωτέρω μι-

- ΤΕ. Λήδαν ἔλεξας; οἴχεται θανοῦσα δῆ.
 ΕΛ. Ἡπού νιν Ἐλένης αἰσχρὸν ὤλεσεν κλέος; 135
 ΤΕ. Φασίν, βρόχῳ γ' ἄψασαν εὐγενῆ δέρην.
 ΕΛ. Οἱ Τυνδάρειοι δ' εἰσίν, [ἧ] οὐκ εἰσὶν κόροι;
 ΤΕ. Τεθναῖσι, καὶ τεθναῖσι· δύο δ' ἔστων λόγοι.
 ΕΛ. Πότερος ὁ κρείσσων; ὦ τάλαιν' ἐγὼ κακῶν!
 ΤΕ. Ἄστροις σφ' ὁμοιωθέντε φάσ' εἶναι θεῶ. 140
 ΕΛ. Καλῶ; ἔλεξας τοῦτο· θάτερον δὲ τί;
 ΤΕ. Σφαγαῖς ἀδελφῆς οὐνεκ' ἐλπνεῦσαι βίον.
 Ἄλις δὲ μύθων· οὐ διπλᾶ χρῆζω στένειν.
 Ὡν δ' οὐνεκ' ἦλθον τούσδε βασιλείους δόμους,
 Τὴν θεσπιωδὸν Θεονόην χρῆζων ἰδεῖν, 145
 Συμπροξένησον, ὡς τύχῳ μαντευμάτων,
 Ὄπη νεῶς στείλαιμ' ἄν οὐρίον πτερόν
 Ἐς γῆν ἐναλίαν Κύπρον, οὐ μὲ ἐθέσπισεν
 Οἰκεῖν Ἀπόλλων, ὄνομα νησιωτικὸν
 Σαλαμῖνα θέμενον τῆς ἐκεῖ χάριν πάτρας. 150
 ΕΛ. Πλοῦς, ὦ ξέν', αὐτὸς σημανεῖ· σὺ δ' ἐκλιπὼν
 Γῆν τήνδε φεῦγε, πρὶν σε παῖδα Πρωτέως
 Ἰδεῖν, ὅς ἄρχει τῆσδε γῆς· ἄπεστι δὲ,
 Κυτὴν πεποιθῶς, ἐν φοναῖς ἠεροκτόνοισ·
 Κτείνει γὰρ Ἕλλην', ὄντιν' ἂν λάβῃ, ξένον. 155
 Ὅτου δ' ἕκατι, μήτε σὺ ζῆται μαθεῖν,
 Ἐγὼ τε σιγῶ· τί γὰρ ἂν ὠφελοῖμί σε;

πρὸν. στίχ. 139. ὦ τάλαιν' ἐγὼ τῶν κακῶν. 140. Ἄστροις] ἐγκατετέθησαν
 τοῖς ἄστροις, ὡς οἱ μῦθοι. ἐφ' ᾧ σημεῖον εἶναι πλωτίζομένους. Ἄλλως· Ἰδας καὶ
 Δουχεύς, παῖδες Ἀφαρέως (οὗτος δὲ Τυνδάρεω ἦν ἀδελφός) γάμους θύοντες

- ΤΕ. Τὴν Λήδαν φῆς; πάλαι κατέστρέψε πόν βίον.
- ΕΛ. Διὰ τὴν δύσκειαν ἴσως τῆς Ἑλένης.
- ΤΕ. Δοκεῖ, ὑπόθεν ποθὲν ἀπαγξαμένη.
- ΕΛ. Διόσκουροι δὲ περίεισιν οἱ νέοι;
- ΤΕ. Διττὸς λόγος ἄδεται καὶ περὶ τούτων.
- ΕΛ. Ὡς δυστυχῆς ἐγώ· πότερος δὲ ὁ κρείττων;
- ΤΕ. Φασὶ γὰρ αὐτοὺς ἐν ἅπτροις ἠριμῆσθαι.
- ΕΛ. Τοῦτο μὲν καλόν· τὸ δ' ἕτερον ποῖον;
- ΤΕ. Φασὶ γὰρ αὐτόχειρας γενέσθαι· τὸ τῆς ἀδελφῆς μὴ φέροντες ὄνειδος· ἀλλ' ἄλλις τούτων τι γὰρ με δεῖ σέβειν αὐθις· σὺ δέ μοι σύμπραξον, ὅπως τύχω, ὧν ἕνεκα τυγχάνω δεῦρο ἀφιγμένος. Θεονόην γὰρ τὴν μάντιν ἐρέσθαι βούλομαι, ὅπη δεῖμα πλεύσαι ἀσφαλῶς πρὸς Κύπρον, ἐνθ' ὁ Φοῖβος ἐκέλευσέ με ἐποικῆσαι, Σαλαμίνα δαμόνυμον τῆς ἑμαυτοῦ μετονομάσαντα πατρίδος.
- ΕΛ. Αὐτός ὁ πλοῦς, ὦ ξένη, ἔστω σοι ἡγεμὼν πρὸς ταῦτα· σὺ δὲ καλῶς ποιῶν, ἀναχώρει ἐντεῦθεν, πρὶν ἂν σε ὁ τοῦ Πρωτέως παῖς, ὁ νῦν τῆς χώρας κρατῶν ταύτης, εὖρη ᾄδῃ, ἐκ τῆς θήρας ἐπανελθὼν· ἀποκτείνει γὰρ οὗτος, ἐν τιν' ἂν τῶν Ἑλλήνων λάβῃ· τὸ δ' αἴτιον σοί τε μάθειν περιττόν, κάμοι κάλλιον σιωπᾶν.

τῶν θυγατέρων Λευκίππου, Φοίβης καὶ Ἰκαίρας, ἐκάλισαν τοὺς Διοσκύρους· ὡς ὄντας συγγενεῖς· τούτους δὲ φασὶν ἐξαρπάσαι τὰς χώρας εἶτι παρθένους εὐσας· καὶ μαχόμενων αὐτῶ περὶ τοῦ γάμου ἀνηρέθη Κάστωρ· ἔθεν ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς κτείνει κεραινῶ Ἴδαν· παραμυθεῖται δὲ καὶ Πολυδεύκην, καὶ προτίθεται αὐτῶ αἵρεσιν, πότερον θέλει ἀθίνατος αὐτὸς εἶναι ἄνευ τοῦ ἀδελφοῦ ἢ ὄν ἐκείνῳ ἐξ μὲν μῆνας τεθνηκώς, ἐξ δὲ ζῶν εἶναι; ὁ δὲ εἶλετο μάλλον μετὰ Κάστωρος ἀποθανεῖν καὶ ζῆν. 157. Ἐγώ τε σιγῶ] οὐ γὰρ ἂν εἰς καιρὸν εἶπατο

- ΤΕ.** Καλῶς ἔλεξας, ὦ γύναι. θεοὶ δέ σοι
 Ἔσθλων ἀμοιβὰς ἀντιδωρησαίατο!
 Ἐλένη δ' ὄμοιον σῶμ' ἔχουσ', οὐ τὰς φρένας 160
 ἔχεις ὁμοίας, ἀλλὰ διαφόρους πολὺ.
 Κακῶς δ' ὄλοιτο, μηδ' ἐπ' Εὐρώτα ῥοὰς
 ἔλθοι· σὺ δ' εἴης εὐτυχῆς αἰεὶ, γύναι!
- ΕΛ.** ὦ μεγάλων ἀχέων καταβαλλομένα μέγαν οἶκτον,
 Ποῖον ἀμιλλαθῶ γόον; ἢ τίνα μοῦσαν ἐπέλθω, 165
 Δάκρυσιν, ἢ θρήνοις, ἢ πένθεσιν;
 Ἢ, ἔ!
 Πτεροφόροι νεάνιδες, (στρ. α.)
 Παρθένοι, Χθονὸς κόραι,
 Σειρῆνες, εἴθ' ἐμοῖς γόοις
 Μόλοιτ' ἔχουσαι τὸν Λίβυον 170
 Λωτὸν, ἢ σύριγγας, αἰλίνοις κακοῖς
 Τὰς ἐμοῖσι σύνοχα δάκρυα,
 Πάθεσι πάθεα, μέλεσι μέλεα
 Μουσεῖά τε θρηνήμασι ξυνωδὰ.
 Πέμψειε Φερσέφχσσα 175
 Φόνια, φόνια, χάριτας ἴν' ἐπὶ δάκρυσιν
 Παρ' ἐμέθεν ὑπὸ μέλαίρα νύχια, παιᾶνας
 Νέκυσιν ὀλομένοις λάβη.
- ΧΟ.** Κυανοειδὲς ἀμφ' ὕδαρ (ἀντ. α.)
 Ἐτυχον ἔλικά τ' ἀνὰ γλόαν 180

ὅτι ἀποκτείνει τοὺς ξένους, δεδιώς, μὴ κλέψωσιν αὐτήν. 169. Σειρῆνες] κατὰ
 μὲν τὸν παιητὴν τῆς Γῆς ἦσαν θυγατέρες· κατ' ἄλλους δὲ Ἀγγελῶου τοῦ πτε-
 ταιμοῦ, καὶ Καλλιόπης τῆς Μιούσης ἦσαν δὲ τρεῖς, Ἀγλαεφώνη, Θελεξίεπαι

ΥΕ. Εὖ λέγεις· οἱ δὲ θεοὶ δῶν σοι ὄλβια ἄντι τούτων· εἶδος γὰρ τῇ Ἑλένῃ ὅμοιον ἔχουσα, οὐχ ὁμοίαις ἔχεις φρένας. ἐκείνη δ' οὖν κακὴ κακῶς ἀπόλετο, μὴδ' ἀφίκοιτο ποτὲ εἰς τὸν Εὐρώταν· σὺ δ' εἴης ἀεὶ εὐδαιμονοῦσα.

ΞΑ. Ὁ μεγάλων πόνων, μεγάλων οἴκτων ἐγὼ ἀρχὴν καταβαλοῦσα, ποῖω χρῆσομαι θρήνῳ; ποῖαν μετέλθω μουσάν ἐν δάκρυσι καὶ θρήνοις; ἔ, ἔ.

Πτεροφόροι Σειρήνες, νεάνιδες παρθένοι, μελωδοὶ τῆς Γῆς κόραι, ἔλθοιτέ ὑμεῖς ἐν τοῖς ἐμοῖς θρήνοις ἤδη· ἔλθοιτέ μοι Λίβυον αὐλὸν, ἢ σύριγγας ἔχουσαι, δάκρυα τοῖς ἐμοῖς δυσυχήμασι, πάλῃ πάθεσι, καὶ ἐπ' ἄλγεσιν ἄλγη φέρουσαι συνεχῆ. Ὁ πότνια Κόρη, πέμψειάς μοι κάτωθεν καὶ αὐτὴ μέλος μουσικόν, ὅμοιον θρήνῳ, οἷον φόνιον φόνιον, ἔν' ἐκ τῶν ἐμῶν δακρύων παιᾶνα θρήνον ὡς χάριν προσενέγκης παρ' ἐμοῦ τοῖς ἐν ἄδου τὸ σκότος κατοικοῦσιν.

ΧΟ. Ἐτυχον παρὰ τὰς ἀκτὰς πέπλους πορφυροῦς ἐπὶ τῆς πύρας καὶ τῶν γλοερῶν καλῶν πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου

καὶ Πεισιρόη· ἦσαν γὰρ λίαν μελωδικαὶ καὶ θαλερίθμοι. 174. Μουσεῖα ὡδὸς θρηνητικῆς· ἢ δὲ Φερσέφασσα ἢ αὐτὴ ἐστὶ τῇ Περσεφόνῃ. ἢ καὶ Κορη ἐξαίρετον λέγεται. 176. Χάριτας] πότερον ἐπεξηγήσεις τοῦ φόνια ἄσματα, ἐστὶ τοῦτο, ἦτοι ὡς ἐπιθυμητὰ αὐτῇ ἐν τῇ παρουσίᾳ συμφορᾶ. ἢ ἡ Κόρη ἐκ τοῦ ἄδου τοιούτοις χάρει; τοῦτο μᾶλλον· το δὲ ὄλον, οἷον πέμψον μοι μέλος λυπηρῶν ἵνα κλυθῶσα παρ' ἐμοῦ κλυθμηροῦς παιᾶνας δῶς τοῖς νεκροῖς αὐτοῦ τοῖς ἐμῶν συγγενέσιν ὡς χάριν παρ' ἐμοῦ. 180. Ἐλικά] ὡς ἐπίθετον τῆς πύρας, τῶν

Φοίνικας ἀΐου πέπλους
 Αὐγαῖσιν ἐν ταῖς χρυσείαις
 Ἀμφιθάλπους· ἐν τε δόνακος ἔρρεσιν·
 Ἔνθεν οἰκτρὸν ἀνεβόασεν,
 Ὄμαθον ἔκλυον ἄλυρον, ἔλεγον, 185
 Ὅτι ποτ' ἔλακεν αἰάγμασι στένουσα,
 Νύμφα τις οἶα Ναῖς,
 Ὅρεσι φυγάδα γάμον ιεῖσα γοερὸν·
 Ὑπὸ δὲ πέτρινα μύχατα γύαλα [εἰσδύσα,]
 Πανὸς, ἀναβοᾷ γάμους. 190
ΕΛ. ἰώ! ἰώ! (Στρ. β')
 Θήραμα βαρβάρου πλάτας,
 Ἑλλανίδες κόραι,
 Ναύτας Ἀχαιῶν τις ἔμολεν, ἔμολε,
 Δάκρυα δάκρυσί μοι φέρων, 195
 Ἰλίου κατασκαφάν,
 Πυρὶ μέλουσαν δαΐφ
 Δι' ἐμὲ τὰν πολύκτονον.
 Δι' ἐμὸν ὄνομα πολύπονον.
 Λήϊα δ' ἐν ἀγχόναϊς 200
 Θάνατον ἔλαβεν αἰσχύ-

φυτῶν. ἐξείληπται τοῦ Ἑλιξ. (81. Φοίνικας] ἡ συνθήκη οὕτω· ἔτυχον θάλπουσα
 φοίνικας (πορφύρους πέπλους) ἐν ταῖς χρυσαῖς αὐγαῖς τοῦ ἡλίου· ἡ δὲ θάλψις
 αὕτη ἦν, ἵνα ἡ βαφή στεγανωτέρα, καὶ φαειροτέρα γένηται· φησὶ γὰρ Πολυ-
 δεύκης (βιβλ. Ι. 49.) Χαίρει δὲ ἡλίφ ἄμλοῦσα τῆς πορφύρας ἡ βαφή, καὶ ἡ
 ἀκτὶς αὐτὴν ἀναπυρσεύει, καὶ πλείω ποιεῖ, καὶ φαειροτέραν τὴν αὐγὴν αἰ δὲ
 Νύμφαι ἦσαν θυγατέρες Νηρέως καὶ Δωρίδος· ἐξ ὧν αἰ μὲν ἦσαν ἐν οὐρανῷ,

χρυσαιγείς θάλποντα ἀκτῖνας, ὅπου ἔλασα φωνῆς λυγεράς ἀκούσαι γυναικός, σικτρὸν, συγκεχυμένον, παρὰ μουσον, πένθιμον ὄλος προΐεμένης μέλος, ὡς περ, ὅτε Νύμφη τις Ναΐς τὴν ἑαυτῆς ὀλοφύρεται ἄνδρα, ἐν ὀρεσί πη καταλιποῦσ' ἐκεῖνον· εἰς δὲ τὰ κοιλιώτατα καὶ μυγαίτατα τῶν τοῦ Πανὸς ἀντρῶν καιαδῦσα, τὸν ἑαυτῆς ἀνακαλεῖται γάμον.

ΕΛ. Ἰὼ, ἰὼ, κόραι Ἑλληνίδες, θήραμα πειρακτῶν γενόμεναι βαρβάρων, ἀκούετε; ἀνὴρ γὰρ τῶν Ἑλλήνων τις, καταχθεὶς ὡς ἡμᾶς ἐνταῦθα, ἄξια θρήνων, ἄξια μυρίων διεξῆλθέ μοι δακρύων· ἦτε γὰρ Τροία κατεσκάφη, πικρανάλωμα πυρός ὀλέθρου γιγνομένη δι' ἐμὲ τὴν πολυκτόνον, ἢ μᾶλλον διὰ τὸ ἐμὸν πολυκτόνον ὄνομα· καὶ Ἀθήνα ἢ μήτηρ ἐπὶ ταῖς ἐμαῖς αἰσχυνομένη τύχαις, ἐχ-

αὶ δὲ ἐπὶ γῆς. ὅσαι εἶχον πρασίην κόμην· ὧν αἱ μὲν Ναπαῖται, καὶ Δουάδες, καὶ Ἀναδρυάδες ἐφύλαττον τὰ δάση, τοὺς λειμῶνας, τὰ ἄνθη, καὶ τὰ ποιμνία· αἱ δὲ Νηϊάδες, τὰς πηγὰς, καὶ τοὺς ποταμούς· αἱ δὲ Νηριίδες ἦσαν ἐν τῇ θαλάσῃ ἐνασμενίζουσαι ταῖς ὠδαῖς τῶν Ἀκουώνων παρὰ τὰς ἁκτὰς. 188. Γάμον] ἐν ἄλλοις κεῖται, γάμον· τὸ δὲ Εἰσδῦσα προσέθηκε. ἐν ἣ πῶς σύμφωνον τῇ εἴρηφι 190. Πανὸς ἀναβοῶν γάμου] ὁ Χορὸς μήπω εἰσελθὼν, ἀκούει ἐξωθεν τὴν Ἑλένην ἐνδον θρηνοῦσαν τοῦ συγγενεῖς ἐντεῦθεν εἰσέρχεται εἰσω, καί φησι, ὅτι ἤκουσε θρήνον ὡς περ Ναΐδος τινὸς θρηνοῦσης τὸν Πάνα τὴν ἑαυτῆς ἄνδρα, ὅταν καταλίπη αὐτὸν ἐν ταῖς ὄρεσι. 197. Πυρὶ μέλουσαν δαίω] ἐπιτετραμμένην τῇ τοῦ δαίτου πυρός φροντίδι· ὃ ἐστὶ, τὸ πῦρ αὐτὸ ἐφρόντισε τῆς κατασκαφῆς τοῦ Ἰλίου· λέγομεν γὰρ, μέλειμαί τῆς κατασκαφῆς, καὶ μέλειμαί ἢ κατασκαφῆ· τὸ δὲ Δαίω ἐν ἄλλοις κεῖται Ἰδαίω· ὅτι τῇ ἐκ τῆς Ἰδῆς τρέφεται ὕλη. 198. Πολυκτόνον] ἄμενον πολυκτόνον ὡς καὶ ἐν ἄλλοις κεῖται, ὡς πολλῶν ὀνόμα τῆς Ἑλένης γενομένης αἰτίας, καί ται διφρεῖται τὸ σημαίνον· 201. Ἐλαβεν] οὕτως ἐξ ἄλλων ἀντὶ τοῦ ἔλαβεν ἐν

Ναε ἐμᾶς ὄτ' ἀλγείην.

Ὁ δ' ἐμὸς ἐν ἅλι πολυπλανῆς

Πόσις ὀλόμενος οἴγεται,

Κάστορός τε, συγγόνου τε,

205

Δίδυμογενὲς ἕγαλμα πατρίδος

Ἄφανες, ἄφανες ἱππόκροτα λέλοιπε δάπεδα

Γυμνάσιά τε δονακόεντος Εὐ-

ρώτα, νεανίαν πόνον.

ΧΟ. Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ!

(Ἄγρ. β')

ὦ δαίμονος πολυστόνου

211

Μοίρας τε σᾶς, γύναι!

Αἰῶν δυσαιῶν τίς ἔλαχεν, ἔλαχεν,

Ὅτε σε τέκετο ματρώθεν

Ζεὺς πρέπων δι' αἰθέρος

215

Χιονόχρως κύκνου πτεροῦ;

Τὶ γὰρ ἄπεστί σοι κακῶν;

τίνα δὲ βίοτον οὐκ ἔτλας;

Μάτηρ μὲν οἴγεται,

Δίδυμά τε Διὸς οὐκ εὐ-

220

δαιμονεῖ τέκεα φίλα,

Χθόνα δὲ πάτριον οὐχ ὄρας,

Διὰ δὲ πόλεας ἔρχεται

Βάξις, ἃ σε βαρβάρουσιν

Λέγεις, πότνια, παραδίδωτιν

225

Ὁ δὲ σὸς ἐν ἅλι κύμασί τε λέλοιπε βίοτον,

Οὐδέ ποτ' ἔτι πάτρια μέλαθρα καὶ

Τῶν Χαλκίοικον ὀλβιεῖς.

ταίωσε τὰς ἐκείνου ἐλπίδας· εἰθώλον γὰρ ἐκ τοῦ αἵθέρος
 συνήεσα, τοῦτ' ἀντ' ἐμοῦ δέδωκε τῷ Πριάμῳ ὡς λαβῶν
 με, ἔδοξεν ἔχειν, ἣν οὐδέ ποτ' ἔσχεν, ὅτι μὴ κατὰ δό-
 κησιν ἐκ δὴ τούτου ἕτερ' αὐθις κακὰ Ζεὺς ἐβούλευ-
 σατο· ἵνα γὰρ τήν τε γῆν τοῦ πλεθροῦς ἀνακουρίσειε
 τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸν κράτιστον τῶν Ἑλλήνων ἀρί-
 γνωτον ποιήσειε παρὰ πᾶσι, πόλεμον πρὸς Φρύγας,
 εἰσήμεγεν Ἕλλησιν, ἄλλον αὐτοῖς ἀμφοτέροις ἀλκῆς
 καὶ πολέμου ἐμὲ προύει· ἢ μάλλον οὐκ ἐμὲ. τούνομα
 δὲ τοῦμόν' ἐμὲ γὰρ λαβῶν ὁ Ἑρμῆς, καὶ νεφέλῃ πε-
 ρικαλυψάς, εἰς τήνδε βουλῇ τοῦ Διὸς τὴν ἐστίαν τοῦ
 Πρωτέως καθήδρυσε, σωφρονεστάτην ταύτην πάντων
 ἀνθρώπων εἰδώς, ὅπως ἀθιάσθηρος καὶ ἀκήρατος Με-
 νελάῳ σωθείην· κήρῳ μὲν ἐνταῦθα εἰμί· ὁ δ' ἐμὸς ἄ-
 θλιος ἀνὴρ, στρατὸν πολλὸν συναγείρας, καὶ ἐπὶ τὴν
 Ἰλίον πλεύσας, σπουδὴν ἤδη ἔχει, ἀναρπάσαι με πάλιν,
 πολλοὶ δὲ δι' ἐμὲ κατέστρεψαν παρὰ τῷ Σκαυάνδρῳ
 κήρῳ τῆ παντλήμων, ὡς δῆθεν αἰτία τοῦ πολέμου γε-
 γεντιμένη τῷ δοῦσαι τὸν ἐμαυτῆς ἄνδρα προσεδωκέναί,
 ὑπέπεσον ταῖς τῶν πάντων ἀραῖς· τί σὺν δεῖ με ζῆν
 ἔτι; πλὴν ὅτι ἀκήραα αὐτοῦ τοῦ Ἑρμῆος εἰπόντος,
 ὡς ἐστὶ ὅτε ἐπανήξω εἰς Σπάρτην μετὰ τοῦ ἀνδρός,
 γνότος τὴν ἐμὴν ἐς Τροίην οὐκ ἄριζιν, ὅπως μηδενὶ
 ἐλθῶ εἰς ὀμίλιαν γάμου. Μέχρι μὲν σὺν Πρωτέως περιῆν,

— 40. Κοιρίσαις κητέρα γήνηα· τοῦτο γὰρ ἦν σκοπὸς τοῦ Διὸς. Ἰδὲ
 φρ. στήλ. 1658. κράτιστος δὲ τῆς Ἑλλάδος Ἀχιλλεύς ἐσοῖ. 63. Τίς τῶνός;

- Ἔως μὲν οὖν φῶς ἡλίου τόδ' ἔσλεπεν 60
 Πρωτεύς, ἄσυλος τῆν γάμων· ἐπεὶ δὲ γῆς
 Σκότῳ κέκρυπται, παῖς ὁ τοῦ τεθνηκότος
 Θηρᾶ γαμεῖν μετ' ἄλλαι δ' ἐμὸν πόσιν
 Τιμῶσα, Πρωτέως μνήμα προσπιτνῶ τόδε
 Ἰκέτις, ἴν' ἀνδρὶ τάρμα διασώσω λέχη, 65
 ὣς, εἰ καθ' Ἑλλάδ' ὄνομα δυσκλεῆς φέρω,
 Μή μοι τὸ σῶμά γ' ἐνθάδ' αἰσχύνῃ ὄφλη.
- ΤΕ. Τίς τῶνδ' ἐρυμῶν δωματίων ἔχει κράτος;
 Πλούτου γὰρ οἶκος ἄξιος προσεικῆσαι,
 Βασιλεία τ' ἀμφιβλήματ', εὐθρυγκοί θ' ἔδραι. 70
 Ἐα.
- ὦ θεοί· τίς εἶδον ὄψιν; ἐχθίστην ὄρω
 Γυναικὸς εἰκῶ φόνιον, ἥ μ' ἀπώλεσεν,
 Πάντας τ' Ἀχαιούς· θεοί σ' ὅσον μίμημα ἔχεις
 Ἑλλένης, ἀποπτύσαιεν· εἰ δὲ μὴ ν ξένη 75
 Γαῖα πόδ' εἶχον, τῶδ' ἂν εὐστόχῳ πέτρῳ
 Ἀπώλεσ', ἴν' εἰκοῦς ἔθανες ἂν Διὸς κόρης.
- ΕΛ. Τί δ', ὦ ταλαίπωρ', ὅστις ὦν μ' ἀπεστράφης,
 Καὶ ταῖς ἐκείνης συμφοραῖς ἔμε στυγεῖς;
- ΤΕ. Ἥμαρτον ὀργῇ δ' εἶξα μάλλον, ἥ μ' ἔχρην. 80
 Μισεῖ γὰρ Ἑλλάς πᾶσα τὴν Διὸς κόρην.
 Σύγγνωθι δ' ἡμῖν τοῖς λελεγμένοις, γυναῖ.

Τεῦκρος ἐνταῦθα εἰσάγεται· ἂν Τελαμῶν ὁ πατὴρ οὐκ ἐδέξατο, ἐπανελθόντα ἀπο Τροίας, ὡς δολίως θῆθεν ἐγκαταλιπόντα Αἴαντα τὸν ἀδελφόν σφαγῆναι, ἴν' αὐτὸς τὸ τῆς βασιλείας ἐν Σαλαμῖνι σχῆν κράτος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς· ἔθεν φυγὼν ἐς Κύπρον, αὐτοῦ ἔκτισε πόλιν ὀμώνυμον τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, Σαλαμῖνα προσαγορεύσας. 77. Ἀπώλεσ' ἴν' εἰκοῦς] ἀντὶ τοῦ ἀπώλλουσ' ἔγραψα· τὸ δὲ ὅλον εἶη ἂν οὕτω· ἀπώλεσά σε ἂν τῶδε τῷ πέτρῳ ἕνα ἔθανες ἂν ἐνεκα τῆς εἰκότος τῆς κόρης τοῦ Διός· ἐν ἄλλοις δὲ κεῖται, ἀπὸ λαοσὶν εἰκοῦς, εἴτουν, δι' ἀπώλαυσιν.

ΕΛ. Φεῦ, φεῦ· τίς ποτ' ἦν Φρυγῶν, ἢ Ἑλλήνων, ὅς τὴν πολυδάκρυον ἐκείνην πεύκην τεμῶν ἐν Ἰδῆ, ἔτεκτῆνατο σείφρος, ἐφ' οὗ ὁ Πριάμου βαρβάρῳ κώπη πλεύσας, ἐπι τὴν ἐμὴν ἀφίκετο ἐσίαν, ὥς τε τοῦ μὸν ἰδόντα κάλλος, τὴν ἐμὴν φημι δυσυχίαν, ἐπιθυμῆσαι συζευξασθαί με γάμῳ; Ἄλλ' Ἀφροδίτη ἔσθ', ἢ δόλιος Ἀφροδίτη, ἢ πολύπινος ἐκείνη θεὸς, ἢ Τρωσί τε καὶ Ἑλλήσι μέγαν ὄλεθρον ἐπενεγκοῦσα· ὦ τάλαιν' ἐγὼ τῆς συμφορᾶς Ἥρα δέ, τὸ ἐν χρυσαῖς εὐναῖς μέλημα καὶ ἐντρύρημα τοῦ Διὸς, τὸν ὠκύπουν ἔπεμψε τῆς Μαίας παῖδά· ὅς εὐρών με ρόδα χλοερά ὄρεπομένην εἰς τὸν κόλπον, ὅπως εἰς τὸν Χαλκίσιον ἔλθοιμι νεῶν, ἀναρπάσας με, ἐς τήνδε τὴν κακοδαίμονα κατέθηκε χώραν, ἔριν μεγίστην ἐμβαλὼν Ἑλλήσι πρὸς βαρβάρους· ἐξ οὗ μέγ' ὄνειδος ἔμοιγ' ἀνεφύη παρὰ τοῖς τοῦ Σιμόεντος ρεῖθροις.

ΚΟ. Μεγάλα μὲν, εἴ οἶδα τοῦτο, καὶ κρείττω ἢ φέρειν δεινά σοι συνέβη· χρὴ δὲ φέρειν ῥᾶστα, ὅσ' ὑπ' ἀνάγκης συμβαίνει ἐν τῷ βίῳ.

ΕΛ. Ὡ φιλταται γυναῖκες, τίνι ἄρ' ἐγὼ ἐξ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς συνέζευγμαι τύχῃ; οὐ δοκῶ τέρας ἀνθρώποις γεννηθῆναι; οὔτε γὰρ Ἑλληνίς, οὔτε βάρβαρος γυνὴ πώποτε

229. Τίς φρυγῶν] τίς; Ὀμηρός σοι τοῦτον ἔδειξεν. Ἰλ. Ε. στίχ. 59.

- » Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο τέκτονος υἱὸν
- » Ἀρμονίδεω· ὅς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα
- » Τεύχειν· ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη·
- » Ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας εἵσας·

250. Μαψίδιον] πότερον. μάτην φέρεται καὶ ψευδῶς τοῦ μὸν ἔγγραμα ἐν Τροίᾳ, ὡς ἐμοῦ ὄδε οὐσης, ἢ κακόφημὸν ἐστὶν ἐφ' αἷς δοκῶ πλημμυεῖσαι; ἐγὼ εἰλόμην τὸ δεύτερον.

Τεῦχος νεοσσῶν λευκὸν ἐκλοχενεττι,
 Ἐν ᾧ με Ληδαν φασιν ἔκ Διὸς τεκεῖν.
 Τέρας γὰρ ὁ βίος καὶ τὰ πρῶτα ἐστὶ μοι, 260
 Τὰ μὲν δὲ Ἥραν, τὰ δὲ τὸ κάλλος αἴτιον.
 Εἴθ' ἐξαλειφθεῖσ', ὡς ἄγαλμα, αἴθρις πάλιν,
 Αἴσχιον εἶδος ἀντὶ τοῦ καλοῦ λαβεῖν!
 Καὶ τὰς τύχας μὲν τὰς κακὰς, ἃς νῦν ἔχω,
 Ἑλληνας ἐπελάθοντο, τὰς δὲ μὴ κακὰς 265
 Ἔσωζον, ὡς περ τὰς κακὰς σώζουσί μου.
 Ὅστις μὲν οὖν, ἐς μίαν ἀποβλέπων τύχην.
 Πρὸς θεῶν κακοῦται, βαρὺ μὲν, οἰστέον δ' ὅμως.
 Ἡμεῖς δὲ πολλαῖς συμφοραῖς ἐγκείμεθα.
 Πρῶτον μὲν, οὐκ οἷσ' ἄδικος, εἰμὶ δυσκλεῆς. 270
 Καὶ τοῦτο μείζον τῆς ἀληθείας κακόν,
 Ὅστις τὰ μὴ προσόντα κέκτηται κακά.
 Ἐπειτα πατρίδος θεοὶ μ' ἀφυδρῦσαντο γῆς
 Ἐς βάρβαρ' ἦθη. καὶ φίλων τητωμένη,
 Δουλὴ καθέστηκ', οἷσ' ἐλευθέρων ἄπο· 275
 Τὰ βαρβάρων γὰρ δούλα πάντα, πλὴν ἐνός.
 Ἄγκυρα δ', ἣ μου τὰς τύχας ὀχεῖ μόνη,
 Πόσιν πόθ' ἤζειν, καὶ μ' ἀπαλλάξιν κακῶν.
 Οὗτος τέθνηκεν, οὗτος οὐκέτ' ἐστὶ δῆ.
 Μήτηρ δ' ὄλωλε, καὶ φονεὺς αὐτῆς ἐγὼ, 280
 Ἀδίως μὲν, ἀλλὰ τᾶδίκον τοῦτ' ἐστ' ἐμὸν.
 Ὁ δ' ἀγλαῖσμα δωμαίων ἐμοῦ τ' ἔφυ,
 Θυγάτηρ ἀνανδρὸς πολὺν παρθενεύεται.
 Τὼ τοῦ Διὸς δὲ λεγομένω Δισκώρω

258. Τεῦχος] το ὠνόμασιν, ὃ ἔτεκεν ἡ Ληδα. ἴδε Ἰφιγ. Αὐλ. σσιγ. 800.—

ἐν ἀγγελίᾳ λευκῶ νεοσσῶς ὑποθάλασσα φαίνεται, ἐν ᾧ λέγεται ἡ Δήδρα ἐκ Διὸς ἐκκαλεῖσθαι με, ὅτε γὰρ βίος αὐτὸς οὐμὸς καὶ τὰ πράγματα τέρατώδη συνέβη πάντα· αἴτιον δὲ, τῶν μὲν, ἡ Ἥρα τῶν δὲ τὸ τοῦ σώματος κάλλος· εἶη δὲ μοι τὸ πρῶτον ἐξαλείψασαν εἶδος, εἰς ἕτερον αἴσχιον, ὡσπερ εἰκῶν, μεταμορφωθῆναι· εἶθε δὲ καὶ τῶν προσόντων μοι νῦν τῶν μὲν κακῶν ἐπιλάθοιντο Ἕλληνες, τῶν δὲ καλῶν μνήστην ἔχοιεν· ὡσπερ νῦν τῶν κακῶν· Ὅστις οὖν, μιᾷ τινι συμπεπλεγμένος τύχῃ, κακῶς θεύθεν πάσχει, βαρῦ μὲν καὶ τοῦτο, ἀλλ' ὁμως οἰσέον· ἐγὼ δὲ τοσαύταις συμφοραῖς ἀθρόως περιπεσοῦσα, πῶς εἴσω; πρῶτον μὲν γὰρ μεγίστην, ἐφ' οἷς ἠδίκησ' οὐδὲν, δύσπλειαν ἐκτησάμην· καὶ τοῦτο δὴ ἔμοιγε μεῖζον κακόν, εἴτις ἐκ μὴ προσόντων πάσχει, τοῦ ἐξ αὐτῶν τῶν ἔργων· ἔπειθ' οἱ θεοὶ τῆς ἐμῆς ἀπαλλοτριώσαντες πατρίδος, φέροντες ἀφῆκαν εἰς βάρβαρα ἦθη· ἐνθα τῶν φιλότατων ἀπαφερομένη, ἀντ' ἐλευτέρου κατέστην δούλη· τῶν γὰρ βαρβάρων οὐκ ἔσθ' ὅ,τι μὴ δούλον, πλὴν τοῦ τυράννου μόνου· ἥτις δὲ ἦν μοι ἔθ' ὑπόλοιπος ἀγκυρα βίου, τὸν ἐμὸν ποθ' ἤξειν ἀνδρα, τὴν μόνην ἔμοιγε τῶν κακῶν ἀπαλλαγὴν, οὗτος ἀπώλετο· καὶ οὐκέτ' ἐστὶν ἐν τοῖς ζῶσιν· ἡ δὲ μῆτηρ κατέστρεψε καὶ αὐτῇ, ἐμοῦ, καίτοι μὴ ἀληθῶς, ἀλλ' οὐ γυνομένης αὐτῇ τοῦ θανάτου αἰτίας· ἡ δ' αὖ Ἑρμιόνη, ἡ μόνη ἦν μοι ἀγάλλεσθαι οἴκοι, καὶ αὐτῇ παρθενεύεται ἔτι, πολὺν ἤδη χρόνον τῶν τοῦ γάμου καλῶν ἀποστερουμένη· οἱ δὲ Διόσκουροι, ὡς ὁ λόγος κρατεῖ, καὶ αὐτοὶ μετήλλαξαν

Οὐκ ἐστὸν· ἀλλὰ πάντ' ἔχουσα δυστυχῆ, 285
 Τοῖς πράγμασιν τέθηκα, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ.
 Τὸ δ' ἐσχατον τοῦτ', εἰ μόλοιμεν ἐς πάτραν,
 Κλειθροῖς ἄν εἰργοίμεσθα, τὴν ὑπ' Ἰλίῳ
 Δοκοῦντες Ἑλένην Μενελεύ μ' ἐλθεῖν μέτα.
 Εἰ μὲν γὰρ ἔζη πόσις, ἀνεγνώσθημεν ἄν 290
 Ἐς ξύμβολ' ἐλθόντες, ἃ φανερά μόνους ἄν ἦν.
 Νῦν δ' οὔτε τοῦτ' ἔστ', οὔτε μὴ σωθῆ ποτε.
 Τί θῆτ' ἔτι ζῶ; τίν' ὑπολείπομαι τύχην;
 Γάμους ἐλομένη τῶν κακῶν ἀπαλλαγὰς,
 Μετ' ἀνδρὸς οἰκεῖν βαρβάρου, πρὸς πλουσίαν 295
 Τραπεζαν ἴζουσ'; ἀλλ' ὅταν πόσις πικρὸς.
 Ξυνῆ γυναικί, καὶ τὸ σῶζεσθαι πικρόν.
 Θανεῖν κράτιστον. πῶς θάνοιμ' ἄν οἷν καλῶς;
 Ἀσχήμονες μὲν ἀγγόνκι μετάρσιοι,
 Κἄν τοῖσι δούλοις δυσπρεπὲς νομίζεται, 300
 Σφραγαὶ δ' ἔχουσιν εὐγενές τι καὶ καλὸν,
 Σμικρόν δ' ὁ καιρὸς ἄρτ' ἀπαλλάξαι βίου.
 Ἐς γὰρ τοσοῦτον ἤλθομεν βάρους κακῶν·
 Αἰ μὲν γὰρ ἄλλαι διὰ τὸ κάλλος εὐτυχεῖς
 Γυναῖκες, ἡμᾶς δ' αὐτὸ τοῦτ' ἀπώλεσεν 305

285. Τοῖς πράγμασι] τὰ μὲν πράγματα, εἶπουν τὰ πάθη εἰσὶ τσσαῦτα καὶ
 τήναια, αἳ μὲ ἀποδέσσαι το δ' ἔργον τοῦ θανάτου μόνον οὔπω μοι γέγονεν.
 289. Δοκοῦντες] ὀρθῶς ἀποδίδεται εἰς το. εἰργοίμεσθα· το δὲ, Ἑλένην με, ἀ-
 μεινόν πως γράφασθαι εἰς εὐθείαν, Ἑλένη ἐγώ· καί τοι ἡ ἐν Τροίᾳ ἑτέρα ἦν
 κατάγε τὸν τοῦ ἡμετέρου παικτοῦ μῦθον. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλένης· καὶ κατὰ
 τοῦτο εὐεῖδοιτ' ἄν καὶ οὕτω τα τῆς συντάξεως. 291. Εἰς ξύμβολα] σημεία

τὸν βίον· οὕτω πανταχόθεν δυστήνης οὔτα, μονονουχί
 ἔργῳ οὐκ εἶμι τεθνηκυῖα· τὰ δ' ἄλλ', ἀπόλωλ ὅλως· ὀδ'
 ἔσχατον τῶν κακῶν, εἰς τὴν πατρίδα εἶποτ' ἔλθοιμι,
 ἐξελάσουσίμε κάκειθεν, τὴν μετὰ Μενελάου ἀπὸ Τροίας
 ἐπανελθούσαν Ἑλένην ἐμὲ δοκοῦντες εἶναι· ἐκείνου γὰρ
 περιόντος ἐκ πολλῶν συμβόλων, ἃ μόνοις ἂν ἡμῖν φε-
 νερὰ εἶη, ἀνεγνώσθημεν ἄν· νῦν δὲ, τούτου μὴ ὄντος,
 μήτε μὴν ἐσομένου, τίν' ἐλπίδα εὐτυχίας τοῦ λοιποῦ
 ὑπόθάλπουσα, σέρξω βιωῖναι; μῶν εἰς νέους γάμους
 δεῖ με ἀπιδεῖν πρὸς ἀπαλλαγὴν τῶν παρόντων δεινῶν,
 καὶ ἀνδρὶ συνοικοῦσαν βαρβάρῳ, ἀπόλαυσιν τραπέζων
 πολυτελῶν διώκειν; ἀλλ' ὅταν τις ἀνδρὶ ὀμιλῇ πικρῶ,
 πῶς ἂν εἶη μὴ συμμετασχεῖν τῆς πικρίας; αἴα οὐν τῶν
 δεινῶν μοι λυσις ὁ θάνατος· τοῦ οὐ σκεπτέην, ὅπως
 καλῶς ἡμῖν ἔσται· ἀγχονη μὲν γὰρ ἐκ μεταρσίου χρή-
 σασθαι αἴσχιστον, ὡς καὶ τοῖς δούλοις οὐ αἰς ἀπρέπες
 νομιζόμενον· σφαγὴν δ' ἐπιφέρειν πρὸς τῷ κατῷ καὶ
 γενναῖον εἶναι δοκεῖ· καὶ τὸ πῦτος ἐν ἐλαχίστῳ ἂν εἶη
 χρόνῳ· τοσοῦτοις γὰρ, καὶ τηλικούτοις κακοῖς τυγχάνω
 περιπεπτωκυῖα, ὥτ' ἢ ταῖς ἄλλαις τῶν γυναικῶν ἐστὶν
 εὐτυχές, τούτ' ἔμοιγ' ἀπωλείας γέγονεν αἴτιον, οἷόν
 ἐστὶ τὸ κάλλος.

ἀναγνωρῆσεως· οὕτω δὲ καὶ Πηνελόπη πρὸς τὸν Ὀδυσσεά. (Ὀμ. Ὀδύσ. Ψ'
 στίχ. 109.)

» Ἔστι γὰρ ἡμῖν

» Σήμαθ', ἃ δὴ καὶ νῶϊ κεκρυμμένα ἴδμεν κπ' ἄλλων.

297. Σώζεσθαι] ἐν ἄλλοις καίται Σωμ' ἐστι· οὐκ ὀρθόν δὲ τὸ μέτρον.

- ΧΟ. Ἐλένη, τὸν ἐλθόνθ', ὅς τις ἐστὶν ὁ ξένος,
Μὴ πάντ' ἀληθῆ δοξάσης εἰρηκέναι.
- ΕΛ. Καὶ μὴν σαφῶς γ' ἔλεξ' ὀλωλέναι πόσιν.
- ΧΟ. Πόλλ' ἂν γένοιτο καὶ διὰ ψευδῶν ἔπη.
- ΕΛ. Καὶ τοῦμπαλὶν γε τῶν δι' ἀληθείας σαφῆ. 310
- ΧΟ. Ἐς συμφορὰν γὰρ ἀντὶ τάγαθοῦ φέρει.
- ΕΛ. Φόβος γὰρ ἐς τὸ δαῖμα περιβαλὼν μὴ ἄγει.
- ΧΟ. Πῶς δ' εὐμενείας τοισὶδ' ἐν δόμοις ἔχεις;
- ΕΛ. Πάντες φίλοι μοι, πλὴν οὐ θερέων γάμουσ.
- ΧΟ. Οἴσθ' οὖν, ὃ δράσον; μνήματος λιποῦσ' ἔδραν — 315
- ΕΛ. Ἐς ποῖον ἔρπει μῦθον, ἢ παραινέσεις;
- ΧΟ. Ἐλθοῦσ' ἐς οἴκους, ἢ τὰ πάντα ἐπίσταται,
Τῆς ποντίας Νερηΐδος ἐκγόνοῦ κόρης,
Πυθοῦ πόσιν σὸν Θεονόης, εἴτ' ἔστ' ἔτι,
Εἴτ' ἐκλέλοιπε φέγγος ἐκμαθοῦσα δ' εὐ, 320
Πρὸς τὰς τύχας τὸ γάρμα τοὺς γόους τ' ἔχε.
Πρὶν δ' οὐδὲν ὀρθῶς εἰδέναι, τί σοι πλέον
Δυπυμένῃ γένοιτ' ἂν; ἀλλ' ἐμοὶ πίθου.
Τάφον λιποῦσα τόνδε, σύμμιζον κόρη,
Ὅθεν περ εἶση πάντα· τὰληθῆ φράσαι 325
Ἔχουσ' ἐν οἴκοις τοῖσδε, τί βλέπεις πρόσω;
Θέλω δὲ καγὼ σοὶ συνεισελθῆν δόμους,
Καὶ συμπυθέσθαι παρθένου θεσπίσματα.
Γυναῖκα γὰρ δὴ συμπονεῖν γυναικὶ χροῖ.

310. Ἀληθείας σαφῆ] ἀληθῆ καὶ σαφῆ παραινῆτις γραφεῖν. 315. Οἴσθ' οὖν ὃ δράσον] ἰδιάζει τῷ σχήματι τούτῳ Εὐριπίδης, πολλαχῆ οὕτω χρησάμενος ἐν τῷ αὐτῷ ῥήματι· ἅπασι δὲ εἶπε καὶ, εἴσθ' οὖν, ὅμοι συμπραξον; ἴδε Ἡράκλ.

ΧΟ. Ἐλένη, ὃν φῆς ξενὸν ἐλθεῖν, μὴ πίστευε πάντ' εἰπεῖν ἀληθῆ.

ΕΛ. Καὶ μὴν εἶρηκέ μοι σαφῶς τεθναῖναι Μενέλαον.

ΧΟ. Τῶν γὰρ πλειόνων ψευθεῖς εἰσιν οἱ λόγοι.

ΕΛ. Τάνάπαλιν δὲ οὔτοι ἀληθεῖς εἶναι δοκοῦσιν.

ΧΟ. Ἀλλὰ ταῦτα ἀντ' εὐτυχίας εἰς δυσυχίαν φέρει.

ΕΛ. Οὕτω γὰρ ὁ φόβος ὑπόνοιάν μοι τίκτει.

ΧΟ. Πῶς ἔχεις εὐνοίας πρὸς τοὺς οἰκῶντας ᾧδες;

ΕΛ. Πλεῖστον ἐρῶντος πάντες εἰσὶ μοι φίλοι.

ΧΟ. Οἴσου' οὖν, ὃ δράσεις; ἀναστάσα ἐντεῦθεν,

ΕΛ. Ἄρα τί μοι φήσεις, τοιαῦτα παραινοῦσα;

ΧΟ. Ἐλιοῦσα ὡς Θεονόην τὴν τῆς Ψαμάθης κόρη, ἣ ἐπίσταται πάντα, πυθάνου αὐτῆς περὶ τοῦ ἀνδρός, εἰ εἶναι ἐν τοῖς ζῶσιν ἐστὶν ἐκεῖνος· τοῦτο δὲ εὖ μαθούσα, τῆνικαὐτὰ τρεπτοῦ ἢ πρὸς τὸ θρηνεῖν, ἢ χαίρειν, ἐφ' ἑκατέρην ἐκ τῶν ἀποθαινόντων· πρὶν δὲ σαφῶς μαθεῖν ὅτι εἶη, πρὸς τί τοσαύτη λύπη; πείθου μοι τοίνυν, καὶ καταλιπούσα τὸν τάφον τοῦτον, χρῆσαι τῇ κόρῃ, ὑφ' ἧς μαθήσῃ περὶ τούτου ἀληθές· τί γὰρ δὴ βλέπειν πρόσω, ἐνταῦθα τὴν χρησμῶδὸν εὐραμένην; ἔψομαι δέ σοι καὶ γῶ, εἰ τοῦτο βουλοιο, συμπευσομένη· δεῖ γὰρ γυναῖκα οὖσαν γυναικὶ συμπονεῖν.

τίχ. 452. — 325. Φράσαι] ἐξαργτάσθω ἀπὸ τοῦ ἔχουσα ἐπομένως ἵνα ἦ ἐσιγμένον ᾧδί.

» Ὅθεν περ εἶση πάντα ἀληθῆ· φράσαι.

» Ἐχουσι ἐν οἴκοις τοῖςδε, τί βλέπετε πρόσω;

- ΕΛ.** Φίλοι, λόγους ἐδεξάμαν. 330
 Βᾶτε, βᾶτε δ' εἰς δόμους,
 Ἀγῶνας ἐντὸς οἴκων
 ὣς πύθησθε τοὺς ἐμούς.
- ΧΟ.** Θέλουσαν οὐ μόλις καλεῖς.
- ΕΛ.** Ἴω μέλεος ἀμέρα! 335
 Τίν' ἄρα τάλαινα, τίνα δακρυό-
 Εντα λόγον ἀκούσομαι;
- ΧΟ.** Μὴ πρόμαντις ἀλγέων
 Προλάβειν, ὦ φίλα, γόους.
- ΕΛ.** Τί μοι πόσις μέλεος ἔτλα; 340
 Πότερα δέρκεται φάος,
 Τέθριππά τ' ἀελίου,
 Ἐς κέλευθά τ' ἀστέρων,
 Ἥ ν' νέκυσι κατὰ χθονὸς
 Τὰν χθόνιον ἔχει τύχαν; 345
- ΧΟ.** Εἰς τὸ φέρτερον τίθει
 Τὸ μέλλον, ὅ,τι γενήσεται.
- ΕΛ.** Σὲ γὰρ ἐκάλεσα, σέ δὲ κατώμοσα,
 Τὸν ὑδρόεντα δόνακι γλωρὴν
 Εὐρώταν, θανόντος εἰ βάζεις ἔτυ- 350
 Μος ἀνδρὸς ἄδε μοι.
- ΧΟ.** τί τὰδ' ἀσύνετα;
- ΕΛ.** Φόνιον αἰώρημα διὰ δέρης ὀρέζομαι,
 Ἥ ξιφοκτονον δίωγμα 355
 Λαιμορύτου σφαγᾶς,
 Αὐτοσίδαρον ἔσω πελάσω διὰ σαρκὸς ἀμιλλαν,
 Θύμα τριζύγοις θεαῖσι
 Τῷ τε συριγ' ἀν' Ἴδην σεβίζοντι Πρια-
 Μίδα πατ', ἀμφὶ βουστάθμιους.

- ΕΛ.** Πείθομαι, ὦ φίλοι, οἷς παραινεῖτε· εἰσελθετε τοῖνον, συνεισέλθετε οἴκαδε, τὰς ἐμὰς συμπευσόμεναι συμφοράς·
- ΧΟ.** Ἐκοῦσαν τοῦτο, κοῦκ ἄκουσαν κελεύεις.
- ΕΛ.** Ὡ δυσυχῆς ἡμέρα, τίν' ἄρα, τίνα λόγον μεστὸν δακρύων ἢ δύστηνος ἀκούσω.
- ΧΟ.** Μὴ προλάβανε, κακὰ προμαντεύουσα ὦ φίλη.
- ΕΧ.** Ἄρα τί πέπονθ' οὐμὸς ἀνὴρ; ἄρ' ὄρα τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ τὰς τῶν ἀστέρων κινήσεις, ἢ μετὰ τῶν ἐν Ἄδου τὴν τοῦ Ἄδου κατέχει ἐστίναν.
- ΧΟ.** Πρὸς τὸ κρεῖττον λογιστέον πᾶν ὅτι ἂν ᾗ τὸ μέλλον.
- ΕΛ.** Εὐρώτα, οὐ τὸ βρεῖθρόν ἐστι διαυγές, καὶ αἰ ὄχθη χλοάζουσαι δόναξι, σὲ καλῶ, σὲ ἐπικαλοῦμαι σαφῶς μοι εἰπεῖν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα λέγεται περὶ τοῦ ἀνδρός μου·
- ΧΟ.** Τί σε δεῖ τοιαῦτ' ἄσύνετα προφέρειν;
- ΕΛ.** Δεῖ γάρ με ἦτοι ἀπὸ βρόχου ποθὲν ἐξαρτῆσαι ἐμαυτὴν, οἰκτρὸν αἰώρημα εἰς θεάν παρεχομένην· ἢ ξίφος φόνιον, λαιμοτόμον ὥσασαν διὰ τῆς σαρκός, θῦμ' ἀμίλλης ταῖς τε τρισὶ γενέσθαι θεαῖς, καὶ τῷ Πριαμίδῃ αὐτῷ τῷ κατὰ τὴν Ἰδὴν τὴν σύριγγα τιμῶντι ἐν βουσαῖθμοις·

331. Βᾶτε] κινεῖ τὸν Χορὸν συμπαρεύεσθαι αὐτῇ πρὸς τὴν Θεονόην· καίτοι παρα κανονας τοῦτ' ἐστὶν ἐξελθεῖν τὸν Χορὸν τῆς ὀρχήστρας, ὥστε μηδὲν μένειν προσωπὸν ἐντός. 358. Τῷ τε σύριγγι] ἐν ἄλλοις διεφθάρθαι δοκεῖ τὸ χωρίον. ἔχει γὰρ ὠδί. Τῷ τε σύριγγ' αἰδᾶς σέβιζον Πριαμίδας; καὶ ἄλλη ἄλλως ὁ τις διορθοῦν πειρᾶται ὠδί.

» Θῦμα τριζύγοις θεαῖσιν, ἄς γε τῇ σύριγγ' ἀεί-

» ἄων, σέβιζε Πριαμίδας.

ΧΟ. Ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν γένοιτο, τὸ δὲ σὺν εὐτυχέσι!

ΕΛ. Ἴω Τροία τάλαινα! 361

Δι' ἔργ' ἄνεργ' ὄλλυσαι, μέλεά τ' ἔτλας.

Τὰ δ' ἐμὰ δῶρα Κύπρις ἔτεκε

Πολὺ μὲν αἶμα, πολὺ δὲ δάκρυον, ἄχεά τ' ἄχεσι,

Δάκρυα δάκρυσιν ἔλαβε πάθεα. 365

Ματέρες τε παῖδας ὤλεσαν,

Ἀπὸ δὲ παρθένοι κόμας

Ἔθεντο σύγγονοι νεκρῶν, Σκαμάνδριον

Ἄμφι Φρύγιον οἶδμα.

Βοᾶν, βοᾶν δ' Ἑλλάς

370

Κελάδησε κᾶνωτότυξεν,

Ἐπὶ δὲ κρατὶ χέρας ἔθηκεν,

Ὀυχι δ' ἀπαλόχροα γένυν

Ἔδευσε φονίαισι πλαγαῖς.

Ὡ μάκαρ Ἀρκαδία ποτὲ παρθένε Καλλιστοῖ, Διὸς 375

Ἄ λεγέων ἐπέβας τετραθάμισι γυίοις,

Ὡς πολὺ ματρὸς ἐμᾶς ἔλαχες πλέον!

Ἄ μορφᾷ θηρῶν, λάχνα γυίων,

Ὀμματι λάβρω, σχῆμα λεαίνης

Ἐξάλλαξας ἄχεα λύπης·

380

Ἄν τέ ποτ' Ἄρτεμις ἐξεγορεύσατο,

ἕτερος δὲ — Θεᾶσιν, ὅτε σὺριγγ' αἰδῶν, σέβιζε Πριαμίδας. 361. Δι' ἔργ' ἄνεργα] δι' αἰτίαν μὴ οὔσαν δια τὸν ἐμὸν ψευδώνυμον γάμον. 371. Κᾶνωτότυξε] παρὰ τὸ θρηνητικὸν ὄτοτοι, ὄτοτύζειν, τὸ ὀλοφύρεσθαι, προφέροντες τὸ ὄτοτοῖ. 375. Καλλιστοῖ] Καλλισῶ, ἢ Καλιῶ, θυγάτηρ Λυκάονος τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας· ἥτις συγκυνηγὸς οὔσα Ἀρτέμιδι καὶ συμπαρθελεύουσα, ἐπειδὴ ἐκύσα διεγορεύθη ὑπο τοῦ Διὸς, ἀγανακτήσασα ἠθεὺς, μετέβαλέν

ΧΟ. Ἄλλοτε ἀποτρέψειε ταῦτα Ζεὺς· τὸ δὲ σὸν εἶη αἰεὶ εὐτυχές·

ΕΛ. Ἰὼ Τροία τάλαινα· δι' αἰτίας ἀναιτίους ἄρα κατέστρεψαι, τὰ μέγιστα κακὰ πεπονθυῖα· τοῦτ' ἦν ἄρα τοῦμὸν πρὸς τῆς Ἀφροδίτης σοι δώρημα, αἷμα πολὺ, καὶ ρεῖθρα ὄλα δακούων, πάθη παθῶν ἐτέρων συνέχειαν ἔχοντα, μητέρων ὀλοφυρομένων τοὺς παῖδας, καὶ παρθένων ἀποκειραμένων ἐπὶ τῶν τάφων τῶν ἀδελφῶν, παρὰ ταῖς τοῦ Σκαμάνδρου ὄχθαις ἀπολεσθέντων· ἢ δ' αὖ Ἑλλάς οὐχ ἦττον καὶ αὐτὴ ἀνωλόλυξε, τὴν τε κεφαλὴν ἀράξασα ταῖς χερσὶ, καὶ τοῖς ὄνουσι τὰς παρειὰς ἐξαιμάξασα· ὦ μακαρία παρθένε Καλλιστοῖ ἢ ἐξ Ἀρκαδίας, ἢ ἐπὶ τῆς τοῦ Διὸς εὐνῆς ἀναβάσα τετράπους, κίτοι καὶ τὸ σὸν τῆς μεταμορφώσεως πάθος οὐ σμικρόν ἐστι, μορφὴν θηρὸς δασυμάλλου, καὶ ὄμμα πυρῶδες, καὶ ὄκως σχῆμα λεαίνης μεταλαβεῖν, ταῦτα δὴ τὰ λύπης μεγίστης γιγνόμενα αἴτια, ἀλλὰ πρὸς τὸ τῆς ἐμῆς μητρὸς πάθος παραβαλλομένη, εἴης ἂν εὐτυχῆς. Ταύτην

αὐτὴν εἰς ἄρκτον· Ζεὺς δὲ οἰκτεῖρας, μετέθηκεν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ μετέβαλεν εἰς τὸν ὁμώνυμον αὐτῆς ἀστερισμόν· ὃν καὶ ἄμαξαν καλοῦσι. 377. Ἐλαχες πλέον] παραβάλλουσα ἢ Ἑλένη τὸ τῆς μητρὸς πάθος πρὸς τὸ τῆς Καλλιστοῦς, εὐρίσκει τοῦτο δεινότερον· ἄμφω γὰρ τῷ Διὶ ἐμιμήσασαι, οὐχ ὁμοίῳ πάθει ἐχρήσαντο· ἢ μὲν γὰρ, καίτοι εἰς φύσιν θηρὸς μεταμεμρφωται, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀστροῖς ἠξιώθη καταταχθῆναι· ἢ δὲ δυσυχῆς Λήδα ἀγχόνη ἐχρήσατο. 378. Λάχνα γυίων] ἐπὶ τῇ τῶν γυίων δασύτητι τινὲς δ' ᾤθησαν δεῖν γράφειν, λαχνογυίων, ὑφ' ἑν, ἐπιθετικῶς πρὸς τὸ θηρῶν. 379. Λεαίνης] ἀντὶ ἄρκτου, δι' ὁμοιότητα θηριότητος οὕτω μετεἰληπται· Τιτανίδα δ' αὐτὴν καλεῖ, ὡς δῆθεν ὑπὸ Μέρπορος τοῦ Τιτᾶνος σπαρεῖσαν· τὸ δὲ Ἑξάλλαξας, ἐν ἄλλοις καλεῖται Ἑξαιμάξασα· κατὰ δὲ τοῦτο γραπτέον Λεῖπεις ἀντὶ τοῦ Λύπης ἐξῆς.

Χρυσοκέρωτ' ἔλαφον Μέροπος Τιτανίδα κούραν
 Καλλοσύνας ἔνεκεν· τὸ δ' ἐμὸν δέμας
 ὄλεσεν, ὄλεσε Πέργαμα Δαρδανίας ὀλο-
 Μένους τ' Ἀχαιοῦς.

385

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ, ΓΡΑΥΣ, ΕΛΕΝΗ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΜΕ. Ὡ τὰς τεθρίππους Οἰνομάω Πίσαν κατά
 Πέλοψ ἀμίλλας ἐξαμιλληθείς ποτε,
 Εἴθ' ὄφελος τόθ' ἤνικ' ἔρανον ἐς θεοὺς
 Πρισθεῖς ἐποίεις, ἐν θεοῖς λιπεῖν βίον,
 Πρὶν τὸν ἐμὸν Ἀτρέα πατέρα γεννησαί ποτε, 390
 Ὃς ἐξέφυσεν Ἀερόπης λέκτρων ἄπο
 Ἀγαμέμνον' ἐμέ τε Μενέλεων, κλεινὸν ζυγόν·
 Πλείστον γὰρ οἴμχι, -καὶ τόδ' οὐ κόμπω λέγω,
 Στράτευμα κώπη διορίσαι Τροίαν ἐπι
 Τύραννος, οὐδ' ἐν πρὸς βίαν στρατηλατῶν, 395
 Ἐκοῦσι δ' ἄρξας Ἑλλάδος νεανίαις.
 Καὶ τοὺς μὲν οὐκέτ' ὄντας ἀριθμῆσαι πάρα,
 Τοὺς δ' ἐκ θαλάσσης ἀσμένως πεφευγότας,
 Νεκρῶν φέροντας ὀνόματ' εἰς οἴκους πάλιν.
 Ἐγὼ δ' ἐπ' οἶδμα πόντιον γλαυκῆς ἀλδς 400

386. Οἰνομάω] μέτιθι, ἃ ἐσημειώσαμεθα ἐν τῷ προλόγῳ τῆς Ἰφιγενείας ἐν

γὰρ ποθ' ἤ Άρτεμις τὴν Τιτανίδα, τὴν θυγατέρα φημι τοῦ
Μέροπος, ἐξήλκσε τοῦ χρυοῦ τῶν Νυμφῶν, κάλλους ἕνεκα
εἰς χρυσόκερων ἔλαφον μεταβαλοῦσα· τὸ δ' ἐμὸν τοῦτο
κάλλος ἀπώλεσ', ἀπώλεσε τοὺς τε Τρῶας καὶ Ἕλληνας.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ, ΓΡΑΥΣ, ΕΛΕΝΗ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΜΕ. Ὡ Πέλοψ, ὁπότ' ἐν Πίσῃ ἀγωνισάμενος πρὸς Οἰνό-
μαον περὶ τοῦ τεθρίππου, εἴθ' ὤφριες ἐκλιπεῖν τότε
τὸν βίον, ἦνίκα σφαγεῖς παρετέθης τοῖς θεοῖς εἰς εὐω-
χίαν, πρὶν τὸν ἐμὸν πατέρα φύσαι, οὐ καὶ τῆς Ἀερόπης
Ἀγαμέμνων τε καὶ γῶ ἢ περικλεῆς ἐγενόμεθα ξυνωρίς.
καὶ τοῦτ' οὐ κόμπος ἀπλῶς ἐστὶ λόγων· ἴσασι γὰρ ἅπαν-
τες, ὅσω στρατῶ ἐκόντων τῶν Ἑλλήνων ἡγούμενος,
κοῦδ' ἐν πρὸς βίαν πράττων, ἐπλευσα ἐπὶ Τροίαν· ἐνθα
οἱ μὲν ἔπεσον ἐν μάχαις· οἱ δὲ περιγενόμενοι, διαφυ-
γόντες ἄσμενοι τοὺς ἐν τῇ θαλάσῃ κινδύνους, ἦνεγ-
καν πάλιν τὰ ὀνόματα τῶν μετὰ καλλίστης ἀποθα-
νόντων δόξης· ἐγὼ δ' ὁ δυσυχῆς ἀλῶμαι ἐπὶ τῶν κυ-

Ταύροις. 394. Διορίσαι] ὀρθῶς ἔχει οὕτως· ἐν ἄλλοις δὲ κεῖται, διορίσας.

396. Ἐκοῦσι δὲ ἄρξας,] περιπαιητικώτερον δοτικῆ συνῆψε το, Ἄρξας, ἀντὶ τοῦ

Τλήμων ἀλῶμαι χρόνον, ὅσον περ Ἰλίου
 Πύργους ἔπερσα; κείς πάτραν χρήζων μολεῖν,
 Οὐκ ἀξιοῦμαι τοῦδε πρὸς θεῶν τυχεῖν.
 Διθύης τ' ἐρήμους ἀξένους τ' ἐπιδρομάς
 Πέπλευκα πάσας· χῶταν ἐγγύς ὦ πάτρας, 405
 Πάλιν μ' ἀπωθεῖ πνεῦμα, κοῦποτ' οὔριον
 Εἰσῆλθε λαῖφος, ὥστε μ' ἐς πάτραν μολεῖν.
 Καὶ νῦν τάλας ναυαγὸς, ἀπολέσας φίλους,
 Ἐξέπεσον ἐς γῆν τήνδε· ναῦς δὲ πρὸς πέτρας
 Πολλοὺς ἀριθμοὺς ἔγνυται ναυαγίων. 410
 Τρόπις δ' ἐλείφθη ποικίλων ἀρμοσμάτων,
 Ἐφ' ἧς ἐσώθην μόλις ἀνελπίστῳ τύχῃ
 Ἐλένη τε, Τροίας ἦν ἀποσπάσαι ἔχω·
 ὄνομα δὲ χώρας, ἧτις ἦδε καὶ λεῶς,
 Οὐκ οἶδ'· ὄχλον γὰρ ἐσπεσεῖν ἠσχυρόμην, 415
 Ὅσθ' ἱστορῆσαι τὰς ἐμάς δυσχλαυνίας,
 Κρύπτων ὑπ' αἰδοῦς τὰς τύχας. ὅταν δ' ἀνὴρ
 Πράξῃ κακῶς ὑψηλὸς, εἰς ἀηθίαν
 Πίπτει κακίῳ τοῦ πάλαι δυσδαίμονος.
 Χρεία δὲ τείρει μ'· οὔτε γὰρ σῖτος πάρα, 420
 Οὔτ' ἀμφὶ χρῶτ' ἐσθῆτες· αὐτὰ δ' εἰκάσαι
 Πάρεστι νὰς ἐκθόλοις ἀμπισχομαι.
 Πέπλους δὲ ταῦς πρὶν, λαμπρα τ' ἀμφιβλήματα,

ἠγοούμενος αὐτοῖς, διὰ τὸ ἔκουσίως ἐκείνους ὑπεῖξαι. 416. Ἰστορῆσαι] πρότερον,
 ἵνα μὴ αὐτὸς ἱστορήσῃ, εἴ-ουν δείξῃ τοῖς ἄλλοις τὴν φαύλην ἐσθῆτα, ἢ ἵνα
 μὴ ἐκεῖνοι ἴδωσιν, εἴ-ουν μάθωσι ταύτην; τὸ δεύτερον ἀμείνων ἔοικε.

μάτων οὐκ ἐλάττω χρόνον, ἢ ὅσον τυγχάνω Τροίαν
 συνεξήρηκός· βουλόμενος γὰρ ἀπονοστήσαι οἴκαδε, οὐχ
 οἴός τε εἰ μὴ τοῦτο πρὸς τῶν θεῶν εὐρέσθαι, ἄλλοτ' ἄλ-
 λος' ἐπ' ἐρήμους καὶ ἀξένους καταφυγὰς κατὰ τὴν Λι-
 βύην τυγχάνω ἀρπαζόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων· ἐπειδὴν
 γὰρ ἐγγὺς γένωμαι τῆς πατρίδος, πνεῦμ' αἴφνης ἐπι-
 γενόμενον ἐναντίον, ἀντωθεῖ πάλιν, κούδέ ποτ' ἐθέλει
 πρὸς αὐτὴν τὴν πατρίδα ἀποκολπῶσαι τὸ ἰστίον· καὶ
 νῦν ὁ ταλαίπωρος ἐγὼ, ναυαγήσας, τῆς νεῶς εἰς μυ-
 ρία πρὸς τοὺς σκοπέλους διαλυθείσης ναυάγια, καὶ τοὺς
 φίλους ἀπολέσας, ἐξέπεσον ᾧδε ἐπὶ τῆς τροπίδος
 μόνῃς σὺν τῇ Ἑλένῃ, ἣν ἀποσπᾶσας ἀπὸ τῆς Τροίας
 ἔχω, διασωθεὶς παρὰ προσδοκίαν· τίς δὲ ἡ χώρα αὕτη,
 καὶ τίνας οἱ ἐνοικοῦντες οὐκ ἔχω συμβαλεῖν· παραγε-
 νέσθαι δὲ πρὸς τὸ πλῆθος οὐκ ἀξιῶ, τάτε ῥά κη ταῦτα
 καὶ σὺν αὐτοῖς τὴν ἐμαυτοῦ δυστυχίαν φανεράν ἐκείνοις
 ποιεῖν αἰσχυρόμενος· ἀνὴρ γὰρ λαμπρᾶς τυχῶν τύχης,
 ἐπειδὴν τῆς ἐναντίας ποτὲ εἰς πείραν ἔλθῃ, οὐχ ὁμοίως
 φέρει τὴν μεταβολὴν τῷ πάλαι πράττοντι κακῶς·
 χωρὶς δὲ τούτων πιέζει με ἀδυσωπήτως καὶ ἡ χρεία
 τῶν ἐπιτηδείων· οὔτε γὰρ σῖτος πάρεστιν, οὔτ' ἐσθῆς
 περὶ τὸ σῶμα· ἃ δ' ἀμπίσχομαι νῦν, ταῦτ' οὐδὲν χα-
 λεπὸν ἐστὶν εἰκάσαι ἐκθράσματα τῶν τῆς νεῶς ναυα-
 γίων ἄθλια εἶναι, τῶν πρὶν λεπτῶν πέπλων, καὶ τῆς

420. Σῖτος] γραπτέον μάλλον, σῖτον ἐν οὐδατέρῳ γένει· σῖτος μὲν γὰρ ἐστὶ
 φυρὸς ἀκατέργαστος· τὸ δὲ σῖτον καὶ σιτίον, πυρὸς εἰς βρωσὶν κατειργασμένος,

- Χλιδάς τε πόντος ἤρπασ', ἐν δ' ἄντρου μυχοῖς
 Κρύψας γυναῖκα, τὴν κακῶν πάντων ἐμοὶ 425
 Ἄρξασαν, ἤκω, τοὺς γε περιλελειμμένους
 Φίλων φυλάσσειν τὰμ' ἀναγκάσας λέχη.
 Μόνος δὲ νοσῶ, τοῖς ἐκεῖ ζητῶν φίλοις
 Τὰ πρόσφορ', ἦν πως ἐξερευνήσας λάβω.
 Ἰδὼν δὲ δῶμα περιφερὲς θριγκοῖς τόδε, 430
 Πύλας τε σεμνάς ἀνδρὸς ὀλβίου τινὸς,
 Προσῆλθον· ἐλπίς δ' ἔκ γε πλουσίων δόμων
 Λαθεῖν τι ναύταις, ἐκ δὲ μὴ ἵχόντων βίον,
 Οὐδ' εἰ θέλοιεν, ὠφελεῖν ἔχοιεν ἄν.
 Ὡ· τίς ἂν πυλωρὸς ἐκ δόμων μύλοι, 435
 Ὅστις διαγγεῖλαιε τὰμ' εἴσω κακά;
- ΓΡ. Τίς πρὸς πύλαισιν; οὐκ ἀπαλλάξῃ δόμων,
 Καὶ μὴ πρὸς αὐλείοισιν ἐστηκῶς πύλαις,
 Ὅχλον παρέξεις δεσπότης; ἢ κατθανῆ
 Ἕλλην πεφυκῶς, οἷσιν οὐκ ἐπιστροφαί. 440
- ΜΕ. Ὡ γραῖα, ταῦτα πάντ' ἔπη καλῶς λέγεις.
 Ἐξεστί· πείσομαι γάρ· ἀλλ' ἄνες λόγον.
- ΓΡ. Ἄπελθ'· ἐμοὶ γὰρ τοῦτο πρόκειται, ξένε,
 Μηδένα πελάζειν τοισίδ' Ἑλλήνων δόμοις.
- ΜΕ. Ἄ· μὴ πρόσσειε χεῖρα, μῆδ' ὧθει βία. 445
- ΓΡ. Πείθη γὰρ οὐδέν, ὦν λέγω· σὺ δ' αἴτιος.
- ΜΕ. Ἄγγειλον εἴσω δεσπότηισι τοῖσι σοῖς

οἷος ὁ ἄρτος, καὶ ὅ,τι δήποτε. 445. Μὴ πρόσσειε χεῖρα] ἐν ἄλλοις δὲ γαί, προσεῖλει, καὶ προσεία, ἐκ τοῦ προσελαύνειν, ἢ προσελαῖν, προσέλα καὶ προσεῖλα· ἀμφω δὲ εἰς ταῦτόν ἦκει σημασίας· ἐ μὲν γὰρ ἀψασθαι δοκεῖ τῆς θύ-

λαμπρᾶς ἐσθῆτος μετὰ τῆς ἄλλης Ἑλληνικῆς τρυφῆς ἀπολεσθέντων πάντων· καὶ νῦν καταλιπὼν τὴν γυναῖκα, τὴν πάντων τῶν κακῶν μοι γενομένην αἰτίαν ἐν σπηλαίῳ, καὶ τῶν φίλων τοὺς ὑπολελειμμένους φυλάσσειν ἐκείνην, ἦλθον ᾧδε, μόνος περινοστῶν, σωτηρίαν τοῖς ἐκεῖ, εἰ οἷός τ' εἶην ποθέν, εὐρησόμενος· ἰδὼν δὲ τὰ ἀνάκτορα ταῦθ' οὕτω σεμνὰ περιτόλοιστε καὶ θριγκοῖς καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονία, οἷα εἰκὸς εἰκάσαι ἀνδρὸς πλουτιοῦ εἶναι, προσῆειν θαρρῶν· ἀνδράσι γὰρ χειμαζομένοις ὕπεστιν αἰεὶ ἐλπίς παρ' εὐδαιμόνων ἂν οἰκτόν τινα εὐρέσθαι· ἐκ δὲ τῶν μηδὲν ἐχόντων τί ἄν τις λάβοι, κἂν προαιρῶνται δοῦναι; Ἀλλὰ ποῦ ποτ' ἂν ἴδοιμι τὸν θυρωρὸν, ὡς ἂν τὰς ἐμὰς δυσυχίας ἀγγείλειε τοῖς ἔνδον.

ΓΡ. Τίς ἐστι πρὸ τῶν πυλῶν; τί βουλόμενος, ᾧ οὗτος, πράγματα παρέξεις τοῖς δεσπότηαις; οὐκ ἀπαλλάξῃ αὐτίκα μάλα; οἰμῶξεις ἄρ'. ᾧ ταλαίπωρε, ἀποθανὼν, εἴγ' Ἕλληνα εἶ, οἷς ἄξενα καὶ ἀπρόσιθ' ὅλως εἰσὶ τὰ τῆδε

ΜΕ. Ὡ γεραιὰ, ταῦτα μὲν καλῶς εἴρηταί σοι, καὶ πείσομαι γε τούτοις· ἀλλά μοι δὸς πρῶτον λέγειν.

ΓΡ. Ἄπελθ', ἄπελθε, ὅσον τάχος. τοῦτο γὰρ ἐμοὶ ἐστὶ προσηταγμένον, μηδένα τῶν Ἑλλήνων ἑᾶν ἐνταῦθα προσιέναι.

ΜΕ. Ἄ, ᾗ! τί ὠθεῖς με βία, τὴν χειρ' ἐπιβαλοῦσα;

ΓΡ. Σὺ γὰρ αἴτιος, μὴ πειθόμενος, οἷς λέγω.

ΜΕ. Ἰδὲ ἀγγελίον με ἔνδον τοῖς σοῖς δεσπότηαις.

ρας, ἢ ὅτου δὴ, βουλόμενος εἰσιέναι· τὴ δὲ ἐμφράξασα τὴν εἴσοδον τῇ χειρὶ ἐξώθεσε.

- ΓΡ. Πικρῶς ἂν οἶμαί γ' ἀγγελεῖν τοὺς σοὺς λόγους.
 ΜΕ. Ναυαγὸς ἦκω, ξένος, ασύλητον γένος.
 ΓΡ. Οἶκον πρὸς ἄλλον νύν τιν' ἀντὶ τοῦδ' ἴθι. 450
 ΜΕ. Οὐκ, ἀλλ' ἔσω πάρειμι· καὶ σύ μοι πιθοῦ.
 ΓΡ. Ὀχληρὸς ἴσθ' ὦν· καὶ τάχ' ὠσθήσῃ βία.
 ΜΕ. Αἶ, αἶ! τὰ κλεινὰ ποῦ· στί μοι στρατεύματα;
 ΓΡ. Οὐκοῦν ἐκεῖ που σεμνὸς ἦσθ', οὐκ ἐνθάδε.
 ΜΕ. Ὁ δαῖμον, ὡς ἀνάξι' ἠτιμώμεθα! 455
 ΓΡ. Τί βλέφαρα τέγγεις δάκρυσι; πρὸς τίν' οἰκτρὸς εἶ;
 ΜΕ. Πρὸς τὰς πάροιθεν συμφορὰς εὐδαίμονας.
 ΓΡ. Οὐκοῦν ἀπελθὼν, δάκρυα σοῖς δώσεις φίλοις.
 ΜΕ. Τίς δ' ἦδε χώρα; τοῦ δὲ βασιλείοι δόμοι;
 ΓΡ. Πρωτεὺς τὰδ' οἰκεῖ δώματ', Αἴγυπτος δὲ γῆ. 460
 ΜΕ. Αἴγυπτος; ὦ δύστηνος, οἷ πέπλευκ' ἄρα!
 ΓΡ. Τί δὴ τὸ Νείλου μεμπτόν ἐστί σοι γένος;
 ΜΕ. Οὐ τοῦτ' ἐμέμφθην· τὰς ἐμὰς στένω τύχας.
 ΓΡ. Πολλοὶ κακῶς πράσσουσιν, οὐ σὺ δὴ μόνος.
 ΜΕ. Ἔστ' οὖν ἐν οἴκοις, ὄντιν' ὀνομάζεις, ἀναξ; 465
 ΓΡ. Τόδ' ἐστὶν αὐτοῦ μνῆμα, παῖς δ' ἄρχει χθονός.
 ΜΕ. Ποῦ δῆτ' ἂν εἴη; πότερον ἐκτὸς ἢ ἔνδομοις;
 ΓΡ. Οὐκ ἔνδον· Ἕλλησιν δὲ πολεμιώτατος.
 ΜΕ. Τίν' αἰτίαν σχῶν, ἧς ἐπικυρόμην ἐγώ;
 ΓΦ. Ἐλένη κατ' οἴκουσ ἐστὶ τοῦσδ', ἢ τοῦ Διὸς. 470
 ΜΕ. Πῶς φῆς, τίν' εἶπας μῦθον; αὐθίς μοι φράσον.
 ΓΡ. Ἡ Τυνδαρίς παῖς, ἢ κατὰ Σπάρτην ποτ' ἦν.
 ΜΕ. Πόθεν μολοῦσα; τίνα τὸ πρᾶγμα ἔχει λόγον;
 ΓΡ. Λακεδαιμόνος γῆς δεῦρο νοστήσασ' ἄπο.
 ΜΕ. Πότ'; οὔτι που λελησμεθ' ἐξ ἄντρων λέγος; 475

- ΓΡ. Ὡς πικρὸν τοῦτο τὸ ἄγγελμά σοι ἔσται.
 ΜΕ. Ναυαγὸς ἦλθον, ὧν ἀπαραβίαστον τὸ γένος.
 ΓΡ. ὄντως· ἀλλ' ἴθι πρὸς ἄλλον τινὰ οἶκον.
 ΜΕ. Οὐκ, ἀλλ' ἔα με ἐνταῦθα εἰσιέναι.
 ΓΡ. Ὀχληρὸς ὦν, ἴσθι, ὧς ἀπαλλάξεις βία.
 ΜΕ. Αἶ, αἶ· ποῦ μοι νῦν στρατὸς ὁ ἐν Ἰλίῳ!
 ΓΡ. Ἐκεῖ μέγας ἦσθα· ὦδὲ μὴ φρόνει οὕτως·
 ΜΕ. Ὡς τύχη, ὡς ἀνάξια πάσχω ταῦτα·
 ΓΡ. Πρὸς τί δακρυεῖς; τίνα τοῦτον οἰκτιρίζῃ οἶκτον;
 ΜΕ. Πρὸς τὴν ὑπάρξασάν μοι ποτε εὐδαιμονίαν.
 ΓΡ. Οὐκοῦν ἄπελθε δακρυῶν τοῖς σοῖς φίλοις.
 ΜΕ. Τίς δὲ ἡ γῶρα καὶ ἡ οἰκία αὐτῆ;
 ΓΡ. Αἴγυπτός ἐστιν· ὁ δὲ οἶκος τοῦ Πρωτέως.
 ΜΕ. Τί φησ; Αἴγυπτος; φεῦ μοι τῆς δυσυχίας;
 ΓΡ. Τίς ἡ μέμψις σοι ἦδὲ πρὸς τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ;
 ΜΕ. Τὴν ἐμαυτοῦ μᾶλλον μέμφομαι δυσπραξίαν.
 ΓΡ. Οὐ μόνος, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἄλλοι δυσυχοῦσιν.
 ΜΕ. Ἐνδον δ', ὃν ἔρῃς δεσπότην, ἔστιν οὗτος;
 ΓΡ. Τούτου μὲν τάφος ὄδὲ ὁ δὲ παῖς αὐτοῦ ἄρχει.
 ΜΕ. Πότερον δ' οὗτος, ἔνδον ἐστίν, ἢ ἔξω;
 ΓΡ. Οὐκ ἔνδον· πολέμιος δὲ τῶν Ἑλλήνων·
 ΜΕ. Ἐγκλημα δὲ τί, οὐ ἂν ἐγὼ μετέσχον;
 ΓΡ. Ἐλένη γὰρ ἔνδον ἢ τοῦ Διὸς ἔστι κόρη.
 ΜΕ. Τί φησ; λέγ' αὐθις σαφέστερον, ὦ γύναι.
 ΓΡ. Τυνδαρίς ἐκείνη ἢ ποτὲ ἐν τῇ Σπάρτῃ;
 ΜΕ. Πόθεν ἐλθοῦσα, ὥστεγε καὶ πιστεῦσαι;
 ΓΡ. Πόθεν ἄλλοθεν, ἢ ἐξ αὐτῆς τῆς Σπάρτης;
 ΜΕ. Πότε; μὴ τις αὐτὴν ἀφείλετό με ἐκ τοῦ ἄνδρου;

ΓΡ. Πρὶν τοὺς Ἀχαιοὺς, ὦ ξέν', ἐς Τροίαν μολεῖν.
 Ἄλλ' ἔρπ' ἀπ' οἴκων ἔστιν γὰρ τις ἐν δόμοις
 Τύχη, τύραννος ἧ ταρασσεται δόμοις.
 Καιρὸν γὰρ οὐδέν' ἤλθες· ἦν δὲ δεσπότης
 Λάβῃ σε, θάνατος ξενιά σου γενήσεται. 480
 Εὔνοους γὰρ εἰμ' Ἕλλησιν, οὐχ ὅσον πικροὺς
 Λόγουσ' ἔδωκα, δεσπότην φοβουμένη·

ΜΕ. Τί φῶ; τί λέξω; συμφορὰς γὰρ ἀθλίας
 Ἐκ τῶν πάροιθεν τὰς παρεστῶσας κλύω,
 Εἰ τὴν μὲν αἰρεθεῖσαν ἐκ Τροίας ἄγων 485
 Ἦκω δάμαρτα, καὶ κατ' ἄντρα σῶζεται,
 Ὄνομα δὲ ταῦτόν τῆς ἐμῆς ἔχουσα τις
 Δάμαρτος ἄλλη, τοισίδ' ἐνναίει δόμοις.
 Διὸς γ' ἔλεξε παῖδά νιν πεφυκέναι.

Ἄλλ' ἧ τίς ἐστι Ζηνὸς ὄνομα ἔχων ἄνθρωπος 490
 Νείλου παρ' ὄχθας; εἷς γὰρ ὄγε κατ' οὐρανόν.
 Σπάρτη δὲ ποῦ γῆς ἐστὶ, πλὴν ἵνα ῥοαί.
 Τοῦ καλλιθόνακός εἰσιν Εὐρώτα μόνον;
 Ἀπλοῦν δὲ Τυνδάρειον ὄνομα κληῖται.

Δακεδαίμονος δὲ γαῖά τις ξυνώνυμος 495
 Τροίας τ'; ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω, τί χρὴ λέγειν.
 Πολλοὶ γὰρ, ὡς εἶξασιν, ἐν πολλῇ χθονὶ
 Ὄνόματα ταῦτ' ἔχουσι, καὶ πόλις πόλει,
 Γυνή γυναικί τ' οὐδέν οἶν θαύμαστέην.
 Οὐδ' αὖ τὸ δεινὸν προσπόλου φευξούμεθα. 500
 Ἄνθρωπος γὰρ οὐδεὶς ὧδε βάρβαρος φρένας,

497. Ὡς εἶξασιν] εἰκάσιν, ἀπὸ τοῦ εἶκω. 505. Ἐχει δέ μοι] τεῦτε δεῖ

ΓΡ. Πρὶν τοὺς Ἕλληνας εἰς Τροίαν ἐπιπλεῦσαι. ἀλλὰ σύγε νῦν σωφρονῶν, ἀπαλλάττου ἐντεῦθεν τὴν ταχίστην. οὐ γὰρ εἰς καιρὸν ἦλθες, ταραχῆς οὐσης ἔνδον· καὶ ἦν ἐμπέσης εἰς χεῖρας τοῦ δεσπότη, θάνατός σοι ἀντιξενίων ἔσται· ἴσθι γάρ με ὡς μάλιστα τοῖς Ἕλλησιν ἐνοουσαν· εἰ δὲ πικρότερον, ἦ ὡς ἔδει, ἐδεξάμην σε τὸ πρῶτον, τοῦτ' ἦν μοι ὁ φόβος τοῦ δεσπότη.

ΜΕ. Ὡ τῶν μεγίστων συμφορῶν, αἷς αὔθις ἐγὼ τυγχάνω περιπεπτωκώς! τί εἶπω νῦν γ' αὖ περὶ ὧν ἀκούω παρὰ ταύτης, εἰ ἦν μὲν ἐκ Τροίας ἦκον ἄγων γυναῖκα, αὕτη μοι σώζεται ἐν τῷ ἄνθρωπῳ· ἕτερα δέ τις ὁμώνυμος ἐκείνης ἐστὶν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆδε; Διὸς γὰρ τὸ γραΐδιον ἔφη ἐκείνην παῖδα εἶναι· ἀλλ' εἴ τις ἀνὴρ, Ζεὺς ἀκούων, παρὰ ταῖς ὄχθαις ἐστὶ τοῦ Νείλου, ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα· εἰς γὰρ Ζεὺς ὁ ἐν οὐρανῷ· ἐν δὲ καὶ τὸ Τυνδάρειον ὄνομα ἐξακούεται· Σπάρτη δ' αὖ ποῦ ἂν εἴη ἕτερα ἐπὶ γῆς, πλὴν ἦν ὁ καλλιθόναξ ἀρδεύει Εὐρώτας, μόνη; ποῦ δὲ Λακεδαιμόνης, ἦ καὶ Τροίας αὐτῆς ἕτερα συνώνυμος ἂν εἴη χώρα; ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω τί φῶ πρὸς ταῦτα· πολλοὶ γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἐν ἀπλήτῳ τῇ οἰκουμένη ταῦτά ὀνόματ' ἔχουσι, καὶ ὁμοίαιστίς προσηγορίας, γυνὴ γυναῖκα, πόλις τε πόλις, καὶ χώρα ἕτερα χώρα συνωνυμουῦντα· οὐκ οὖν δεῖ θαυμάζειν, εἰ πάνθ' ὁμοῦ ταῦτα τυγχάνει συμπεσόντα· ἀλλ' οὐδ' ὁ πάλιν ἠπέλιπαί μοι παρὰ τῆς γεραίας πείσεσθαί με, δέδοικα· τίς γὰρ οὕτω βάρβαρος καὶ σκαῖος ἂν εἴη τὰς

Ὅς, ὄνομ' ἀκούσας τοῦμόν, οὐ δώσει βοράν.

Κλεινὸν τὸ Τροίας πῦρ ἐγὼ θ', ὅς ἤψα νιν,

Μενέλαος, οὐκ ἄγνωστος ἐν πάσῃ χθονί.

Δόμων ἄνακτα προσμεινῶ γ'· ἔχει δέ μοι

505

Δισσὰς φυλάξεις· ἦν μὲν ὠμόφρων τίς ἤ,

Κρυφὰς ἐμαυτὸν, εἶμι πρὸς ναυάγια·

Ἦν δ' ἐνδιδῶ τι μαλθακὸν, τὰ προσφορὰ

Τῆς νῦν παρούσης συμφορᾶς αἰτήσομαι.

Κακῶν δέ γ' ἡμῖν ἔσχατον τοῖς ἀθλοῖς,

510

Ἄλλους τυράννους, οὐτὸν ὄντα βασιλέα,

Βίον προσαιτεῖν· ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει.

Λόγος γάρ ἐστιν οὐκ ἐμὸς, σοφῶν δ' ἔπος,

Δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχυεῖν πλεον.

ΧΟ. Ἦκουσα τᾶς ἠεσπιωθῆσθαι κόρας,

515

Ἄ γρηΐζουσ' ἐφάνη τυράννοις

Δόμοις, ὦ Μενέλαος οὐπω

Μελαμφαῆς οἴχεται

Δι' ἔρεβος, χθονὶ κρυφθεῖς,

Ἄλλ' ἔτι κατ' οἴδμ' ἄλιον

520

Τρυχόμενος οὐπω λιμένων

Ψαύσειε πατρίας γᾶς,

Ἄλατεία βιότου

Ταλαίφρων, ἄφιλος φίλων,

Παντοδαπᾶς ἐπὶ γᾶς

525

Ποδα χριυπτόμενος ἐναλίω

Κώπα Τρωχθὸς ἐκ γᾶς.

Ἔνδοτι τὸ προσμεινᾶν τὸν ἄνακτα παρέχειται διττῶς αὐτὸν φυλάσσειν, ἢ

φρένας, ὅς ἀκούσας ἐλθόντα Μενέλαον, οὐ δώσει τ' ἀναγκαῖα; περίπυστος γὰρ ἐστὶν ὁ ἐμπρητμος τῆς Τροίας· καὶ ὁ τὸ πῦρ ἀνάψας εἰμὶ ἐγὼ, οὐκ ἀγνώως ἀνὴρ οὐδενί. Οὐκοῦν ἀναμενῶ ἐνταῦθα τον κύριον τῆς αἰκίας· ἔξεσι δέ μοι διττήν τινα πρόνοιαν λαβεῖν τῆς ἐμαυτοῦ σωτηρίας· ἦν μὲν γὰρ αἰσθωμαι ὠμὸν ὄντ' ἐκεῖνον, κρύψας ἐμαυτὸν, ὅστις εἰμὶ, καταφευζοῦμαι αὐ, ἐνθα τῆς ἐμῆς νεῶς ἐσι τὰ ναυάγια· εἰδὲ ἐνδειξειέ τι φιλόανθρωπον, αἰτήσομαι παρ' αὐτοῦ, ἃ ἡ παρούσα ἀναγκάζει με συμφορὰ καὶ οἶδα μὲν ἔσχατον τοῦτ' ἔμοιγε πάντων κακῶν ὄν, αὐτὸν βασιλέα ὄντα, ἄλλους τυράννους τ' ἀπιτήθεια προσαιτεῖν· ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει συγκαταβαίνειν, τῷ καιρῷ συγχωροῦντα· εἴρηται γὰρ οὐκ ἐμοί, ἀλλ' ἀνδράσιν ἐμοῦ πολλῶ σοφωτέροις, ὡς ἀναγκῆς δεινῆς οὐδὲν ἰσχύει πλέον.

ΧΟ. Οὐκοῦν ψευδὲς ἐσι τεθνᾶναι Μενέλαον, καὶ εἰς τὸ ζοβερὸν ἔρεβος, ὅπερ λέγεται, κατελθεῖν· ἡ γὰρ Θεσπιωδὸς κόρη, ἡ τὰ βασίλεια ταυτὶ κατοικοῦσα, ζῆν ἐκεῖνον ἔφη, χειμαζόμενον ἐν πολλοῖς διαύλοις κυμάτων, οὐπω προσχόντα Πελοποννήσῳ, ἀλλ' ἐξ ἄλλων ἀεὶ ἀπὸ Τροίας πρὸς ἄλλα πελάγη ἀποπλανώμενον, φίλωντε ἐσερημένον, καὶ γῆν ἐκ γῆς παρσιμείβοντα εἰρεσίαι,

διαφυγεῖν ὠμὸν ὄντα, ἢ θεραπεῦσαι, χρηστὸν εἰς ἐμὲ γενόμενον. ὥστε λαβεῖν τι παρ' αὐτοῦ. 515. ἤκουσα τῆς Θεσπιωδοῦ] Θεονόης· νῦν δ' ἐπανῆκεν ὁ Χορὸς, ἐξελθάνπων παρὰ τὸ προσῆκον, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσέρχεται καὶ ἡ Ἑλένη· τὸ δὲ χριζούσα ἀντὶ τοῦ χρησιμφοδοῦσα ἀνευ ὑπογεγραμμένου, φασίν, Ἰῶτα· χριζούσ' ἐφάνη ἀντὶ τοῦ, ἔχρησε. 519. Δι' ἔρεβος] οὐπω οἴχεται εἰς τὸ

- ΕΛ.** Ἦδ' αὖ τάφου τοῦδ' εἰς ἔδρας ἐγὼ πάλιν
 Στείχω, μαθοῦσα Θεονόης φίλους λόγους,
 Ἦ πάντ' ἀληθῶς οἶδε· φησὶ δ' ἐν φάει 530
 Πόσιν τὸν ἀμὸν ζῶντα φέγγος εἰσορᾶν,
 Πορθμοὺς δ' ἀλᾶσθαι μυρίους πεπλευκότα
 Ἐκείσε κἀκεῖσ' οὐδ' ἀγύμναστον πλάνοις
 Ἦζειν, ὅταν δὴ πημάτων λάβῃ τέλος.
 Ἐν δ' οὐκ ἔλεξεν, εἰ μολῶν σωθήσεται. 535
 Ἐγὼ δ' ἀπέστην τοῦτ' ἐρωτῆσαι σαφῶς,
 Ἦσθεῖς, ἐπεὶ νιν εἶπέ μοι σεσωσμένον.
 Ἐγγυς δὲ νῖν που τῆσδ' ἔφασκ' εἶναι χθονός,
 Ναυκχὸν ἐκπεσόντα σὺν παύροις φίλοις.
 ὦ, μοι πόθ' ἤζεις, ὡς ποθεινός ἂν μούλις! 540
 Ἐα, τίς οὗτος; οὔτι που κρυπτεομαι
 Πρωτέως ἀσεπτοῦ παιλῶς ἐκ βουλευμάτων;
 Οὐχ ὡς δρομαία πῶλος, ἢ Βακχῆ θεοῦ,
 Τάφῳ ξυναψω κῶλον; ἄγριος δέ τις
 Μορφήν ὁδ' ἐστίν, ὅς με θηᾶται λαβεῖν. 545
- ΜΕ.** Σε τὴν ὄρεγμα δεινὸν ἡμελλημένην
 Τύμβου πῖ κρηπῖδ' ἐμπύρους τ' ὀρθοστάτας.
 Μεῖνον· τί φεύγεις; ὡς δέμας δείξασα σὸν,
 Ἐκπληξὶν ἡμῖν ἀφασίαν τε προστίθης.
- ΕΛ.** Ἀδικούμεθ', ὦ γυναῖκες· εἰργόμεσθα γὰρ 550
 Τάφου πρὸς ἀνδρὸς τοῦδε, καί μ' ἐλών, θέλει
 Δοῦναι τυράννοις, ὧν ἐφεύγομεν γάμους.

μελεμφαῆς (ζοφώδης) ἔρεβος (σκοτός) κρυφθεῖς (ὑπὸ) χθονί 541. Ἐα· τίς οὗτος; αἴφνης στραφεῖσα, εἶδε Μενέλαον πλησιαζόντα πρὸς αὐτήν, καὶ ἐνέδραν εἰ-

ΕΛ. Ἐπειδὴ τυγγάνω μαθοῦσα φίλα παρὰ τῆς Θεονόης, καθέζομαι αὐθις παρὰ τῷ τάφῳ· ἐκείνη γάρ, ὡς πάντ' εἰδοῦσα σαφῶς, τὸν ἐμὸν ἄνδρα φησὶ περιεῖναι. ἀληθῆσαι δε κατὰ πορθμοὺς μυρίους. ἤξειν δέ ποτε μετὰ πολλοὺς κινδύνους, ἐπειδὴν πληρωθῆ ἀντὶ τὸ πεπερωμένον· ἐν δὲ μόνον ἐνδεῖμοι, ὅτι οὐκ εἴρηκέ μοι, εἰ ἐλθὼν, σωθήσεται ἐντεῦθεν· καὶ γὰρ ὑφ' ἡδονῆς τῶν πρώτων, ἔπελαθρῆμην ἀνιστορῆσαι τὴν μάντιν περαιτέρω· ἔφη γὰρ ἐγγύς ποῦ ἐκεῖνον εἶναι, ἐκ ναυαγίου περὶ σωθέντα σὺν ὀλίγοις τῶν φίλων· ἀλλ' ὅπως πῶθ' ἤξεις, ὡς ποθεινὸς ἔμοιγ' ἔση ἐλθὼν. Ἄλλ' ἔα! τίς οὗτος; ἄρ' οὐχ ὑπὸ τῆς τοῦ παιδὸς τοῦ Πρωτέως κακοβουλίας ἐνεδρεύομαι; οὐχ ὡς πῶλος δρομαία, ἢ Βάκχητις, ἀντιλήψομαι δραμοῦσα τοῦ τάφου τούτου; ἄγριον γὰρ ἄνδρα ὄρω τουτονὶ, ὃς ἔρχεται συλληψόμενός με.

ΜΕ. Ὡ γύναι· σὲ καλῶ τὴν ταχεῖ ποδὶ, καὶ βήματι μεγάλῳ πρὸς τὸν τάφον σπεύδουσάν τουτονὶ, ἐφ' οὗ πολλὰ πέμματα νεκροῖς ὄρω ἐπιτεθειμένα, μείνον μικρὸν, τί φεύγεις οὕτως; ἅμα γὰρ ἰδὼν τὸ σὸν εἶδος, καταπέπληγμαι ὅλως.

ΕΛ. Γυναῖκες φίλαι, ἀρήγετε, βοηθεῖτε· δεινὰ γὰρ ὑπὸ τούτου πάσχω τοῦ ἀνδρὸς εἰργομένη τοῦ τάφου· τῆς σπεύδειμε συλλαβὼν παραδοῦναι τῷ τυράννῳ, οὗ τὸν γάμον ἀποφεύγω.

ναὶ οἰσμένη, τρέχει ἀψομένη τοῦ τάφου. 546. Ὀρεγμα δεινὸν ἡμελλημέτην] μετ' ἀμίλλης καὶ σπευδῆς κατεπείγουσαν τὸ βῆμα· ὄρεγμα γὰρ τὸ βῆμα ἢ τὸ κίνημα. τὸ δὲ ὀρθοστάτας, εἶδος πλακουντίου προσφερομένου τοῖς νεκροῖς. ἢ δὲ κλίσις αὐτοῦ, ὁ ὀρθοστάτης, καὶ ἡ ὀρθοστάδη, καὶ ἡ ὀρθοστάς, ὀρθοστάδος.

- ΜΕ. Οὐ κλῶπες ἐσμὲν, οὐχ ὑπηρέται κακῶν.
 ΕΛ. Καὶ μὴν στολήν γ' ἄμορφον ἀμφὶ σῶμ' ἔχεις.
 ΜΕ. Στῆσον, φόβου μεθεῖσα, λαίψηρον πόδα. 555
 ΕΛ. Ἴστημ', ἐπεὶ γε τοῦδ' ἀφάπτομαι τόπου.
 ΠΕ. Τίς εἶ; τίν' ὄψιν σὴν, γύναι, προσδέρομαι;
 ΕΛ. Σὺ δ' εἶ τίς; ωὐτός γάρ σε κάμ' ἔχει λόγος.
 ΜΕ. Οὐ πρόποτ' εἶδον προσφερεστέραν δέμας.
 ΕΛ. ὦ θεοί! θεὸς γὰρ καὶ τὸ γιγνώσκειν φίλους. 560
 ΜΕ. Ἕλληνίς εἶ τις, ἢ 'πιχωρία γυνή;
 ΕΛ. Ἕλληνίς· ἀλλὰ καὶ τὸ σὸν θέλω μαθεῖν.
 ΜΕ. Ἐλένη σ' ὁμοίαν δὴ μάλιστ' εἶδον, γύναι.
 ΛΕ. Ἐγὼ δὲ Μενελάω γε σ' οὐδ' ἔχω, τί φῶ.
 ΜΕ. Ἐγnows γὰρ ὀρθῶς ἄνδρα δυστυχέστατον. 565
 ΕΛ. ὦ χρόνιος ἐλθὼν σῆς δάμαρτος ἐς χέρας.
 ΜΕ. Ποίας δάμαρτος; μὴ θίγῃς ἐμῶν πέπλων.
 ΕΛ. Ἦν σοι δίδωσι Τυνδάρεως ἐμῆς πατῆρ.
 ΜΕ. ὦ φῶσφόρ' Ἐκάτη, πέμπε φάσματ' εὐμενεῆ.
 ΕΛ. Οὐ νυκτίφαντον πρόπολον Ἐνοδίας μὲ ὄραξ. 570
 ΜΕ. Οὐ μὴν γυναικῶν γ' εἷς δυοῖν ἔφυν πόσις.
 ΕΛ. Ποίων δὲ λέκτρων δεσπότης ἄλλων ἔφυς;
 ΜΕ. Ἦν ἄντρα κεύθει κάκ φρυγῶν κοιμίζομαι.
 ΕΛ. Οὐκ ἔστιν ἄλλη σή τις ἀντ' ἐμοῦ γυνή.
 ΜΕ. Ἦ που φρονῶ μὲν εὖ, τὸ δ' ὄμμα μου νοσεῖ; 575
 ΕΛ. Οὐ γὰρ με λεύσσων, σὴν δάμαρθ', ὅσῃν δοκεῖς;
 ΜΕ. Τὸ σῶμ' ὅμοιον, τὸ δὲ σαφές μ' ἀποστερεῖ.
 ΕΛ. Σκέψαι· τί δ', εἴ τις ἐστί σου σοφώτερος;

570. Ἐνοδίας] ἐλέγχετο δὲ ἡ Ἐκάτη Ἐνοδία, ὅτι αὐτὴ ἐδόκει αἰτία εἶναι νυκτερινῶν φάσεων ἐν διόδοις καὶ τριόδοις· λέγεται δὲ καὶ ὁ Ἑρμῆς Ἐνοδιος ὡς

- ΜΕ. Μηδὲν τοιούτον πάθης· οὐ γὰρ ἐσμὲν ὑβρισταί.
 ΕΛ. Καὶ γὰρ ἡ ἐσθῆς αὐτῆ φοβερὸν σε δεικνύει.
 ΜΕ. Ἐπίσχες, στήθε, μεθεῖσα πάντα φόβον.
 ΕΛ. Νῦν γε ἴσταμαι, δραξαμένη τοῦ τάφου.
 ΜΕ. Τίς εἶ; τὸ σὸν γὰρ ἐξίστησί με εἶδος.
 ΕΛ. Τίς δὲ καὶ σύ; κάμῃ γὰρ τὸ αὐτὸ ἔχει πάθος.
 ΜΕ. Οὐπω γὰρ εἶδον ὁμοιοῦραν ὄψιν.
 ΕΛ. ὦ θεοί! θεῖον γὰρ καὶ τὸ γινώσκειν φίλους.
 ΜΕ. Ἕλληνίς τίς εἶ· ἢ τῶν ἐπιχωρίων;
 ΕΛ. Ἕλληνίς. νῦν δὲ καὶ τὸ σαυτοῦ μοι λέγε.
 ΜΕ. Ὡς μάλιστά σε εἰκάζω τῇ Ἑλένῃ.
 ΕΛ. Κάγω σε οὐχ ἧττον Μενέλῳ τῷ Ἀτρείδῃ.
 ΜΕ. Ὅρθως ἔγνωσ με δυστυχέστατον ἄνδρα.
 ΕΛ. ὦ φίλος· νῦν ἔχεις τὴν σαυτοῦ γυναῖκα.
 ΜΕ. Ποίαν γυναῖκα; μή μου ἄπτου τῶν πέπλων.
 ΕΛ. Ἦν τυγχάνεις εἰληφώς ποτε, τὴν Τυνδαρίδα.
 ΜΕ. ὦ φωσβύρ' Ἐκάτη, τί φάσμα ἐστὶ τοῦτο;
 ΕΛ. Οὐ φάσμα εἰμὶ ἐκ τῶν τῆς Ἐνοδίας.
 ΜΕ. Οὐ γὰρ δυεῖν γυναικῶν ἀνὴρ τυγχάνω.
 ΕΛ. Τίνος ἑτέρας πλὴν ἐμοῦ ποτε μόνης;
 ΜΕ. Ἦν λαβῶν ἐκ Τροίας φυλάττω πῆ ἐν ἄντρῳ.
 ΕΛ. Οὐκ ἂν ἔχοις, πλὴν ἐμοῦ γυναῖχ' ἑτέραν.
 ΜΕ. Ἄρ' ἐν τῷ φρονεῖν ἐξαπατῶμαι βλέπων;
 ΕΛ. Ἄλλορῶν, οὐχ ἑρᾶς τὴν σαυτοῦ γυναῖκα;
 ΜΕ. Τὸ μὲν σῶμα ὁμοίον, ἕτερον δ' ἀντικρούει.
 ΕΛ. Ἴδε, τί ἔτι δεῖ; τίς οἶδε σοῦ μᾶλλον ταῦτα;

κῆρυξ, καὶ ἡγεμὼν τῆς ὁδοῦ τῆς πορευομένης. 578. Τίδ', εἴπης] ἐν ἄλλοις

- ΜΕ.** Ἔοικας· οὐ τοι τοῦτό γ' ἐξαρνήσομαι.
ΕΛ. Τίς οὖν διδάξει σ' ἄλλος, ἢ τὰ σ' ὄμματα; 580
ΜΕ. Ἐκεῖ νοσοῦμεν, ὅτι δάμαρτ' ἄλλην ἔχω.
ΕΛ. Οὐκ ἤλθον ἐς γῆν Τρωάδ', ἀλλ' εἶδωλον ἦν.
ΜΕ. Καὶ τίς βλέποντα σώματ' ἐξεργάζεται;
ΕΛ. Αἰθῆρ, ὅθεν σὺ θεοπόνητ' ἔχεις λέχη.
ΜΕ. Τίνος πλάσαντος θεῶν; ἄελπτα γὰρ λέγεις. 585
ΕΛ. Ἦρας διάλλαγμα', ὡς Πάρις με μὴ λάθοι.
ΜΕ. Πῶς οὖν ἂν ἐνθάδ' ἦσθά τ', ἐν Τροίᾳ θ' ἅμα;
ΕΛ. Τοῦνομα γένοιτ' ἂν πολλαχοῦ, τὸ σῶμα δ' οὔ.
ΜΕ. Μέθεσ με, λύπας ἄλις ἔχων ἐλήλυθα.
ΕΛ. Λεῖψεις γὰρ ἡμᾶς, τὰ δὲ κέν' ἐξάξεις λέχη; 590
ΜΕ. Καὶ χαῖρέ γ', Ἑλλένη προσφερῆς ὄθ' οὔνεκ' εἶ.
ΕΕ. Ἀπωλόμην λαβοῦσα σ' οὐχ ἔξω πόσιν.
ΜΕ. Τοῦκαῖ με μέγεθος τῶν πόνων πείθει, σὺ δ' οὔ.
ΕΛ. Οἶ γῶ! τίς ἡμῶν ἐγένετ' ἀθλιωτέρα;
 Οἱ φίλτατοι λείπουσιν· οὐδ' ἀφίζομαι 595
 Ἑλληνας, οὐδὲ πατρίδα τὴν ἑμὴν ποτε.
ΑΓ. Μενέλαε, μαστεύων σε κιγχάνω μόλις,
 Πᾶσαν πλανηθεὶς τήνδε βάρβαρον χθόνα,
 Περμφθεὶς ἐταίρων τῶν λελειμμένων ὕπο.
ΜΕ. Τί δ' ἐστίν; ἦ που βαρβάρων συλαῶσθ' ὕπο; 600
ΑΓ. Θαυμάστ', ἔλασσον τοῦνομ', ἢ πράγμα', ἔχων.
ΜΕ. Λέγ', ὡς φέρεις τι τῆδε τῆ σπουδῆ νέον.

τί σου δεῖ τις· ἀλλ' οὐχ ὑγιαίνει τὸ μέτρον οὕτω. 579. Ἔοικας] ἐνταῦθα ἡ Ἑ-
 λλήνη ἔδειξεν ἑαυτὴν εἰς πλήρη θέαν τῷ Μενελάῳ, ἕως δὲ καὶ σημαῖόν τι γινώ-
 σκον αὐτῆ. 581. Ἐκεῖ νοσοῦμεν] ἐν ἄλλοις, ἐκεῖνο, σοῦμεν. 583. Βλέποντα

- ΜΕ. Ἐοικάζ γε, καὶ οὐκ ἂν ἀρνηθεῖεν τοῦτο.
- ΕΛ. Τίς οὖν διδάσκαλος τῶν σῶν ὀμμάτων κρείττων;
- ΜΕ. Ἐν μόνον, ὅτι γυναῖχ' ἑτέραν ἔχω.
- ΕΛ. Ελένη οὐκ ἐς Τροίαν, τὸ δ' εἶδωλον Ἐλένης.
- ΜΕ. Καὶ τίς ἂν οὕτω σώματα ζῶντα πλάττοι;
- ΕΛ. Ὁ αἰθῆρ, ἐξ οὗτοι θεῖθεν τῆς γυναικὸς τὸ πλάσμα.
- ΜΕ. Τίς δ' ἐπλάσε τοῦτο; ἀπίθανα γὰρ λέγεις.
- ΕΛ. Ἥρα, ἀνταλλάξασα, ὡς μή με λάθῃ Πάρις.
- ΜΕ. Ὡδὲ κὰν Τροία σὺ ἅμα πῶς ἂν εἴης;
- ΕΛ. Τοῦνομα μὲν πολλαχοῦ, οὐ μὴν δὲ καὶ τὸ σῶμα.
- ΜΕ. Ἐάμε· οὐ γὰρ ὀλίγας ἦκω ἔχων λύπας.
- ΕΛ. Καταλείψεις οὖν ἐμέ, τὸ φάσμα προτιμήσας;
- ΜΕ. Καὶ χαῖρέ μοί γε, ὡς εἰκουῖα τῇ Ἐλένῃ.
- ΕΛ. Ἀπόλωλα, ἐκ δευτέρου τὸν ἄνδρα στερουμένη.
- ΜΕ. Ἄ γὰρ ἠγώνισμαι ἐκεῖ, ταυτὰ με πείθει μᾶλλον.
- ΕΛ. Οἴμοι τῇ παναθλίᾳ· τίς ἐμοῦ γέγονέ ποτε γυνὴ δυστυχεστέρα; οἱ φίλτατοί μοι καταλιμπίνουσί με, καὶ οὐκέτ' ἂν ἴδοιμι τὴν Ἑλλάδα· ὦ φίλτατη πατρὶς!
- ΑΓ. Μενέλαε, πᾶσαν ἐκπεριελθὼν τήνδε τὴν χώραν τῶν βαρβάρων, μόλις ἐνέτυχόν σοι, πεμφθεὶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν ἐταίρων.
- ΜΕ. Τί δέ ποθ' ἤκεις ἀγγελῶν; μὴ ὑφῆρεςθῆτι ὑπὸ βαρβάρων.
- ΑΓ. Ἄλλο τι, θαυμαστότερον, ἢ ὥστε λέγειν.
- ΜΕ. Λέγε· ἄξιον γάρ τι τῆς σπουδῆς δοκεῖς ἔχειν.

ζῶντα. 594. Οἱ ἐγὼ] ἐνταῦθα ἰδοῦσα Μενέλαον ἀναχωροῦντα θρηνεῖ ἑαυτὴν ὡς καταλειμμένην· ἀλλὰ φθασὶς ὁ ἄγγελος λύει δεξιῶς τὴν δέσιν. 591. Θαυμαστότα] ἐν ἄλλοις. Θαυμ' ἐστ' ἔλασσαν τοῦνομα, ἢ τὸ προᾶγμ', ἔχον.

- ΑΓ. Λέγω, πόνους σε μυρίους τλήναι μότην.
- ΕΛ. Παλαιὰ θρηνεῖς πῆματ' ἀγγέλλεις δὲ τί;
- ΑΓ. Βέβηκεν ἄλοχος σὴ πρὸς αἰθέρος πτύχας 605
 Ἀρθεῖς, ἄφαντος οὐρανῷ δὲ κρύπτεται,
 Λιποῦσα σεμνὸν ἄντρον, οὐ σφ' ἐσώζομεν,
 Τυσόνδε λέξασ' ὦ θαλαίπωροι Φρύγες
 Πυκνὰ τ' Ἀχαιοῖ, δι' ἔμ' ἐπὶ Σκαμανδρείοις
 Ἀκταΐσιν Ἥρας μηχαναῖς ἰθνήσκετε, 610
 Δοκοῦντες Ἐλένην οὐκ ἔχοντ' ἔχειν Πάριν.
 Ἐγὼ δ', ἐπειδὴ χρόνον ἔμειν', ὅσον μ' ἐχρῆν,
 Το μόρσιμον σώσασα, πατέρ' ἐς οὐρανὸν
 Ἄπειμι· φήμας δ' ἡ τάλαινα Τυνδαρίς
 Ἄλλως κακὰς ἤκουσεν, οὐδὲν αἰτία. 615
 ὦ χαῖρε, Λήδας θυγάτηρ, ἐνθάδ' ἦσθ' ἄρα;
 Ἐγὼ δέ σ' ἄστρων ὡς βεβηκυῖαν μυχοῦς
 Ἠγγέλλον, εἰδὼς οὐδέν, ὡς ὑπώπτερον
 Δέμας φοροῖης. οὐκ ἐὼ σε κερτομεῖν
 Ἡμᾶς τόδ' αὖθις, ὡς μάτην ἐν Ἰλίῳ 620
 Πόνους πορεῖχες σῶ πόσει καὶ συμμαχίοις.
- ΜΕ. Τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο· ξυμβεβῆσιν οἱ λόγοι
 Οἱ τῆσδ' ἀληθεῖς· ὦ ποθινὸς ἡμέρα,
 Ἢ σ' εἰς ἐμὰς ἔδωκεν ὠλένας λαβεῖν!
- ΕΛ. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν Μενέλεως, ὁ μὲν χρόνος 625
 Παλαιός, ἡ δὲ τέρψις ἀρτίως παρὰ.
 Ἐλαβον ἀσμένα πόσιν ἐμὸν, φίλαι,
 Περιπετάσασα χέρα.
 Φίλιον ἐν μακροῖ φλογὶ φασσφόρω.

§13. Πατέρα ἐς οὐρανὸν] εἰς τὸ νέφος, ὅθεν γεγέννηται. 620. Μάτην] εἰκότῳ

- ΑΓ.** Καὶ μὴν λέγω σοι, εἰς μάτην οἱ ἀγῶνες ἐν Ἰλίου.
- ΕΛ.** Ἐὰ τὰ πρὶν· νῦν δὲ τί ἔχεις εἰπεῖν μοι νέον;
- ΑΓ.** Ἡ γὰρ σὴ γυνὴ φρούδη πρὸς τὸν αἰθέρα· καταλιποῦσα γὰρ τὸ ἄντρον, ἐνθ' ἡμεῖς αὐτὴν ἐφρουροῦμεν, κατέδυ εἰς τὰς νεφέλας, μετέωρος ἀναφερομένη· καὶ εὐθύς ἡμῖν ἐγένετο ἄφαντος, ὑπειπουσα τοσόνδε μόνον· ὦ πολύστονοι καὶ πολυτλήμονες Ἕλληές τε καὶ Φρύγες, οἷα ἄρα σκευωρία τῆς Ἥρας τυγχάνετε δι' ἐμὲ πεπανθότες, ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις παρὰ ταῖς τοῦ Σκαμάνδρου ἀποθανόντες ὄχθαις, οἴομενοι Πάριν ἔχειν, καὶ μὴ ἔχοντα, τὴν Ἑλένην· ἐγὼ γὰρ μείνασα, ὅσον ἦν πεπρωμένον, νῦν ἐπάνειμι εἰς οὐρανὸν τὸν φύσαντά με. Ἀλλὰ τί τοῦθ' ὀρώ; πόθεν Ἑλένη ᾧ δεῖ; ὦ χεῖρε, θυγατερ Λήδας· ἐν ταῦθ' ἄρι ἦσθα, ἐγὼ δὲ μὴ εἰδώς σε ὑπόπτερον σῶμα ἔχουσαν, προήγγειλον ἀποπτιναίσε εἰς τὸν χορὸν τῶν ἀστέρων· ἀλλ' οὐκέτ' ἂν καταγελάσειας ἡμῶν τὰ αὐτὰ, ὡς μάτην ἠγωνίσμεθα τὰ περὶ τὴν Τροίαν.
- ΜΕ.** Τοῦτ' ἦν ἄρα μοι τὸ ἄπορον ἐκεῖνο· νῦν οὖν ὁμολογᾷ πάντα, καὶ πᾶς λόγος ἤδη συνάδει τοῖς πράγμασιν· ὦ φιλτάτη ἡμέρα αὕτη, καθ' ἣν σε ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἔχω.
- ΕΛ.** ὦ φίλτατε Μενέλαε ἀνδρῶν ἀπάντων· ὡς διὰ πολλοῦ μὲν σου ἀπεςέρημαι χρόνου, ἀλλ' ὁ πόθος καὶ ἡ χαρὰ ἀθρόα συμπεσόντα, κομιδῇ ἤδη θάλλουσι. συγχαίρετέ μοι καὶ ὑμεῖς, ὦ φίλαι γυναῖκες· ἤδη γὰρ ἐν τῷ φαινοτάτῳ τούτῳ φωτὶ ἐν ἀγκάλαις διὰ χρόνου πολλοῦ τὸν ἐμαυτῆς ἔχω ἄνδρα.

εὖτω γραπτέον, ἀντὶ τοῦ Ἄδην· ὡς εἶκατέ τις· παράθεαι δὲ τοῖς μ. χρόν. ἀνασ.

- ME. Κάγω σέ· πολλοὺς δ' ἐν μέσῳ λόγους ἔχων 630
 'Οὐκ οἶδ', ὁποῖου πρῶτον ἄρξομαι τανῦν.
- EA. Γέγηθα, κρατὶ δ' ὀρθίους ἐθείρας
 Ἄνεπτέρωκα καὶ δάκρυ σταλάσσω,
 Περὶ δὲ γυῖα χεῖρας ἔβαλον
 Ἥδονάν ὡς λάβω. 635
 Ὡ πόσις, ὦ φιλτάτη πρόσοψις!
- ME. Οὐκ ἐμέμφθην· ἔχω.
 Τὰ τοῦ Διὸς λέκτρα Λήδας θ',
 Ἄν ὑπὸ λαμπάδων κόροι
 Αεὺκιπποι, ξυνομαίμονες ὤλθισαν, ὤλθισαν 640
 Τοπρόσθ', ἐκ δόμων δ' ἐνόσφισαν θεοὶ σ' ἐμοῦ.
- EA. Πρὸς ἄλλαν δ' ἐλαύνει θεὸς συμφορὰν
 Τᾷσδε κρείσσω· τὸ κακὸν δ' ἀγαθὸν
 Σέτε καμὲ συνάγαγε, πόσι,
 Χρόνιον, ἀλλ' ὅμως ὀναίμαν τύχας. 645
- ME. Ὄναιο δῆτα! ταυτὰ δὴ ξυνεύχομαι.
 Δυνεῖν γὰρ ὄντοιν οὐχ ὁ μὲν τλήμων, ὁ δ' οὔ.
- EA. Φίλαι, φίλαι, τὰ πάρος
 Οὐκέτι στένομεν, οὐδ' ἀλγῶ.
 Πόσιν ἐμὸν ἐμὸν ἔχομεν, ἔχομεν, ὄν ἔμενον, 650
 ἔμενον ἐκ Τροίας πολυετῆ μολεῖν.
- ME. ἔχεις μ', ἔχω τε σ', ἠλίους δὲ μυρίους
 Μόγις διελθῶν, ἠσθόμην τὰ τῆς θεοῦ.
 Ἐμὰ δὲ δάκρυα χαρμονά, πλέον ἔχει
 Χάριτος ἢ λύπας. 655

- ΜΕ.** Κάγώ σε αὐτήν. ἀλλὰ μυρίων μοι παρισσαμένων λόγων,
οὐκ οἶδα τίνος πρῶτον ἀρχήμε λάβῃ πρὸς σε.
- ΕΛ.** Γέγηθα, γέγηθα. ἡ δὲ κόμη μοι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὑφ'
ἡδονῆς ἀνεπτέρωται, καὶ δάκρυ ἐκθλίβεται ὑπὸ χαρᾶς·
καὶ χεῖρες ταῖς σαῖς συμπλακεῖται, εὐφραίνουσί με· ὦ
φίλτατ' ἄνερ, ὦ φίλτάτῃ μοι θεά.
- ΜΕ.** Οὐκέτι μεμψιμοιρῶ. ἔχω γὰρ ἤδη, ἣν Ληδα τε ἔτεκεν
ἐκ Διὸς, καὶ Διόσκοροι, ἐπὶ λευκῶν ἵππων τὸν αὐτῆς
ὑμέναιον ἐν λαμπράσιν ἤσαν ποτε. ἀφείλοντο δέ με ἔ-
πειτα οἱ θεοὶ, νῦν δ' εἰς βελτίω τύχην τῆς παρούσης τὰ
πράγμαθ' ἡμῖν θεὸς ἀνάγει· τὸ γὰρ κακὸν σὺν τῷ ἀγα-
θῷ συνήγαγεν αὐθις ἡμᾶς ἀλλήλοις, σὺν χρόνῳ μὲν,
ἀλλ' ὁμῶς ὀναίμην τῆς γε παρούσης τύχης.
- ΕΛ.** Ὄναιο δῆπου· ταῦτα δὲ κάμοι πάρεςιν εὐχεσθαι· δυοῖν
γὰρ ὄντοιν νῶν, οὐ καλὸν μὴ συνευτυχεῖν.
Ἄλλ' ὦ φίλαι, φίλαι γυναῖκες, οὐκέτ' ὀλοφυροῦμαι,
οὐκέτι θρηνῶ τὰ πρόσθεν· ἔχω γὰρ, ἔχω τὸν ἐμὸν φίλον
ἄνδρα, ὃν πολὺν ἤδη χρόνον ἀνέμενον ἐκ Τροίας.
- ΜΕ.** Ἐχεις γάρ· ἔχω δὲ κάγώ σε· μόλις δὲ πολλῶν παρελ-
θόντων ἐτῶν, ἡσθύμην τῆς θεοῦ τὴν ἐπήρειαν· ἀλλὰ νῦν
τάμὰ δάκρυα πλέον ἔχει χάριτος, ἢ λύπης τῆς πα-
ρούσης ἔνεχ' ἡδονῆς.

φορὰ, πολλάκις μὲν ἐπὶ δυστυχίας λαμβανόμενον, ἐστ' ἔπου δὲ, ὡς καὶ ἐν-
ταῦθα, ἐπὶ εὐτυχίας· τὸ δὲ δίστιχον ἀποδιδόσσι τινες τῷ τῆς Ἑλένης
σώματι· εἰ δὲ τοῦτο ἄμεινον, τὸ Συμφορα αἰνίττεται, οἶμαι, τὸν ἀπὸ τοῦ Θεο-
κλυμένου κίνδυνον. 647. Δυσεῖν] ἄμεινον δυοῖν, ἐπικρατοῦντος τοῦ ἀρσενικοῦ.
654. Χαρμονά] ἐν ἄλλοις κεῖται, χαρμονάν· ἀλλ' ἄμφω ἀσυνάρτητα, εἰμή τις
συνάψειεν οὕτω· τὰ ἐμὰ δάκρυά ἐστι χαρμονή· καὶ πλέον μέρος ἔχει χάριτος.

- ΕΛ. Τί φῶ ; τίς ἂν τόδ' ἤλπιτεν βροτῶν ποτε ;
 Ἀδόκητον ἔγω σε προς στέρνοις.
- ΜΕ. Κἀγὼ σὲ τὴν δοκοῦσαν Ἰδαίαν πόλιν
 Μολεῖν Ἰλίου τε μελέους πυργούς.
 Πρὸς θεῶν, δόμων πῶς τῶν ἐμῶν ἀπεστάλης ; 660
- ΕΛ. Ἐἴ ! πικρὰς ἐς ἀρχὰς βαίνεις.
 Ἐἴ ! πικρὸν δ' ἐρευνᾶς φάτιν.
- ΜΕ. Λέγ', ὡς ἀκουστὰ πάντα δῶρα δαιμόνων.
- ΕΛ. Ἀπέπτυσσα μὲν λόγον, οἷον [οἷον] ἐσπίσομαι.
- ΜΕ. Ὅμως δὲ λέξον· ἠδύ τοι μόχθων κλυεῖν. 665
- ΕΛ. Οὐκ ἐπὶ λέκτρον βαρβάρου νεανία,
 Πετομένας κώπας,
 Πετομένου δ' ἔρωτος ἀδίκων γάμων.
- ΜΕ. Τίς γὰρ σε δαίμων ἢ πότημος συλᾶ πάτρας ;
- ΕΛ. Ὁ Διός, ὁ Διός, ᾧ πόσι, παῖς 670
 Μ' ἐπέλασεν Νείλω.
- ΜΕ. Θαυμαστὰ τοῦ πέμψχντος· ᾧ δεινοὶ λόγοι !
- ΕΛ. Κατεδάκρυσα καὶ βλέφαρον ὑγρὸν ἰνῶ
 Δάκρυσιν· ἅ Διός μ' ἄλογος ὤλετεν
 Ἥρα.
- ΜΕ. Τίνων γρήζουσα προσθεῖναι κακῶν ; 675
- ΕΛ. Ὁμοὶ ἐμῶν δεινῶν, λουτρῶν καὶ κρηνῶν,
 Ἴνα θεαὶ μορφὰν ἐφαίδρυναν, ἔν-
 Θεν ἔμολεν κρίσις.
- ΜΕ. Τάδ' εἰς κρίσιν σοι τῶνδ' ἔθηχ' Ἥρα κακῶν ;

ἢ λύπης. 663. Δῶρα δαιμόνων] τοὺς ἔρωτας οἶμαι λέγειν· διὸ ἀγανακτεῖ τοῦ
 τ' ἀκούσασα Ἰλένη.

- ΕΛ. Τίποτε φῶ; τίς τῶν ἀνθρώπων τοιαῦτα πώποτ' εἶδεν;
οὐ γὰρ εὐπροσδόκητόν σε ἐν ταῖς ἐμαῖς ἀγκάλαις ἔχω.
- ΜΕ. Ταῦτά δὲ παθεῖν πρὸς σε κάμοι συνέβη· τίς γὰρ ἤλ-
πισεν εὐρήσειν σε καθαρὰν ἐνταῦθα, ἢ ἔδοξας ἀπελθεῖν
αἰσχροῶς εἰς Τροίαν; ἀλλὰ πρὸς θεῶν εἴποις ἄν μοι,
ὅπως τῆς ἐμῆς ἀπεπέμφοθης οἰκίας;
- ΕΛ. Ἐ, ἔ· ὡς ἐπὶ πικρᾶς ἀρχᾶς ἀνατρέχεις, πικρὰν ἀνα-
καλῶν φήμην.
- ΜΕ. Λέγε· τί γὰρ τῶν θεῶν δῶρα οὐκ ἀποκρυπτέα.
- ΕΛ. Ἀτέπτυσσά μὲν τὸν λόγον τοῦτον· οἷον δ' ἔρω ἀντι τοῦτου.
- ΜΕ. Εἶπέ μέντοι· ὡς γὰρ ἠδύμοι τῶν σῶν ἀκοῦσαι πόνων.
- ΕΛ. Οὐκ ἐς Τροίαν ἔπλευσα, ἔρωτι τοῦ βαρβάρου ἐκείνου
νεανίου ἀλοῦσα, ὡς ἔδοξα τοῖς πολλοῖς πεπλευκεναί.
- ΜΕ. Τίνι δὲ τύχῃ ἀπέστης τῆς πατρίδος;
- ΕΛ. Ὁ παῖς, ὦ ἄνερ, ὁ παῖς αὐτοῦ τοῦ Διὸς ἐξαρπάσας
ἀπήγαγέ με ᾧδε.
- ΜΕ. Ὡς θυμαστὰ δοκεῖς μοι ταῦτα λέγειν τοῦ πέλαψαντος
ἔργα! ὦ σγέτλιος λόγος οὗτος.
- ΕΛ. Ἦρα ἢ τοῦ Διὸς γυνὴ ἀπώλεσέ με· ἀλλὰ τούτων με-
μνημένη, οὐ δύναμαι κατέχειν τὰ δάκρυα.
- ΜΕ. Τίνος ἔνεκα ὀργισθεῖσα ἐκείνη;
- ΕΛ. Οὔμοι τῶν ἐμῶν συμφορῶν, τῶν τε κρηνῶν ἐκείνων,
καὶ λουτρῶν, ὅπου ἐλούσαντο τόθ' αἰθεαί· ἐκεῖθεν, ἐκεῖ-
θεν μοι ἦλθεν ἡ φονικὴ ἐκείνη κρίσις.
- ΜΕ. Ἀλλὰ τίποτε δι' ἐκείνην κατέργω σου τοιαῦτα παθεῖν ἢ
Ἦρα;

ΕΛ. Κύπριν ὡς ἀφέλοιτο.

ΜΕ. Πῶς; αὐδα. 680

ΕΛ. Πάριν, ὦ μ' ἐπένευσ'.

ΜΕ. ὦ τλάμων!

ΕΛ. Τλάμων, τλάμων! ὦδ' ἐπέλασ' Αἰγύπτῳ.

ΜΕ. Εἶτ' ἀντέδωκ' εἰδῶλον ὡς σέθεν κλύω.

ΕΛ. Τὰ δὲ κατὰ μέλαθρα πάθεα, πάθεα, μά-
τερ, οἶ' γώ!

ΜΕ. Τί φῆς! 685

ΕΛ. Οὐκ ἔστι μάτηρ ἀγγόνειον δὲ βρόχον
Δι' ἐμὲ κατεδήσατο, δύσγαμον αἰσχύναν.

ΜΕ. ὦμοι! θυγατρὸς δ' Ἑρμιόνης ἐστὶν βίος;

ΕΛ. Ἄγαμος ἄτεκνος, ὦ πόσι, καταστένει
Γάμον ἄγαμον αἰσχύναν. 690

ΜΕ. ὦ πᾶν κατ' ἄκρας δῶμ' ἐμὸν πέρσας, Πάρις,
Τάδε καὶ σὲ διώλεσε, μυριάδας τε
Χαλκεόπλων Δαναῶν.

ΕΛ. Ἐμὲ δὲ πατρίδος ἄπο κακόποτμον ἀραΐν
ἔβαλε θεὸς ἀπό τε πόλεος ἀπό τε σέθεν,
Ὅτι μέλαθρα λέχεά τ' ἔλιπον, οὐ λιποῦσ',
Ἐπ' αἰσχροῖς γάμοις 695

ΧΟ. Εἰ καὶ τὰ λοιπὰ τῆς τύχης εὐδαίμονος
Τύχοιτε, πρὸς τὰ πρόσθεν ἀρκέσειεν ἄν.

ΑΓ. Μενέλαε, κἄμοι πρόσδοτέ τι τῆς ἡδονῆς,
Ἦν μανθάνω μὲν καὐτὸς, οὐ σαφῶς δ' ἔχω. 700

680. Κύπριν] ἐν ἄλλοις κῆται: Κύπρις, ἀποδιδόμενον εἰς τὸ ἐπέ-
γευσεν ἐξῆς. 682. Τλάμων, τλάμων—μάτερ, οἶ' ἐγώ] ἀσυνάρτητα δοξ.

- ΕΛ Ἴνα μὴ λάβῃ με ὁ Πάρις.
- ΜΕ Πῶς; λέγε σαφέστερον.
- ΕΛ Ὡς ἡ Κύπρις ὑπέσχετό με δώσειν.
- ΜΕ Ὡς τλήμων.
- ΕΛ Τλήμων, τλήμων· οὕτως ἀπήχθη ᾧδε.
- ΜΕ Ἐπειτ' ἀντέδωκεν εἶδωλον ἐκείνω, ὡς εἴρηταί σοι.
- ΕΛ Αἰ αἰ. τὰ δ' αὖ κακὰ τοῦ οἴκου, μήτηρ, οἴμοι!
- ΜΕ Τί φῆς; οὐ γὰρ ἔχω συμβαλεῖν.
- ΕΛ Ἡ ἐμὴ μήτηρ φρούδη, ἀγχόνη δι' ἐμὲ χρησαμένη ὡς τὸν ἐμὸν αἰσχυρομένη γάμον.
- ΜΕ Φεῦ· ἡ δ' Ἑρμιόνη ἐστὶν ἐν τοῖς ζῶσι;
- ΕΛ Ἄγαμος, ἄτεκνος τὸν ἐμὸν ἄγαμον θρηνοῦσα γάμον ἐξ αἰσχύνης.
- ΜΕ Ὡς Πάρι κακόπαρι, ὅς τὸν ἐμὸν ἀπώλεσας οἶκον. ἄρδην ταῦτα γὰρ σέτε αὐτὸν, καὶ πολλὰς Ἑλλήνων ἀπώλεσε μυριάδας.
- ΕΛ Ἐμὲ δὲ σὺν δυσφημίᾳ ἐξέβαλε θεὸς ἀπὸ τε σοῦ καὶ τῆς πατρίδος, πολλὰς ἀκούσασαν ἀράς, ἐφ' οἷς ἔδοξα λιπεῖν τὸν θάλαμον ἐπὶ γάμοις αἰσχροῖς.
- ΧΟ Ἄλλ' εἰ τόγε λοιπὸν εὐδαίμονες εἶητε, τοῦθ' ἱκανὸν ἔσται ταῖς ἐπιγινομέναις τύχαις τὰ πρόσθεν παραμυθήσασθαι.
- ΑΓ Μενέλαε, οὐ δώσεις καί μοι κοινωνὸν τῆς ἡδονῆς γενέσθαι, ἣν αἰσθάνομαι μὲν πῶς, οὐκ ἔχω δὲ σαφῶς γινώσκειν.

καὶ ταῦτα διὰ τὴν περίστασιν· ἡ γὰρ γυνὴ ἀποπειραμένη ταῖς ἀλαφροῦσιν, οὐκ ἔπαρκεῖ προφέρειν τοὺς λόγους τελείους, εὐθυμῶς καταλιπούσα· διὸ καὶ Μενέλαος αὐτὸς ἐρωτᾷ, τί φῆς; οὐ γὰρ κατανοεῖ.

ΜΕ. Ἄλλ', ὦ γεραιέ, καὶ σὺ κοινώνει λόγων.

ΑΓ. Οὐχ ἤδε μόχθων τῶν ἐν Ἰλίῳ βραβεύς;

ΜΕ. οὐχ ἤδε, πρὸς θεῶν δ' ἤμεν ἠπατημένοι,
Νεφέλης ἄγαλμ' ἔχοντες ἐν χεροῖν λυγρόν. 705

ΑΓ. Τί φής;

Νεφέλης ἄρ' ἄλλως εἶχομεν πόνους πέρι;

ΜΕ. Ἦρας τὰδ' ἔργα, καὶ θεῶν τρισσῶν ἔρις.

ΑΓ. Ἡ δ' οὐς' ἀληθῶς ἐστὶν ἤδε ση δάμαρ;

ΜΕ. Αὕτη λόγοις δ' ἐμοῖσι πίστευσον τάδε. 710

ΑΓ. ὦ θυγατερ, ὁ θεὸς ὡς ἔφυ τι ποικίλον
Καὶ δυστέκμαρτον! εὐ δέ πως ἀναστρέφει,
Ἐκεῖσε κακῆϊσ ἀναφέρων· ὁ μὲν πονεῖ,
Ὁ δ' οὐ πονήσας αὐτῆς ὄλλυται κακῶς,
Βεβῆαιον οὐδὲν τῆς αἰεὶ τύχης ἔχων. 715

Σὺ γὰρ, πίσσις τε σὸς πόνων μετέσχετε,

Σὺ μὲν λόγοισιν, ὁ δὲ δορὸς προθυμίᾳ.

Σπεύδων δ', ὅτ' ἔσπευδ', οὐδὲν εἶχε· νῦν δ' ἔχει,

Αὐτόματα πράξας τάγαθ' εὐτυχέστατα.

Οὐκ ἄρα γέροντα πατέρα, καὶ Διοσκόρω 720

Ἥσχυνας, οὐδ' ἔδρασας, εἶα κληῖζεται.

Νῦν ἀνανεοῦμαι τὸν σὺν ὑμέναιον πάλιν,

Καὶ λαυμπάδων μεμνήμεθ', ἅς τετραόροις

Ἴπποις τροχάζων παρέφερον· σὺ δ' ἐν δίφροις

Σὺν τῷδε νύμφῃ δῶμ' ἔλειπες ὄλβιον. 725

Κακὸς γὰρ, ὅστις μὴ σέβει τὰ δεσποτῶν,

Καὶ ξυγγέγηθε, καὶ ξυνωδίνει κακοῖς.

Ἐγὼ μὲν εἶην, κεί πέρυχ' ὅμως λάτρις,

ΜΕ. Πρόσιθι, ὦ γέρον, λέγε ὅ, τι ποτε βούλει.

ΑΓ. Οὐχ αὕτη ἐστίν, δι' ἣν οἱ ἀγῶνες ὄν Ἰλιῳ;

ΜΕ. Οὐ μενουν· θεοὶ γὰρ εἰδῶλον ἐκεῖ ἀντὶ τῆσδε δόντες
ἐκ νεφέλης, ἐξηπάτησαν ἡμᾶς.

ΑΓ. Τί φῆς; ἔνεκα νεφέλης ἄρ' ἦσαν ἡμῖν οἱ πόνοι.

ΜΕ. Ἦρα ἡ αἰτία, καὶ τῶν τριῶν θεῶν ἔρις.

ΑΓ. Ἡ δὲ ἀληθὴς γυνὴ ἦδὲ σοὶ ἐστὶ;

ΜΕ. Ἦ δὲ πάντως· τοῖς δ' ἐμοῖς πείθου λόγοις.

ΑΓ. Ἐὐτυχτεροί, ὡς ποικίλιν καὶ δυσέκμαρτόν ἐστι τὸ θεῖον,
ἀνέλκον, κατέλκον ἀντιρρίπῳ τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον·
τούς μιν γὰρ κινδύνων πολλῶν διασώζει, οἷς δὲ τὰ
πράγματα δοκεῖ εὖ ἔχειν, οὗτοι πολλάκις περιέστησαν
εἰς ἀπώλειαν· οὕτως οὐδὲν ἂν εἴη βέβαιον μέχρι τέλους.
αὐτεῖκα γὰρ σὺ, καὶ ὁ σὸς ἀνὴρ, πολλὰ πεπονθήτες, ὁ
μὲν ἐν μάχαις, αὐτὴ δὲ ἐν δυσφημίαις, νῦν ἀπολελαυ-
κότες ἀλλήλων, εὐθηνεῖτε· ἐκεῖνός τε γάρ, ὅτε μιν ἔ-
σπευσε τούτου τυχεῖν, οὐδὲν κατεπράξατο· νῦν δὲ αὐ-
τόματον ἐλθοῦσαν ἔχει τὴν εὐτυχίαν· καὶ σὺ νῦν τοῦ
πράγματος, ὅπως ἔσχεν, ἐξακριβωθέντος, ἀναιρεῖς τὴν
τοῦ πατρὸς ἐπὶ σοὶ καὶ τῶν Διοσκυρέων αἰσχύνην,
μὴ ἠράσασα, οἷα λέγεται. Ἐγὼ δ' οὖν τὸν σὸν ἐκ νέου
ἀναπεμπάζομαι ὑμέναιον, καὶ λαμπάδας γαμυλίους,
ἃς παρέφερον τῷ ὧ παρασπεύδων τεθρίππῳ, εἰς μνή-
μην ἀναπολῶ, ἠνίκά σὺ, νύμφη ἦλθῃ, σὺν τῷ σαυτῆς
ἀνδρὶ τούτῳ ἐν δίφῳ φερομένη, τὸν πατρῶον ὄλβιον
ἔλειπες οἶκον· ὅς γὰρ ἂν τῶν οἰκετῶν, ὀρθῶν τὰ τῶν
δεσποτῶν εὖ, ἢ ὡς ἐτέρως ἔχοντα, μὴ συγγαίρη, ἢ
συναλγῆ, κακὸς οὗτος· ἐγὼ δὲ, καὶ εἰ τοῦ δουλὸς εἶναι

Ἐν τοῖσι γενναίοισιν ἠριθμημένος,
 Δούλοισι, τῶνομι οὐκ ἔχων ἐλεύθερον,
 Τὸν νοῦν δέ· κρείσσον γὰρ τόδ', ἢ θυοῖν κακοῖν
 Ἐν ὄντα χρῆσθαι, τὰς φρένας τ' ἔχειν κακὰς,
 Ἄλλων τ' ἀκούειν, δούλον ὄντα τῶν πέλας.

730

ΜΕ. Ἄγ', ὦ γεραιέ· πολλὰ μὲν παρ' ἀσπίδα
 Μοχθήματ' ἐξέπλησας ἐκ πόνων ἐμῶν.
 Καὶ νῦν μετασχὼν τῆς ἐμῆς εὐπραξίας,
 Ἄγγελος ἐλθὼν ταῖς λελειμμένοις φίλοις
 Τάδ', ὡς ἔχονθ' εὕρηκας, οἷ τ' ἐσμέν τύχης,
 Μένειν τ' ἐπ' ἀκταῖς, τοὺς τ' ἐμοὺς καταδοκεῖν
 Ἀγῶνας, οἷ μένουσιν, οὓς ἐλπίζομεν,
 Καὶ τῆσδε πῶς δυναίμεθ' ἐκπλευσαι χθονός,
 Φρουρεῖν, ὅπως ἂν εἰς ἐν ἐλθόντες τύχης,
 Ἐκ βαρβάρων σωθῶμεν, ἣν δυνώμεθα.

735

740

ΔΓ. Ἔσται τάδ', ὦναξ· ἀλλὰ τοι τὰ μάντεων
 Ἐσεῖδον, ὡς φαῦλ' ἐστὶ καὶ ψευδῶν πλέα.
 Οὐδ' ἦν ἄρ' ὑγιὲς οὐδ' ἐν ἐμπύρου φλογός,
 Οὔτε πτερωτῶν φθέγματ'· εὐήθες δέ τοι
 Τὸ καὶ δοκεῖν ὄρνιθας ὠφελεῖν βροτούς.
 Κάλχας γὰρ οὐκ εἶπ', οὐδ' ἐσήμηνε στρατῶ,
 Νεφέλης ὑπερ θνήσκοντας εἰσορῶν φίλους·
 Οὐδ' ἐν γὰρ, ἀλλὰ πόλις ἀνηρπάσθη μάτην.

745

750

739. Ἐλεύθερον] Ὀμηρος δὲ (Ὀδ. Ρ'. στίχ. 322.) πολῦτι καὶ τοῦ νοῦς ἀφαίρ
 ρεῖσθαί φησι τὸν δούλον.

» Ἡμῶν γὰρ ἡ ἀρετὴ ἀποκίναται Εὐρύστοι Ζεὺς
 ἔσθ' ἄνερος, εὐ τ' ἀνὴρ κἀτα δούλιον ἤμαρ ἐλπίσιν.

παρὰ τῆς τύχης κεκλήρωμαι, ἀλλ' οὖν τὸν νοῦν ὑγιαίνων, αὐχῶ τοῖς γενναίοις τῶν δούλων ἐναριθμεῖσθαι· δυοῖν γὰρ τοῖς οἰκέταις κακοῖν προσόντων τοῦτε τὰς φρένας μὴ ὑγιεῖς ἔχειν, καὶ τοῦ δουλεύειν ἄλλοις, θατέρῳ τούτων εὐσόχως χρῆσθαι ἔχει τι μετριώτερον τοῖς εὖ φρονοῦσι.

ΜΕ. Δεῦρ' ὦ γέρον, ὅς πολλὰ πρὸ ὑπῆνεγκας, παρὰ τὴν ἐμὴν αἰεὶ ἀσπίδα κάμνων, ἴθι τῆς ἐμῆς νῦν εὐπραξίας καὐτὸς μετασχὼν, ἄγγελε τῶν ἐταίρων τοῖς ὑπολελελειμμένοις ταῦθ', ἃ ὄρας καὶ ἐν ᾧ νῦν τύχης ἡμῖν μετέστη τὰ πράγματα, μένειντε παρὰ ταῖς ἀκτῆς, καὶ πρὸς ἃ μοι λείπεται ἔτι προσανταγωνίσασθαι τὸν νοῦν ἔχειν, περισκοποῦντας τοῦθ', ὅπως ἂν εἰς τὴν αὐτὴν ἐλθόντες ἄτυχην, δυναίμεθα τῆς βαρβάρου ταύτης ἐκπλεῦσαι χθονὸς πρὸς σωτηρίαν.

ΔΓ. Ταῦτα μὲν, ὦ ἀναξ, ἔσται αὐτίκα μάλα· ἃ δ' ἐπῆλθε μοι νῦν ἐνθυμηθῆναι περὶ μαντειῶν, τοῦτ' ἐρῶ καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι· οἶσθ', ὦ δέσπονα, ὡς οὐδὲν τούτων ἐν ὑγιεῖς, οὔτε τῶν ἐμπύρων, οὔτε τῶν οἰωνῶν, ἀλλὰ λῆρος σαφῆς καὶ ψεύδους μεστὰ πάντα; πῶς γὰρ οὐκ εὐήθεις πιστεύειν δύνασθαι ὄρνιθας ἀνθρώπους ὠφελεῖσαι; καὶ πότε εἶρηκε Κάλχας, εἰ ἦδει, ὑπὲρ νεφέλης πολεμοῦντας τοὺς Ἕλληνας μάτην, ἀποθνήσκειν; οὐδὲν οὐδέπω. ἀλλ' ἡ Τροία, τελευταύτη γε πόλις, ἀλοῦσα μάτην πυρὶ παραδέδεται πᾶσιν· ἀλλ' ἴσως ερεῖς νεῦ

- Εἶποις ἂν οὔνεχ' ὁ θεὸς οὐκ ἠσούλετο.
 Τί δὴ τα μαντευόμεθα; τοῖς θεοῖσι χρῆ
 Θύοντας αἰτεῖν ἀγαθὰ, μαντείας δ' ἔαν.
 Βίου γὰρ ἄλλως δέλεαρ εὐρέθη τύδε, 755
 Κούδεις ἐπλούτησ' ἐμπύρρυσιν, ἀργὸς ὢν.
 Γνώμη δ' ἀρίστη μάντις, ἢ τ' εὐβουλία.
- ΧΟ. Ἐς ταῦτό κάμοι δόξα μάντεων πέρι
 Χωρεῖ γέροντι τοὺς θεοὺς ἔχων τις ἂν
 Φίλου, ἀρίστην μαντικὴν ἔχοι δόλιος· 760
- ΕΛ. Εἶεν· τὰ μὲν δὴ δευρ' αἰεὶ καλῶς ἔχει.
 Ὅπως δ' ἐσώθης, ὦ τάλας, Τροίας ἄπο,
 Κέρδος μὲν οὐδὲν εἰδέναι, πῶτος δέ τις
 Τὰ τῶν φίλων φιλοισιν αἰσθέσθαι κακά.
- ΜΕ. Ἢ πῖλλ' ἀνῆρου μ' ἐνὶ λόγῳ, μιᾶ·θ' ὀδῶ. 765
 Τί σοι λέγοιμ' ἂν τὰς ἐν Αἰγαίῳ φθοράς,
 Τὰ Ναυπλίου τ' Εὐβοϊκὰ πυρπολήματα,
 Κρήτην τε, Λιβύην θ', ἃς ἐπεστράφην πόλεις,
 Σκυπιάς τε Περσέως; οὐ γὰρ ἐμπλήσαιμι σε
 Μῦθων λέγων τ' ἂν σοι κακ' ἀλγοῖήν ἐτι, 770
 Πάσχων τ' ἔκαμνον· δις δὲ λυπηθεῖμεν ἄν.
- ΕΛ. Κάλλιον εἶπας, ἢ σ' ἀνηρόμην ἐγώ.

765· Ἐνὶ λόγῳ] ἐν ἄλλοις κεῖται, ἐν ὀλίγῳ. 768. Ναυπλίου Παλαμίδης κατηγορηθεὶς ὑπὸ Ὀδυσσεύς προδοσίας, κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Ναύπλιος δὲ μαθὼν ταῦτα, ἐλθὼν εἰς Εὐβοίαν παρα τὸν Καφηρέα, αἶρει πυρσὸς τῆς νυκτὸς τοῖς ἐκ Τροίας ἀπονοστυσίαι, ὅπως ἐλθόντες πρὸς τὸ φῶς ὡς ἐπὶ λιμένα. ἔξο-
 κείωπι πρὸς τοὺς σασπέλους (ἴδε κατωτέρω. στίχ. 1140) ἔπραξε ἐξ ταῦτα,
 τιμωρῶν τῶ θανάτῳ τοῦ παιδός.

βοπλὴν εἶναι ταῦθ' οὕτω γενέσθαι· τί οὖν μάντεσι
 χρώμεθα, παρὸν θεοῖς θύοντας, παρ' ἐκείνων τάγαθὰ
 προσδοκᾶν, καὶ μὴ ἐμματαιάζειν μαντεῖαις; πρὸς οὐ-
 δεμίαν γὰρ βίου τοῦτο μεμηχάνηται ὄνησιν τοῖς χρω-
 μένοις· οὐδένα γὰρ, ἀργὸν ὄντα, πώποθ' ἐώρακα ἐκ τῶν
 ἐμπύρων γενόμενον πλούσιον· μάντις δ' ἔμοιγ' ἀρίστη
 φρήνησί τε καὶ εὐβουλία μόνη.

ΧΟ. Οὐ πάνυ διάφορα τῷ γέροντι τούτῳ ἔπεισι κῆμοι φρο-
 νεῖν περὶ μάντεων· ὅς γὰρ ἂν ἔχη τὴν παρὰ τῶν θεῶν
 εὐνοιαν, πολλῶ βεβαιότεραν τῆς μαντικῆς ἐπιστήμην
 τυγχάνει ἔχων οἴκoi.

ΕΛ. Εἶεν· ἀλλὰ τὰ μὲν μέχρι δεῦρο καλῶς ἡμῖν ἔχει· ἐκεῖνο
 δὲ περικναίειμou τὴν διάνοιαν ἔτι μαθεῖν, ὅπως διε-
 σῶθης ἀπο τῆς Τροίας· καίτοι γὰρ μηδὲν πλέσν' ἔμοιγ'
 ἐκ τοῦ ταῦτα μαθεῖν, ἀλλὰ πόθος τις ὑποκνίξει τοὺς
 φιλοῦντας τὰς τῶν φιλοῦντων εἰδέναι δυσπραξίας.

ΜΕ. Ὡς πολλὰ ἐν ἐλαχίστῳ χρόνῳ καὶ μονοτρόπως ἀξιοῖς
 παρ' ἐμοῦ ἀνιστορῆσαι· τί γὰρ ἂν εἴποιμι πρῶτον, τί
 δὲ μέσον, τί δ' ὕστατον πάντων; τοὺς ἐν τῷ Αἰγαίῳ
 κινδύνους; ἢ τοὺς τοῦ Ναυπλίου ἐν ταῖς τῆς Εὐβοίας
 ἀκταῖς φρύκτωρίας; ἢ Κρήτην αὐτὴν, καὶ τὰς τῆς
 Λιβύης σύρτας, καὶ πρὸς ἃς αὐτόσε παρεγενόμην πό-
 λεις, καὶ τὰς τοῦ Περσέως ἐνέδρας, καὶ τὰ τοιαῦτα;
 ὧν οὐδ' αὐτὴ κόρον ἀκούουσα λήψη, καὶ γὰρ μάτην ἀνα-
 ξανῶ τὰ ἐμαυτοῦ τραύματα, ἀναλαβὼν τῇ μνήμῃ, ἃ
 τυγχάνω πεπονθώς.

ΕΛ. Ἐὰ τοίνυν ταῦτα· ἄμεινον γὰρ τοῦτο· ἐν δ' ἐκεῖνο μό-

- Ἐν δ' εἶπέ, πάντα παραλιπὼν, πόσον χρόνον
 Πόντου 'πὶ νώτοις ἄλιον ἐφθείρου πλάνον,
- ΜΕ. Ἐνιαύσιον πρὸς τοῖσιν ἐν Τροίᾳ δέκα 775
 ἔτεσιν διήλθον δ' ἑπτὰ περιδρομάς ἐτῶν.
- ΕΛ. Φεῦ, φεῦ! μακρὸν γ' ἔλεξας, ὦ τάλας, χρόνον.
 Σωθεῖς δ' ἐκεῖθεν, ἐνθάδ' ἦλθες ἐς σφαγάς.
- ΜΕ. Πῶς φῆς; τί λέξεις; ὡς μ' ἀπώλεσας, γύναι.
- ΕΛ. [Φεῦγ' ὡς τάχιστα, τῆς δ' ἀπαλλαχθεῖς χθονός:] 780
 Θανεῖ πρὸς ἀνδρὸς, οὗ τὰδ' ἐστὶ δώματα.
- ΜΕ. Τὶ χρῆμα δράσας ἄξιον τῆς συμφορᾶς;
- ΕΛ. Ἦκεις ἄελπτος, ἐμποδῶν τ' ἐμοῖς γάμοις.
- ΜΕ. Ἦ γὰρ γαμεῖν τις τᾶμ' ἐβουλήθη λέχη;
- ΕΛ. Ὑδριν θ' ὑβρίζειν εἰς ἔμ', ἦν ἔτλην ἐγώ. 785
- ΜΕ. Ἰδίᾳ σθένων τις, ἢ τυραννεύων χθονός;
- ΕΛ. Ὅς γῆς ἀνάσσει τῆσδε Πρωτέως γόνος.
- ΜΕ. Τόδ' ἐστ' ἐκεῖν' ἀνιγμ', ὃ προσπύλου κλύω.
- ΕΛ. Ποίοις ἐπιστὰς βαρβάρους πυλώμασιν;
- ΜΕ. Τοῖσδ', ἐνθεν, ὡσπερ πτωχὸς, ἐξηλαυνόμεν. 790
- ΕΛ. Ἦπου προσήτεῖς βίωτον; ὦ τάλαιν' ἐγώ!
- ΜΕ. Τούργον μὲν ἦν τοῦτ', ὄνομα δ' οὐκ εἶχεν τόδε.
- ΕΛ. Πάντ' οἶσθ' ἄρ', ὡς εἰκας, ἀμφ' ἐμῶν γάμων.
- ΜΕ. Οἶδ'. εἰ δὲ λέκτρα διέφυγες τὰδ', οὐκ ἔχω.
- ΕΛ. Ἄθικτον εὐνήν ἴσθι σοι σεσωσμένην. 795
- ΜΕ. Τίς τοῦδε πειθῶ; φίλα γὰρ, εἰ σαφῆ λέγεις.

775. Ἐνιαύσιον] χρόνον· κατ' ἐπαναλήψιν· εἰ δὲ ἐξοβελίσκαμεν τὸν Δὲ τοῦ ἐπομένου στίχου, καὶ ἀναγνώσκωμεν ὑφ' ἐν πᾶν, εὐδοκίᾳ· ἂν μᾶλλον ὠδί.

νον, κοῦφον ὄν, οὐκ ἂν ἀποκρύψειάς με· πόσον χρόνον διήρκησας πλανώμενος κατὰ θάλασσαν.

ΜΕ. Ἐπτὰ ἔτη πρὸς τοῖς ἐν Τροίᾳ δέκα.

ΕΛ. Φεῦ, φεῦ· ὦ τάλας αὐτὸς, ὡς πολὺν κατηρίθμησας χρόνον· εἴθ' οὕτω σωθεὶς ἐκεῖθεν, ἦλθες ᾧδὲ, ὠμότητος ἐσόμενος θῦμα;

ΜΕ. Τί φῆς; λέξον σαφῶς· ἀπόλωλα ὅλως.

ΕΛ. Εἰ μὴ γὰρ φύγοις ὡς τάχιστα ἐντεῦθεν, ἀποθανῆ ληφθεὶς πρὸς τοῦ δεσπότης τούτου, οὐπὲρ ἐστὶν ὁ οἶκος.

ΜΕ. Τίνα αἰτίαν ἔχων;

ΕΛ. Ἐλθὼν ἀπροσδόκητος τοὺς ἐμοὺς κωλύσων γάμους.

ΜΕ. Ἢ γὰρ τις τὴν ἐμὴν γυναικὰ θέλει ἔχειν;

ΕΛ. Πολλὰ γὰρ εἰς ἐμὲ ἐξύβρισεν ἐκεῖνος.

ΜΕ. Πότερον ἰδίᾳ τις δυνάμει, ἢ ὡς ἄρχων τῆς γῆς ταύτης;

ΕΛ. Ὁ παῖς Πρωτέως, ὃς ἄρχει τῆς Αἰγύπτου.

ΜΕ. Τοῦτ' ἄρ' ἐκεῖνο, ὃ εἴρηκεν ἢ δούλη ἄρτι.

ΕΛ. Ποῦ ποτέ σοι στάντι προείρηκεν ἐκείνη;

ΜΕ. Ἐκ τῶν πυλώνων τούτων ὡς πτωχὸν ἐξήλαυνέ με.

ΕΛ. Ὡ δύστηνος ἐγὼ, ἦπου τροφήν προσήτεις;

ΜΕ. Εἰ μὴ λόγῳ, ἔργῳ δὲ τοῦτ' ἐμηχανώμην.

ΕΛ. Τὰ περὶ ἐμοῦ ἄρ' οἶσθα μαθὼν πάντα.

ΜΕ. Πλὴν ἐνὸς, εἰ ἀπέφυγες τὸν ἄνδρα τοῦτον.

ΕΛ. Ἰσθι τὴν σαυτοῦ εὐνήν καθαρωτάτην οὔσαν.

ΜΕ. Τίς ἂν εἴη πίστις; δεῖ γὰρ σαφῶς εἰδέναι τοῦτο.

» Ἐνιαύσιον πρὸς τοῖσιν ἐν Τροίᾳ δέκα

» Ἐτεσι διήλθον ἑπτὰ περιδρομὰς ἐτῶν.

η31. Ὁ προσπύλου κλύω] ἴδε ἀνωτέρω. στίχ. 485. καὶ ἐξῆς.

- ΕΛ. Ὄρας τάφου τοῦδ' ἀθλίους ἔδρασι ἐμάς;
- ΜΕ. Ορῶ, ταλαινα, στιβάδας, ὧν τί σοι μέτα;
- ΕΛ. Ἐνταῦθα λέκτρων ἰκετεύομεν φυγᾶς.
- ΜΕ. Βωμοῦ σπανίζουσ', ἢ νόμοισι βαρβάροις; 800
- ΕΛ. Ἐρρύεθ' ἡμᾶς ταῦτ' ἴσον ναοῖς θεῶν.
- ΜΕ. Οὐδ' ἄρα πρὸς οἴκους ναυστολεῖν σ' ἔξεστί μοι;
- ΕΛ. Εἶφο; μένει σε μᾶλλον, ἢ τοῦμόν λέχος.
- ΜΕ. Οὕτως ἂν εἶην ἀθλιώτατος βροτῶν.
- ΕΛ. Μῆ νῦν κατχιδοῦ φεῦγε δ' ἐκ τῆσδε χθονός. 805
- ΜΕ. Λιπὼν σε; Τροίαν ἐξέπερσα σὴν χάριν.
- ΕΛ. Κρεῖσπον γὰρ, ἢ σέ τ' ἄμ' ἀποκτεῖναι λέχη.
- ΜΕ. Ἄνανδρ' ἄρ' εἶπας Ἰλίου τ' οὐκ ἄξια.
- ΕΛ. Οὐκ ἂν κτάνοις τύραννον, ὃν σπεύδεις ἴσως.
- ΜΕ. Οὕτω σιδήρῳ τρωτὸν οὐκ ἔχει δέμας; 810
- ΕΛ. Εἴση· τὸ τολμᾶν δ' ἀδύνατ' ἀνδρὸς οὐ σοφοῦ.
- ΜΕ. Σιγῇ παράσχω δῆτ' ἐμάς δῆσαι χέρας;
- ΕΛ. Ἐς ἄπορον ἤκαις· δεῖ δὲ μηχανῆς τινος.
- ΜΕ. Δρωῶντας γὰρ, ἢ μὴ δρωῶντας, ἥδιον θανεῖν.
- ΕΛ. Μί' ἐστίν ἐλπίς, ἢ μόνῃ σωθεῖμεν ἂν. 815
- ΜΕ. ὦνητός, ἢ τολμητός, ἢ λόγων ὑπο;
- ΕΛ. Εἰ μὴ τύραννός σ' ἐκπύθοιτ' ἀφιγμένον.
- ΜΕ. Ἐρεῖ δὲ τίς μ'; οὐ γνώσεταιί γ', ὅς εἰμι· ἐγώ.
- ΕΛ. Ἔστ' ἔνδον αὐτῷ ξύμμαχος θεοῖς ἴση.
- ΜΕ. Φήμη τις οἴκων ἐν μυχαῖς ἰδρυμένη; 820
- ΕΛ. Οὐκ', ἀλλ' ἀδελφῆ· Θεονόην καλοῦσί νιν.
- ΜΕ. Χρηστήριον μὲν τοῦνομ'· ὅ τι δὲ δρᾶ, φράσον.
- ΕΛ. Πάντ' οἷδ', ἐρεῖ τε συγγόνῳ παρόντα σε.
- ΜΕ. Θνησκόμεν ἂν· λαθεῖν γὰρ οὐχ οἷόν τέ μοι.

- ΕΛ. Ὅρας παρὰ τῷ τάφῳ τούτῳ τὴν ἐμὴν ἀθλίαν κλίνην;
 ΜΕ. Ὅρῳ στιβαρὰ τίς δέ σοι χρεία ταύτης;
 ΕΛ. Οὕτως, ὡς ἰκέτις, ἀπέφευγον τὸν γάμον.
 ΜΕ. Χήτει βρωμῶν, ἢ κατὰ νόμον τῶν βαρβάρων;
 ΕΛ. Ταῦτά γὰρ δύναται τοῖς τῶν θεῶν νααῖς καὶ τοῦτο.
 ΜΕ. Οὐδ' ἄρα οἴκαδέ μοι ἐξέσται ἀποπλεῦσαι;
 ΕΛ. Θᾶπτον τὸ ζῆφος, ἢ τὴν ἐμὴν εὐνὴν προσδόκα.
 ΜΕ. Καὶ μὴν τίς ἂν ἐμοῦ οὕτως ἀθλιώτερος ἂν εἴη;
 ΕΛ. Μὴ οὖν αἰσχύνου σωτηρίαν φυγῶν σαυτῷ εὐρέσθαι.
 ΜΕ. Διπῶν σε, ὑπὲρ ἧς ἐπόρθησα τὴν Τροίαν;
 ΕΛ. Ἄυεινον πολλῶ, ἢ δι' ἐμὲ μένιντα τεθνᾶναι.
 ΜΕ. Μαλακὰ ταῦτα φῆς, κἀνάξια τῆς Τροίας.
 ΕΛ. Μηδ' ἐλπίζειν σε ἀνελεῖν τοιοῦτον ἄνδρα.
 ΜΕ. Μῶν οἷος ἐσι μὴ τι τρώσκεσθαι σιδήρῳ;
 ΕΛ. Ἀδυνάτοις γὰρ ἐπιχειρεῖν οὐ σωφρονούντος.
 ΜΕ. Τί δέ; παρὰ σὺν ἐμαυτὸν ἐκόντα δῆσαι;
 ΕΛ. Ἄπορα σοὶ ταῦτα, εἰ μὴ ἐτέρῳ τρόπῳ.
 ΜΕ. Εἰ χρὴ θανεῖν, δεῖ με θανεῖν μετὰ δόξης.
 ΕΛ. Μίχ ἐλπίς ἡμῖν ἐσι πρὸς σωτηρίαν.
 ΜΕ. Λύγῳ, ἢ ἔργῳ, ἢ ὄτῳ τολμητέον;
 ΕΛ. Εἰ μὴ μάθοισε ὁ τύραννος ἐλθόντα.
 ΜΕ. Τίς δ' ἐρεῖ αὐτῷ; οὐδὲ γὰρ, ὅς τις εἰμὶ, γινώσκει.
 ΕΛ. ἔχει σύμμαχον ἰσούθειον ἐκεῖνος οἴκοι.
 ΜΕ. Φήμην φῆς τινα ἐν μυχοῖς τῶν οἴκων ἰδρυμένην;
 ΕΛ. Οὐ τούτῳ, ἀλλ' ἀδελφὴν τὴν Θεονόην.
 ΜΕ. Τὸ μὲν ὄνομα χρησιμώδον· τό δ' ἔργον τίς αὕτη;
 ΕΛ. Ὡς πάντ' εἰδυῖα, κατερεῖ σε τῷ ἀδελφῷ ἐλθόντι.
 ΜΕ. Κακὸν τούτῳ φῆς· λαθεῖν γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἔσται.

- ΕΛ. Εἴ πως ἂν ἀναπείσαιμεν ἰκετεύοντέ νιν. 825
 ΜΕ. Τί χροῖμα δράσαι; τίν' ὑπάγεις μ' ἐς ἐλπίδα;
 ΕΛ. Παρόντα γαίᾳ μὴ φράσαι σε συγγόνῳ.
 ΜΕ. Πείσαντε δ', ἐκ γῆς διορίσαιμεν ἂν πόδα;
 ΕΛ. Κοινῇ γ' ἐκείνη ῥαδίως, λάθρ' οὐδαμοῦ.
 ΜΕ. Σὸν ἔργον, ὡς γυναικί πρόσφορον γυνή. 830
 ΕΛ. Ὡς οὐκ ἄχρωστα γόνατ' ἐμῶν ἔξει χερῶν.
 ΜΕ. Φέρ' ἦν δὲ δὴ νῶν μὴ ποδέξῃται λόγους;
 ΕΛ. Θανεῖ γαμοῦμαι δ' ἢ τάλαιν' ἐγὼ βία.
 ΜΕ. Προδοτίς ἂν εἴης· τὴν βίαν σκήψασ' ἔχεις.
 ΕΛ. Ἄλλ' ἀγνὸν ὄρκον σὸν κῆρα κατώμοσα. 835
 ΜΕ. Τί φῆς; θανεῖσθαι, κοῦποτ' ἀλλάξειν λέχη;
 ΕΛ. Ταυτῷ ζίφει γε· κείσομαι δέ σου πέλας.
 ΜΕ. Ἐπὶ τοῖσδε τοίνυν δεξιᾶς ἐμῆς θίγε.
 ΕΛ. Ψυχῷ, θαντόντος σοῦ, τύδ' ἐκλείψειν φάος.
 ΜΕ. Κἀγὼ στερηθεῖς σου, τελευτήσω βίον. 840
 ΕΛ. Πῶς οὖν θανούμεθ', ὥστε καὶ δόξαν λαβεῖν;
 ΜΕ. Τύμβου ἔπι νώτῳ σε κτανῶν, ἐμὲ κτενῶ.
 Πρῶτον δ' ἀγῶνα μέγαν ἀγωνιούμεθα
 Λέκτρων ὑπὲρ σῶν· ὁ δὲ θέλων, ἴτω πέλας·
 Τὸ Τρωϊκὸν γὰρ οὐ καταισγυνῶ κλέος, 845
 Οὐδ' Ἑλλάδ' ἐλθὼν, λήψομαι πολὺν ψόγον,
 Ὅστις Θέτιν μὲν ἐστέρησ' Ἀχιλλέως,
 Τελαμωνίου δ' Αἴαντος εἰσεῖδον σφαγᾶς,
 Τὸν Θησέως τε πικίδα· διὰ δὲ τὴν ἐμὴν

§42. Κτενῶ] οὗτω γράφω ἀντί τοῦ. κτενεῖ, γνώμη καὶ ἑτέρου προσβεβαιοῦται δὲ ἢ εἰκασία καὶ ἐξ ἄν φησι παρακατιῶν στίχ. 991. — §49. Γον Θησέως] γραπτέον ἦν εἶη τὸν Νέστορος· ἢ Νηλέως· οὐδεὶς γὰρ τῶν Θησέως παίδων ἰστόρηται ἄ-

- ΕΑ. Εἰ μὴ ἀναπέσαιμεν ἐκείνην ἱκεσίαις.
 ΜΕ. Τί χρεῖμα δρωῖντες, ὥστε ἔχειν ἐλπίδα;
 ΕΑ. Μὴ κατειπεῖν σε τῷ ἀδελφῷ παρόντα ᾧδε.
 ΜΕ. Εἰ δὲ πείσαιμεν ἐκείνην, ἐξέσται ἡμῖν ἀπᾶραι;
 ΕΑ. Οὐκ ἂν ἄλλως, εἰμὴ, ἐκείνης βουλομένης.
 ΜΕ. Γυναικὸς οὖν ἔργον γυναῖκα πείθειν λόγῳ.
 ΕΑ. Αὐτίκα τῶν ἐκείνης ἄψομαι γονάτων.
 ΜΕ. Τί δὲ, ἦν ἡμῶν ἀποστραφῆ τοὺς λόγους;
 ΕΑ. Σὺ μὲν θανῆ· ἐγὼ δ' ἐκβιασθήσομαι εἰς γάμον.
 ΜΕ. Συνῆκα· προδώσεις με, σκηπτομένη τῇ βίᾳ.
 ΕΑ. Τὴν σὴν ὄμνυμι κεφαλὴν περὶ τούτου.
 ΜΕ. Τί δή; ἀποθανεῖσθαι, μὴ μεταβαλλομένη;
 ΕΑ. Τῷ αὐτῷ σοι ζίφει πάντως ἀποσφαγεῖσα.
 ΜΕ. Δὸς τὴν σὴν τῇ ἐμῇ δεξιᾷ ἐπὶ τοῖσδε.
 ΕΑ. Ἰδού· ἀποθανόντος σου, συναποθανεῖσθαι.
 ΜΕ. Κἀγὼ ἀφαιρεθεῖς σου, μηκέτι ἐπιζήσειν.
 ΕΑ. Πῶς ἂν εἴη τοῦτο μετὰ καλλίστης δόξης;
 ΜΕ. Ἀποκτείνεις γὰρ σὲ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦδε, τῷ αὐτῷ
 ζίφει κἀγὼ ἀπαλλάξω τοῦ βίου· ἀλλ' οὐκ ἀκονιτὶ τοῦ-
 το δὴ καταπράξω, πρὶν ἂν μέγιστον ἀγῶν' ἀγωνισώ-
 μεθα περὶ σοῦ. Ἄλλ' ἴτω, προσίτω μοι ὁ βάρβαρος,
 εἴγε τολμώη τὸν ἐμὸν τουτονὶ ὑποσῆναι βραχίονα· σὺ
 γὰρ ἂν τὴν ἐπὶ τοῖς ἐν Τροίᾳ πεπραγμένοις καταισχύ-
 ναιμι δόξαν· οὐδ' οἶκαδ' ἐλθὼν, αἰσχύνην ὄφλοιμι· ὃς
 εἶδον, θετιδά τε αὐτὴν ἐμοῦγ' ἔνεκα θρήνησασαν Ἀχιλλεῖα,
 καὶ Αἴαντ' αὐτόχειρα γεγεννημένον, καὶ τὸν Νέστορος

ποθανεῖν ἐν Τροίᾳ σὺ Διμορφῶν, οὐκ Ἀκάμας· τῶν δὲ Νέστορος μάλιστα ὁ ἄνθρωπος

Οὐκ ἀξιώσω κατανεῖν δάμαρτ' ἐγώ ; 856
 Μάλιστα γ' εἰ γὰρ εἰσιν οἱ θεοὶ σοφοί,
 Εὐψυχὸν ἄνδρα, πολέμιων θανάθ' ὑπο,
 Κούφῃ καταμπίσχουσιν ἐν τῷ ξέφ' χθονί,
 Κακοῦς δ' ὑφ' ἔρμα στερεὸν ἐμβάλλουσι γῆς.
 ὦ θεοὶ, γενέσθω δὴ ποτ' εὐτυχὲς γένος 855
 Τὸ Ταντάλειον, καὶ μεταστήτω κακῶν!

ΕΛ. Οἶ γὼ τάλαινα! τῆς τύχης γὰρ ὧδ' ἔχω.
 Μενέλαε, διαπεπράγμεθ' ἐκβαίνει δόμων
 ἢ θεσπιωδὸς Θεονόη· κτυπεῖ δόμος,
 Κλήθρων λυθέντων· φεῦγ' ἀτὰρ τί φευκτέον ; 860
 Ἀποῦσα γὰρ σε καὶ παροῦσ' ἀφιγμένον
 Δεῦρ' οἶδεν· ὦ δύστηνος, ὡς ἀπωλόμην!
 Τροίης δὲ σωθεὶς ἀπὸ βαρβάρου χθονός,
 Ἐς βάρβαρ' ἐλθὼν φάσγαν' αὖθις ἐμπεσῆ.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

ΘΕΟΝΟΗ, ΕΛΕΝΗ, ΜΕΝΕΛΑΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΘΕ. Ἠγοῦ σύ μοι φέρουσα λαμπτήρων σέλας, 865
 Θεῖον δὲ σέμνου θεσμὸν αἰθέρος μυχῶν,

τίτλος 855. Ὑφ' ἔρμα στερεόν] ὑπὸ πολὺ καὶ δυσβάστακτον βάρος, σωρόν·
 εἰώθεσαν γὰρ οἱ παλαιοὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐκφράζειν τὴν μετὰ θάνατον εὐτυ-
 χίαν, οἶον καὶ το, ἔχουσ γαῖαν ἐλαφράν. 858. Διαπεπράγμεθα] πεφονεύμεθα

παῖδα πεσόντα ἐν προμάχοις· ἐγὼ δ' αὐτὸς οὐκ ἀπο-
θανοῦμαι ὑπὲρ τῆς ἐμαυτοῦ γυναικός; πάντως γε· εἰ
γὰρ οἱ θεοὶ σοφοὶ, τοὺς μὲν ἀγαθοὺς ἐν πολέμοις γε-
γενημένους κούφω γαῖα καλύπτουσιν ἐν τάφῳ· τοὺς
δὲ κακοὺς τούναντίον ἐπιβρίθοντι ὑποκρύπτουσι φορτίῳ.
Ἄλλ' ὦ θεοὶ, εὐτυχοίη νῦν γε τὸ Ταντάλειον γένος, τῶν
πολλῶν καὶ συχνῶν κακῶν μεθιστάμενον.

ΕΛ. Οἶμοι τῇ δυστήνῳ! ὡς οὐκ ἔχω ἥτις γένωμαι ἀπολώ-
λαμεν Μενέλαε· ἦδε γὰρ ἡ θεσπιωδὸς ἔξειςιν ὡς ἡμᾶς
ἡ Θεονόη τὰ κλειῖθρα γὰρ λυθέντα, κτυπεῖ· φεῦγε, ἀλλὰ
τίσε δεῖ πάλιν φεύγειν; ἐκείνη γὰρ, κἄν ἀπῆ, κἄν
παρῆ, οἰδὲ σε ὄντα ᾧδε. Ὡς δὲ δυστήνος ἐγὼ ἀπολώμην.
Τροίας δὲ διασωθεὶς τῆς βαρβάρου, εἰς βάρβαρον αὐ-
θις, ἀφικόμενος ᾧδε, ξίφος ἐμπεσῆ.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

ΘΕΟΝΟΗ, ΕΛΕΝΗ, ΜΕΝΕΛΑΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΘΕ. Ἡγοῦ μοι σὺ, τὴν ἱερὰν φέρουσαν λαμπάδα· προσδεύου-
σα δὲ, ἀποσέμνου τὸ βάθος τοῦ αἵθέρος κατὰ τὸν

ὄρα δὲ Θεονόην ἐρχομένην. 865. Ἡγοῦ σὺ φέρουσα] ἐλθοῦσα ἡ Θεονόη πρὸς
τῆ θύρα, πρὶν ἐξελεῖν τοῦ ναοῦ κελεύει δύο προσπόλους, τὴν μὲν καθαίρειν
τὸν ἀέρα τῷ φωτὶ τῆς λαμπάδος· τὴν δὲ, τὴν ὄδον, εἴ τις ἐβελήλωσεν ἀκα-
θάρτῳ ποδί· οὕτω γὰρ οἱ μάντιες παρ' Αἰγυπτίους εἰώθεσαν καθαίρειν τόντι·

ὣς πνεῦμα καθαρὸν οὐρανοῦ δεξιόμειθε.
 Σὺ δ' αὖ κέλευθον, εἴ τις ἔβλεψεν ποδὶ
 Στειθῶν ἀνοσίῳ, δὸς καθαρσίῳ φλογί,
 Κροῦσον δὲ πεύκην, ἵνα διεξέλθω πυρός. 870
 Νόμον δὲ τῶν ἐμῶν θεοῖσιν ἀπαδοῦναι, πάλιν
 Ἐφρέστιον φλόγ' ἐς δόμους κομιζέετε.
 Ἰλένη, τί; τὰ μὰ, πῶς ἔχει, θεσπίσματα;
 Ἥκει πόσις σοι Μενέλεως ὄδ' ἐμφανῆς,
 Νεῶν στερηθεὶς, τοῦ τε σοῦ μιμήματος. 875
 Ὡ Τληπόλεμον, αἴους διαφυγῶν ἤλθες πόνους,
 Οὐδ' οἴσθαι νόστον οἴκαδ', εἴτ' αὐτοῦ μενεῖς
 Ἔρις γὰρ ἐν θεοῖς σύλλογός τε σοῦ πέρι
 Ἔσται πάρεδρος Ζηνὶ τῶδ' ἐν ἡματι.
 Ἦρα μὲν, ἥ σοι δυσμενῆς πάροιθεν ἦν, 880
 Νῦν ἐστὶν εὐνοῦς, κείς πάτραν σῶσαι θέλει
 Ἐὐν τῆδ', ἵν' Ἑλλάς τοὺς Ἀλεξάνδρου γάμους,
 Δώρημα Κύπριδος, ψευδονυμφεύτους μάθη.
 Κύπρις δὲ νόστος σὸν διαφθεῖραι θέλει,
 ὣς μὴτ' ἐλεγχοθῆ, μηδὲ πριαμένη φανῆ 885
 Τὸ κάλλος Ἑλένης οὐνεκ' ἀνονήτοις γάμοις.
 Τέλος δ' ἐφ' ἡμῖν, εἴθ' ἂ βούλεται Κύπρις,
 Δέξασ' ἀδελφῶ σ' ἐνθάδ' ὄντα διολέσω,
 Εἴτ' αὖ μεθ' Ἦρας σταῖσα, σὸν σώσω βίον,
 Κρύψασ' ἡμαίμον', ὅς με προστασσει τάδε 890
 Εἰπεῖν, ὅταν γῆν τήνδε νοστήσας τύχης.

αἰθέρα καὶ τὰς ἐδοῦς· τὸ δὲ Σέμνου, Σεμνοῦ ἐν ἄλλαις κεῖται. 875. Μιμήμα-

νόμον, ἵνα καθαρὸν ἐξ αὐτοῦ δεξιόμεθα πνεῦμα· σὺ δ' αὖ, εἴτις ἀκαθάρτῳ ποδὶ ἐβάδισεν ὦδε, ἀποκάθαρον τὴν ὁδὸν τῷ πυρὶ, κρούουσα τὴν ἡἄδα πανταχοῦ, ἔνθα μέλλω διεξιέναι· τοῦτον δὲ τὸν νόμον ἀποδοῦσαι τοῖς θεοῖς, ἐπανέλθετε, τὸ ἐφέστιον πῦρ κομίζουσαι οἴκαδε.

Ἐλένη, τίποτε πράττετε, ταλαίπωρε; πῶς δ' ἔχει σοι τὰ μὰ προθεσπίσματτα; ἰδοῦ σοι Μενέλαος, ὁ σὸς φίλος ἀνὴρ, ἦκεν ὦδε, τῆς τε νεῶς καὶ τοῦ φάσματος ἐκείνου ἀποσερηθείς· ὦ τλήμων σύγε, οἴους ἀποφυγῶν, κινδύνους, δεῦρο διεσώθης· καὶ νῦν αὖθις οὐκ οἶσθα, εἴτ' ἐπανήξεις οἴκαδε, εἴτ' αὐτοῦ ἀπαλλάξεις· τήμερον γὰρ ἐκκλησία ἔσαι θεῶν παρὰ τῷ Διὶ περὶ σοῦ ἐριζόντων. Ἦρα μὲν γὰρ ἢ πρὶν δυσμενῆς σοι, νῦν καταλλαγεῖσθα, ἀμφοτέρους ὑμᾶς ἀποσῶσαι βούλεται οἴκαδε· ἔν' ἢ Ἑλλάς ψευθεῖς καὶ ἀπατηλοῦς μάθη τοὺς τοῦ Πάριδος γάμους, οὓς αὐτῷ ἐμνήστευσεν Ἀφροδίτη· αὕτη δ' αὖθις τοῦνκντίον, ἵνα μὴ ἐξελεγχθῆ πριαμένη τὸ κάλλος τῷ τῆς Ἐλένης γάμῳ, ἀπείργει παντὶ σθένει τὴν σὴν οἴκαδ' ἐ νόσον· τέως δ' οὖν ἐπ' ἐμοὶ κεῖται νῦν δυοῖν θάτερον, ἦτοι τοῦθ' ὃ βούλεται Ἀφροδίτη, ἀπολέσαι σε ἐνταυθοῖ, ἐξειποῦσάν σε τῷ ἐμαυτῆς ἀδελφοῦ ἀφικόμενον δεῦρο, ἢ τὴν τῆς Ἦρας μοῖραν προελαμένην, καὶ ἀποκρυψαμένην τοῦτο τὸν ἀδελφόν, διασῶσαι· ὃς ἐκέλευσέ με εἰπεῖν αὐτῷ, ἡνίκ' ἂν ἐνθάδε ἔλθης· ἴς

τες] τοῦ φάσματος. 886. Ἀνογήταις] ἐν ἄλλοις κεῖται, ὠνητοῖς.

Τίς εἶς' ἀδελφῶ τόνδε σημανῶν ἐμῶ
 Παρόνθ', ὅπως ἂν τοῦμὸν ἀσφαλῶς ἔχη;
 ἘΛ. Ὡ παρθέν', ἰκέτις ἀμφὶ σὸν πιτνῶ γόνυ,
 Καὶ προσκαθίζω θᾶκον οὐκ εὐδαίμονα 895
 Ὑπέρ τ' ἐμαυτῆς τουδέ θ', ὄν, μόλις ποτὲ
 Λαβούσ', ἐπ' ἀκμῆς εἰμὶ κατθανόντ' ἰδεῖν.
 Μὴ μου κατείπης σῶ κασιγνήτῳ πόσιν
 Τόνδ', εἰς ἐμὰς ἦκοντα φιλτάτας χέρας·
 Σῶσον δὲ, λίσσομαί σε συγγόνῳ δὲ σῶ 900
 Τὴν εὐσέβειαν μὴ προδῶς τὴν σὴν ποτε,
 Χάριτας πονηρὰς κἀδίκους ὠνουμένη.
 Μισεῖ γὰρ ὁ θεὸς τὴν βίαν, τὰ κτηκὰ δὲ
 Κτᾶσθαι κελεύει πάντας οὐκ ἐς ἀρπαγὰς.
 Ἐχτέος δ' ὁ πλοῦτος ἔς', ἄδικος τις ὦν 905
 Κοινὸς γὰρ ἐστὶν οὐρανὸς πᾶσιν βροτοῖς,
 Καὶ γαῖ', ἐν ἧ ἡχρὴ δώματ' ἀναπληρουμένους,
 Τ'ἀλλότρια μὴ ἴχειν, μηδ' ἀφαιρεῖσθαι βία.
 Ἡμᾶς δὲ μακαρίως μὲν, ἀβλίως δ' ἐμοί,
 Ἐρμῆς ἔδωκε πατρὶ σῶ σώζειν πόσει 910
 Τῷδ', ὅς πάρεστι, κἀπολάζυσθαι θέλει.
 Πῶς οὖν θανῶν ἂν ἀπολάβοι; κεῖνος δὲ πῶς
 Τὰ ζῶντα τοῖς θανοῦσιν ἀποδοίη ποτ' ἂν,
 Ἢδὲ τὰ τοῦ θεοῦ καὶ τὰ τοῦ πατρὸς σκόπει,

892. Τίς εἶς] ἀντὶ τοῦ, τίς εἶ; ἡμάρτηται δὴ που ἡ γραφή· παραινεῖ δὲ τις γράφειν, τί φής; καλῶς μὲν καὶ οὕτως· ἀλλ' ἐν ἄλλοις κεῖται ὀρθῶς ἔχον ὠδί. Τίς εἶς' ἀδελφῶ τόνδε σημανῶν γ' ἐμῶ παρόνθ', ὅπως καὶ τὰ λ.π. ἢ γὰρ Θεονόη περὶ ἀνάσσει τὸν πρὸς τὴν Ἑλένην λόγον, στρέφεται πρὸς τοὺς ἑαυτῆς θεράποντας, καί φησι

οὐν σπεύσει ἀγγελῶν ἐκείνω παρόντα τοῦτον, ὅπως τὸ κατ' ἐμὲ ἀσφαλῶς ἔχη;

ΕΛ. Ὡ παρθένε, ἰκέτις ἐπὶ τῆς οἰκτρᾶς ταύτης προσκαθεζομένη στιβάδος, τῶν σῶν ἄπτομαι γονάτων ὑπέρ τε ἐμαυτῆς καὶ τούτου, ὃν μάλιστα γὰρ φιλῶ, καὶ ὃν μόλις ποτε λαβοῦσα, ὡς ἐπ' ἀκμῆς ξυροῦ εἰμι κατιδεῖν αὐτὸν σφαττόμενον οἰκτρῶς· μή μοι κατέιπης, δέομαι, θεοκλυμένω τὸν ἐμὸν φίλον ἄνδρα, νῦν χρόνιον μόλις εἰς τὰς ἐμὰς ἐμπεσόντ' ἀγκάλας· ἀλλὰ σῶσον· μηδὲ προδῶς τὴν σαυτῆς θεοσέβειαν, χάριν ἄχαριν καὶ ἄδικον ἀντωνουμένη· ὁ γὰρ θεὸς τὸ βίαιον μισῶν, κελεύει ἔχειν ἕκαστον, ἃ τυγχάνει κεκτημένος· ἐκ δ' ἀρπαγῆς πλουτεῖν ἀδίκως ἀπαιτῶν ἐστὶ παρ' αὐτῶ· ἐστὶ γὰρ ἡμῖν οὐρανὸς ἄνω καὶ γῆ κατω κοινὰ πᾶσιν ἀνθρώποις· ἐξ ὧν ἐμπλήσαντες τῶν ἀγαθῶν τὰς ἑαυτῶν οἰκίας, ἀπέχεσθαι χρὴ τῶν ἀλλοτρίων, μήδ' ἀφαιρεῖσθαι βία· ἐμὲ δ' ὁ Ἑρμῆς ἐκ θείας μὲν βουλῆς, δυσπραξίας δ' ἐμῆς, ἀγαγὼν ἐνταῦθα, παρέδωκε τῷ σῶ μακαρίῳ πατρὶ φυλάττειν ὡς προκαταθήκη τῷ φιλοτάτῳ μοι ἀνδρὶ τουτῶ, ὃς ἐλθὼν νῦν ἀξιοῖ με ἀπολαβεῖν, οὐσαν ἑαυτοῦ· οὗτος οὖν εἰ ἀποθάνοι, πῶς ἂν ἀπολάβοι, ὃ αὐτῷ προσήκει; κακείνος δ' αὐτῷ πῶς ἂν ἀποδοίη ποτε τὴν ζῶσαν τῷ ἱκνόντι; οὐκοῦν ἐκεῖνο πρὸς τε τοῦ πατρὸς, πρὸς τε τοῦ θεοῦ σκόπει ἤδη πό-

τίς πορεύσεται σικανῶν τῷ ἐμῷ ἀδελφῷ παρόντα τοῦτον· οὕτως οὖν γράσω ἔγωγε. 906. καινὸς οὐρανός] ἴδε Φιν. 558. καὶ ἐξῆς. 921. Δώσεις χαρῶν.

Πότερον ὁ δαίμων χῶ θανῶν τὰ τῶν πέλας, 915
 Βούλονται ἄν, ἢ οὐ βούλονται ἄν ἀποδοῦναι πάλιν;
 Δοκῶ μὲν· οὐκ οὐν χρῆ σε συγγόνῳ πλέον
 Νέμειν ματαίῳ, μᾶλλον ἢ χρηστῷ πατρί.
 Εἰ δ', οὔσα μάντις καὶ τὰ θεῶν ἠγουμένη,
 Τὸ μὲν δίκαιον τοῦ πατρὸς διαφθερεῖς, 920
 Τῷ δ' οὐ δικαίῳ συγγόνῳ δώσεις χάριν,
 Αἰσχρὸν, τὰ μὲν σε θεῖα πάντ' ἐξειδέναι,
 Τὰ τ' ὄντα καὶ μὴ, τὰ δὲ δίκαια μὴ εἰδέναι.
 Τὴν δ' ἀθλίαν ἔμ', οἷσιν ἔγκειμαι κακοῖς,
 Ῥῦσαι, πάρεργον δοῦσα τοῦτο τῆς τύχης. 925
 Ἐλένην γὰρ οὐδεῖς, ἔστις οὐ στυγεῖ βροτῶν·
 Ἥ κληῖζομαι καθ' Ἑλλάδ' ὡς, προδοῦσ' ἐμὸν
 Πόσιν, Φρυγῶν ὄκησα πολυχρύσους δόμους.
 Ἦν δ' Ἑλλάδ' ἔλθω κάπιθ' Ὀσπάρτης πάλιν,
 Κλύοντες, εἰσιδόντες, ὡς τέχναις θεῶν 930
 ὄλοντ', ἐγὼ δὲ προδότις οὐκ ἄρ' ἦν φίλων,
 Πάλιν μ' ἀνάξουσ' ἐς τὸ σῶφρον αὐθις αὖ,
 Ἐδνάσομαι τε θυγατέρ', ἣν οὐδεῖς γαμεῖ,
 Τὴν δ' ἐνθάδ' ἐκλιπαῖσ' ἀλητεῖαν πικρὰν,
 ὄντων ἐν οἴκοις χρημάτων ὀνήσομαι. 935
 Κεῖ μὲν θανῶν ὄδ' ἐν πυρᾷ κατεσφάγη,
 Πρόσω σφ' ἀπάντα δακρύοις ἄν ἠγάπων·

ἐν ἄλλοις δὲ δώσεις δίκην, οὐ καλῶς. 923. Τὰ τ' ὄντα, καίμη] τίνα δ' ἄν εἶεν
 τὰ μὴ; ἢ τὰ μήπω γεγονότα, τὰ μέλλοντα. 936. Ἐν πυρᾷ κατεσφάγη] εἰ
 ζωοῦσθαι πρὸς ἔχθρων, κατεσφάγη ἐπὶ βωμοῦ· ἔσφαζον γὰρ πολλάκις θεοὶ
 Ἕλληνας τοὺς ἐξωγρημένους, ὡς καὶ Θεμιστοκλῆς τοὺς τρεῖς εὐγενεῖς Πέρσας

τερον βούλιντ' ἂν οὔτοι, ἔχειν τὰ τῶν ἄλλων, ἢ ἀποδοῦναι πάλιν; ἐγὼ μὲν οἶμαι τοῦτο· δεῖ σε τοίνυν, τὸ δίκαιον πρὸ παντὸς τιθεμένην, προστεθεῖν τῷ ἀγαθῷ πατρὶ μᾶλλον, ἢ χάριν ἄχαριν θηρωμένην, βιαίῳ καὶ ὠμῷ ἀδελφῷ τὸ πλεόν νεῖμαι· εἰ δέ, μάντις οὔσα, καὶ τὰ θεῖα εἰδυῖα, τῶν μὲν τοῦ πατρὸς δικαίων ὀλιγωρήσεις, τῷ δὲ ἀδίκῳ ἀδελφῷ δώσεις φέρουσα τὴν νικῶσαν, πῶς οὐκ αἰσχροὺν τὰ μὲν θεῖα τά τε παρόντα καὶ τὰ μέλλοντα πάντ' εἰδέναι, τὰ δὲ δίκαια ἀγνοεῖν; ῥῦσαι τοίνυν με τῶν κακῶν, οἷς τυγχάνω περιπεσοῦσα, τῇ ἐναντία μοι τύχῃ ἀποδιδούσα ταῦτα· νῦν γὰρ οὐδεὶς ἔσθ' ὅστις ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα οὐ μισεῖ τὴν Ἑλένην, ὡς δῆθεν τὸν ἐμαυτῆς προδοῦσαν ἄνδρα, καὶ τοὺς τῶν Φρυγῶν πολυτελεῖς κατοικήσασαν οἴκους· ταῦτα γὰρ λέγεται· εἰ δ' ἐπανεέλθοιμι οἴκαδε, καὶ ἐπιβαίην τῆς φίλης Σπάρτης, τῆνικαῦτα τὰ μὲν ἀκούοντες, τὰ δὲ ὀρῶντες, οὕτω μαθόντες ἅπαντα, ὡς αὐτοῖτε θεῶν μηχαναῖς ἔπαθον, ἃ ἔπαθον ἐν Ἰλίῳ, καὶ γὰρ οὐκ ἀληθῶς τυγχάνω προδοῦσα τοὺς φίλους, τάχ' ἂν ὑπολάβοιεν αὔθις με σώφρονα εἶναι· καὶ τούτου τήν τε ἐμαυτῆς θυγατέρα ἐκδώσω ἀνδρὶ, ἣν τότε νῦν ἔχον οὐδεὶς ἐθέλει λαβεῖν· καὶ γὰρ ἀντὶ τῆς πικρᾶς ταύτης πλάνης, ἐπανεληθοῦσα, ἀπολαύσω τῶν ὑπαρχόντων μοι οἴκοι· καί μοι σκόπει πρὸς Διὸς, ὧ παρθένε· εἰ μὲν γὰρ οὐμὸς ἀνὴρ, ἄλλη πῆ ζωγρηθεῖς, κατεσφάζετο ἐπίτινος πυρᾶς, τοῦτον πρόρρωθεν θρηνοῦσαν, καί τοι καὶ τοῦτο μὲν κακόν, πῶς γὰρ οὔ; ἀλλ' ἦν ἂν μοι τῷ χρόνῳ ἀνεῖναι τὸ πάθος·

- Νῦν δ' ὄντα καὶ σωθέντ' ἀφαιρεθήσομαι.
 Μὴ δῆτα, παρθέν', ἀλλὰ σ' ἱκετεύω τόδε·
 Δὸς τὴν χάριν μοι τήνδε, καὶ μιμοῦ τρόπους 940
 Πατρὸς δικαίου· παισὶ γὰρ κλέος τόδε
 Κάλλιστον, ὅστις ἐκ πατρὸς χρηστοῦ γεγώς,
 Ἐς ταυτὸν ἦλθε τοῖς τεκοῦσι τοὺς τρόπους.
- ΘΕ· Οἰκρὸν μὲν οἱ παρόντες ἐν μέσῳ λόγοι,
 Οἰκτρὰ δὲ καὶ σὺ, τοῖ δὲ Μενέλεω παθῶ 645
 Λόγους ἀκοῦσαι, τίνας ἐρεῖ ψυχῆς πέρι·
- ΜΕ· Ἐγὼ σὸν οὔτ' ἄν πρυσπεσεῖν τλαίην γόνυ,
 Οὔτ' ἄν δακρῦσαι βλέφαρα· τὴν Τροίαν γὰρ ἄν,
 Δειλοὶ γενόμενοι, πλεῖστον αἰσχύνοιμεν ἄν.
 Καίτοι λέγουσιν, ὡς πρὸς ἀνδρὸς εὐγενοῦς, 650
 Ἐν ξυμφοραῖσι δάκρυ' ἀπ' ὀφθαλμῶν βαλεῖν.
 Ἄλλ' οὐχὶ τοῦτο τὸ καλὸν, εἰ καλὸν τόδε,
 Αἰρήσομαι τοπρόσθε τῆς εὐψυχίας.
 Ἄλλ' εἰ μὲν ἄνδρα σοι δοκεῖ σῶσαι ξένον,
 Ζητοῦντά γ' ὀρθῶς ἀπολαβεῖν δάμαρτ' ἐμήν, 955
 Ἀπόδος τε καὶ πρὸς σῶσον· εἰ δὲ μὴ δοκεῖ,
 Ἐγὼ μὲν οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,
 Ἄθλιος ἄν εἶην, σὺ δὲ γυνὴ κακὴ φανῆ.
 Ἄ δ' ἄξι' ἡμῶν καὶ δίκαι' ἡγούμεθα,
 Καὶ σῆς μάλιστα καρδίας ἀνθάψεται, 960

ἐν Σαλαμῖνι. 946. Ψυχῆς πέρι] θέλει γὰρ ἡ Θεονίκη ἀνισορῆσαι Μενέλαον πό-
 τερον μεγάλῃ ψυχῆς, ἢ φιλόψυχός ἐστι· διὸ ὁ ποιητὴς παρίστανει αὐτὸν ἥρωα
 γενναϊοτάτον, τὰθ' ἑαυτοῦ δίκαια εὐ παρέχόμενον, καὶ τοῦ φρονήματος μη-

νῦν δὲ χρόνιον εἰς τὰς ἐμὰς μόλις διασώθέντ' ἀγκάλας, πῶς υἷσω, ἀφαιρεθεῖσα τοῦτον; ἀλλὰ δέομαί σου καὶ ἰκετεύω δοῦναί μοι τήνδε χάριν, πατὴρ δικαίου δικαίους τιμῶσα τρόπους. παιδὶ γὰρ εὐκλεεῖ κλέος καλλιστον τοῦτο, χρηστοῦ πατρός γεγονότα, τοὺς ἐκείνου μιμεῖσθαι τρόπους.

ΘΕ. Οἰκτρὰ μὲν σοι ταῦτ' εἴρηται πάντα· ἐλεεινὴ δὲ καὶ σὺ, ὧ γύναι· νῦν δὲ πόθος μεκναίει διακοῦσαι, καὶ ἂ οὗτος περὶ τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς φρονῶν τυγχάνει.

ΠΕ. Ἐγὼ δὲ μήτε τῶν σῶν γονάτων ἀψχσθαι ἀξιῶ, μήτε δάκρυα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀφιέναι· δειλῶν γὰρ τοῦτο καὶ φιλοψύχων· καὶ καταισχύνοιτ' ἂν Τραΐα, ἡμῶν τοιαῦτα παθόντων· χαιρέτω τοίνυν λόγος ἐκεῖνος, ὡς ἀνδρός ἐστιν εὐγενοῦς, κακῶς αὐτῷ τῶν πραγμάτων ἐχόντων, δακρῦειν· τὸ γὰρ καλὸν τοῦτο, εἰ θεῶμεν τοιοῦτον εἶναι ταῖς ἀληθείαις, οὐκ ἂν ἔγωγε περὶ πλείονος ποιησαίμην τῆς εὐψυχίας· ἀλλ' εἰ μὲν δοκεῖσοι διασῶσαι ἄνδρα ξένον, τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα θέλοντα λαβεῖν δικαίως, σῶσον, ἀπεδύσα αὐτῷ ἐκείνην· εἰ δὲ μὴ, ἐμοὶ μὲν σύνηθες τὸ κακῶς πράττειν, καὶ οὐδὲν πλέον, ἢ ὁ πολλάκις καὶ πρόφην τοῦτο καὶ αὐθις ἔσαι μοι· σὺ δὲ τῆς ὑπαρχούσης ἀρετῆς ἐκπεσοῦσα, κακὴ φανῆ· ἂ δ' οὖν ἐμοῦ τε ἀξία καὶ δίκαιά ἐστιν εἰπεῖν, καὶ τῆς σῆς ψυχῆς δηκτῆρια μάλιστα, ταῦτ' ἐρῶ νῦν

δὲν ἐκπίπτοντα, μήτε κλαυθμυρίζοντα πρὸς ταῖς γόνασιν ἐκείνης γυναικοπροπῶς· ὡσπερ ἀνωτέρω παρέστησεν αὐτὴν ἀλήτην, ἀγύρτην τε, καὶ ῥακενδύτην πτωχὸν ἀναξίως.

Λέξω τόδ' ἀμφὶ μνηῆμα σοῦ πατρὸς πρόθω.
 Ὡ γέρον, ὅς οἰκεῖς τόνδε λαΐνον τάφον,
 Ἀπόδος, ἀπαιτῶ τὴν ἐμὴν δάμαρτά σε,
 Ἢ Ζεὺς ἔπεμψε δευρό σοι, σῶζειν ἐμοί.
 Οἶδ', οὐνέχ' ἡμῖν οὐ ποτ' ἀποδώσεις θανών· 975
 Ἀλλ' ἤδε πατέρα νέρθεν ἀνακαλούμενον
 Οὐκ ἀζιώσει τὸν πρὶν εὐκλεέστατον
 Κακῶς ἀκοῦσαι· κυρία γὰρ ἔστι νῦν.
 Ὡ νέρτερ' Ἀδῆ, καὶ σὲ σύμμαχον καλῶ,
 Ὅς πόλλ' ἐδέξω τῆσδ' ἑκατι σώματα, 970
 Πεσόντα τῷ μῶ φασγάνῳ, μισθὸν δ' ἔχεις.
 Ἢ νῦν ἐκείνους ἀπόδος ἐμψύχους πάλιν,
 Ἢ τήνδ' ἀνάγκασόν ποτ', εὐσεβοὺς πατρὸς
 Κρείσσω φανεῖσαν, τάμ' ἀποδοῦναι λέχη.
 Εἰ δέ με γυναῖκα τὴν ἐμὴν συλήσετε, 975
 Ἄ σοι παρέλιπεν ἠδὲ τῶν λόγων, φράσω.
 Ὅρκους κεκλήμεθ', ὡς μάθης, ὦ παρθένε,
 Πρῶτον μὲν ἔλθειν διὰ μάχης σῶ συγγόνῳ·
 Κἀκείνον, ἢ μὲ, δεῖ θανεῖν ἀπλοῦς λόγος.
 Ἦν δ' ἐς μὲν ἀλκίην μὴ πόδ' ἀντιθῆ ποδί, 980
 Λιμῶ δὲ θηρᾶ τύμβον ἱκετεύοντε νῶ,
 Κτανεῖν ὀρέομαι τήνδ' ἐμοί, κᾶπειτ' ἐμὸν
 Πρὸς ἧπαρ ὄσαι δίστομον ζίφος τόδε,
 Τύμβου 'πὶ νώταις τοῦδ', ἵν' αἵματος ῥοαὶ
 Τάφου καταστᾶζωσι κεισόμεσθα δὲ 985
 Νεκρῶ δὲ ἐξῆς τῶδ' ἐπὶ ξεστῶ τάφῳ,
 Ἀθάνατον ἄλγος σοι, ψόγος δὲ σῶ πατρί.
 Οὐ γὰρ γαμεῖ τήνδ' οὐθ' ὁ σύγγονος σέθεν,

εὐν σπουδῇ περὶ τὸν τάφον τοῦτον τοῦ σοῦ πατρός.
 Ὡ γέρον, ὃς ὑπὸ τὸν λίθινον τοῦτον τάφον κεῖται,
 ἀπόδοσ μοι τὴν ἐμὴν γυναῖκα νῦν ἀπικτούντι, ἣν Ζεὺς
 ἔπεμψέ σοι θεῦρο, κελεύσας σώζειν ταύτην ἐμοί· οἶδα
 μὲν οὖν, ὡς ἀποθανῶν αὐτός, οὐκ ἂν ἀποδοίης· πῶς
 γάρ; ἀλλ' ἤδε ἡ σὴ θυγάτηρ, ἐπ' αὐτῇ ἤδη κειμένου τοῦ
 πράγματος, οὐκ ἂν ἀξιῶσαιε πατέρα εὐκλεέστατον ἐν
 τῷ βίῳ γεγεννημένον, νῦν ἀπὸ τοῦ Ἄδου ἀνακαλούμενον,
 τῆς πρὶν ἐκπεσεῖν εὐκλείας. Ὡ Ἄδη, ὁ τῶν νεκρῶν θεός,
 καί σε αὐτὸν καλῶ ἤδη ἐπὶ συμμαχίαν, ὃς πολλὰ θύ-
 ματα τουτουῖ βραχίονος ἀνταλάγματα τῆς ἐμῆς ἔχεις
 γυναικός· ἢ οὖν ἐκείνους ἄφες πάλιν ἀναβιῶναι, ἢ τὴν
 παρθένον ταύτην ἀνάγκασον, ἀξίαν τῆς τοῦ πατρός
 εὐσεβείας καὶ δικαιοσύνης φανεῖσαν, τὴν ἐμὴν ἐμοί
 ἀποδοῦναι γυναῖκα· ταῦτα μὲν πρὸς ἐκείνους. Εἰ δέ με
 ταύτην ἀφέλοισθε, ἄκουσον, ἃ παρέλυπεν αὐτῇ εἴρηται
 γὰρ ἡμῖν, καὶ ὄρκους ἀμφοτέροις ἐπικεκύρωται, ὡς
 μάθης, ὦ κόρη, καὶ ταῦτα, ἣ μὴν ἀγωνιεῖσθαι περὶ
 ψυχῆς πρὸς τὸν σὸν ἀδελφόν, ὡςθ' ἀπλῶ λόγῳ τὸν
 ἕτερον ἡμῶν, ἦται ἐμὲ ὑπ' ἐκείνου, ἢ ἐκεῖνον ἀποθανεῖν
 ὑπ' ἐμοῦ· εἰ δέ, μὴ τολμήσας ἐς χεῖρας ἐλθεῖν, λιμῶ
 πειράσαιτο ἡμῶν κρείττων γενέσθαι, πολιορκήσας παρὰ
 τῷ τάφῳ τουτωῖ ἰκετεύοντας, δέδοκταί μοι πρῶτον
 μὲν τήνδε ἐπισφάξαι ἐπὶ τοῦ τάφου τούτου· εἴθ' οὕτως
 ἐμαυτὸν διὰ τοῦ ἥπατος διελάσας τὸ δίστομον τοῦτο
 ξίφος, ὥστε κατακλύσας αὐτὸν τῷ καταρρέοντι αἵματι
 δυοῖν ἐπιπεσόντων νεκρῶν, σοί τε μέγ' ἄλγος τοῦτο καὶ
 τῷ σῷ πατρὶ ἐσόμενον ὄνειδος ἐς τὸν ἅπαντα χρόνον·
 οὐ γὰρ ἂν οὔθ' ὁ σὸς ἀδελφος, οὔθ' ἕτερος ὅστισοῦν τὴν

Οὐτ' ἄλλος οὐδείς· ἀλλ' ἐγὼ σφ' ἀπάξομαι,
 Εἰ μὴ πρὸς οἴκους δυνάμεθ', ἀλλὰ πρὸς νεκρούς. 990
 Τί ταῦτα; δακρύοις ἐς τὸ θῆλυ τρεπόμενος,
 Ἐλεεινὸς ἦν ἄν μᾶλλον, ἢ δραστήριος.
 Κτεῖν', εἰ δοκεῖ σοι· δυσκλεῶς γὰρ οὐ κτενεῖς.
 Μᾶλλον γε μέντοι τοῖς ἐμοῖς πείθου λόγοις,
 Ἴν' ἦς δικαία, καὶ δάμαρτ' ἐγὼ λάβω. 995

ΧΟ. Ἐν σοὶ βραβεύειν, ὦ νεᾶνι, τοὺς λόγους.
 Φύτω δὲ κρῖνον, ὡς ἅπασιν ἀνδάνης.

ΘΕ. Ἐγὼ πέφυκά τ' εὖσσεθεῖν καὶ βούλομαι.
 Φιλῶ τ' ἐμαυτὴν, καὶ κλέος τοῦμοῦ πατρὸς
 Οὐκ ἄν μίχναίμ', οὐδὲ συγγόνῳ χάριν 1000
 Δοίην ἄν, ἐξ ἧς δυσκλεῆς φανήσομαι.
 Ἐνεστί δ' ἱερόν τῆς δίκης ἐμοὶ μέγα
 Ἐν τῇ φύσει. καὶ τοῦτο Νηρέως πάρα
 Ἐχουσα, σώζειν Μενέλεων πειράσομαι.
 Ἦρα δ' ἐπέιπερ βούλεται σ' εὐεργετεῖν, 1005
 Ἐς ταυτόν αἴσω ψῆφον· ἡ Κύπρις δὲ μοι
 Ἴλεως μὲν εἶη, συμβέβηκε δ' οὐδαμοῦ.
 Πειράσομαι δὲ παρθένος μένειν αἰεί.
 Ἄ δ' ἀμφὶ τύμβῳ τῷδ' ὄνειδίσεις πατρὶ,
 Ἡμῖν ὁδ' ὡτὸς μῦθος· ἀδικοίημεν ἄν, 1010
 Εἰ μὴ 'ποδώσω. καὶ γὰρ ἄν κείνος βλέπων,

991. Τί ταῦτα;] ἐπειδὴ τὰ εἰρημένα δάκρυα προκαλοῦνται, τὰ δὲ δάκρυα ἐκδηλώνουσι τοὺς γενναίους χαρακτήρας, ὕφαισι τῆς εὐψυχίας ἐμπαισύνοντα, ἐπιστρέφει πρὸς ἑαυτὸν, καί φησι, τί ποτ' ἐλεεινα παρεχόμενος, ἀναίρῳ τῇ εὐψυχον καὶ δραστήριον; ἰδοὺ ἐγὼ, κτείνοντες, οὐ φοβεῖμαι.

γυναῖκα ταύτην ἀγάγοιτ' ἄν· ἀλλ' ἐγὼ ἔδ' αὐτῆς, ὅς
 φιλῶ αὐτὴν καὶ ἀσπάζομαι μάλιστα, ἄξομαι καὶ
 εἰμὴ οἴκαδε, ἀλλά γε ἐς ἄδου δυνήσομαί γε. Ἀλλὰ τί
 ποτέ μοι δεῖ τοιούτων λόγων; τὸ γὰρ ἐλεεινῶς λέγειν
 πρὸς δάκρυα, ἐλεεινόν με ποιεῖ, καὶ γενναῖον δεί-
 κνυσιν ἄνδρα· ἰδοὺ τοῦμόν στιθος, ὦ αὐτῆ, παῖσον,
 κτεῖνον, εἰ βουλεῖ, μηδὲν φεῖδου· ἀλλ' οὐκ ἄν με καὶ
 τῆς εὐκλείας ἀποστερήσεις· μᾶλλον μέντοι γε πείθου,
 οἷς μοι προεῖρήται, ἵνα σύ τε φανῆς τιμῶσα τὸ δί-
 καιον, καὶ γὰρ τὴν ἐμαυτοῦ ἀπολάβω γυναῖκα.

ΧΟ. Σὸν ἤδη ἐστίν, ὦ παρθένε, ἐν μέρει λέγειν· λέγοις δὲ
 οἷς ἄν ἅπασιν ἀρέσειας.

ΘΕ. Οἷ' ἄ, ὃ εὖ ποιεῖν ὑμᾶς νῦν ὀφείλω, καὶ βούλομαι τοῦ-
 τό γε δι' εὐσεβειαν· ἐγὼ τε γὰρ φιλῶ ἐμαυτὴν, καὶ τὴν
 τοῦ πατρὸς τοῦ ἐμοῦ ἐπ' εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ εὐ-
 κλειαν οὐκ ἄν δυναίμην προδοῦναι, οὐδὲ Θεοκλυμένῳ
 χαρίσασθαι, ἐξ οὗ μοι ὄνειδος προσριθῆσεται· ἢ γὰρ
 ἐμὴ καρδία θυσιαστήριον ὅλως ἐστὶ δικαιοσύνης, παρ'
 αὐτοῦ καθιερωθὲν τοῦ Νηρέως· διὸ σύμφηφος γενομέ-
 νη τῇ Ἥρᾳ, εὖ ποιεῖν βουλομένη Μενέλαν, πειράσομαι
 καὶ γὰρ τόγ' εἰς ἐμὲ ἦκον διασωῶσαι ὑμᾶς. Ἀφροδίτη δ'
 ἰλήκοι μοι· καὶ ἄλλως γὰρ οὐδὲν ἔμοιγε πρᾶγμα· ἐστὶ
 πρὸς ἐκείνην, ὡς ἐγνωκυῖα τὸν ἅπαντα κορευέσθαι χρό-
 νον· ἃ δὲ σοι πρὸς τοῦ πατρῷου εἴρηται τάφου, πάντ'
 ἀληθείας ἐστὶν ἐχόμενα, καὶ μοῦ ἄξιά γε· εἰ μὴ γὰρ ἀπο-

1005. Ἥρα] ἄμεινον γράφειν εἰς δοτικὴν, Ἥρα, ἢ ἡ· εἰς ταῦτόν τῃ Ἥρᾳ αἰ-
 ῶ την ψῆφον, ἐπεὶ περ καὶ τ.λ. Το δε Κύπρις, Χάρις ἐν ἄλλοις κεῖται.

Ἀπέδωκεν ἄν σοι τήνδ' ἔχειν, ταύτῃ δὲ σέ.
 Καὶ γὰρ τίσις τῶνδ' ἐστὶ τοῖς τε νερτέροις,
 Καὶ τοῖς ἄνωθεν πᾶσιν ἀνθρώποις. ὁ νοῦς
 Τῶν κατθανόντων ζῆ μὲν οὐ, γνώμην δ' ἔχει 1015
 Ἀθάνατον, εἰς ἀθάνατον αἰθέρ' ἐμπεσών.
 Ὡς οὖν περαίνω μὴ μακρὰν, σιγήσομαι,
 Ἄ μου καθικετεύσατ', οὐδὲ μωρία
 Εὐμβουλος ἔσομαι τοῦ κασιγνήτου ποτέ.
 Εὐεργετῶ γὰρ κεῖνον, οὐ δοκοῦσ' ὅμως, 1020
 Ἐκ δυσσεβείας ὅσιον εἰ τίθημί νιν.
 Αὐτοὶ μὲν οὖν τὴν ἔξοδον γ' εὐρίσκετε,
 Ἐγὼ δ' ἀποστᾶσ' ἐκποδῶν, σιγήσομαι.
 Ἐκ τῶν θεῶν δ' ἄρχεσθε, χ' ἰκετεύετε
 Τὴν μὲν σ' ἔἶσαι πατρίδα νοστήσαι Κύπριν, 1025
 Ἴπρας δὲ τὴν ἔννοιαν ἐν ταύτῳ μένειν,
 Ἥς ἐς σὲ καὶ σὸν πόσιν ἔχει σωτηρίας·
 Σὺ δ' αὖ θανῶν μοι, πάτερ, ὅσον γ' ἐγὼ σθένω
 Οὔποτε κεκλήσει δυσσεβῆς ἀντ' εὐσεβοῦς.
 ΧΘ. Οὐδέεις ποτ' εὐτύχησεν, ἔκδικος γεγώς, 1030
 Ἐν τῷ δικαίῳ δ' ἐλπίδες σωτηρίας.
 ΕΛ. Μενέλχε, πρὸς μὲν παρθένου σεσώσμεθα.
 Τρῶνθένδε δὴ σὲ τοὺς λόγους φέροντα χρῆ
 Κοινὴν ξυνάπτειν μηχανὴν σωτηρίας.

1015. Γνώμην δ' ἔχει ἀθάνατον] ὁ νοῦς χωρίζεται μὲν τοῦ σώματος, ἀλλ' οὐκ εἰς τὸ μηδὲν χωρεῖ, ἀλλὰ περιπολεῖ εἰς τὸν αἰθέρα· αἴρεσις δ' αὕτη ἐστὶν Ἀναξαγόρου, ἢ διδασκάλῳ Εὐριπίδης ἐχρήσατο. ἴδε τὴν γνώμην μᾶλλον εἰς

δοίην σοι τὸ ἀπαιτούμενον, ἀδικοίην ἄν' εἶγε κάκεινος, εἵπερ ἦν ἐν τοῖς ζῶσιν, ἀπέδωκεν ἄν τήνδε μὲν σοι, σέ δὲ ἐκείνη ἔχειν, ὥσπερ δίκαιον· ἔσι γὰρ τῖσις τῶν γιγνομένων καὶ τοῖς κάτω οὐχ ἦττον, ἢ καὶ παρὰ τοῖς ζῶσιν· ἢ γὰρ τῶν τεθνεώτων ψυχὴ ἐν τῷ βίῳ μὲν οὐκέτ' ἐστίν, ἀλλ' ἅμα τοῦ σώματος ἀποκριθεῖσα οὐκ ἐς ἀναισθησίαν χωρεῖ, ἀλλ' ἐς τὸν ἀθάνατον ἐμπεσοῦσα αἰθέρα, ἀθάνατον κέκτηται τὸ γινώσκειν. Ἄ δέ μου περὶ τοῦ ἀδελφοῦ ἐδεήθητε, σιωπῶ, ἵνα μὴ εἰς λόγους ἐμπέτω μακροῦς· οὐ γὰρ ἔγωγ', οἷα τῆ ἐκείνου μαφρία συμφέρεσθαι· τούναντίον δ' εὐεργετοίην κάκεινον, εἰ ἐξ ἀσεβοῦς εἰς τὸ εὐσεβὲς μεταστήσομαι. Ἐγὼ τοίνυν ἐκπολῶν γενομένη, πρὸς οὐδένα ἐρῶ περὶ ὑμῶν οὐδέν· ὑμῖν δὲ μελέτω, ὅπως ἄριστα ἔζιτε, ἐκ θεῶν ἀρχόμενοι τε καὶ ἱκετεύοντες, τὴν μὲν Ἀφροδίτην μὴ ἀπείργειν ὑμῖν τὴν νόσον· τὴν δὲ Ἥραν, τὴν αὐτὴν ὑμῖν σώζειν προθυμίαν τῆς σωτηρίας. Σὺ δ' οὖν ὦ πάτερ, οὐκ ἄν ποτε τὴν ἐπ' εὐσεβείᾳ, τόγ' ἐπ' ἐμοῖ, εὐκλειαν ἀφαιρέσεις.

ΧΘ. Οὐδείς, ἄδικος ὢν, εὐτύχησε πώποτε, τοῖς δὲ δικαίοις πρῶσεν ἐλπίς πρὸς σωτηρίαν.

ΕΛ. Μενέλαε, τὰ μὲν πρὸς πῆς παρθένου ὄραξ, ὅπως εὐνοῖ· καὶ σωτήρια πάντα φαίνεται· σέ δὲ χρὴ τοῖς ἐκείνης χρησάμενον παραγγέλμασιν, κοινὴν μηχανήσασθαι σωτηρίαν.

τὰς ἱκέτιδας στίχ. 533. 1017. [ὡς οὖν περαινῶ] ἐν ἄλλοις κεῖται, ὡς οὖν πα-

- ΜΕ. Ἄκουε δὴ νυν χρόνιος εἶ κατὰ στέγας, 1035
 Καὶ συντέθραψαι προσπόλοισι βασιλέως.
- ΕΛ. Τί τοῦτ' ἔλεξας; εἰσφέρεις γὰρ ἐλπίδας, 11
 ὧς δὴ τι δράσων χρηστὸν ἐς κοινόν γε νῶν.
- ΜΕ. Πείσεις ἄν τιν', οἵτινες τετραζύγων 12
 ὄχων ἀνάσσουσ', ὥστε νῶν δοῦναι δίφρους; 1040
- ΕΛ. Πείσαιμ' ἄν, ἀλλὰ τίνα φυγὴν φευξοῦμεθα, 13
 Πεδίων ἄπειροι, βαρβάρου τ' ὄντες χθονός;
- ΜΕ. Ἀδύνατον εἶπας φέρε, τί δ', εἰ κρυφθεὶς δόμοις, 14
 Κτάνοιμ' ἄνακτα τῷδε διστόμῳ ξίφει;
- ΕΛ. Οὐκ ἂν σ' ἀνάσχοιτ', οὐδὲ σιγήσειεν ἄν 1045
 Μέλλοντ' ἀδελφῇ σύγγονον κατακτανεῖν.
- ΜΕ. Ἄλλ' οὐδὲ μὴν ναῦς ἐστίν, ἧ σωθεῖμεν ἂν 15
 Φεύγοντες· ἦν γὰρ εἴχεμεν, θάλασσαν ἔχει.
- ΕΛ. Ἄκουσον, ἦν τι καὶ γυνὴ λέξει σοφόν. 16
 Βούλει λέγεσθαι, μὴ θανῶν, λόγῳ θανεῖν; 1050
- ΜΕ. Κακὸς μὲν ὄρνις· εἰ δὲ κερδανῶ λέγων, 17
 ἔτοιμός εἰμι, μὴ θανῶν, λόγῳ θανεῖν.
- ΕΛ. Καὶ μὴν γυναικείους ἂν οἰκτιροῦμεθα 18
 Κουραῖσι καὶ θρήνοισι πρὸς τὸν ἀνόσιον.
- ΜΕ. Σωτηρίας δὲ τοῦτ' ἔχει τί νῶν ἄκος; 1055
 Πηλαιότης γὰρ τῷ λόγῳ γ' ἔνεστί τις.

ραινῶ. 1049. Ἦν τι καὶ γυνὴ λέξει σοφόν] πῶς γὰρ οὐ λέξει; καὶ γὰρ (ἐν Ἀνθ. Δραμάτῃ στίχ. 85.)

» Πολλὰς ἂν εὔρεις μηχανάς· γυνὴ γὰρ εἶ.

Καὶ (Ἰριγ. Ταυρ. στίχ. 1039.)

» Δειναὶ γὰρ αἱ γυναικὲς εὐρίσκειν τέχνας.

1051. Λέγων] ἐν δ' ἄλλοις, λέγειν, κεῖται. 1056. Πηλαιότης] Εἰ μὲν τῇ ἔτι

- ΜΕ. Σύντεινόν μοι τὸ οὖς· σὺ γὰρ οἶδας τὰ τῆδ', ὅπως ἔχει, διὰ χρόνου τοῖς τοῦ κρατοῦντος συνδιδαιτούμενη οἰκέταις.
- ΕΛ. Τίποτε σκέπτη; ἐλπίδας γὰρ δοκεῖς ἐξευρεῖν πρὸς σωτηρίαν.
- ΜΕ. Ἐσθ' ὅπως πείσης τινὰ τῶν ἡνιόχων, ὥσθ' ἡμῖν δοῦναι δῖφρον;
- ΕΛ. Ἔσιν· ἀλλὰ πῶς ἂν εἴη διὰ τῆς χέρσου δραπετεῦσαι, τῆς βαρβάρου τρυτησι ἀπείρους ὄντας;
- ΜΕ. Εἰδέπου καταδύς, ἀποκτείναιμι τὸν τύραννον, τῷ ξίφει τουτωῖ διελάσας εἰς τὸ ἦπαρ, τίποτε δοκεῖς ἐκ τούτου συμπήσασθαι;
- ΕΛ. Οὐκ ἔθ' ὅπως ἀνάσχοιτο Θεονόη, ὥσε μὴ προειπεῖν ἐκείνῳ τὸν μέλλοντα φονεύσειν.
- ΜΕ. Τί οὖν ποιῶμεν, νεῶς μὴ προσούσης; ἡ γὰρ ἦν, διέφθαρται ἐν τοῖς κύμασιν.
- ΕΛ. Ἄκουσον· εἰ ἔξεστι καὶ παρὰ γυναικὸς ἀκοῦσαι σοφά· βούλει διαδοθῆναι φήμην τεθνηκένας σε, καὶ μὴ τεθνεῶτα;
- ΜΕ. Κακὸς μὲν οἰωνὸς, ἀλλ' εἴτι κέρδος ἔχει, τί μὴ προσποιητέον;
- ΕΛ. Ἐγὼ δὲ τὰπὶ τούτοις ἀξίως ὑποκρινοῦμαι πρὸς τὸν δεσπότην, οἰκτισμοῖς τε καὶ κουραῖς καταχρησαμένη.
- ΜΕ. Τί δὲ τέλος ταῦθ' ἔξει ἡμῖν πρὸς σωτηρίαν; ἔωλα γὰρ ταῦτα νῦν γε λέγειν.

λένη τοῦτ' ἀποδαῖμεν, ἐχέτω οὕτω. Ἐνεστί τις σαφής ἐν τῷ λόγῳ ἐκ τῆς ἀρχαιότητος καὶ συνηθείας ὡς πάτριον ἡμῖν τοῖς Ἕλλησι ταιαῦτα πράττειν περὶ τοῦς οἰχομένους· εἰ δὲ τῷ Μενελάῳ ὁ καὶ μᾶλλον, διερμηνευτέον ὡδί. Τί ἡμῖν ἐντεῦθεν σωτήριον ἔσται· τῶν γὰρ ἀρχαίων καὶ εὐθέων ἴδιον ὠφέλειόν

- ΕΛ. Ὡς δὴ θανόντα σ' ἐνάλιον κενῶ τάφῳ
Θάψαι τύραννον τῆςδε γῆς αἰτήσομαι
- ΜΕ. Καὶ δὴ παρεῖκεν· εἶτα πῶς ἄνευ νεῶς
σωθῆσόμεσθα κενοταφοῦντ' ἐμὸν δέμας; 1060
- ΕΛ. Δοῦναι κελεύσω πορβυμίδ', ἣ καθήσομαι
Κόσμον τάφῳ σῶ πελαγίας ἐς ἀγκάλας.
- ΜΕ. Ὡς εὖ τόδ' εἶπας, πλὴν ἔν' εἰ χέρσῳ ταφᾶς
Θεῖναι κελεύει σ', οὐδὲν ἠ σκῆψις φέρει.
- ΕΛ. Ἄλλ' οὐ νομίζεις φήτομεν καθ' Ἑλλάδα,
Χέρσῳ καλύπτειν τοὺς θανόντας ἐνάλιους. 1065
- ΜΕ. Τοῦτ' αὖ κατορθοῖς· εἴτ' ἐγὼ συμπλεύσομαι,
Καὶ συγκαθήσω κόσμον ἐν ταύτῳ σκάφει.
- ΕΛ. Σε καὶ πικρεῖναι δεῖ μάλιστα τοὺς τε σοὺς
Πλωτῆρας, οἵπερ ἔφυγον ἐκ ναυαγίας. 1070
- ΜΕ. Καὶ μὴν, ἐάνπερ ναῦν ἐπ' ἀγκύρας λάβω,
Ἄνῆρ παρ' ἄνδρα στήσεται ξιφηφόρος.
- ΕΛ. Σὲ γρὴ βραβευεῖν πάντα· πορπιμοὶ μόνον
Δαίφει πνοαὶ γένοιντο καὶ νεῶς δρόμος.
- ΜΕ. Ἔσται πόνους γὰρ δαίμονες πνύσουσί μου. 1075
Ἄτὰρ θανόντα τοῦ μ' ἐρεῖς πεπυσμένη;

τινα ἐκ τῆς κουρᾶς ἐλπίζειν εὐρήσεσθαι. 1061 Καθήσομαι] ἐκ τοῦ Καθήμι καταθήσομαι· οὕτω δὲ καὶ ἐξῆς. 1071. Ἐπ' ἀγκύρας] ἐπ' ἀλμυρᾶς φησὶ τις δεῖν γράφειν· εὐδοθοῖσι δ' οὖν μετατιθεμένων τῶν ὀνομάτων οὕτω, Ἐάν λάβω ναυὸν· ἄνῆρ παρ' ἄνδρα στήσεται ξιφηφόρος ἐπ' ἀγκύρας· ὃ ἐστὶν παρὰ τὰ πλεῦρά τῆς νεῶς, ὅθεν ἔχαρτωνται αἱ ἀγκυραὶ μῆτι γραπτέον μᾶλλον, ἀπ' ἀγκύρας, ἵνα ἦ μακρὰν τῆς ἀγκύρας· ὃ ἐστὶ ἄρας τὴν ἀγκυραν, μετέωρον ἔχω τὴν ναυὸν πλεύσαν εἰς τὸ πέλαγος τότε γὰρ κελεύσει τοὺς ἑαυτῷ ἕκαστον παρ' ἑκάστῳ στήναι τῶν Αἰγυπτίων· ὡς κατωτέρω (στιχ. 1093.) φαίνεται· ὀφθαλμὸν δὲ καὶ οὕτω συντάττειν· Καὶ μὴν

- ΕΛ.** Αιτήσομαι γὰρ ἐκεῖνον θάψαι σε ὡς θανόντα ἐν τοῖς κύμασιν κενῷ τάφῳ, ὡς δῆθεν ἀρχαῖον νόμιμον παρ' Ἑλλησιν ὄν τοῦτο.
- ΜΕ.** Θῶμεν μὲν ἐκεῖνον συγχωρήσειν τοῦτο· πῶς δ' ἐν τῷ ταῦτα ποιεῖν ἐξέσται ἡμῖν ὄρασμαῶ χρήσασθαι, νεὼς μὴ παρούσης;
- ΕΛ.** Προσαιτήσομαι γὰρ θυνὸν μοι καὶ πορθμίδα· ἢ ἐγκαταθεῖσα καὶ κόσμον τῷ σῶ τάφῳ, καθήσω αὐτὸν ἐν τῷ πελάγει πρόσω.
- ΜΕ.** Εὐ μὲν τοῦτο ὀλοεῖς ἐξευρηκένοι· ἀλλ' ἐν ἐκεῖνο ἔτι ἀντικρούει ταῖς ἐλπίσιν· εἰ γὰρ ἐκεῖνος ἐν χέρσῳ κελύσειε γενέσθαι τὴν κηδείαν, ἐς μάτην ἢ σκῆψις ἔσται.
- ΕΛ.** Ἀλλὰ τοὺς ἐν ταῖς ὕδασι ἀποθανόντας ἐν ταῖς αὐτοῖς αὐθάρπτεον φήσομεν παρ' Ἑλλησιν νόμιμον εἶναι.
- ΜΕ.** Δυνατὸν καὶ τοῦτο· εἴθ' οὕτω συμπλευσοῦμαι κάγω ἐπὶ τοῦ πορθμείου, ὡς συνεπαφήσω τὸν κόσμον εἰς τὸ ὕδωρ.
- ΕΛ.** Δεῖ γὰρ σέ τε, καὶ τοὺς σοὺς ἐταίρους τοὺς ἐκ τῆς ναυαγίας περιωθέντας ἅπαντας συμπαρεῖναι.
- ΜΕ.** Οὕτως οὖν ἀνασπάσαντες τὰς ἀγκύρας, ἀνὴρ παρ' ἄνδρα ἡμεῖς πρὸς τοὺς ναύτας στησόμεθα ξιφηφόροι.
- ΕΛ.** Σὸν δὲ τάπιδόν τούτοις ἐστὶ διοικῆσαι· ἐκ δὲ τούτου εὐξασθαι πνεῦμα ἡμῖν πόμπιμον γενέσθαι.
- ΜΕ.** Ἐλπίζω· δεῖ γὰρ κάμοι πρὸς θεῶν ποτε πέρας κακῶν γενέσθαι· ἀλλὰ παρὰ τίνος ἐρεῖς πυθέσθαι ταῦτα;

¹ ἔξιν περ ἀναλάβω τὰς ἀγκύρας ἐπὶ τὴν ναῦν, ὃ ἐστὶν ἐκπλεύσω, ἄρως.

- ΕΛ. Σοῦ· καὶ μόνος γε φάσκε διαφυγεῖν μόρον,
 Ἄτρεύς πλέων σὺν παιδί, καὶ θανόνθ' ὄρα·ν.
- ΜΕ. Καὶ μὴν τάδ' ἀμφίβληστρα σώματος ῥάκη
 Συμμαρτυρήσει ναυτικῶν ἐρειπίων. 1080
- ΕΛ. Ἐς καιρὸν ἦλθε, τότε δ' ἄκαιρ' ἀπόλλυτο.
 Τὸ δ' ἄθλιον καῖν' εὐτυχές τάχ' ἂν πέσοι.
- ΜΕ. Πότερα δ' ἐς οἴκους σοι συνεισελθεῖν με χρῆ,
 ἢ πρὸς τάφῳ τῷδ' ἤσυχαι καθώμεθα;
- ΕΛ. Αὐτοῦ μὲν' ἦν γὰρ καί τι πλημμυρές σε δρᾶ, 1085
 Τάφος σ' ὄδ' ἂν ῥύσαιτο, φάσγανόν τε σόν.
 Ἐγὼ δ' ἐς οἴκους βᾶσα, βοστρύχους τεμῶ,
 Πέπλων τε λευκῶν μέλανας ἀνταλλάξομαι,
 Παρῆδί τ' ὄνυχ' αὖ φόνιον ἐμβλαῶ χροός.
 Μέγας γὰρ ὠγών, καὶ βλέπω δύο ῥοπᾶς. 1090
 ἢ γὰρ θανεῖν δεῖ μ', ἦν ἀλῶ τεχνωμένη,
 ἢ πατρίδα τ' ἐλθεῖν, καὶ σὸν ἐκσωῶσαι δέμας.
 Ὡ πότνι, ἢ δίοισιν ἐν λέκτροις πιτνεῖς,
 ἦρα, δὴ οἰκτρὸν φῶτ' ἀνάψυξον πόνων,
 Αἰτούμεθ', ὀρθὰς ὠλένας πρὸς οὐρανὸν 1095
 Ῥιπτοῦνθ', ἴν' οἰκεῖς ἀστέρων ποκίλματα.
 Σὺ θ', ἢ πῖ τῷ μῶ κάλλος ἐκσήσω γάμφ,
 Κούρη Διώνης, Κύπρι, μή μ' ἐξεργάση.
 Ἄλις δὲ λύμης, ἦν μ' ἐλυμήνω πάρος,
 Τοῦνομα παρασχούσ', οὐτὸ σῶμι, ἐν βαρβάρους. 1100
 Θανεῖν δ' ἔασόν μ', εἰ κατακτεῖναι θέλεις,
 Ἐν γῆ πατρώῃ· τι ποτ' ἀπληστος εἶ κακῶν,

- ΕΛ.** Παρά σου· έρεΐς γάρ και αυτός, ώς συμπλέων Μενελαώ μόνος διεσώθης, ιδών εκείνον πρώτον απολωλῆτα.
- ΜΕ.** Και δὴ και τὰ ῥάκη γε ταῦτα συναγωνιῆται μοι εὐπρεπῶς πρὸς τὸ ψεῦδος.
- ΕΛ.** Χρήσιμά γε νῦν ταῦτι, τὰ πρὶν κακὰ δοκοῦντα· ὃ γάρ δυστυχῆς ἦν τέως, τοῦτο πρὸς τὸ μέλλον βέλτιστον ὑπάρχει.
- ΜΕ.** Τί οὖν; πρότερον συμβαδιῶμαι καὶ γὼ πρὸς τὸν δεσπότην, ἢ μενῶ ἡσυχος παρὰ τῷ τάφῳ τῷδε;
- ΕΛ.** Ἄμεινον ᾧδε παραμένειν· εἰ γάρ και τολμηρόν σοι τί πειράσεται δεῖξαι, ἕξεις τὸν τε τάφον αὐτὸν και τὸ ξίφος τὸ σαυτοῦ ἀπαμυνοῦντα ἄμφω· ἐγὼ δὲ, εἰσελθοῦσα εἰς τήνδε τὴν οἰκίαν, τοὺς τε βοσρύχους ἀποτεμῶ, και ἀντὶ τῶν λευκῶν μέλανα ἀμφιέσομαι, και τὰς παρειὰς τοῖς ὄνουξι δρύψομαι· ὃ γάρ παρῶν ἀγῶν ἐστὶ μέγας, ἐφ' ἑκάτερα ἀπὸ τοῦ ἴσου ρέπων· δεῖ γάρ δυοῖν θάτερον, ἢ φωραθεῖσαν τεχνωμένην ἀποθανεῖν, ἢ ἕξαπατήσασαν συνδιασωθῆναι σοι εἰς φίλην πατρίδα γαῖαν. Ὡ πότνια Ἥρα, ἢ τὸ Διὸς θεραπεύουσα λέχος, ἐκετεῦομέν σε, δεόμεθα, τὰς χεῖρας ἀνυψοῦντες πρὸς οὐρανόν, ἔνθα κατοικεῖς ἐν τοῖς ἄσρασιν, ἀπάλλαξον, ῥῦσαι δύο ἀθλιωτάτους μακρῶν και πικρῶν συμφορῶν. Σῦτε αὖ, ὦ κόρη Διώνης, Κύπρι, ἢ ἐπὶ τῷ ἐμῷ γάμῳ προκριθεῖσα τῶν ἄλλων κάλλει, μή με διολέσῃς εἰς τέλος· ἄλλῃς δὲ τῶν κακῶν, ἄμε πρὶν ἐξειργάσω, τούνομα ἀντ' ἐμοῦ παρασχούσα Φρυζίν· εἰ δέ σοι ἡδὺ ἀποκτεῖναί με, ἕασόν με πικθεῖν τοῦτο ἐν τῇ ἐμυτῆς· τίποθ' οὕτως ἄπληστος τῶν ἀνθρωπίνων εἶ κακῶν, πάσας συμφορὰς αὐτοῖς μηχανωμένη, κούδεν ἐῶσα μὴ ἐπιφέρειν,

Ἐρωτας, ἀπάτας, δούλια τ' ἐξευρήματα
 Ἀσκοῦσα, φίλτρα θ' αἱματηρὰ δωμάτων;
 Εἰ δ' ἦσθα μετρία, τᾶλλα γ' ἡδίστη θεῶν 1105
 Πέφυκας ἀνθρώποισιν· οὐκ ἄλλως λέγω.
 ΧΟ. Σὲ τὰν ἐναυλείοις ὑπὸ δενδροκόμοις (Στρ. α'.)
 Μουσεῖα καὶ θάκουσ ἐνίζουσαν ἀναβοάσω,
 Σὲ τὰν αἰδοτάταν ὄρνιθα μελωδὸν
 Ἀηδόνα δακρυόεσσαν, 1110
 Ἐλθ', ὦ διὰ ξουθᾶν γενύων ἐλελιζομένα,
 Θρήνοις ἐμοῖς ζυνεργός,
 Ἐλένας μελέας πόνους,
 Τὸν Ἰλιάδων τ' αἰεί-
 Δουσα δακρυόεντα πόνον 1115
 Ἀχαιῶν ὑπὸ λόγχαις,
 Ὃς ἔμολεν, ἔμολε πεδία βαρβάρῳ πλάτῃ,
 Ὃς ἔδραμε ρόθια, μέλεα Πριαμίδαις ἄγων
 Λακεδαίμονος ἄπο λέχε', ὃ,
 Σέθεν ὡς, εἶλεν Πάρις αἰνύγαμος 1120
 Πομπαῖσιν Ἀφροδίτας.
 Πολλοὶ δ' Ἀχαιῶν ἐν δορὶ καὶ πετρίναις (Ἀντ. α'.)
 Ῥιπαῖσιν ἐκπνεύσαντες, αἶδαν μέλεον ἔχουσιν,
 Τάλαιναν ὦν ἀλόχων κείραντες ἔθειραν.
 Ἄνυμφα δὲ μέλαθρα κεῖται. 1125
 Πολλοὺς δὲ, πυρσεύσας φλογερὸν σέλας ἀμφὶ ρυτὰν

1105. Τᾶλλα δὲ ἡδίστη θεῶν] παράβαλε ταῦτα πρὸς τὰ εἰρημένα. Ἰφ. Αὐλ.
 στίχ. 545. καὶ ἐξῆς. 1109. Ὀρνιθα] τὴν Φιλομήλην αἰνίττεται. ἴδε Ῥῆσ. στίχ.
 550. καὶ ἐξῆς. 1111. Ξουθᾶν γενύων] ξουθῆ γένυς τῆς ἀηδόνης ἐστὶν ὁ ξαν-

οὐκ ἔρωταξ, οὐκ ἀπάτας, οὐ δόλια ἐξευρήματα, οὐ φίλτρα τοῖς φίλοις φόνου καὶ αἵματος αἴτια. εἰ δὲ μετῆλθες ἡμᾶς μετριώτερον, ἡδίστη πασῶν θεῶν ἂν ἦσθα παρ' ἐμοὶ κριτῇ τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει.

ΧΟ. ὦ μελωδὸς ἀηδῶν ἢ ἐν χειμάρροις καὶ κοιλάσι συνηρεφείσιν, ἔνθα μοῦσα ἀντηχεῖ, ἐμφιλοχωροῦσα, σὲ καλῶ τὴν εὐφωνοτάτην πασῶν τῶν ὀρνίθων, τὴν διαθρηνησάν φημι Φιλομήλην, ἄγε, ὠδικοτάτη, ἐλθέ μοι ἢ ξανθὴν δέρην ἔχουσα, τήν τε τῆς Ἑλένης συμφορὰν διεροῖς ξυθρηνησούσῃ μελεσιν, καὶ ἃ Τρωάδες ὑφ' Ἑλλήνων πεπόνθασιν, ἐλελίξουσα· ταῦτα δὲ, ἃ Πάρις, ὁ κλεψίγαμος Πάρις, βαρβαρικῶ σκάφει ἐπανελθὼν ἀπὸ Λακεδαιμόνος, ἤνεγκε Πριαμίδαις, Ἑλένην αὐτὴν πομπῇ Ἀφροδίτης οἰόμενος ἄγειν.

Τῶν δ' Ἑλλήνων αὖ, ὅσοι μὲν ἐν μάχαις ζίφειτε καὶ λίθων βολαῖς ἀπώλοντο ἐν Τροίᾳ, τοὺς θ' ἐαυτῶν ἐρημώσαντες οἴλους, καὶ τὰς ἀθλίαις γυναῖκας αὐτῶν ποιήσαντες κείρασθαι! Ὅσοι δὲ διεφθάρησαν. πρὸς,

θὸς αὐτῆς τράχηλος καὶ τὰ περὶ τὸ πρόσωπον. 1117. Ὃς (πόνος) ἔμολεν καὶ ὃς βαρβάρῳ πλάτῃ ἔδραμε ῥόθια (τὰ κύματα) ἄγων μέλεα λέχη Πριαμίδαις] ταῦτα δ' ἀναφέρονται εἰς τὸ, Πόνον· οὗ αἰτία γέγονε Πάρις, ὃς βαρβάρῳ νηὶ ἦγαγεν ἐκεῖνον ἐκ Σπάρτης εἰς Ἴλιον Πριαμίδαις. 1120. Ἄ. σέθεν ὡς, εἶλε] ἃ λέχη εἶλεν, ὡς λέχη σοῦ, καὶ οὐχὶ τὸ φάσμα τῆς Νεφέλης· ἐν ἄλλοις δὲ κεῖται, λέχεα σέθεν, ὡς εἶλε, ὑφ' ἐν δηλ. Παραφραστέον δὲ ταῦθ' ὡς ἐν συντόμῳ ὠδι. ὦ ἀηδῶν, ἐλθέ συθρηνησούσα τὸν τῆς Ἑλένης πόνον, ὃς ἦεν ἐκ Λακεδαιμόνος, ἄγων τὰ μέλεα λέχη τῆς Ἑλένης, ἃ εἶλε Πάρις, ὡς αὐτῆς δῆθεν, καὶ οὐχὶ εἰδῶλον ἐκ νεφέλης, πεμφθεῖς ὑπ' Ἀφροδίτης. 1122. Πετρῖναις ῥιπαῖς] βολαῖς τῶν λίθων πεσόντες· εἰ μὴ διορθωτέον εἶη τὸ, ἔκνεύσαντες εἰς τὸ, ἔκ-

Εὐβοίαν, εἰλ' Ἀχαιῶν
 Μονόκωπος ἀνὴρ, πέτραις
 Καφηρίσιν ἐμβαλὼν,
 Αἰγαίαις τ' ἐνάλοις ἀκταῖς; 1130
 Δόλιον ἀστέρα λάμψας
 Ἀλίμεν' ἀν' ὄρεα μέλεχ βαρβάρου στολᾶς,
 Ὅτε σὺτο πατρίδος ἀποπρὸ χειμάτων πνοᾶ
 Πέρας, οὐ τέρας, ἀλλ' ἔριν
 Δυνεῶν νεφέλαν ἐπὶ ναυσὶν ἄγων, 1135
 Εἰδῶλον ἱερὸν Ἡρας.
 Ὅ,τι θεὸς, ἢ μὴ θεὸς, ἢ τὸ μέσον, (Στρ. β'.)
 Τίς φησὶν ἐρευνήσας
 Βροτῶν μακρότατον πέρας εὐ-
 Ρεῖν; ὃς τὰ θεῶν ἐσορᾷ 1140
 Δεινὰ, καὶ αὐθις ἐκεῖσε
 Καὶ πάλιν ἀντιλόγοις
 Πηδῶντ' ἀνελπίστοις τύχαις.
 Σὺ Διὸς ἔφυς, ὦ Ἑλένα, θυγήτηρ.
 Πτανὸς γὰρ ἐν κόλποις σε Λή- 1144
 Δας ἐτέκνωσε πατήρ.
 Καὶ ἰαχὴ σέθεν καθ' Ἑλλανίαν
 Ἄδικος, προδότις, ἄπιστος, ἄθεος· οὐδ' ἔχω,

πνεύσαντες. 1128. Μονόκωπος ἀνὴρ] μόνος αὐτὸς ἐρέσσων, ἢ πλοιαρίῳ χρη-
 σάμενος μονοκώπῳ· ἔστι δ' αὐτὸς ὁ Ναύπλιος. ἴδε ἀνωτέρω στίχ. 766. —
 1132. Βαρβάρου στολᾶς] ἕνεκα τοῦ στόλου τοῦ βαρβάρου Πάριδος, ὃτε ὠρ-
 μήθη ἀπὸ πατρίδος, κ.τ.λ. 1137. Ὅτε θεὸς] γραπτέον ὡς ἐν ἄλλοις κείμεναι.
 Ὅ,τι· ἵνα ἢ τὸ ἀμφίβολον οὐ περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ θεοῦ, ἀλλὰ περὶ τῶν κρι-

τάς τῆς Εὐβοίας ἐκπεσόντες ἀκτὰς, ἐξαπατηθέντες ὑπ' ἀνῆρός· ὃς μυνήρει προσπλεύσας πλοίῳ, καὶ πυρσὸν αὐτοῖς ἄρας ἠόλιον ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τοῦ ἰγναίου πελάγους, πρὸς ὄρη ἀλίμενα ἄγοντα, ἐνέβαλεν αὐτοὺς εἰς τοὺς σκοπέλους τοῦ Καφηρέως, καὶ ταῦτα τοῦ βαρβάρου Πάριδος ἕνεκα· ὃς πνευματι βορείῳ ἀναχθεὶς ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ, ἔπλευσεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, τέρας, οὐ τέρας, ἀλλ' ἔριν τῶν Ἑλλήνων, νεφέλην αὐτόχρημα, φάσμα ὀλέθριον ὅλως, εἶδωλον κατασκευασθὲν ὑπὸ τῆς Ἥρας, ἄζων.

Ὅ,τι ποτ' ἐστὶ θεὸς, εἰ μὴ θεὸς, ἢ ἄλλο τι γένος μέσον, τίς ἂν εἶη θνητῶν ἀξιόχρεως τοῦτ' εἰπεῖν ἐξερευνήσας; σκότος γὰρ ἀδιεξήτητον μεταξύ ἐστὶ πέρας εὔρειν τῶν τοῦ θεοῦ βουλευμάτων καὶ ἔργων, εἴτις τὰ τοιαῦτα λογίζεται, ἄλλοτ' ἄλλως μεταπηδῶντα καὶ μεταβαλλόμενα, νῦν μὲν ὦς, νῦν δ' ὦς, ὡς ἐπὶ τρυτάνης ἐναντίαῖς καὶ ἀνελπίστοις τῆς τύχης ἀντιταλαντευόμενα ῥοπαῖς· αὐτίκα γὰρ σὺ, ὦ Ἑλένη, θύγατερ μὲν πέφυκας Διὸς, ὃς ὄρνιθος μὸρφωμα λαβῶν, ἐν τῇ τῆς καλῆς σε Λήδας ἐνεφύτευσε νηδυῖ· ἡ δὲ φήμη περὶ σοῦ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα τῇ σῇ γενέσει οὐ ξυνάδει παντάπασιν· ἀδίκος γὰρ σὺ παρὰ πάντων ἀκούεις,

μάτων καὶ βουλευμάτων αὐτοῦ διὰ τὴν τοῦ ἡμετέρου νοὸς ἀδυναμίαν.

κ 145. Πτανός· σχῆμα μεταλαβῶν κύκνου. ἴδε ἀνωτέρω. στίχ. 19. καὶ 218

Τί τὸ σφῆρες, ὅτι ποτ' ἐν βροτοῖς:

Τὸ θεῶν ἔπος ἀλοθῆς εὖρον.

1150

Ἄφρονες, ὅσοι τὰς ἀρετὰς πολέμῳ

(Λυτ. β.)

Κτᾶσθ', ἐν δόρῳ ἀλκαίου

Λόγχαισιν καταπαυόμεναι

Πίνους θνατῶν ἀμαθῶς.

Εἰ γὰρ ἄμιλλα κρινεῖ νιν

1155

Αἵματος, οὔ ποτ' ἔρις

Λειψεῖ κατ' ἀνθρώπων πόλεις.

Αἰ Πριαμίδος γὰρ ἔλιπον θαλάμους,

Ἐξὸν διορθῶσαι λόγοις

Σὺν ἔριν, ὦ Ἐλένα.

1160

Νῦν δ' οἱ μὲν αἰδέα μέλονται κάτω,

Τείχεα δὲ, φλογμὸς ὥστε Διὸς, ἐπέσυτο φλόξ,

Ἐπὶ πύθεα πάθεσιν φέρουσ'

Ἀθλίοις ἐν συμφοραῖς Ἰλίοισιν.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ, ΕΛΕΝΗ, ΜΕΝΕΛΑΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΘΕ. ὦ χαῖρε, πατὴρ ὀϊνῶν· ἐπ' ἐξόδοισι γὰρ

1165

Ἐθαψα, Πρωτεῦ, σ' ἔνεκ' ἐμῆς προσήσεως.

Ἀεὶ δέ σ' ἐξιῶν τε κείσιων δόμους

Θεοκλύμενος παῖς ὄδε προσεννέπει, πάτερ.

Ἵμεῖς μὲν οὖν κύναστε καὶ θηρῶν βρόχους,

προθότης, ἄπιστος, ἄθεος· οὕτω δὴ οὐκ ἔχω μαθεῖν ὅτι πότε ἔστιν σαφές βεβαίως παρ' ἀνθρώποις· ὁ δὲ λέγει θεὸς τοῦτ' ἀληθὲς μόνον.

Ὡς ἄνθρωποι, ὡς ἀφρονέστες, ὅσοι ἐν μάχαις τὴν ἀρετὴν μετρεῖτε, ζίφει καὶ δορὶ ἀμαθῶς τὰ τῶν ἀνθρώπων καταπαλαίοντες πάθη· εἰ γὰρ δὴ τοῖς ὅπλοις διαλύειν ταῦτα, οὐδέποτε ἔκλειψαι τὰ κακὰ τοῖς ἀνθρώποις· καὶ μὴν ἴδετε τοὺς τῆς Τροίας θαλάμους ἀνδρῶν ἐρήμους, ἐξόν διαλύσασθαι λόγῳ τὴν ἔριν τῆς Ἑλένης· νῦν δὲ ἐκεῖνοι μὲν ἐν ἄδου κεῖνται· ἡ δὲ πόλις, ὥσπερ κερχυνῶ τοῦ Διὸς, κατεφλέγη ὅλως, ἄλλ' ἐπ' ἄλλοις πάθη μετὰ συμφορῶν τοῖς ἀθλιωτάτοις Τρωσὶν ἐπενεγκοῦσα.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΓΑΡΤΗ.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ, ΕΛΕΝΗ, ΜΕΝΕΛΑΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΘΕ. Ὡ πατρῶν μνημα, χαῖρε· οὐ γὰρ ἄλλου γ' ἔνεκα ἐνταυθ', ὦ πάτερ, ἔθαψά σε, ἢ ἵν' ἔγω ἐγὼ ὁ σὸς παῖς Θεοκλύμενος ἐντ' ἐξῆδοις καὶ εἰσόδοις προσφέγγεσθαί σε. Ὑμεῖς τοίνυν, ὦ οἰκέται, λαβόντες τὰς κύναις καὶ τὰς

καὶ ἐξῆς. 1150. Τὸ θεῶν ἀληθῆς] προσθετέον τὸν Διὸς καὶ ἄλλοις καίται οἷον το θεῶν δ' ἀληθῆς εὔρον. 1154. Ἀμαθῶς] ἐν ἄλλοις ἀπαθῶς. 1158. Αἱ] πολεῖς· κατα μεταλήψιν ἀντι τοῦ πολεῖται.

- Δμῶδες, κομίζετ' ἐς δόμους τυραννικούς. 1170
 Ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν πόλλ' ἐλοιδύρησα δῆ.
 Οὐ γάρ τι θανάτῳ τοὺς κακοὺς κολάζομεν.
 Καὶ νῦν πέπυσμαι, φανερὸν Ἑλλήνων τινὰ
 Ἔς γῆν ἀφίχθαι καὶ λεληθέναι σκοποὺς,
 ἦτοι κατόπτην, ἢ κλοπαῖς θηρώμενον 1175
 Ἐλένην. θανεῖται δ', ἢ γε δὴ ληφθῆ μόνον.
 (Ἔα.) ἀλλ', ὡς ἔοικε, πάντα διαπεπραγμένα
 Εὖρηκα· τύμβου γὰρ κενὰς λιποῦσ' ἔδρας
 Ἡ Τυνδαρίς παῖς ἐκπεπόρθμευται χθονός.
 Ὡή, χαλᾶτε κληῖθρα, λυέθ' ἰππικὰς 1180
 Φάτνας, ὄπαδοί, κᾶκκομίζεθ' ἄρματα,
 ὣς ἂν πόνου γ' ἕκατι μὴ λάθη με γῆς
 Τῆσδ' ἐκκομισθεῖσ' ἄλοχος, ἦς ἐφίεμαι.
 Ἐπίσχετ'· εἰσορῶ γὰρ, οὐς διώκομεν,
 Παρόντας ἐν δόμοισι κοῦ πεφευγότας. 1185
 Αὕτη, τί πέπλους μέλανας ἐξήψω χροὸς
 Λευκῶν ἀμείψασ' ἕκ τε κρατος εὐγενοῦς
 Κόμας, σίδηρον ἐμβαλοῦσ', ἀπέθρισας,
 Χλωροῖς τε τέγγεις δάκρυσι σὴν παρηΐδα
 Κλάουσα; πότερον ἐννύχοις πεπεισμένη 1190
 Στένεις ὀνείροις, ἢ φάτιν τίν' οἴκοθεν
 Κλύουσα, λύπη σὰς διέφθαρσαι φρένας;
 ΕΛ. Ὡ δέσποτ', (ἤδη γὰρ τόδ' ὀνομάζω σ' ἔπος,)
 Ὄλωλα. φροῦδα τάμᾳ, κούδέν εἰμ' ἔτι.
 ΘΕ. Ἐν τῷ δὲ κεῖσαι συμφορᾶς; τίς ἢ τύχη; 1195
 ΕΛ. Μενέλαιος (οἶ μοι! πῶς φράσω;) τέθνηκέ μοι
 ΘΕ. Οὐδέν τι χαίρω σοῖς λόγοις, τὰ δ' εὐτυχῶ.
 Πῶς οἶσθα; μῶν σοι Θεονόη λέγει τάδε;

ἄρκυς, κομίζετε οἴκαδε· ἐγὼ δὲ πολλάκις μὲν καὶ πρὶν αὐτὸς ἐμαυτοῦ κατέγωνιν ῥαθυμίαν τῶν πραγμάτων, ὅτι μὴ ζημιούμην τοὺς κακούργους θανάτῳ, καὶ νῦν δ' ἀκούω τῶν Ἑλλήνων τινὰ ἐλθεῖν ἐνταῦθα, λαθόντα τὰς φυλακὰς ἢ κατασκοπήσονται, ἢ ὑφαιρησόμενον αὐτὴν τὴν Ἑλένην· ἀλλ' οὗτος, εἶγε συλληφθεῖη, ἀποθανεῖται πάντως. Ἀλλὰ τί τοῦθ' ὀρώ; καὶ μὴν τόγ' ὑποπτον, ὡς εὐικέν ἐστιν ἐληλυθὸς εἰς ἔργον· ἢ γὰρ Τυνδαρίς ἐκλιπούσα τὸν τάφον, ἐχρήσατο δρασμῶ. Ὡς πιστοί μοι ὄπαδοί, λύετε μοι ὡς τάχιστα τὰ κλειῖθρα, ἐξάγετέ μοι ἵππους τε καὶ ὄχηματα ἐκ τῶν ἵππίνων, ἵνα μὴ ὅσον ἐκ τῆς ἐμῆς ῥαθυμίας λάθῃμε ἢ γυνή, ἧς μάλιστα ἔρω, διαδράσα. Ἀλλ' ἐπίσχετε νῦν· παρῆσαι γὰρ οἶδε, οὗς ἐμέλλομεν διώξειν, οὐπω διαπεφευγότες. Αὕτη, τί ποθ' οὕτω τυγχάνεις μελανειμονούσα, τήν τε κόμην τὴν καλὴν ἀποκεκαρμένη, καὶ τὰς παρειὰς ἤδη καταρδεύουσα δάκρυσι; πότερον ὄνειρόν τι ἰδοῦσα θρηνεῖς, ἢ φήμιν τινὰ οἴκοθεν ἀκηκουῖα, ὑποβρύχιος οὕτω γεγένησαι τῇ λύπῃ;

- ΕΛ.** Δέσποτα (τοῦτο γὰρ ἤδη ἀνάγκη σὲ παρ' ἐμοῦ ἀκούειν) ἴσθι με ἀπολωλυῖαν ἤδη, καὶ μηδὲν μηκέτι οὔσαν, τῶν ἐλπίδων ἀπολομένων.
- ΘΕ.** Τί φῆς; εἰς τοῦτο κεχώρηκέ σοι τὰ πράγματα συμφορᾶς; τίς αἰτία τούτων;
- ΕΛ.** Μενέλαος, ὃ πῶς ὑποίσω τὸ πάθος! οὐκέτι μοιέστων ἐν τοῖς ζῶσιν, ἀπολωλώς.
- ΘΕ.** Οἴκτρα μὲν σοι ταῦτ' ἀκοῦσαι. ἔμοιγε δ' ἄλλως εὐτυχῆ· ἀλλὰ πόθεν τυγχάνεις μαθεῖσα τοῦτο, ἢ ἐξηγήσατό σοι ἡ Θεονόη.

- ΕΛ. Κείνη τέ φησιν ὅ, τε παρών, ὅτ' ὄλλυτο.
 ΘΕ. Ἦκει γάρ, ὅστις καὶ τάδ' ἀγγέλλει σαφῆ; 1200
 ΕΛ. Ἦκει. μόλοι γάρ, ὡς ἐγὼ χρήζω μολεῖν.
 ΘΕ. Τίς ἐστι; ποῦ στιν; ἵνα σαφέστερον μάθω.
 ΕΛ. Ὄδ', ὃς κάθηται τῷδ' ὑποπτήξας τάφω.
 ΘΕ. Ἄπολλον, ὡς ἐσθῆτι δυσμόρφω πρέπει!
 ΕΛ. Οἷ μοι! δοκῶ μὲν κάμὸν ὧδ' ἔχειν πόσιν. 1205
 ΘΕ. Ποδάπος δ' ὄδ' ἀνὴρ, καὶ πόθεν κατέσχε γῆν;
 ΕΛ. Ἕλλητν Ἀχαιῶν εἷς, ἐμῷ σύμπλους πόσει.
 ΘΕ. Θανάτῳ δὲ ποίῳ φησὶ Μενέλεων θανεῖν;
 ΕΛ. Οἰκτρότατ', ἐν ὑγροῖσιν κλυδανίοις ἀλός.
 ΘΕ. Ποῦ; βαρβάροισι πελάγεσιν ναυσθλούμενον; 1210
 ΕΛ. Λιβύης ἀλιμένοις ἐκπεσόντα πρὸς πέτραις.
 ΘΕ. Καὶ πῶς ὄδ' οὐκ ὄλωλε κοινωνῶν πλάτης;
 ΕΛ. Ἐσθλῶν κακίους ἐνίοτ' εὐτυχέστεροι.
 ΘΕ. Λιπῶν δὲ ναὸς ποῦ πάρεστιν ἔκβουλα;
 ΕΛ. Ὅπου κακῶς ὄλοιτο, Μενέλεως δὲ μή. 1215
 ΘΕ. Ὄλωλ' ἐκεῖνος· ἦλθε δ' ἐν ποίῳ σκάφει;
 ΕΛ. Ναῦταί σφ' ἀνεῖλον ἐντυχόντες, ὡς λέγει.
 ΘΕ. Ποῦ δὴ τὸ πεμφθὲν ἀντὶ σοῦ Τροία κακόν;
 ΕΛ. Νεφέλης λέγεις ἄγαλμ'; ἐς αἰθέρ' οἴχεται.
 ΘΕ. ὦ Πρίαμε καὶ γῆ Τρωάς, ὡς ἔρρεις μάτην. 1220
 ΕΛ. Κἀγὼ μετέσχον Πριαμίδαις ὀυσπραξίας.
 ΘΕ. Πόσιν δ' ἄθαπτον ἔλιπεν, ἢ κρύπτει χθονί;

1201. Μόλοι, ὡς ἐγὼ χρήζω μολεῖν] ἐπειδὴ αἰνίττεται τούτοις τὸν δρα-
 σμὸν, δῆλον ὅτι λαφῶς ταῦτα προφέρει καὶ καθ' ἑαυτὴν, ὡς μὴ ὑπόνοιαν
 τινα ἐμβάλοι τῷ δεσπότη.

- ΕΛ. Ἐκείνη τέ φησι, καὶ οὗτος αὐτόπτης τῶν πραγμάτων.
 ΘΕ. Τί δέ; ἤλθέ τις ἀληθῆ ταῦτα λέγων;
 ΕΛ. Ἦλθεν, ἀλλ' εἴη ἐλθὼν, ὡς ἐγὼ θέλω τοῦτο.
 ΘΕ. Τίς ποῦ ἔσθ' οὗτος, ἵνα σαφῶς τοῦτο μάθω;
 ΕΛ. Οὗτοςί, ὁ κατεπτηχῶς παρὰ τῷ τάφῳ ᾧδε.
 ΘΕ, Ἄπολλον! ὡς πιναρός ἐστὶν ἐσθῆτι.
 ΕΛ. Φεῦ! τοιοῦτον καὶ τὸν ἄνδρα μου ὑπολαμβάνω εἶναι.
 ΘΕ. Ποδαπὸς δέ, καὶ πόθεν ἐλθὼν τυγχάνει;
 ΕΛ. Ἕλληνα, τῷ ἐμῷ ἀνδρὶ εἰς Ἴλιον συμπλεύσας.
 ΘΕ. Ποίῳ δὲ τρόπῳ φησὶ Μενέλαον τεθνᾶναι;
 ΕΛ. Τὸν οἰκτρότατον, πνιγέντα ἐν θαλάσῃ.
 ΘΕ. Ποῦ; ἢ διαβάλλοντα τὰ βάρβαρα πελάγη;
 ΕΛ. Πρὸς τὰς ἀκτὰς ἐκπεσόντα τῆς Λιβύης.
 ΘΕ. Πῶς δ' οὗτος διασέσωσται μόνος δεῦρο;
 ΕΛ. Εὐτυχέστεροι πολλάκις τῶν ἀγαθῶν οἱ χεῖρους.
 ΘΕ. Ποῦ δὲ κατέλιπε τὰ ναυάγια ἐλθὼν δεῦρο;
 ΕΛ. Ἐνθ' ὄφειλεν αὐτὸς, ἢ Μενέλαος ἀπολωλέναι.
 ΘΕ. Νῦν δ' ἀντ' αὐτοῦ ἀπόλωλεν ἐκεῖνος· πῶς δ' ἦλθεν ᾧδε;
 ΕΛ. Ναυτῶν αὐτὸν, ὡς ρησιν, ἀναλαβόντων.
 ΘΕ. Τὸ δὲ ἀντὶ σοῦ πεμφθὲν κακὸν εἰς Τροίαν;
 ΕΛ. Τὸ τῆς νεφέλης φῆς; ἀπέπτῃ εἰς αἰθέρα.
 ΘΕ. Ὡ Πρίαμε καὶ Ἴλιον, ὡς ἀπόλωλας μάτην.
 ΕΛ. Ἀλλ' οὐχ ἤττον κἀγὼ τῆς ἐκείνων συμφορᾶς μετέσχοι.
 ΘΕ. Ἐθαψε δὲ, ἢ ἄθραπτον κατέλιπε τὸν ἄνδρα.

1205. Δοκῶ μὲν-πόσιν] τὸν αὐτὸν τοῦτον ἐννοεῖ, ὃν ἐκεῖνος ἀληθῶς οὐ κατανοεῖ· τοιαῦτα δὲ δίγλωμα πολλά ἐφεξῆς· εἶον καὶ τὸ (στίχ. 1225) φίλος γὰρ ἐστίν, ἕς ποτ' ἐστὶν ἐλθὰδε ὧν ἀλλ' ἀσαφῶς ταῦτ' ἀνάγκη προφέρειν.

- ΕΛ. Ἄθραπτον. οἷ ἄ γὰ τῶν ἐμῶν τλήμων κακῶν!
- ΘΕ. Τῶνδ' οὐνεκ' ἔταμες βοσρύχους ξανθῆς κόμης;
- ΕΛ. Φίλος γὰρ ἐστίν, ὅς ποτ' ἐστίν, ἐνθάδ' ὦν. 1225
- ΘΕ. Ὄρθῶς μὲν ἦδε συμφορὰ δακρύεται;
- ΕΛ. Ἐν εὐμαρεῖ γοῦν σὴν κασιγνήτιν θανεῖν;
- ΘΕ. Οὐ δῆτα· πῶς οὖν; τόνδ' ἔτ' οἰκήσεις τάφον;
- ΕΛ. Τί κερτομεῖς με, τὸν θανόντα δ' οὐκ ἔα;
- ΘΕ. Πιστὴ γὰρ εἶσὺ σῶ πόσει, φεύγουσά με. 1230
- ΕΛ. Ἀλλ' οὐκέτι· ἦδη δ' ἄρχε τῶν ἐμῶν γάμων.
- ΘΕ. Χρόνια μὲν ἦλθες, ἀλλ' ὅμως αἰνῶ τάδε.
- ΕΛ. Οἶσθ' οὖν, ὃ δρᾶσον; τῶν πάρος λαθώμεθα.
- ΘΕ. Ἐπὶ τῷ; χάρις γὰρ ἀντὶ χάριτος ἐλθέτω.
- ΕΛ. Σπονδὰς τέμωμεν, καὶ διαλλάχθητί μοι. 1235
- ΘΕ. Μεθήμι νεῖκος τὸ σὺν, ἴτω δ' ὑπόπτερον.
- ΕΛ. Πρὸς νῦν σε γονάτων τῶνδ', ἐπείπερ εἶ φίλος —
- ΘΕ. Τί χρῆμα θηρῶς, ἰκέτις ὠρέχθης ἐμοῦ;
- ΕΛ. Τὸν κατθανόντα πόσιν ἐμὸν θάψαι θέλω.
- ΘΕ. Τίς δ' ἔστ' ἀπόντων τύμβος; ἢ θάψεις σκιάν; 1240
- ΕΛ. Ἐλλησίν ἐστι νόμος, ὅς ἂν πόντῳ θάνῃ, —
- ΘΕ. Τὶ δρᾶν; σοφοί τοι Πελοπίδαι τὰ τοιάδε.
- ΕΛ. Κενοῖσι θάπτειν ἐν πέπλων ὑφάσμασιν.
- ΘΕ. Κτέριζ'· ἀνίστη τύμβον, οὐ γρήζεις χθονός.
- ΕΛ. Οὐχ ὧδε ναύτας ὀλομένους τυμβεύομεν. 1245
- ΘΕ. Πῶς δαί; λέλειμμαί τῶν ἐν Ἑλλησιν νόμων.
- ΕΛ. Ἐς πόντον, ὅσα γρῆ νέκυσιν, ἐξορμίζομεν.
- ΘΕ. Τί σοι παράσχω δῆτα τῷ τεθνηκότι;
- ΕΛ. Οὐκ οἶδ'. ἐγὼ δ' ἄπειρος, εὐτυχοῦσα πρίν·
- ΘΕ. ὦ ξένε, λόγων μὲν κληδὺν ἠνεγκας φίλην. 1250

- ΕΛ. Ἄθραπτον· καὶ ταυτοῖ μοι τὸ δάκνον τὴν καρδίαν.
 ΘΕ. Πρὸς ταυθ' ὡς ἔοικας, ἔτεμες τοὺς βοσρούχους.
 ΕΛ. Καὶ γὰρ φίλος ἦν, ὅστις ποτ' ἐστὶν ἐνθάδε·
 ΘΕ. Οὐκέτ' ὀρθῶς τὴν συμφορὰν θρηνήσεις ταύτην.
 ΕΛ. Τί δέ; οἷσόν ἂν ἦν σοι, τῆς ἀδελφῆς θανούσης;
 ΘΕ. Οὐ· τί οὖν; τῷ τάφῳ τούτῳ προσεδρεύσεις ἔτι;
 ΕΛ. Τί με δάκνεις τούτοις; οὐκ ἔασι μοι τὸν θανόντα.
 ΘΕ. Ὡς πιστὴ εἶ ἐκείνῳ, εἰ καὶ νῦν ἐμὲ μὴ δέχη.
 ΕΛ. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἔτι· σὴ γὰρ ἐγὼ τούντευθεν.
 ΘΕ. Ὁψὲ μὲν, ἀλλ' ἐπαινῶ καὶ νῦν τὴν ψῆφον ταύτην·
 ΕΛ. Οἷσθ' οὖν, ὃ δρῶμεν; τῶν πάρος ἔσω λήθη.
 ΘΕ. Ἐπὶ τίσι; χάρις γὰρ ἀνθέλκει χάριν.
 ΕΛ. Διαλλάγηθί μοι, πῖσιν σοι διδούσῃ ἤδη.
 ΘΕ. Συγχωρῶ σοι τὰ πρὶν, οἷά ποτ' ἦν ἐκεῖνα.
 ΕΛ. Νῦν οὖν μοι φίλου ὄντος, τῶν σῶν ἄπτομαι γονάτων.
 ΘΕ. Τί ποτέ σοι βούλεται τὸ ἱκετεύειν οὕτω;
 ΕΛ. Τὸν ἐμαυτῆς ἄνδρα ἕα ἐνταφιάσαι.
 ΘΕ. Πῶς ἂν ἀπόντα, ἢ σκιὰν μόνην θάψεις;
 ΕΛ. Ὡς νόμος παρ' ἡμῖν περὶ τῶν πεπνιγμένων.
 ΘΕ. Πῶς; τὰ γὰρ τοιαῦτα σοφοὶ οἱ Πελοπίδαι.
 ΕΛ. Ἐσθῆτα κενὴν καταθέντας ἐν τῷ τάφῳ.
 ΘΕ. Πρᾶττε τοῦτο, ὅπου γῆς ἐνταῦθα βούλει.
 ΕΛ. Ἀλλ' ἄλλος τῶν οὕτως ἀπολωλότων νόμος.
 ΘΕ. Ποῖος; οὐ γὰρ εἰδήμων ἐγὼ τῶν ὑμετέρων.
 ΕΛ. Ἐν θλάσσει τοῖς νεκροῖς τὰ ἐντάφια κομίζειν.
 ΘΕ. Τί οὖν με δεῖ παρασχεῖν τῷ τεθνηκότι;
 ΕΛ. Οὐκ οἶδα, τὸ πρὶν ἐν εὐτυχίᾳ οὔσα.
 ΘΕ. Ἄγε σὺ, ὦ ξένη, ὃ φήμην ἐνεγκῶν μοι φίλην.

- ΜΕ. Οὐκ οὖν ἐμαυτῷ γ' οὐδὲ τῷ τεθνηκότι.
 ΘΕ. Πῶς τοὺς θανόντας θάπτει' ἐν πόντῳ νεκρούς;
 ΜΕ. Ὡς ἂν παρούσης οὐσίας ἕκαστος ἦ.
 ΘΕ. Πλούτου λέγ' οὐνεχ', ὅ,τι θέλεις ταύτης χάριν.
 ΜΕ. Προσφάζεται μὲν αἷμα πρῶτα νερτέροις. 1255
 ΘΕ. Τίνος; σύ μοι σήμναινε, πείσομαι δ' ἐγώ.
 ΜΕ. Αὐτὸς σύ γίγνωσκ'. ἀρκέσει γὰρ, ἂν διδῶς.
 ΘΕ. Ἐν βαρβάροις μὲν ἵππον, ἢ ταῦρον, νόμος.
 ΜΕ. Διδούς γε μὲν δὴ, δυσγενές μὴδὲν δίδου.
 ΘΕ. Οὐ τῶνδ' ἐν ἀγέλαις ὀλβίαις σπανίζομεν. 1260
 ΜΕ. Καὶ στρωτὰ φέρεται λέκτρα σώματος κενά.
 ΘΕ. Ἔσται. τί δ' ἄλλο προσφέρειν νομίζεται;
 ΜΕ. Χαλκήλαθ' ὄπλα· καὶ γὰρ ἦν φίλος δορί.
 ΘΕ. Ἄξια τὰδ' ἔσται Πελοπιδῶν, ἃ δώσομεν.
 ΜΕ. Καὶ τᾶλλ', ὅσα χθῶν καλὰ φέρει βλαστήματα. 1265
 ΘΕ. Πῶς οὖν; ἐς οἶδμα τίνι τρόπῳ καθίετε;
 ΜΕ. Ναῦς δεῖ παρεῖναι κάρετρυῶν ἐπιστάτας.
 ΘΕ. Πόσον δ' ἀπείργει μῆκος ἐκ γαίας δόρου;
 ΜΕ. Ὅστ' ἐξορᾶσθαι ῥύθια χερσότην μύλις.
 ΘΕ. Τί δὴ τόδ' Ἑλλὰς νόμιμον ἐκ τίνος σέβει; 1270
 ΜΕ. Ὡς μὴ πάλιν γῆ λύματ' ἐκβάλλῃ κλύδων.
 ΘΕ. Φοίνισσα κώπη ταχύπορος γενήσεται.
 ΜΕ. Καλῶς ἂν εἴη, Μενέλεώ γε πρὸς χάριν.
 ΘΕ. Οὐκοῦν σύ χωρὶς τῆσδε δρῶν, ἀρκεῖς τάδε;
 ΜΕ. Μητρὸς τόδ' ἔργον, ἢ γυναικὸς, ἢ τέκνων. 1275
 ΘΕ. Ταύτης ὁ μόχθος, ὡς λέγεις, θάπτειν πόσιν.
 ΜΕ. Ἐν εὐσεβεῖ γοῦν, νόμιμα μὴ κλέπτειν νεκρῶν,
 ΘΕ. Ἴτω· πρὸς ἡμῶν ἄλοχον εὐσεβῆ τρέφειν.

- ΜΕ. Ὡς πικρὰν δὲ ταύτην ἐμοὶ καὶ τῷ θανόντι.
 ΘΕ. Πῶς θάπτεθ' ὑμεῖς τοὺς οὕτω τεθνηκότας;
 ΜΕ. Ὡσπερ ἔχει ἕκαστος περιουσίας.
 ΘΕ. Ἐκ μὲν τοῦ πλούτου ἔσται τῆδε, ὅς' ἂν εἴπῃς.
 ΜΕ. Πρῶτον μὲν σφάγια νόμος ἔστι προσφέρειν.
 ΘΕ. Ἐκ τίνος γένους; λέγε καὶ πείσομαι σοί.
 ΜΕ. Οὕτινος ἂν βούλῃ ἀρκεῖ μόνον, εἰ δώσεις.
 ΘΕ. Παρὰ βαρβάρους ταῦρον, ἢ ἵππον ἔστι προσφέρειν.
 ΜΕ. Ὅτι ἂν δῶς, μὴ ἀγενὲς τοῦτ' ἔστω μόνον.
 ΘΕ. Πολλὰ ἐν ἀγέλαις ἡμῖν ἔστι γενναῖα.
 ΜΕ. Ἐπειτα στρωμνὰς ἐθίζομεν προσφέρειν.
 ΘΕ. Πρίσθες καὶ ταῦτα ἕτερον δὲ τί πρὸς τούτοις.
 ΜΕ. Πανοπλίαν, ὡς πολεμικῶ ἐκείῳ ὄντι.
 ΘΕ. Ἄξια καὶ ταῦτα τῷ Πελοπίδῃ ἔσται.
 ΜΕ. Ἐπὶ δὲ τούτοις, ὀπίσ' ἡ γῆ βλαστάνει.
 ΘΕ. Ὅπως δὲ ταῦτα καθίετε τῷ πόντῳ.
 ΜΕ. Νεῶς δεῖ καὶ ναυτῶν, ὥστε ἐρέσσειν πρόσω.
 ΘΕ. Πόσω δὲ μακρὰν τῆς χέρσου δεῖ χωρῆσαι;
 ΜΕ. Ὅσον γε μόλις ἐκ τῆς ξηρᾶς ὀρᾶσθαι.
 ΘΕ. Τί δὲ βούλεται τοῖς Ἕλλησι τὸ ἔθος;
 ΜΕ. Ἴνα μὴ ὁ κλύδων τὰ λύματα ἐκβάλῃ.
 ΘΕ. Φοίνισσα ναῦς εὐτρεπῆς πρὸς ταῦτα ἔσται.
 ΜΕ. Καλὸν τοῦτ' εἶπας, καὶ Μενελάῳ χάρις.
 ΘΕ. Σὺ τοίνυν καὶ ἄνευ τῆσδε ποιήσεις ταῦτα.
 ΜΕ. Μόνη μητρὶ ἀνῆκει, ἢ γυναικὶ ἢ τέκνοισι.
 ΘΕ. Οὐκοῦν τῆδε λείπεται προσφέρειν ταῦτα.
 ΜΕ. Εἰ χρὴ τοῖς νεκροῖς τὰ νόμιμα φυλάττειν.
 ΘΕ. Ἔστω· κάμοι γὰρ κλέος εὐσεβῆ ἔχειν γυναῖκα· νῦν οὖν

- Ἐλθὼν δ' ἐς οἴκους ἐξελῶ κόσμον νεκρῶν,
 Καί σ' οὐ κεναῖσι χερσὶ γῆς ἀποστελῶ, 1280
 Δράσαντα τῆδε πρὸς χάριν· φήμας δέ μοι
 Ἐσθλὰς ἐνεγκῶν γ', ἀντὶ τῆς ἀχλαινίας
 Ἐσθῆτα λήψῃ σῖτά τ', ὥστε σ' ἐς πάτραν
 Ἐλθεῖν, ἐπεὶ νῦν γ' ἀθλίως ἔχονθ' ὄρω.
 Σὺ δ', ὦ τάλαινα, μὴ ἴπι τοῖς ἀνηνύτοις 1285
 Τρύχου σὺ σαυτὴν· Μενέλεως δ' ἔχει πότμον,
 Κούκ ἂν δύναιτο ζῆν, ὁ κατθανῶν πόσις.
- ΜΕ. Σὸν ἔργον, ὦ νεᾶνι, τὸν παρόντα μὲν
 Στέργειν πόσιν χρῆ, τὸν δὲ μηκέτ' ὄντ' ἔᾶν·
 Ἄριστα γὰρ σοι ταῦτα πρὸς τὸ τυγχάνον. 1290
 Ἦν δ' Ἑλλάδ' ἔλθω καὶ τύχῳ σωτηρίας,
 Παύσω ψόγου σε τοῦ πρὶν, ἦν γυνὴ γένη,
 Οἷαν γενέσθαι χρῆ σε σῶ ξυνευνέτη.
- ΕΛ. Ἔσται τάδ'· οὐδὲ μέμψεται πόσις ποτὲ
 Ἡμῖν· σὺ δ' αὐτὸς ἐγγὺς ὦν, εἴσῃ τάδε, 1295
 Ἄλλ', ὦ τάλας, εἴσελθε καὶ λουτρῶν τύχε
 Ἐσθῆτά τ' ἐξάλλαζον. οὐκ ἐς ἀμβολὰς
 Εὐεργετήσω σ'· εὐμενέστερον γὰρ ἂν
 Τῷ φιλτάτῳ μοι Μενέλεω τὰ πρόσφορα
 Δρώης ἂν, ἡμῶν τυγχάνων, οἷων σε χρῆν· 1300
- ΧΟ· Ὅρεία ποτὲ δρομάδι κώλω

1282. Ἦν γυνὴ γένη] ἀξία τῷσαυτῆς ἀνδρὶ· καὶ τοῦτο ὡς καὶ τὰ ἐπόμενα
 παρὰ τῆς Ἑλένης διττὴν καλύπτουσιν ἔνοιαν· τῷ μὲν γὰρ φαινομένῳ ἀνα-
 φέρεται πρὸς τὸν κέον ἄνδρα τῆς Ἑλένης· τῷ δὲ νοουμένῳ, πρὸς Μενέλεον
 αὐτόν· τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ, οὐκ εἰς ἀμβολὰς εὐεργετήσωσε οὐ περὶ τῶν ἱμα-

εἰσιῶν ἐξελῶ κόσμον ἄξιον τῷ τεθνεῶτι· σέτε ποιήσω
μὴ μεταμεληθῆναι, ἐφ' οἷς τε δράσεις πρὸς χάριν ταύτης,
καὶ ἐφ' οἷς φήμην ἐρατὴν ἠνεγκάς μαι· ἀντὶ γὰρ τῶν
ῥακίων ἐσθῆτα θ' ἔξεις, καὶ τᾶπιτήθεια ἱκανὰ μέχρις
ἂν ἐπανήκης οἴκαδε· ὄρων γάρ σε νῦν οἰκτείρω ἐν δυ-
συχία ὄντα. Σὺ δ' αὖ, ὦ τάλαινα, ἀνονήτως μὴ τρύχου·
Μενέλαος γὰρ οὐκ ἂν ἀναβιώη.

- ΜΕ.** Κάμοι ταῦτά συνδοκεῖ· σὸν δ' ἐστὶν ἤδη, ὦ γύναι,
ἑάσασαν τὸν ἀποθανόντα, πρὸς τὸν νέον ἄνδρα τὸ
φίλτρον τρέφειν· οὕτω γὰρ ἄριστόν σοι φέρεσθαι πρὸς
τὸ φέρον· ἐγὼ δ' ἦν σωθεις ἐπανήκω ποτὲ εἰς τὴν Ἑλ-
λάδα, ἀποτρίψω τὸν κατὰ σοῦ πολὺν ἐκεῖνον ψόγον,
ἦνγε σὺ γένη, ὅσιν σε χρὴ τῷ σαυτῆς ἀνδρὶ γενέσθαι.
- ΕΛ.** Ἔσται τὰδε οὕτως, ὥστ' οὐμὸς ἀνὴρ οὐχ ἔξει, ὅτι ποτε
καταμέμψηται· καὶ σὺ αὐτὸς παρ' ἐμοὶ ὦν, μαρτυρή-
σεις· ἀλλ' εἴσελθ' αὐτὸς, ὦ τάλας, καὶ λουσάμενος,
μετεμψέσο· ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλ' εὖ ποιήσω σε, ἵν'
εὐμενέστερον δράσης τῷ φίλω μοι Μενελάῳ τὰ προσ-
φερόμενα, ἐμοῦ τυχῶν, ὅσιν σε χρὴ τυχεῖν.
- ΧΟ.** Κυβέλη, ἡ τῶν θεῶν μήτηρ διέδραμέ ποτε κουφοτάτω
ποδὶ

τίων τῇ γυναικὶ ὁ λόγος, ἀλλὰ περὶ τῆς φυγῆς καὶ τῆς νόστου. 1301. Ὀρεΐα.]
Περσεφόνην τῆς Δήμητρος θυγατέρα εὐρών ὁ Πλούτων ἀνθη δρεπεμένην ἐπὶ
τοῦ ὄρους τῆς Αἴτνης, ἤρπασεν αὐτήν· ἡ δὲ μήτηρ περιχέει ἀνά πάντα τὰ ὄρη
ζητοῦσα τὴν κόρην· περὶ ταύτης οὖν ὁ λόγος ἐνταῦθα· ἀλλ' ἔπερὶ ταύτης μῦ-
θος, οὐκ οἶδα ὅπως συγκέχυται μάλιστα τῷ τῆς Κυβέλης, εἴτουν τῆς Πέρας τῆς
μητρὸς τῶν θεῶν μῦθῳ· καὶ θεῶν Ὀρεΐαν οὐ τὴν Δήμητρα, ἀλλὰ τὴν Κυβέλην
εἰσάγει ἐνταῦθα, ἐξ ὧν ἐπιφέρει κρατῶν βρομίων καὶ τῶν λοιπῶν.

Μάτηρ θεῶν ἐσύθη
 Ἄν' ὑλάεντα νάπη
 Ποτάμιόν τε χεῦμ' ὑδάτων
 Βαρύβρομόν τε κῦμ' ἄλιον 1305
 Πήρω τᾶς ἀποιχομένας
 Ἀρρήτου κούρας·
 (Κρύταλα δὲ Βρόμια διαπρύσιον
 Ἴέντα κέλαδον ἀνεβόα,
 Θηρῶν ὅτε ζυγίους 1310
 Ζεύξασα θεὰ σατίνας,
 Τὰν ἀρπασθεῖσαν κυκλίων
 Χορῶν ἔζω παρθενίων)
 Μετὰ κουρᾶν δ' ἀελλόποδες
 Ἄ μὲν τόξοις Ἄρτεμις, ἅ δ' 1315
 Ἐν ἔγχει Γοργῶ πάνοπλος.
 Αὐγάζων δ' ἐξ οὐρανίων
 Ἄλλαν μοῖραν ἔκρανε [Ζεὺς] *
 Δρομαίων δ' ὅτε πολυπλανήτων (Ἄντ. α'.)
 Μάτηρ ἔπαυσε πόνων, 1320
 * Μιαντεύουσ' ἀπόρους
 Θυγατρὸς ἀρπαγᾶς δολίους,
 Χινοθρέμμονάς γ' ἐπέρασ'
 Ἰδαίαν Νυμφᾶν σκοπιᾶς.
 Ρίπτει δ' ἐν πένθει 1335
 Πέτρινα κατὰ δρία πολυνιφέα.
 Βροτοῖσι δ' ἄγλοα πεδία γᾶς
 Οὐ καρπίζουσ' ἀρότοις·
 Λαῶν [δὲ] φθείρει γενεάν.

ἄνὰ τὰ σύσκια νάπη, ποταμούς τε, καὶ πελάγη θαλάσσης, τὴν ἑαυτῆς ἀνώνυμον κόρην ἀρπαγεῖσαν ζητοῦσα· ὅπου κρόταλά τε καὶ κύμβαλα βρόμια ἀντήχουν, διαπρύσιον ἀφιέντα φωνήν· ὀπόθ' ἡ θεὸς ζεύξασα ὑπὸ τὴν ἄμαξαν λέοντας, ἐζήτει τὴν ἀπὸ τῶν ἐγκυκλίων παρθενικῶν χυρῶν ἀρπαγεῖσιν· ἔνθα μετὰ καὶ ἄλλων Νυμφῶν ἦσαν καὶ αἱ ταχύποδες θεαί, ἥτε Ἄρτεμις τόξα φέρουσα, καὶ ἡ γοργῶπις Ἀθηνᾶ πᾶσαν τὴν πανοπλίαν. Ζεὺς δ' οὖν ὁ ἐξ οὐρανίων θρόνων ὀρῶν τὰπὶ γῆς, ἄλλη τὴν τούτων ἔτρεψε τύχην.

Ἢ δὲ μήτηρ τῶν θεῶν, ἐπεὶ ἐπαύσατό ποτε τῶν ἀνυνήτων πόνων ἐν τῷ ζητεῖν διὰ πολλῆς πλάνης τὴν δολίως ἀρπαγεῖσαν ἑαυτῆς θυγατέρα, διέβη πρὸς τὰς ἐν Ἰδῇ χιονώδεις σκοπιὰς τῶν Νυμφῶν· ἔνθα πολλῶν συνεχομένη πάθει, ῥίπτει ἑαυτὴν ἐν πετρίνοις δάσεσιν ἐπικεκαλυμμένοις τῇ χιόνι· κἀντεῦθεν τήντε ἄρουραν τῆς γῆς ἀφίησιν ἄκαρπον, καὶ τὸ γένος διαφθείρει τῶν

1307. Ἀρρήτου] μὴ ἐχούσης ὄνομα. Κόρη γὰρ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἡ κόρη τῆς Δήμητρος λέγεται· περὶ ἧς καὶ δίστιχον φέρεται ἐκεῖνο.

» Λέγουσι Δήμητρος ποτ' ἀρρήτον Κόρην

» Πλούτωνα κρυφίοις ἀρπάσαι βουλεύμασι.

1310. Θηρῶν] λεόντων· οὗτοι γὰρ τὸ αὐτῆς εἰκονᾶσιν· ὅτε ζεύξασα.] Ἐπακουστέον τὸ, ἐζήτει, πρὸς ἀπόδοσιν τῆς εὐθείας. 1314. Μετὰ κυρῶν] κόραι αἱ Νύμφαι αἱ συμπεριούσαι τῇ τῶν θεῶν μητρὶ· ἐν αἷς ἦσαν ἥτε Ἄρτεμις καὶ ἡ Ἀθηνᾶ· 1316. Γοργῶ] ἀντὶ τοῦ Γοργῶπις κατ' ἀποκοπὴν, ἢ λαμβάνει τὸ ἐχόμενον ἀντὶ τοῦ ἔχοντος, τὴν ἀσπίδα ἀντὶ τῆς ἀσπίδοφόρου.—

1317. Ὁ δ' αὐγάζων] τίς οὗτος, ἢ ὁ ἀστραπηφόρος ἐστὶ Ζεὺς; ὅπερ καὶ προσέθηκα, ὡς ἀναπληροῦν καὶ τὸ μέτρον. 1324. Ἰδαίαν νυμφῶν] Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ Ἀττικῆ Ἰδαίων νυμφῶν. 1338. Καρπίζουσ'] τὰ πεδία αὐτῶν καρπίζουσιν

Ποίμναις δ' οὐχ ἴει θαλεράς. 1330
 Βοσκὰς εὐφύλλων ἐλίκων·
 Πολέων δ' ἀπέλειπε βίος,
 Οὐδ' ἦσαν θεῶν θυσίαι,
 Βωμοῖς τ' ἄφλεκτοι πέλανοι·
 Πηγὰς τ' ἀμπαύει δροσεράς 1335
 Λευκῶν ἐχθλεῖν ὑδάτων.
 Ἐπεὶ δ' ἔπκυσ' εἰλαπίνχς (Στρ. β')
 Θεοῖς βροτείῳ τε γένει,
 Ζεὺς μειλίσσων στυγίους
 Μαρτὸς ὀργὰς ἐνέπει· 1340
 Βᾶτε, σεμναὶ Χάριτες,
 Ἴτε, τὰν περὶ παρθένῳ
 Διοῖ θυμωσαμέμα
 Λύπαν ἀλλάζαιτ' ἀλαλᾶ,
 Μοῦσαί θ' ὕμνοισι χορῶν· 1345
 Χαλκοῦ δ' αὐδ' ἀν χθονίαν,
 Τύμπανά [τε] λάβετε βυρσοτενῆ.
 Καλλίστα τότε πρῶτα μακάρων
 Κύπρις γέλασέ τε θεὰ
 Δέξατό τ' εἰς χέρας 1350
 Βαρυέρομον αὐλὸν
 Τερφθεῖσ' ἀλαλαγμῶ.
 ὧν οὐ θέμις οὐθ' ὄσια, (Ἄντ. β')

ὦτω μᾶλλον, ἀλλ' οὐ, καρπίζουσα ἢ θεός. 1332. Πολέων] πολλῶν· ἐκ τοῦ πολ-
 λὺς, πολέως, πολέες, πολέων, 1343. Διοῖ] ὡς ὑποκοριστικὸν τοῦτο τῇ Δήμη-
 τρι ἀποδιδόασίτινες· ἢ Ἐκρά τὸ Δαιεῖν τὸ καίειν, ὅτι δᾶδα; ἀνάψασα ἐν τῇ
 Αἴτην, περιήει, ζητοῦσα τὴν κόρην· το δὲ Ἀλαλά ἢ Ἀλαλή, φωνή ἐστίν ἀναρῶσα

βροτῶν, καὶ πολλὰ τῶν βοσκημάτων ἀπώλεσεν, τῶν τῆς γῆς χλοερῶν ἀποστερήσασα βλαστημάτων· αἶτε θυσίαι ἐξέλιπον τοῖς θεοῖς, καὶ πέμματα οὐκέθ' ὄρῳνται φλεγόμενα ἐν βωμοῖς· οὐμὴν ἀλλ' οὐδ' ἐν ταῖς πηγαῖς ὕδωρ ῥέει, ὥστ' ἐμψυχῶσαι ταῖς ἀρδείαις τὴν φύσιν.

Οὕτω τοίνυν τῶν τε θεῶν ἀποστερουμένων τῆς εὐωχίας, καὶ τῶν ἀνθρώπων διαφθειρομένων λιμῶ, ὁ Ζεὺς, βουλόμενος καταπραΐναι χαλεπήνασαν τὴν μητέρα, λέγει, ἴτε, ὦ σεμναὶ Χάριτες, παραμυθήσουςαι Διῶ τὴν τῶν θεῶν μητέρα, χολωθεῖσαν περὶ τῆς παρθένου ἀπὸ τῆς λύπης τῇ προσαγωγῇ τῶν λόγων εἰς τὸ εὐθυμότερον μεταγαγοῦσαι· ὑμεῖς θ' αἱ Μοῦσαι ὁμοίως χοροὺς ἐν ὕμνοις ἰσταῖσαι, καὶ τύμπανα χαλκόκροτα βυρσοτενῆ ἀναλαβοῦσαι, ἀνακρούσατε φωνὰς βαρυτόνους· τότε δὴ πρῶτον χαρίεν ἐγέλασεν Ἀφροδίτη, καὶ λαβοῦσα βαρύτονον αὐλὸν ἐν χερσίν, ἐτέρπετο τῇ μελεῖ.

Σὺ δὲ, ὦ παῖ, ἔφλεξας ἐν θαλάμοις, ὃν οὔτε θέμις,

χρήσιμος καὶ παρακαλευσικὴ ἐν ταῖς μάχαις· ἐνταῦθα δ' εἴληπται ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ κραυγῆ. 1346. Χθονίαν] βαρύτονον, μεγάλην, βρωντώδη· ἴσαν γὰρ τῶν τυμπάνων τὰ περίπλευρα ἐκ χαλκοῦ.

» Τύμπανα χαλκόνωτα Κυβηλίδος ὄργανα ῥείης.

■ 353. Ὅν οὐ θέμις] ἔγραψα αὐτως ὡς ἐν ἄλλοις κεῖται, ἀντὶ τοῦ ὄν· οὕτω γὰρ καὶ τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ· ὁμοίως δὲ ἀντὶ τοῦ ὄσια, γροπτεόν, ὄσια, (ἴδε Βάχχ. στίχ. 370.) διὰ τὸν αὐτὸν λόγον· ἀλλὰ εἴτε ὄν, εἴτε ὄν, ποῦ δεῖ ταῦτ' ἀναφέρειν; δοκεῖ δ' ὡς πᾶν ξένα εἰσαχθῆναι τῷ λόγῳ· εἰ γὰρ Πάριν, ἢ Θεοκλύμενον ἐννοοῖμεν, ὃν τυγχάνει ἡ Ἑλένη πυρώσασα ἐν θαλάμοις, ἢ τὸν Πλούτωνα ὃν ἡ Κόρη, οὐδὲν ἂν εἰς τὴν τοῦ ὄλου λόγου συναφείαν ἐντεῦθεν συναχθῆμεν.

Ἐπύρωσας ἐν θαλάμοις,
 Μῆνιν δ' ἔχεις μεγάλας 1355
 Μαρτὸς, ὦ παῖ, θυσίας
 Οὐ σεβίζουσα θεοῖς.
 Μέγα τοι δύνανται νεβρῶν
 Παμποῖκιλοι στολίδες,
 Κισσοῦ τε στεφθεῖσα γλόα 1360
 Νάρθηκας εἰς ἱερούς,
 Ῥόμβουθ ἔλισσομένα
 Κύκλιος ἔνοσις αἰθερία,
 Βακχεύουσά τ' ἔθειρα Βρομίω
 Καὶ παννυγίδες θεᾶς. 1365
 Εὐ δέ νιν ἄμασιν
 Ὑπέρβαλε σελάνα.
 Μορφᾶ μόνον ἠύχεις.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ.

ΕΛΕΝΗ, ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ, ΜΕ ΝΕΛΛΟΣ, ΧΟΣΟΣ
 ΑΓΕΛΟΣ ΓΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ.

ΕΛ. Τὰ μὲν κατ' οἴκους εὐτυχοῦμεν ὦ φίλοι·

οὐκ εἶδ' ἔτι φῶ. 1355. Μῆνιν ἔχεις] διὰ τί; ὅτι οὐ σεβίζει θυσίας θεῶν· τί-
 νας θυσίας οὐ σεβίζει ἡ Ἑλένη; τῆς μητρὸς τῶν θεῶν ὅτι οὐκ ἐδέξατο τὰ
 Βακχικά (τοῦτο γὰρ συνάγεται ἐκ τῶν ἐπομένων) ἀλλὰ πῶς, καὶ ποῦ; οὐκ
 εἶδ' ἔτι φῶ δοκοῦσι δὲ ταῦθ' ὡς ἀποσπάσματα εἶναι ἀπὸ τῶν Βακχῶν.

1359. Παμποῖκιλοι στολίδες] ἴδε ταῦτα ἐν τῷ τῶν Βακχῶν προλόγῳ. —
 γλόα] ἡ λέξις οὕτω, ἡ φρένη τοῦ κισσοῦ ἢ ἐπιτεθεισα ὡς στέμμα ἐς τοὺς ἱερούς

οὐθ' ὅσιν ᾗν, τάς τε θυσίας τῶν θεῶν μὴ σεβομένη,
 ὑπηγάγου τὴν τῆς μεγάλης μητρὸς ὀργήν· αἱ γὰρ τῶν
 νεβρῶν κατάστικτοι στολίδες, θάρσος τε κισσῶ ἐνει-
 λιγμένος, καὶ ἡ κύκλω κίνησις τοῦ ῥόμβου εἰς τὸν αἰ-
 θέρα, καὶ ἡ κόμη τῶν Βακχεουσῶν ἀναπηδῶσα, καὶ
 αἱ παννυχίδες τῆσδε τῆς θεᾶς μέγα δύνανται, εὐ δ'
 ἐκείνην ἐν ἡμέραις ὑπερέβαλε σελήνη· σὺ δ' ἐπὶ κάλλει
 μόνον ἠύχεις.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ.

ΕΛΕΝΗ, ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ, ΜΕΝΕΛΑΟΣ, ΧΟΡΟΣ
 ΑΓΓΕΛΟΣ, ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ.

ΕΛ. Τὰ μὲν οὖν ἐν τῷ αἴκῳ, ὧ φίλοι, γεγεννημένα, εὐτυ-

νάρθηκας· νάρθηκῆ δὲ καὶ θύρσος συγχέονται πολλαχῆ. 1362. Ῥόμβου ἐλισσο-
 μένα ἑνοσίε] ἢ διὰ τοῦ Ῥόμβου εἰς τὸν αἶρα κυκλικὴ γιγνομένη κίνησις· ᾗν δὲ
 ὁ ῥόμβος τροχίσκος· ὅς ἱμάντι περιδονούμενος ἐν τῷ αἴρει, ὄξυν ἐπετέλει ἤχον·
 ἐχρῶντο δ' αὐτῷ μάλιστα ἐν ταῖς τελεταῖς τῶν Βακχείων. 1366. Εὐ δένιν
 ἄρμασιν] καὶ πᾶς μὲν ὁ νοῦς τῆς ἀντιστροφῆς ταύτης συγχέχεται· τὰ δ' ἐξῆς
 εἰσι καὶ ἀκατάληπτα ὅλως φέρεται δὲ τῶν σχολιαστῶν ἡ διόρθωσις ἐκείνη.

- » Οὐ δένιν ἄρμασιν
- » Ἰπέλαθέσ', ἐλᾶν αὐ
- » Μορφᾶ μόνον ἄρμας.

Ὁ δὲ νοῦς· Ἄρμας αὐτῇ τῷ σαυτῆς κάλλει ἐξελαῖν τὸν πόνον τοῦ ἀνδρὸς ἐκεί-
 νου, οὐ τῷ ζυγῷ ὑπέβαλεσε ἡ θεός. Ἀλλὰ ταῦτα εἰκασίαι οὐκ ἐπιτυχεῖς· με-
 ταβαλεῖν δ' ἔτι ἐπειράθησαν καὶ τὸ, ἄρμασιν εἰς τὸ, ἄρμασιν, καὶ τὸ, Ἰπέρ-
 βαλε σελάννα, εἰς τὸ, ὑπέρβαλες Ἐλένα· ἀλλ' οὐδὲν πλέον κακ τούτων τῷ λόγῳ

- Ἡ γὰρ συνεκκλέπτουσα Πρωτέως κόρη,
 Πόσιν παρόντα τὸν ἐμὸν ἱστορουμένη,
 Οὐκ εἶπ' ἀδελφῶν· κατθανόντα δ' ἐν χθονὶ
 Οὐ φησιν αὐγὰς εἰσορᾶν ἐμὴν χάριν.
 Κάλλιςα δ' ἤτ' ἀνῆρπασεν τεύχη πόσις·
 Ἄ γὰρ καθήσειν ὄπλ' ἔμελλεν εἰς ἄλλα,
 Ταῦτ', ἐμβαλὼν πύρπακι γενναίαν χέρα,
 Αὐτὸς κομίζει, δόρυ τε δεξιᾷ λαβῶν,
 ὣς τῷ θανόντι χάριτα δὴ συνεκπονῶν.
 Προὔγου δ' ἐς ἀλκὴν σῶμ' ὅπλοις ἠσκήσατο,
 ὣς βαρβάρων τρόπαια μυρίων χερὶ
 Θήσων, ὅταν κωπῆρες εἰσβῶμεν σκάφος.
 Πέπλους δ' ἀμείψασ' ἀντὶ ναυφθόρου σταλῆς
 Ἐγὼ νιν ἐξήσκησα, καὶ λουτροῖς χροᾶ
 Ἐδωκα, χρόνια νίπτρα ποταμίας δρόσου.
 Ἄλλ' ἐκπερᾶ γὰρ δωματίων ὁ τοὺς ἐμοὺς
 Γάμους ἐταίμους ἐν χεροῖν ἔχειν δοκῶν·
 Σιγητέον μοι· καὶ σὲ προσποιούμεθα
 Εὖνουν, κρατοῦντα στόματος, ἦν δυνώμεθα,
 Σωθέντες αὐτοῖ, καὶ σὲ συσσωσαί ποτε.
- ΘΕ. Χωρεῖτ' ἐφεξῆς, ὡς ἔταξεν ὁ ξένος,
 Δμῶες, φέροντες ἐνάλια κτερίσματα.
 Ἐλένη, σὺ δ', ἦν σοι μὴ κακῶς δόξω λέγειν,
 Πείθου, μὲν' αὐτοῦ· ταῦτ' ἄρ' παροῦσά τε
 Πράξεις τὸν ἄνδρα τὸν σὸν, ἦν τε μὴ παρῆς.
 Δέδοικα γὰρ σε μή τις ἐμπροσθὼν πόθος,
 Πείσῃ μεθεῖναι σῶμ' ἐς οἶδμα πόντιον,

1370

1375

1280

1385

1390

1395

χῶς ἡμῖν ἔχει· ἢ γὰρ κόρη τοῦ Πρωτέως ἢ συντολι-
 πεύουσα ἡμῖν τὰ παρόντα, ἐρωτηθεῖσα παρὰ τοῦ ἀ-
 δελφοῦ περὶ Μενελάου, ἔφη μηκέτι ἐκείνον ζῆν, καί
 τοι μὴ ἀγνοῦσα αὐτὸν παρόντα· καὶ οὐμὸς ἀνὴρ αὐθις
 κάλλιστ' ἐκτήσαθ' ὄπλα· ἃ γὰρ δέδοται αὐτῷ καθεῖναι
 εἰς τὴν θάλασσαν, ταῦτ' αὐτῆς, ἐμβαλὼν διὰ τοῦ πόρ-
 πακος τὸν βραχίονα, καὶ τῇ δεξιᾷ τὸ δόρυ λαβὼν, ὡς
 σπυρῆν ἔχων χαρίσασθαι τῷ ἀποθανόντι, κομίζει δεῦρο,
 ὀπλισάμενος οὕτως, ὥστ' ἐπειδὴν ἐπιβῶμεν νεῶς, μυ-
 ρίων βαρβάρων ἄν κρατῆσαι· διὰ τε χρόνου λουσάμενος,
 καὶ τὰ βράχη τὰ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσεισάμενος, με-
 τεμφιέσατο ἐσθῆτα καλῆν, ἐμοῦ αὐτῷ δούσης. Ἀλλὰ
 σιγητέον· ἔξεισι γὰρ, ὅς τῶν ἐμῶν γάμων ἐλπίδα βε-
 θαίαν, καὶ μὴ ἔχων, ἔχει· δεῖ οὖν καί σε, εὖνουν ὄντα,
 πρὸς μηδὲν ἐκφέρειν ταῦτα. ἐπειδὴν δὲ σὺν θεοῖς δια-
 σωθῶμεν, ἐπιμελησόμεθα καὶ περὶ τῆς σῆς σωτηρίας.

ΘΕ. Ἰθ' ἡμεῖς οἱ οἰκέται φροντίδα ποιησόμενοι, ὧν καὶ
 ὁπῶς ὁ ξένος οὗτος διέταξε γενέσθαι, κομίζοντες τὰ-
 πιτάφια εἰς τὴν ναῦν· σύ δ', ὦ Ἑλένη, ἦν καὶ σοὶ κα-
 λῶς δούξη τοῦτ' ἔχειν, μένε αὐτοῦ, ἐμοὶ πειθομένη·
 ταῦτα γὰρ τῷ σῷ ἀνδρὶ, καὶ παρουσίᾳ σου, καὶ μὴ
 παρουσίᾳ ἔσαι· δέος γὰρ, μήπως ἐκπλαγεῖσα ὑπὶ
 τῶν ἐκείνου χαρίτων, ῥίψῃς σεαυτὴν ἐς τὸ πέλαγος,

γῶ προσγίγεται. 1370. συνεκκλέπτουσα] σὺν ἡμῖν κρύπτουσα τὸ πρᾶγμα.
 1395. Ἀνὴρ πασεν τεύχη] ἐν ἄλλοις, ἀνὴρ πασ' ἐν τύχη. 1388. Κραταῦντα
 σώματος] πρὸς τὸν Χορὸν ταῦτα, ὡς εἰδότες τὴν σκευωρίαν πᾶσαν.

- Τοῦ πρόσθεν ἀνδρὸς χάρισιν ἐκπεπληγμένην·
 Ἄγαν γὰρ αὐτὸν οὐ παρόνθ' ὅμως στένεις.
- ΕΛ. Ὡ κλεινὸς ἡμῖν πόσις, ἀναγκάκιως ἔχει,
 Τὰ πρῶτα λέκτρα, νυμφικὰς θ' ὀμιλίας 1400
 Τιμᾶν· ἐγὼ δὲ διὰ τὸ μὲν στέργειν πόσιν
 Καὶ ξυνθάνοιμ' ἄν· ἀλλὰ τίς κείνῳ χάρις,
 Ἐὖν κατθανόντι κατθανεῖν; ἕα δέ με
 Λύτην μολοῦσαν, ἐντάφια δοῦναι νεκρῶ.
 Θεοὶ δὲ σοὶ τε δοῖεν, οἷ' ἐγὼ θέλω, 1405
 Καὶ τῷ ξένῳ τῆδ', ὅτι συνεκπονεῖ τάδε.
 Ἐξεῖς δέ μ', οἷαν χρεὶ σ' ἔχειν ἐν δώμασιν
 Γυναῖκ', ἐπειδὴ Μενέλεων εὐεργετεῖς
 Κάμ'· ἔρχεται γὰρ δὴ τιν' ἐς τύχην τάδε·
 Ὅστις δὲ δώσει ναῦν, ἐν ἧ τάδ' ἄζομεν, 1410
 Πρόσταξον, ὡς ἂν τὴν χάριν πλήρη λάβω.
- ΘΕ. Χώρει σὺ, καὶ ναῦν τοῖσδε πεντηκόντορον
 Σιδωνίαν δὸς, κἀρετιμῶν ἐπιστάτας.
- ΕΛ. Οὐκοῦν ὄδ' ἄρξει ναὸς, ὅς κοσμεῖ τάφον;
- ΘΕ. Μάλιστα' ἀκούειν τοῦδε χρεὶ ναύτας ἐμούς. 1415
- ΕΛ. Λῦθις κέλευσον, ἵνα σαφῶς μάθωσί σου.
- ΘΕ. Λῦθις κελεύω, καὶ τρίτον γ', εἴ σοι φίλον.
- ΕΛ. Ὄναιο! καὶ γὰρ τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.
- ΘΕ. Μὴ νῦν ἄγαν σὸν δάκρυσιν ἐκτιζέης χροῖα.
- ΕΛ. Ἦδ' ἡμέρα σοι τὴν ἐμὴν δείξει χάριν. 1420

1413. Σιδωνίαν] Σιδὸν πόλις Φοινίκης· οἱ δὲ Φοῖνικες ἐμπορικοὶ γενόμενοι ὑπερέβαλλον ἐν τῷ τότε πᾶσι τῶν ἐθνῶν ναυτικῇ· διὸ καὶ αἱ νῆες αὐτῶν ἐ-

ἀναπεισθεῖσα τῷ πόθῳ· ὄρῳ γάρ σε λίαν αὐτὸν καὶ μὴ παρόντα θρηνοῦσαν.

ΕΛ. Εὐκλεέστατέ μοι καὶ γενναιότατε ἄνερ, ἀνάγκη ἔχει με, ἄς πρώτας νυμφικὰς ἐν θαλάμῳ χάριτας ἔσχον, τιμῆσαι ἐν τῷ παρόντι· ἐμοὶ μὲν γὰρ τῷ λίαν φίλανδρον εἶναι φύσει μικρὸν ἂν εἴη τὸ συναποθανεῖν ἐκείνῳ· ἀλλ' ὅ,τι πλέον αὐτῷ ἐκ τούτου ἔσται, οὐχ ὄρῳ, μηδὲν αἰσθανομένῳ· ἔχ τοίνυν ἐμὲ αὐτὴν τὰ νομιζόμενα ποιεῖν τῷ ἀποιχομένῳ, ἵν' ἦτις κάμοι ἐκ τούτου παραμυθία· εἴη δὲ σοῖτε καὶ τῷ ξένῳ τούτῳ τῷ συναντιλαμβανομένῳ μοι πρᾶξαι παρὰ τῶν θεῶν, οἷα ἐγὼ ἑκατέρους εὐχομαι μάλιστα. ἐπειδὴ γὰρ εὖ ποιεῖς ἐμέ τε καὶ τὸν ἐμὸν πρῶτον ἄνδρα, ἕξεις με δεύτερος αὐτὸς, οἷαν χρήσοι γενέσθαι γυναῖκα· τὰ γὰρ πρατόμενα νῦν εἰς τύχην τινὰ κατασπεύδει· ἐκεῖνο δὲ σου νῦν δέομαι μάλιστα, κέλευσον δοθῆναι ἡμῖν τὴν ναῦν, ἐν ἣ ἔκκομίσομεν τὰ ἐντάφια, ἵνα πλήρης ἦ παρὰ σοῦ μοι ἡ χάρις.

ΘΕ. Ἴθι σὺ, καὶ ναῦν πεντηκόντορον Σιδωνίαν μετὰ τῶν ναυτῶν εὐτρεπίσχος, δὸς τούτοις.

ΕΛ. Τῆς δὲ νεῶς τίς ἔσθ' ὁ ἄρξων; οὐχ οὗτος, ὅς καὶ τῆς κηδείας τὴν κυβέρνησιν ἔξει;

ΘΕ. Αὐτὸς δήπου· τούτου οὖν ἀκουόντων οἱ ναῦται.

ΕΛ. Κέλευσον αὖθις ταῦτά, ἵνα μηδὲν ἦ παρακοῦσαι.

ΘΕ. Καὶ δις καὶ τρίς κελεύω, εἰ τοῦτο βούλει.

ΕΛ. Εἴη δ' ἡμῖν ταῦτ' εὐτυχῆ, καὶ κατὰ γνώμην πάντα.

ΘΕ. Μὴ οὖν διάφθειρε τὸ κάλλος ταῖς δακρύοις.

ΕΛ. Νῦν γὰρ δεῖ με δεῖξαι τὴν ἐμαυτῆς εὐγνωμοσύνην.

(TOM. Δ.)

- ΘΕ. Τὰ τῶν θανόντων οὐδὲν, ἀλλ' ἀπλῶς πόνος.
- ΕΛ. Ἔστιν τι τάκεϊ κἀνθάδ', ὧν ἐγὼ λέγω.
- ΘΕ. Οὐδὲν κακίῳ Μενέλεώ μ' ἕξεις πόσιν.
- ΕΛ. Οὐδὲν σὺ μεμπτός· τῆς τύχης δεῖμοι μόνον.
- ΘΕ. Ἐν σοὶ τόδ', ἦν σὴν εἰς ἔμ' εὐνοϊαν διδῶς. 1425
- ΕΛ. Οὐ νῦν διδάξόμεσθα τοὺς φίλους φιλεῖν.
- ΘΕ. Βούλει ξυνεργῶν αὐτὸς ἐκπέμψω στόλον;
- ΕΛ. Ἥκιστα. μὴ θούλευε σοῖς δούλοις, ἀναξ.
- ΘΕ. Ἀλλ' εἶα· τοὺς μὲν Πελοπιδῶν ἐῷ νόμους.
Καθαρὰ γὰρ ἡμῖν δώματα· οὐ γὰρ ἐνθάδε 1430
Ψυχὴν ἀφῆκε Μενελεως. ἴτω δέ τις
Φρῆσκων ὑπάρχους τοῖς ἐμοῖς, φέρειν γάμων
Ἀγάλματ' οἴκους εἰς ἐμούς· πᾶσαν δὲ χρῆ
Γαίαν βοᾶσθαι μακαρίαις ὑμνοφίαις
Ἰμέναιον Ἐλένης κάμιν, ὡς ζηλωτὸς ἦ. 1435
Σὺ δ', ὦ ξέν, ἐλθὼν, πελαγίους ἐς ἀγκάλας,
Τῷ τῆσδε πρὶν ποτ' ὄντι δούς πόσει τάδε,
Πάλιν πρὸς οἴκους σπεῦδ', ἐμὴν δάμαρτ' ἔχων,
Ὡς, τοὺς γάμους τοὺς τῆσδε συνδαίσας ἐμοῖ,
Στέλλη πρὸς οἴκους, ἢ μένων εὐδαίμωνῆς. 1440
- ΕΛ. ὦ Ζεῦ, πατήρ τε καὶ σοφὸς κλήζει θεός·
Βλέψον πρὸς ἡμᾶς καὶ μετάστησον κακῶν.
Ἐλκουσι δ' ἡμῖν πρὸς λύπας τὰς συμφορὰς

πλεον θμεινον τῶν ἄλλων. 1343. Ἐλκουσι . . . συνάψαι] ἀντί τοῦ, πρὸς λύπας, πρὸς λύπαις ἐν ἄλλοις κεῖται, καὶ ἐν ἄλλοις πρὸς λέπας· ἀλλὰ καὶ οὕτως οὐ κατανοῶ ὅτι βούλεται λέγειν· εἰ δὲ ἐκλάβομεν τὸ, Συμφορὰς ἐπ' εὐτυχίας (ἴδε ἀνωτέρω στίχ. 650.) εἶη ἂν συνάψαι τινὰ ἐννοϊαν, ὡς ἠναγκάσθην οὕτω ἐκλαβεῖν ἐν τῇ παραφράσει, καίτοι εἰδώς, ὡς ὁ λόγος ἀπαιτεῖ ἐννοεῖν, ὅτι ἐν ταῖς δυστυχίαις πρὸς τὸν θεὸν ἡμῖν ἐστὶ καταφεύγειν· Γράφειν δ' οὖν δεῖν ὑπετέπασέ τις ὠδί.

- ΘΕ. Οὐδὲν τοῖς ἀποθανοῦσι ταῦτα, ἢ πόνος ἀνωφελής.
- ΕΛ. Πρὸς τ' ἐκείνους συντείνει ταῦτα καὶ τοῖς ζῶσιν καλὸν οὐχ ἥττον.
- ΘΕ. Εὐρήσεις δὲ ἐμὲ οὐ κακίῳ Μενελάουγε ὄντα.
- ΕΛ. Σὺ μὲν γενναῖος· εἴη δ' εὐμενής ἢ τύχη μόνον.
- ΘΕ. Ἐπὶ σοὶ τοῦτο κεῖται, εἰ γ' ἐμοὶ εὐνοήσεις.
- ΕΛ. Οἶδα πάλαι, ὡς γρὴ συμφέρεσθαι τοῖς φίλοις.
- ΘΕ. Βούλει δὲ συναντιλάβωμαι καὶ γὰρ σοὶ τῶν πραγμάτων.
- ΕΛ. Ἡκιστα· οὐ γὰρ σοὶ πρέπει ὑπηρετεῖν τοῖς δούλοις.
- ΘΕ. Καλῶς ἴτε τοῖνον, πράττεσθ' ὅπως νομίζεται ταῦτα παρὰ Πελοπίδαις· ὁ δὲ ἐμὸς οἶκος καθαρὸς ἔστιν, πόρρω που ἀποθανόντος Μενελάου. Νῦν οὖν σπευδέτω τις παρὰ τοὺς ἐμοὺς ὑπάρχους, ἐρῶν αὐτοῖς ἐνεγκεῖν ἐνταῦθα ὅ,τι πότε ὄφελος τῶν πρὸς τὸν γάμον· ἢ δε γῆ ἀντηχείτω πᾶσα, τὸν ἐμόντε καὶ τῆς Ἑλένης ὑμέναιον ὑμνοῦσα, ὡς ζηλωτότερος ἢ παρὰ πᾶσιν, ὠδαῖς μακαρίαις. Σὺ δ', ὦ ξένη, ἐπειδὴν τάχιστ' ἀποδῶς τῷ πρὶν τῆσδε ἀνδρὶ τὰ νομιζόμενα ταῦτα, λαβὼν αὐτήν, ἢ ἐμοὶ νῦν γίνεται γυνή, σπεῦδε πάλιν, ἵνα τοὺς αὐτοὺς συνεστιασάμενος γάμους, ἀπονοστήσης οἴκαδε, ἢ μένων παρ' ἐμοὶ τὸ λοιπὸν, εὐδαίμων γένῃ· ὅποτερον ἂν βούλη.
- ΕΛ. ὦ Ζεῦ· σὺ γὰρ πατὴρ πάντων καὶ σοφὸς θεὸς κλείειν εἶναι· βλέπον πρὸς ἡμᾶς νῦν γε, καὶ ῥῦσαι δεινῶν

» Ἐλθεῦσι δ' ἡμῖν πρὸς ἀνυποσίτους συμφορὰς.

Ἄλλος δέ —

» Ἐλθεῦσι δ' ἡμῖν, πρὸς φυγὰς τὰ σύμφορα.

» Σπουδῆ συνάψαι.

Σπυρδῆ συνάψαι κἄν ἄκρα θίγης χερσὶ,
 Ἰζόμεν, ἵν' ἐλθεῖν βουλόμεσθα τῆς τύχης· 1445
 Ἄλις δὲ μοχθῶν, οὐς ἐμοχθοῦμεν πάρος.
 Κέκλησθέ μοι, θεοὶ, πολλὰ χρήστ' ἐμοῦ κλύειν,
 Καὶ λύπρ'. ὀφείλω δ' οὐκ ἄξι πρᾶσσειν κακῶς,
 Ὄρθῳ δὲ βῆναι ποδί. μίαν δ' ἐμοὶ χάριν
 Δίντες, τὸ λοιπὸν εὐτυχῆ με θήσετε· 1450

ΧΟ. Φοίνισσα Σιδωνιάς ὦ (στρ. α.)

Ταχεῖα κώπα, ρουσίοισι μάτηρ,
 Εἰρεσία φίλα,
 Χορηγέ τῶν καλλιχόρων
 Δελφίνων, ὅταν αὔραις 1455

Πέλαγος νήνεμον ἦ,
 Γλαυκά δὲ Πόντου θυγάτηρ
 Γαλάνεια τάδ' εἶπη·
 Κατὰ μὲν ἰστία πετάσατ' αὔραις
 Διπόντες ἐναλίσαις, 1460

Λάβετέ δ' εἰλατίνας πλάτας,
 ὦ ναῦται! ἰὼ ναῦται!
 Πέμποντες εὐλιμένους
 Περσείων οἴκων Ἑλέναν ἐπ' ἀκτᾶς.

Ἴππου κόρας ἄν ποταμοῦ (ἀντ. α.)

Παρ' οἴδμα Λευκιππίδας, ἢ πρὸ ναοῦ 1465

Παλλάδος ἄν λάβοις,
 Χρόω συνελθοῦσα χοροῖς,

1447. Κέκλησθέ μοι] ἐγὼ, φησὶ, πολλάκις ἡμῖν πρῶτά μιν ἐν τ' εὐτυχίαις καὶ
 δυστυχίαις, ἐν ἑκατέροις ἀποδοῦς τα εἰκότα, ἐπακούσατέ μου καὶ νῦν οὐκέτι
 γὰρ ἄξιός εἰμι κακῶς πρᾶτειν· 1450. εὐτυχῆ με θήσετε.] ἐν ἄλλοις κεῖται,
 εὐτυχῆ μεθήσετε· 1453. Εἰρεσία] οὕτως ἐν δοτικῇ ἀντι τοῦ εἰρεσία ἵνα ἦ,
 μήτηρ τῶν ρουσιῶν, καὶ φίλη τῆς εἰρεσίας· προσωποποιεῖ δὲ ταῦτα λόγῳ ποιητι·

ἐχόντων συνέχειαν, ὥστε πρὸς τὰ λυποῦντα καὶ τὰ μὴ λυποῦντα ἐπισυναΐψαι· ἐπὶ σοὶ γὰρ κείται, καὶ ἄκρα τῇ χειρὶ ἡμῶν θίγῃς, ἔλθειν ἡμᾶς ῥαδίως ἐφ' ὃ σκοποῦμεν πέρας· ἄλλῃ δ' ἡμῖν τῶν πρὶν κακῶν πολλάκις γὰρ ἡμᾶς, ὦ θεοὶ, ἔντε εὐτυχίαις καὶ δυστυχίαις ἐπεκαλεσάμην· ἐν μὲν ταῖς, εὐγνωμονῶν ἐν δὲ ταῖς, δεόμενος ἡμῶν· καὶ νῦν μὴ ἐᾶτέ με αἰεὶ κακῶς πράττειν· ἀλλὰ δότε μοι ποτὲ τῶν κακῶν ἀπαλλαγὴν· ἐν γὰρ τοῦτο μόνον εὖ με ποιήσαντες, τὸν ἅπαντα χρόνον ἐς τοῦπιόν ἔτεσθ' εὖ με πεποιηκότες.

ΧΟ. Ὡ Φοίνισσα ταχεῖα Σιδωνιάς, ἡ μάλιστα νεῶν φιλοῦσα τὴν εἰρεσίαν, ἡ τοῖς κόμασιν ἐμφιλοχωροῦσα, καὶ ἐξάρχουσα τοῦ χοροῦ τοῖς καλλιγύροις δελφίσι, ἐπειδὴν μάλιστα τὸ πέλαγος νήνεμον ἦ, καὶ ἡ γλαυκὴ τοῦ πόντου θυγάτηρ Γαλήνη εἶπε τοιαῦτα. Ἴτε ὦ ναῦται, ἰὼ ναῦται, ἀναπετάσαντες μὲν τὰ ἰσία, ἄφετε τὴν ναῦν ταῖς θαλασσίαις αὔραις· λαβόμενοι δὲ τῶν ἐρετλῶν, πέμπεθ' Ἑλένην ἐπὶ τὰς ἀκτὰς τῶν τοῦ Περσέως οἴκων.

Εὐροὶς δ' ἄν αὐτοῦ, ὦ Ἑλένη, τὰς τοῦ Λευκίππου κόρας παρὰ τῷ ποταμῷ, ἢ πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Χαλκιοῖκου Ἀθηνᾶς· ἐνθα συγχορευσεὶς καὶ αὐτὴ διὰ χρόνου ἀποσερομένη, διὰ νυκτὸς αὐτοῦ τῶν Ἰακίνθιων ἀγομένων. Ἀπόλ-

πῶ, ὡς καὶ τὸ Γαλήνεια παρακατιῶν θυγατέρα φησὶν εἶναι τοῦ Πόντου.
 1464. Περσείων] Περσεῖα γὰρ φησὶ κτίσαι τὰς Μυκίνας. ἰδ. Ἱερῆ Αὐλ. στίχ. 1510. — 1466. Λευκιππίδας] δύο κόρας τοῦ Λευκίππου Ἰλάειρα καὶ Φοῖβη ἱέρειαι Ἀπόλλωνος ἦσαν, περὶ ὧν καὶ Πausanias ἐν Λακωνικῇ (σελ. 97. 37) πλεονεξίαν δὲ Ἰλάειρας καὶ Φοῖβης εἶπεν ἱερὸν· ὁ ποιήσας τα ἔτη τὰ Κύπρια θυγατέρας αὐτὰς φησὶν Ἀπόλλωνος εἶναι· κόραι δὲ ἱερῶνται σφίσι παρθέναι, κηλοῦμεναι κατὰ ταῦτα ταῖς θεαῖς, καὶ αὐταὶ Λευκίππιδες μέγιστοι δὲ, α εση-

Ἡ κώμοις Ἰακίνθου,
 Νυχίαν εὐφροσύναν 1470
 (Ὄν ἐξαμιλλησάμενος
 Τροχῶ τέρμονι δίσκου
 ἔκανε Φοῖβος, τᾶ Λακείνῃ γὰ
 Δὲ βούθυτον ἀμέραν
 Ὁ Διὸς εἶπε σέθειν γόνος) 1475
 * * * * *
 Μόσχον θ', ἀν' λίποιτ' οἴκοις
 Ἄς οὔπω πεῦκκι πρὸ γάμων ἔλαμψαν.
 Δι' αἴρος εἰ ποτανοὶ (Στρ. β')
 Γενοίμεσθα Δίβυες
 Οἰωνοὶ, στογᾶδες, 1480
 Ὄμβρον λείπουσαι χειμέριον,
 Νίσσονται, πρεσβυτάτα
 Σύριγγι πειθόμεναι
 Ποιμένας, δ' ἄβρογα
 Πεδία καρποφόρα τε γᾶς 1485
 Ἐπιπετόμενος, ἰακχεῖ·
 Ὡ ποταναὶ δολιχαύχενες,
 Σύννομοι νεφέων δρόμου,
 Βᾶτε Πελειάδας ὑπὸ μέσας,
 Ὠρίωνά τ' ἐννύχιον, 1490
 Καρύξατ' ἀγγελίαν,
 Εὐρώταν ἐφεζόμεναι,

μαιωσάμεθα ἀνωτέρω. σίγ. 140. 1469. Κώμοις Ἰακίνθου] τὰ Ἰακίνθια ἦγον
 Λακεδαιμόνιοι εἰς τιμὴν Ἰακίνθου· ὃν Ἀπόλλων σφαιρίζων, ἐφόνευσεν ἀκουσίως,
 1472. Τροχῶ τέρμονι] τροχῶ δίσκου πανταχόθεν ἐπίσης πεπερατωμένῳ· ὃ
 ἔστι, δίσκῳ κυκλωτερῆι, τετερματισμένῳ ἐπίσης ἀπὸ τοῦ κέντρου πανταχόθεν

λων γὰρ ὁ Διὸς παῖς, δίσκῳ ἀνελὼν Ἰάκινθον ἐν ἀγῶ-
 νι, νόμον ἔθηκε πᾶσι Λάκῳσι βούθουτον αὐτῷ ἐκείνην
 νομίζειν τὴν ἡμέραν· ἔνθα [εὐρήσεις ἴσως ἐν τῇ Σπάρτῃ]
 καὶ τὴν σαυτῆς θυγατέρα, ἣν ἐλίπετε οἴκοι μόνην, καὶ
 ἄς οὕτω ἀνήρθησαν λαμπάδες γαμήλιοι.

Εἴθε δὲ γένοιθ' ἡμῖν ἐπαρθῆναι κούφῳ τῷ περὶ
 ὑψοῦ εἰς τὸν αἰθέρα δίκην ὀρνίθων Λιβυκῶν· οἰχειμῶ-
 νος ἐπιόντος, καταλιπόντες τα βρειότερα τῶν χωρίων,
 ἐπανήκουσι σοιχηθὸν, τῇ τοῦ πρεσβυτέρου, ὡσπερ
 λοχαγοῦ, φωνῇ ὑπακούοντες. ὅς πρὸς τὰ ἀνομβρότερα
 τε καὶ καρποφορώτερα ἡγεῖται τοῖς ἄλλοις κλάγγων.
 Ἀλλ' ὦ πτηνοὶ δολιγαύχενες, οἱ τοῖς νέφεσιν αὐτοῖς
 συνιπτάμενοι, ἴτε, χωρεῖτε, ἔσθ' ὑπὸ μέσας τὰς πλειά-
 δας αὐτὰς, καὶ τὸν ἐβρίωτα τὸν νυκτερινὸν αἰωρούμενοι·
 ἐπειδὴν δὲ γένησθε κατὰ τὴν Σπάρτην, ἐπιπτάντες

εἰς τὴν περιφέρειαν. 1477 . . .] ἐνταῦθα ἐξέλιπεν ὅλος στίχος. ἐν ἀνεπλή-
 ρωσέτις οὕτως ἐξ εἰκασίας.

- » Σπάρτην δ' αὖ ἴδη μήτηρ
- » Μόσχον θ', ἀν λίπειτ' οἴκοις.

Ἄτερος δ' αὖ οὕτω·

- » Μόσχονθ', ἀν λίπειτ' οἴκοις
- » Θάλλουσαν ἐν πατρώοις.

Τὸ δὲ λίπειτ' οἴκοις, λιπόντ' οἴκοις, ἐν ἄλλοις κεῖται, ὡς μεταχθ' δυϊκοῦ ἀδιθ-
 μοῦ, ἀποδιδωμένη, ὡς εἶοικεν, τῷ ἐκλιπόντι στίχῳ.

1480. Στοχάδες] οὕτω μᾶλλον παρὰ τὸ στείχειν ἀντὶ τοῦ στοχάδες παρὰ
 τὸ στέλλεσθαι· σειρᾶ γὰρ ἵπτανται καὶ ἐφ' ἑνὸς ὡς λόχος στρατιωτικὸς οἱ γε-
 ρανοὶ, περὶ ὧν ἐνταῦθα ὁ λόγος, φύλακὰς τε ἔχοντες λοχαγοὺς τε καὶ οὐραγούς·
 οἱ ἐπισυρίττουσιν αὐτοῖς ἀπὸ τῶν ἐσχάτων, ὥσ' ἀκούεσθαι τὴν φωνήν.

1484. Ἄβροχα] τὰ περὶ τῆς Λιβύης καὶ Λίγυπτον, ἔνθα σπάνιος ἄμβρος.

- Μενέλαος ὅτι Δαρδάνου
 Πόλιν ἐλὼν, δόμον ἤξει.
 Μόλοιτέ πῶθ' ἵππειον ἄρμα, (Ἀντ. β')
 Δι' αἰθέρος ἰέμενοι, 1495
 Παῖδες Τυνδαρίδαι,
 Λαμπρῶν ἄστρων ὑπ' ἀέλλαισιν·
 Οἱ ναίετ' οὐράνιοι,
 Σωτῆρες τᾶς Ἑλένας, 1500
 Γλαυκὸν ἐπ' οἴδμ' ἄλιον,
 Κυανόχροά τε κυμάτων
 Ῥόθια πολιὰ θαλάσσης,
 Ναύταις εὐαεῖς ἀνέμων
 Πέμποντες διόθεν πνοάς· 1505
 Δύσκληιαν δ' ἀπὸ συγγόνου
 Βάλλετε βαρβάρων λεχέων,
 Ἄν Ἰθαίων ἐρίδων
 Πονηθεῖς' ἐκτήσατο, τὰν
 Οὐκ ἐλθοῦσαν Ἰλίου 1510
 Φοιθείους ἐπὶ πύργους.
- ΑΓ. Ἄναξ· κάκιστα τὰν δόμοις εὐρήκαμεν·
 ὣς καὶν' ἀκούσει πήματ' ἐξ ἐμοῦ τάχα.
- ΘΕ. Τί δ' ἐστίν;
- ΑΓ. Ἄλλης ἐκπόνει μνηστεύματα
 Γυναικός· Ἑλένη γὰρ βέβηκ' ἔξω χθονός. 1515
- ΘΕ. Πτεροῖσιν ἀρθεῖς' ἢ πεδοστιβεῖ ποδί;
- ΑΓ. Μενέλαος αὐτὴν ἐκπεπόρθμευται χθονός,
 Ὃς αὐτὸς αὐτὸν ἤλθεν ἀγγέλλων θανεῖν.
- ΘΕ. Ὡ δεινὰ λέξας! τίς δέ νιν ναυκληρία
 Ἐκ τῆςδ' ἀπῆρε χθονός; ἄπιστα γὰρ λέγεις. 1520
- ΑΓ. Ἦν γε ξένω δίδως σὺ, τοὺς τε σοὺς ἔχων
 Ναύτας βέβηκεν, ὡς ἂν ἐν βραχεῖ μάθης.
- ΘΕ. Πῶς; εἰδέναι πρόθυμος· οὐ γὰρ ἐλπίδων

εἰς τὰς τοῦ Εὐρώτου ὄχθας, κηρύξατε τοῖς ἐκεῖ Μενέλκων μετὰ τὴν Τροίας ἄλωσιν ἐπανήκοντα οἴκαδε.

Ὡ παῖδες Τυνδάρου Διόσκουροι, εὐκλεέστατοι, οἱ ἐν οὐρανῷ ὑπὸ ταῖς τῶν λαμπρῶν ἀστέρων συστροφῆς κατοικοῦντες, εἴθε τεθρίππου ἐπιβάντες, ἔλθοιτε δι' αἰθέρος ἐς τὸ πέλαγος σωτῆρες τῆς Ἑλένης, οὐριον πνεῦμα διόθεν πέμποντες τοῖς ναύταις ἐπὶ τῶν λευκῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης· ἔλθοιτε ὑμεῖς, τὴν ἐπὶ γάλοις ψευδωνύμοις αὐτῆς πρὸς τοὺς βαρβάρους ἐκνίψοντες δυσφημίαν, ἣν δι' ἔριν τῶν θεῶν ἐν Ἰῶν ἀδίκως τυγχάνει κεκτημένη· οὐ γὰρ ἀφίκετό ποτ' ἐκείνη εἰς τὴν καλλίπυργον τοῦ Φοῖβου πόλιν.

ΑΓ. Ἦκω, ὦ βασιλεῦ, μέγιστόν σοι κακὸν τῷ σῷ οἴκῳ συμβεβηκὸς ἀγγελῶν.

ΘΕ. Τί δ' ἐστὶ τοῦτο;

ΑΓ. Ἐτέραν ἤδη ζήτηί μνηστεύσασθαι γυναῖκα· Ἑλένη γὰρ ἀπέδρα ἤδη.

ΘΕ. Πτεροφυεῖσα, ἢ ἄλλως ποσὶ χρωμένη;

ΑΡ. Μενέλκω ελθὼν, οὗτος αὐτὸς ὁ ἑαυτὸν ἀγγελίας τεθνηκέναι, ἀφείλετο ἐκείνην.

ΘΕ. Δεινὰ φῆς ταῦτα· ἀλλ' οὐκ ἔχω πιστεῦειν· ἐπὶ τίνος γὰρ πλοίου ἀπήρσαν ἐντεῦθεν;

ΑΓ. Ἐφ' οὗ σὺ αὐτὸς δέδωκας τῷ ξένῳ· ἐπιβὰς γὰρ αὐτὸς τε καὶ τοὺς ναύτας τοὺς σοὺς ἔχων ἀπῆρε.

ΘΕ. Πῶς; βουλομαι γὰρ σαφῶς εἰδέναι· οὐ γὰρ ἂν πιστεύ-

1508. Ἰδαίων ἐρίδων] ἕνεκα τῆς ἐν Ἰῶν τῶν τριῶν θεῶν ἐριδος. Τὸ δὲ ἔλθουσιν ἔστω ἀντὶ γενικῆς ἀπελύτου, ἐλθούσης.

- Εἴσω βέβηκα, μίαν ὑπερδραμεῖν χέρα
 Τοσοῦσδε ναύτας, ὧν ἀπεστάλης μέτα. 1525
- ΑΓ. Ἐπεὶ λιποῦσα τούσδε βασιλείους δόμους
 Ἡ τοῦ Διὸς παῖς, πρὸς θάλασσαν ἐσνάλη,
 Σοφώταθ' ἀβρὸν πόδα τιθεῖσ', ἀνέστενε
 Πόσιν πέλας παρύντα, κοῦ τεθνηκότα.
 Ὡς δ' ἤλιομεν σῶν περίβολον νεωρίων, 1530
 Σιδωνίαν ναῦν πρωτόπλουν καθείλομεν,
 Ζυγῶν τε πεντήκοντα, κάρετμῶν μέτρα
 Ἐχρυσαν ἔργου δ' ἔργον ἐξημείβετο.
 Ὁ μὲν γὰρ ἴστων, ὁ δὲ πλάτην καθίστατο,
 Ταρσόν τε χειρὶ, λευκά θ' ἰστί' εἰς ἓν ἦν, 1535
 Πηδάλια τε ζεύγλαισι παρακαθίετο.
 Κἄν τῷδε μύθῳ τοῦτ' ἄρα σκοπούμενοι
 Ἕλληνες ἄνδρες Μενέλεω ξυμέμποροι,
 Προσῆλθον ἀκταῖς, ναυφόροις ἠσθημένοι
 Πέπλοισιν, εὐειδεῖς μὲν, αὐχμηροὶ δ' ὄραϊν. 1540
 Ἰδὼν δέ νιν πυχρόντας Ἀτρέως γόνος,
 Προσεῖπε, δόλιον οἶκτον ἐς μέσον φέρων.
 Ὡ τλήμονες, πῶς, ἐκ τίνος νεῶς ποτε
 Ἀγαῖδος θραύσαντες ἤκετε σκάφος;
 Ἄρ' Ἀτρέως παῖδ' ὀλόμενον συνθάπτετε, 1545
 Ὄν Τυνδαρίς παῖς ἤδ' ἀπόντα κenoταφεῖ;
 Οἱ δ', ἐκβαλόντες δάκρυα ποιητῷ τρόπῳ,
 Ἔς ναῦν ἐχώρουν, Μενέλεω ποντίσματα
 Φέροντες· ἡμῖν δ' ἦν μὲν ἠδ' ὑποψία,
 Λόγος δ' ἐν ἀλλήλοισι τῶν ἐπεισθατῶν 1550
 Ὡς πλῆθος εἶη· διεσιωπῶμεν δ' ὄμως,
 Τοὺς σοὺς λόγους σώζοντες· ἄρχειν γὰρ νεῶς
 Ξένον κελεύσας πάντας συνέχεας τάδε.
 Καὶ τᾶλλα μὲν δὴ ῥαδίως εἴσω νεῶς
 Ἐθέμεθα κουφίζοντα· ταύρειος δὲ ποῦς 1555

σαιμι ἔν' ὄντ' ἐκεῖνον , τοσοῦτων ναυτῶν κρατῆσαι, οἷς
καυτὸς συνεπεστάλης.

ΑΓ. Ἡ παῖς τοῦ Διὸς, ἅμα τῆς οὐκίας ταυτησί ἐξεληθούσα, κα-
τῆει μετρίῳ βαδίσματι πρὸς τὴν θάλασσαν ἡρέμα,
κλαίουσα τὸν ἑαυτῆς δῆθεν ἄνδρα τὸν παρόντα ὡς ἀπο-
θανόντα, πολλῇ τέχνῃ ὑποκλέπτουσα τὴν προσποίησιν·
ἐπειδὴ δὲ εἰσέλθοιμεν εἰς τὸ σὸν νεώριον, καθελκύσαν-
τες ναῦν πεντηκόντορον, τούτων δὲ τῶν Σιδωνικῶν
πρωτόπλων κατὰ τὰ προστεταγμένα, ἄλλος ἄλλο τι
διὰ σπουδῆς εἶχόμεν, ὁ μὲν ἰστὸν ἀνορύων, ὁ δὲ τὴν
κώπην ἐν τῷ σκαλμῷ ἐγκαθιστῶν, καὶ ἀπτύμενος τοῦ
ταρσοῦ, ὁ δὲ τὸ ἰστίον ἐκπετανὺς, ὁ δὲ τὸ πηδάλιον
ἐντιθεὶς τῇ ζεύγλῃ, καὶ ἄλλος ἄλλο τι ἐξασκῶν· καὶ
τούτῳ Ἕλληνές τινες, συνέμποροι Μενελάῳ, πιναρὰ
ἐσταλμένοι ὡς ἐκ ναυαγίας, ἄνδρες αὐχμηροὶ μὲν
ἰδεῖν, εὐειδεῖς δ' ἄλλως, ἐπεσκόπουν τὰ πραττόμενα.
οὓς ἰδὼν ὁ Ἀτρέως παρόντας, καὶ οἶκτον πρὸς αὐτοὺς
σὺν δούλῳ προσποιησάμενος, ὦ ταλαίπωροί, φησι,
ναῦται, πῆ δῆποτε ναυαγήσαντες ἐπὶ τίνος Ἀχαιϊκῆς
νεῶς, ἤκεθ' ὧδε· ἄρ' ἐθελήσετε καὶ ὑμεῖς συναντιλα-
βέσθαι ἡμῖν τῆς τοῦ Μενελάου κηδείας, ἢ ἢ παῖς ἦδε
ἢ τοῦ Τυνδάρεω ποιεῖ κενοτάφιον; οἱ δ' ἅμα τῷ λόγῳ,
δακρῦειν ὑποκρινάμενοι, ἔσπευδον εἰσφέρειν εἰς τὴν
ναῦν τὰ ἐντάφια τῷ Ἀτρεΐδῃ· ἡμῖν δὲ ἦν μὲν ταυθ'
ὑποπτα, πολλῶν ἐπιβάντων, ἐνεμένομεν δὲ σιγῇ τοῖς
ἐντεταλμένοις· αὐτὸς γὰρ δοὺς τῷ ξένῳ ἄρχειν τῆς
νεῶς, πολλὴν ταραχὴν ἐνέβαλες εἰς τὰ πράγματα·
Πάντων οὖν τῶν ἄλλων εἰσκομισθέντων ῥαδίως, τὸν
ταῦρον μόνον οὐκ ἦν οὐδένα τρόπον παιδαγωγεῖν πρὸς
τὴν ναῦν· οὐδ' ἤθελον ὄλωσ' προσέειπαι τὴν ἀποβάθραν,

Οὐκ ἤθελ' ὀρθὸς σανίδα προσβῆναι κάτα,
 Ἄλλ' ἐξεβρυχᾷτ' ὄμμ' ἀναστρέφων κύκλω,
 Κυρτῶν τε νῶτα κείς κέρας παρεμβλέπων
 Μὴ θιγγάνειν ἀπειργεν. ὁ δ' Ἑλένης πύσις
 Ἐκάλεσεν, ὃ πέρσαντες Ἰλίου πόλιν, 1560
 Οὐκ εἴ' ἀναρπάσαντες Ἑλλήνων νόμῳ
 Νεανίχισ ὤμοισι ταύρειον δέμας
 Ἐς πρῶραν ἐμβάλεϊτε, (φάσγανόν θ' ἅμα
 Πρόχειρον ὄθει) σφάγια τῷ τεθνηκότι;
 Οἱ δ' ἐς κέλευσμά' ἐλθόντες, ἐξανήρπασαν 1565
 Ταῦρον, φέροντές τ', εἰσέθεντο σέλματα.
 Μονάμπυκον δὲ Μενέλεως ψήχων δέρην
 Μέτωπα τ', ἐξέπεισεν ἐσβῆναι δόρυ.
 Τέλος δ' ἐπειδὴ ναῦς τὰ πάντ' ἐδέξατο,
 Πλήσασα κλιμακτῆρας εὐσφύρου ποδὸς 1570
 Ἑλένη, καθέζετ' ἐν μέσοις ἐδωλίοις,
 Ὅτ' οὐκέτ' ὦν λόγοισι Μενέλεως πέλας.
 Ἄλλοι δὲ τοίχους δεξιούς, λαιούς τ' ἴσοι,
 Ἄνηρ παρ' ἄνδρ' ἔζονθ', ὑφ' εἵμασι ξίφη
 Λαθραῖ' ἔχοντες, ρόθιά τ' ἐξεπίπλωτο 1575
 Βοῆς, κελευστοῦ φθέγμαθ' ὡς ἠκούσαμεν.
 Ἐπεὶ δὲ γαίας ἤμεν οὔτ' ἄγαν πρόσω,
 Οὔτ' ἐγγύς, οὔτοις ἤρετ' οἰάκων φύλαξ·
 Ἔτ' ὦ ξέν', ἐς τὸ πρόσθεν, ἢ καλῶς ἔχει,
 Πλεύσωμεν; ἀρχαὶ γὰρ νεῶς μέλουσί μοι. 1580
 Ὁ δ' εἶφ', ἄλλις μοι δεξιᾷ δ' ἐλών ξίφος,
 Ἐς πρῶραν εἶρπε, κάπι ταυρείῳ σφαγῇ

1563. ὄθει] οὕτω καὶ ἐτέρου γνώμη ἔγραψα ἀντὶ τοῦ ὡσεὶ ἐν παρατατικῷ.
 ἕτερος δὲ, γράφειν παραινεῖ ὄρει (ἢ ἐν παρατατικῷ μᾶλλον ὄρει) οὕτω.

• Εἰς πρῶραν ἐμβάλεϊτε (φάσγανόν θ' ἅμα

• Πρόχειρον ὄρει) σφάγια τῷ τεθνηκότι;

ἐκμυκώμενός τε, καὶ πῦρ βλέπων κύκλῳ, τά τε νῶτ' ἀποκυρτῶν, καὶ τῷ κέρα χρῆσθαι ἐτοίμως ἔχων, ὡς' οὐκ ἦν ὁ τολμήσων αὐτοῦ θιγεῖν· τότε δὴ Μενέλαος ἀναβρόησας, ὃ Ἕλληνες, ἔφη, οἱ Γροίαν ἐξελόντες, οὐκ ἀναρπάσαντες νόμῳ Ἑλληνικῷ τὸν ταῦρον ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦτον, ἐμβαλεῖτε αὐτὸν εἰς τὴν πρύμναν πρὸς σφαγὴν τῷ τεθνεῶτι; καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, ἔφερε πρῶχειρον τὸ ξίφος κινῶν ἐν τῇ δεξιᾷ· οἱ δὲ ἐκ παρακλεούσεως πρὸς ἀλήλους, ἀναρπάσαντες τὸ θηρίον, κατέθεντο ἐπὶ τῶν ζυγῶν τῆς νεῶς· ἔνθα Μενέλαος καταψήσας αὐτὸν τὰ περὶ τὸ μέτωπον καὶ τὴν δέριν, ἐπέπεισεν εἰσφέρειν εἰς τὸ σκάφος ἐκόντα· τέλος δὲ, πάντων ἐχόντων καλῶς πρὸς ἀναγωγὴν, ἡμὲν καλλίσφυρος Ἑλένη καθῆτο ἐν μέσοις τοῖς εἰδωλίοις, ἐπὶ τῶν κλιματήρων τοὺς πόδας ἐρείσασα, καὶ Μενέλαος ὁ μόνῳ λόγῳ τεθνήκως, παρ' αὐτῇ· οἱ δὲ ἀμφ' αὐτὸν, ἄλλος ἄλλη πρὸς ἐκείερα τῆς νεῶς ἀνὴρ παρ' ἀνδρα θάρβαρον διαμερισθέντες, ἐκαθέζοντο, ἐγγχειρίδιον ἕκαστος ἐγκρύπτοντες ὑπὸ μάλης· ἡμεῖς τοίνυν, ὡς ἠκούσαμεν τοῦ κελευστοῦ ἐπάσαντος ἡμῖν τὸ ρόθιον, ἀλαλαζάντες, ἐνεπλήσαμεν τὴν θάλασσαν βοῆς πρὸς ἀναγωγὴν· ἐπεὶ δὲ ἀπέστημεν τῆς γῆς ὅσον μέτριον, ἤρεθ ὁ οἰακοσρόφος, πότερον, ὃ ξένης, καλῶς ἔχει νῦν λῆξαι τῆς εἰρεσίας, ἢ προσπλέωμεν ἔτι πρόσω; δεῖ γὰρ με παρέχειν ἑμαυτὸν τῷ τῆς νεῶς ἄρχοντι εὐπειθῆ· ὁ δὲ, ἄλις μοι, ἔφη, ἔχει· καὶ δὴ ἀνασᾶς ἐχώρει δεξιᾷ πρὸς τὴν πρῶραν, ξίφος ἔχων

1565. Εἰς κέλευσμα ἐλθόντες] οὐ τοῦτό φησι, τὸ κακελευσμένον ποιήσαντες, ἀλλ' ἅμ' ἀκούσαντες, ἕτερος τὸν ἕτερον κελεύσαντες, ἤρπασαν τὸν ταῦρον.
 1570. Πλήσασα κλιματήρας] τιθεῖσα τοὺς πόδας ἐπὶ τῶν κλιματήρων, καθῆστο ἐν τοῖς εἰδωλίοις. 1572. Οὐκέτ' ὦν λόγοισι] ὁ κατὰ τοὺς δολίους λόγους αὐτῶν μηκέτι ζῶν. 1680. Ἀρχαὶ νεῶς μέλουσί μοι. μέλι· γάρ μοι ὑπα-

Σταθείς, νεκρῶν μὲν οὐδενὸς μνήμην ἔχων,
 Τέμνων δὲ λαιμὸν εὐχετ'· ὦ ναίων ἄλλα
 Πόντιε Πόσειδον, Νηρέως θ' ἀγναὶ κόραι, 1585
 Σώσατέ μ' ἐπ' ἀκτὰς Ναυπλίας, δάμαρτά τε
 Ἄσυλον ἐκ γῆς· αἵματος δ' ἀπορροαὶ
 Ἔς οἴδμ' ἐσηκύντιζον οὖρια ξένω.
 Καί τις τόδ' εἶπε· δόλιος ἢ ναυκληρία.
 Πάλιν πλέφμεν Ναξίαν· κέλευε σύ· 1590
 Σὺ δὲ στρέφ' οἶακ'· ἐπ' δὲ ταυρείου φόνου
 Ἀτρέως σταθείς παῖς, ἀνεβόησε συμμαχούς·
 Τί μέλλετ', ὦ γῆς Ἑλλάδος λωτίσματα,
 Σφάζειν, φονεύειν βαρβάρους, νεὼς τ' ἄπο
 Ρίπτειν ἐς οἴδμα; ναυβάταις δὲ τοῖσι σοῖς 1595
 Βοᾷ κελουστῆς τὴν ἐναντίαν ὄπα.
 Οὐκ εἶ ὁ μὲν τις λοῖσθον αἰρεῖται δόρυ,
 Ὁ δὲ ζυγ' ἄζαξ, ὁ δ' ἀφελὼν σιαλμοῦ πλάτην,
 Καθαίματώσει κρατὰ πολεμίων ξένων;
 Ὀρθοὶ δ' ἀνήξαν πάντες, οἱ μὲν ἐν χεροῖν 1600
 Κορμούς ἔχοντες ναυτικούς, οἱ δὲ ξίφη.
 Φόνω δὲ ναῦς ἔρρεῖτο· παρακέλευσμα δ' ἦν
 Πρύμνηθεν Ἑλένης· ποῦ τὸ Τρωϊκὸν κλέος;
 Δεῖζατέ πρὸς ἄνδρας βαρβάρους· σπουδῆς δ' ὑπο
 Ἐπιπτον, οἱ δ' ὠρθοῦντο, τοὺς δὲ κειμένους 1605
 Νεκροὺς ἂν εἶδες· Μενέλεως δὲ ἔχων ὄπλα,
 Ὅποι νοσοῖεν ζύμυαχοι κατασκοπῶν,
 Ταύτη προσῆγε χειρὶ δεξιᾷ ξίφος,
 Ὅττ' ἐκκολυμβᾶν ναός· ἠρήμωσε δὲ

κούειν ταῖς ἀρχουσι τῆς νεώς. 1590. Ναξίαν] εἰ μή τις λιμὴν ἦν ἐν Αἰγύπτῳ,
 ἢ πόλις Ναξία, ἡμαρτημένον ἐστὶ· ἢ γραπτέον Ναυσίαν, ἰδὲν.

ἐν τῇ χειρὶ πρὸς σφαγὴν· ὡς δὲ ἐπέση, ἄλλο μὲν εἶ-
 πεν οὐδεν, οὐδὲ τεθνεώτος μνήμην οὐδενὸς ἐπιείητο·
 τὸν δὲ λαίμονα τοῦ βυθὸς τέμνων, ἠΰξατο τάδε Πόσει-
 δον ἐννοσίγαιε, ὁ θαλάσσης κρατῶν, καὶ κόραι σεμναὶ
 Νηρέως, σώσατε ἐμέ τε καὶ τὴν ἐμὴν γυναῖκα εἰς φί-
 λην πατρίδα γαῖαν. Ἐκ δὲ τούτου ἢ τοῦ αἵματος ῥοὴ
 ἐξεπήδα ἐς τὸ κύμα αἰσίως τῷ ταῦτα πραττοντι ξέω
 καὶ τις ἡμῶν συνίσις τὴν σκευωρίαν, ἀνεβόησε δόλια
 εἶναι ταῦτα· ἀλλὰ πλέωμεν ὡς τάχος πάλιν ἐπὶ τὸν
 λιμένα· κέλευε σὺ τοῖς ναύταις· σὺ δ' αὖ δράττου τῶν
 οἰάκων· ἀλλ' ἐν τούτῳ Μενέλαος, τέλος ἐπιθείς τῇ θυ-
 σία, ἀνεβόησεν· ὦ ἦρωες ὑμεῖς ὅτι ποτ' ὄφελος τῶν
 Ἑλλήνων, τίποτε μέλλετε σφάζειν, φονεύειν, κατα-
 καίνειν βαρβάρους, καὶ κατὰ τῶν κυμάτων ῥιπτεῖν ἐ-
 χθιστοὺς γε ὄντας ἐπὶ κεφαλῇν; ὁ δ' αὖ σὺς κελουστῆς
 ἀντιπαρεκελεύετο καὶ αὐτὸς ταῦτά ἐπ' ἐκείνους· τί μέλ-
 λει ὑμεῖς, καὶ οὐχ ὁ μὲν ἄκοντα ἄκρον λαβῶν, ὁ δὲ
 θραύτας ζυγῶν, ἕτερος δὲ ἐρετμὸν τοῦ σκαλμοῦ ἐξε-
 λῶν, καὶ ἄλλος ὁ, τιδὴ ποτε ἀναρπάσας, καταθραύετε τὰ
 κρανία τῶν ἀπίστων δὴ ξένων τουτωνί; ὡς δὲ ἀνήϊξαν
 πάντες πρὸς τὴν φωνήν, οἱ μὲν ῥόπαλα ναυτικά,
 οἱ δὲ ξίφη ἔχοντες, καὶ εἰς χεῖρας ἦλθον, ἦν ἀγὼν
 καρτερός· τὸ δ' αἶμα καταρρέων, κατέκλυζε τὸ κατά-
 σρωμά· Ἐλένη δὲ ἀπὸ τῆς πρύμνης παρεκελεύετο κα-
 κείνη· παῦ ἔσθ' ὑμῖν, ὦ ἄνδρες Ἕλληνες, ὁ ἐπὶ Τροίᾳ
 ἤρασθε κλέος; δείξατε νῦν τοῦτο πρὸς ἄνδρας βαρβάρους
 τούτους· κἄν τούτῳ εἶδες ἂν ἄλλους μὲν αὐτῶν
 πίπτοντας ὑπὸ σπουδῆς, ἄλλους δ' ἀνισαμένους, τοὺς
 δὲ καὶ κάτω κειμένους νεκρούς· Μενέλαος δ' αὐτὸς ἀπὸ
 καλῶν ὀρμώμενος ὄπλων, παραδοκῶν, ὅπῃ το συμ-
 μαχικὸν πεπονῆτο, τρυτὴ ἐπιθέμενος τοῖς ἡμετέροις,
 ἀνυπόστατος ἦν, κατακαίνων αὐτούς, καὶ εἰς τὴν θά-

- Σῶν ναυβατῶν ἐρέτμ'· ἐπ' οἰάκων δὲ βὰς, 1610
 Ἄναξ, ἐς Ἑλλάδ' εἶπεν εὐθύνην δόφου.
 Οἱ δ' ἰστὸν ἦρον, οὔρῃαι δ' ἦκον πνοαί,
 Βεβᾶσι δ' ἐκ γῆς· διαφυγῶν δ' ἐγὼ φόνον,
 Καθῆκ' ἐμαυτὸν εἰς ἄλ' ἄγκυραν πάρα.
 Ἢδῃ δὲ κάμνονθ', ὄρμιαν τείνων, μέ τις 1615
 Ἀνείλετ', ἐς δὲ γαῖαν ἐξέβησέ σοι
 Τάδ' ἀγγελοῦντα· σῶφρονος δ' ἀπιστίας
 Οὐκ ἔστιν οὐδὲν χρησιμώτερον βροτοῖς.
 ΧΟ. Οὐκ ἂν ποτ' ἠϋχοῦν οὔτε σ', οὔθ' ἡμᾶς λαθεῖν
 Μενέλαιον. ὦναξ, ὡς ἐλάνθανεν παρών. 1620
 ΘΕ. Ὡ γυναικείαις τέχναισιν αἰρεθεῖς ἐγὼ τάλας!
 Ἐκπεφεύγασιν γάμοι με· κεῖ μὲν ἦν ἀλώσιμος
 Νυῖς διώγμασιν, πονήσας εἶλον ἂν τάχα ξένους.
 Νῦν δὲ τὴν προδοῦσαν ἡμᾶς τισόμεσθα σύγγονον,
 Ἢτις, ἐν δόμοις ὄρῳσα Μενέλεων, οὐκ εἶπέ μοι. 1625
 Τοιγὰρ οὔποτ' ἄλλον ἄνδρα ψεύσεται μαντεύμασιν.
 ΧΟ. Οὗτος ὦ, ποῖ σὸν πόδ' αἶρεις, δέσποτ', ἐς ποῖον φόνον.
 ΘΕ. Οἷπερ ἡ δίκη κελεύει μ'· ἄλλ' ἀφίστασ' ἐκποδῶν.
 ΧΟ. Οὐκ ἀφήσομαι πέπλων σῶν· μέγала γὰρ σπεύδεις κακά;
 ΘΕ. Ἀλλὰ δεσποτῶν κρατήσεις δουλος ὢν;
 ΧΟ. Φρονῶ γὰρ εὔ. 1630
 ΘΕ. Οὐκ ἐμοί γ', εἰ μή μ' ἐάσεις—
 ΧΟ. Οὐ μὲν οὖν σ' ἐάσομεν.
 ΘΕ. Σύγγονον κτανεῖν κακίστην.

1616. Ἀνείλετο] δῆλον, ὅτι θεός τις ἢ μάλλον ἀλιεύς τις ἀνέλαβεν αὐτὸν
 τῆ ὄρμιᾳ. 1637. Ἀπιστίας οὐδὲν χρησιμώτερον] ὅμοιον τῷ

» Μένουσα ἀπιστεῖν ἄρθρα ταῦτα τῶν φρονῶν »

1627. Οὗτος ὦ, ποῖ σὸν πόδ' αἶρεις] ἐρμήσαντος τοῦ τυράννου ἐπὶ τὸ κατασφάξαι τὴν ἀδελφὴν, πειρᾶται ὁ Χορὸς διακωλύσαι, λέγων ταῦτα γλώσση τεταραγμένη. 1631. Οὐκ ἐμοί γε] ἐμοί δ' οὐκ εὔδοκεις φρονεῖν· αὐτίκα γὰρ

λασσαν ἐξωθούμενος, ὥτε τὰ ἐρετμὰ ἀνδρῶν ἔκειντο ἔρημα· ἐκ δὲ τούτου εὐθύς ἐκεῖνος, κύριος τῶν οἰάκων γενόμενος, ἐκήρυξεν ἀπευθύνειν πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Οὗτος οὖν ἀναπετασθὲν τὸ ἰσὶον πνεῦμ' ἐπιγενόμενον εὐθύς ἀπεκόλπωσε· καὶ οἱ μὲν ἤδη τὴν γῆν ἀποκρύψαντες, διαβάλλουσι πέλαγος· ἐγὼ δὲ μόνος σῶς ὢν, ἔβαλον ἐμυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν παρὰ τῆ ἀγκύρα· ἔνθα τις, καθεὶς ὀρμιάν ποθεν, ἀνέλαβε κεκμηκότα με ἤδη, καὶ εἰς τὴν ξηρὰν ἀπεβίβασεν, ἀγγελοῦντά σοι τὰ συμβεβηκότα· Σὺδε παιδεύου ἐκ τούτου μηδὲν χρησιμώτερον ἀνθρώποις ἀπιστίας ὑπολαμβάνειν φρογίμου.

ΧΟ. Οὐκ ἂν ποτ' ἤλπιζον, ὦ ἀναξ, οὔτε σέ, οὔθ' ἡμᾶς αὐτὰς Μενέλαον λαθεῖν παρόντα.

ΘΕ. Ὡ δὲ δυσυχῆς ἐγὼ, ὅς γυναικείας τέχνης γενόμενος ἦττων, ἀποστέρημαι ἤδη γάμου· καὶ εἰ μὲν ἐξῆν καταδιώκοντα καταλαβεῖν τὸ πλοῖον, παντὶ σθένει χρώμενος, εἶλον ἂν ἐκείνους· νῦν δ' οὐ καταπροΐξεταί μου ἡ ἀδελφῆ, προδοῦσα τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἀξίαν δίκην δώσει· εἰδυῖα γὰρ παρόντα Μενέλαον, ἔκρυψέ με· ἀλλ' οὐκ ἂν ἄλλον ψεύσεται ποτε ταῖς μαντείαις.

ΧΟ. Ἐπίσχες, τί δράσεις αὐτὸς, ὦ δέσποτα, ἐπὶ τίνα δὲ μαίνη οὕτω;

ΘΕ. Ἐφ' ὃν αὐτὴ ἡ δίκη φέρει με. σύ δ' ἐκποδῶν μοι γενοῦ.

ΧΟ. Οὐκ ἂν τῶν σῶν ἀποσπασθεῖην πέπλων, μέχρῃς ἂν ὀρώσει ἐπὶ μέγα σπεύδοντα κακόν.

ΘΕ. Τί δέ; δοῦλος ὢν αὐτὸς, δεσπύτου ἔμοῦ κρατήσεις;

ΧΟ. Ἐγωγέ σου, εὖ φρονῶν.

ΘΕ. Οὐκ ἂν ἔμοι γ' εὖ, εἰ μή μου ἀποσταίης.

(ΤΟΜ. Δ')

- ΧΟ. Εὐσεβεστάτην μὲν οὖν.
- ΘΕ. Ἢ με προῦδωκεν;
- ΧΟ. Καλὴν γε προδοσίαν δίκαια δρᾶν.
- ΘΕ. Τὰ μὰ λέκτρ' ἄλλω διδοῦσα;
- ΧΟ. Τοῖς γε κυριωτέροις.
- ΘΕ. Κύριος δὲ τῶν ἐμῶν τίς;
- ΧΟ. Ὃς ἔλαβεν πατρὸς πάρα. 1335
- ΘΕ. Ἀλλ' ἔδωκεν ἡ τύχη μοι.
- ΧΟ. Τὸ δὲ χρεῶν ἀφείλετο.
- ΘΕ. Οὐ σὲ τὰ μὰ χρῆ δικάζειν.
- ΧΟ. Ἦν γε βελτίω λέγω.
- ΘΕ. Ἀρχόμεσ' ἄρ', οὐ κράτοῦμεν.
- ΧΟ. Ὅσια δρᾶν, τὰ δ' ἔκδικ' οὔ.
- ΘΕ. Κατθανεῖν ἐρᾶν ἔοικας.
- ΧΟ. Κτεῖνε· σύγγονον δὲ σὴν
 Οὐ κτενεῖς, ἡμῶν ἐκόντων, ἀλλ' ἐμ', ὡς πρὸ δεσποτῶν
 Τοῖσι γενναίοισι δούλοις εὐκλεέσατον θανεῖν. 1641
- ΔΙ. Ἐπίσχευε ὀργὰς, αἴσιν οὐκ ὀρθῶς φέρη,
 Θεοκλύμενε, γῆς τῆσδ' ἀναξ· δισσοὶ δέ σε
 Διόσκοροι καλοῦμεν, οὐς Λήδα ποτὲ
 ἔτικτεν, Ἐλένην θ', ἣ πέφευγε σοὺς δόμους· 1645
 Οὐ γὰρ πεπρωμένοισιν ὀργίζῃ γάμοις,
 Οὐδ' ἡ θεᾶς Νηρηίδος ἔγκονος κόρη
 Ἀδικεῖ σ', ἀδελφῆ Θεονόη, τὰ τῶν θεῶν
 Τιμῶσα, πατρός τ' ἐνδίκους ἐπιστολάς.
 Ἔς μὲν γὰρ αἰεὶ τὸν παρόντα νῦν χρόνον 1650
 Κεῖνην κατοικεῖν σοῖσιν ἐν δόμοις ἐχρῆν·
 Ἐπεὶ δὲ Τροίας ἐξανεσάθη βάθρα,
 Καὶ τοῖς θεοῖς παρέσχε τοῦνομι, οὐκέτι

ἀποκτενω σε, εἰ μὴ ἐκπεδῶν μοι γένοιτο. 1633. Δίκαια δρᾶν] τῶ, ἔστι ἐπὶ τῇ δίκαια δρᾶν· εἰ δὲ μὴ, γραπτέον εἰς εὐθείαν τὸ, καλὴν γε προδοσίαν·

- ΧΟ. Οὐκ ἂν, εἰ μὴ ἄγοις ἡσυχίαν.
 ΘΕ. Ἐὰ με ἀνελεῖν ἀδελφὴν κακίστην οὔσαν.
 ΧΟ. Εὐσεβεστάτην δῆπου καὶ δικαιοτάτην.
 ΘΕ. Ἡ προδοῦσά με, παρέδωκε τὴν γυναῖκα ἄλλω.
 ΧΟ. Τῷ κυρίῳ ἐκείνης, οὐκ ἄδικα προδοῦσα.
 ΘΕ. Τῶν δ' ἐμῶν κύριος τις ἂν εἴη ποτέ;
 ΧΟ. Ὃς παρὰ τοῦ πατρὸς ἔλαβεν ἐκείνην γάμω.
 ΘΕ. Ἀλλ' ἐμοὶ αὐτὴν παρέδωκεν ἡ τύχη.
 ΧΟ. Ἀλλ' ἡ εἰμυρμένη αὐ ἀφείλε σε δικαίως.
 ΘΕ. Δικαστὴν ἐν τοῖς ἐμοῖς οὐδένα οἶδα.
 ΧΟ. Τί δ' οὐχί, ἐπειδὴν παράσχη τίς βελτίω;
 ΘΕ. Ὡστ' οὐκ ἄρχω μᾶλλον, ἢ ἀρχομαι ὑπ' ἄλλων.
 ΧΟ. Ἐν μὲν δικαίως μάλιστα, οὐ μὴν δὲ κἂν ἀδίκως.
 ΘΕ. Σύ δ', ὡς ἔοικας ἐπιθυμεῖς τεθνᾶναι.
 ΧΟ. Καῖνε, σφάζε, μηδὲν μου φείδου· τὴν γὰρ σὴν ἀδελ-
 φὴν οὐκ ἀποκτενεῖς, ἡμῶν ἐκόντων· εὐκλεες δὲ τοῖς γε
 γενναίοις τῶν δούλων ὑπὲρ δεσποτῶν ἀπαλλαγῆναι
 τοῦ βίου τοῦδε.
 ΑΙ. Θεοκλύμενε· σὲ καλοῦμεν τὸν τῆς γῆς ταύτης ἄρχοντα
 ἡμεῖς οἱ Διόσκοροι, οἱ σὺν τῇ Ἑλένῃ τῇ δραπετευσάσῃ
 παῖδες γεγεννημέθα Ληδας· μὴ οὕτως ὀργίζου ἐπι-
 γάμοις ἀδίκως· οὐς πὸ πεπρωμένον ἐδωρήσαθ' ἑτέρω.
 οὐδ' ἡ Θεονόη ἡ Ψαμάθης μὲν παῖς, σὴ δὲ ἀδελφὴ
 ἠδίκησέ σε, τὰ τε πρὸς θεοὺς εὐσεβοῦσα, καὶ τὰς τοῦ
 πατρὸς φυλάξασα ἐντολάς. Ἑλένην γὰρ μέχρι μὲν τού-
 του ἔδει κατοικεῖν αἰεὶ ἐνταῦθα· νῦν δὲ Τροίας ἀνατρα-
 πείσης ἄρδην ὑπὸ τῶν θεῶν, τῷ ἐκείνης χρῆσα-

ἐν' ἡ καλή γε προδοσία ἐστὶ δίκαια δρᾶν 1638. Τὰ δ' ἐκδικ' οὐ] οὕτω μᾶλ-
 λον ἐξ ἑτέρας γραφῆς ἀντὶ τοῦ, Τὴν δ' ἐκδικῶ. 1653. Παράσχετο ἄνομα] τῷ
 ὀνόματι ἀντιεῖς χρῆσάμενοι οἱ θεοί. ἀνέτρεψαν τὴν πόλιν. τὸ δὲ ἐξεῦθαι δι-
 δῶσιν ὑπόνοιαν, ἐπιθυμῆσαι μέχρι τούτου αὐτῇ Θεοκλύμενος· ἐκκαθάρτω ἀλλ' οὐκ

Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δεῖ νιν ἐξεῦχθαι γάμοις,
 Ἐλθεῖν δ' ἐς οἴκους καὶ συνοικῆσαι πόσει. 1655
 Ἄλλ' ἴσχε μὲν σῆς συγγόνου μέλαν ξίφος,
 Νόμιζε δ' αὐτὴν σωφρόνως πράττειν τάδε.
 Πάλαι δ' ἀδελφὴν κ' ἂν πρὶν ἐξεσώσαμεν,
 Ἐπεὶπερ ἡμᾶς Ζεὺς ἐποίησεν θεούς·
 Ἄλλ' ἦσσαν ἡμεν τοῦ πεπρωμένου θ' ἅμα, 1660
 Καὶ τῶν θεῶν, οἷς ταῦτ' ἔδοξεν ὦδ' ἔχειν.
 Σοὶ μὲν τὰδ' αὐδῶ· συγγόνῳ δ' ἐμῇ λέγω,
 Πλεῖν ξὺν πόσει σῶ, πνεῦμα δ' ἔξειτ' οὐριον·
 Σωτῆρε δ' ἡμεῖς σὼ κασιγνήτῳ διπλῶ,
 Πόντον παριππεύοντε, πέμψομεν πάτραν. 1665
 Ὄταν δὲ κάμψῃς καὶ τελευτήσῃς βίον,
 Θεὸς κεκλήσῃ, καὶ Διοσκόρων μέτα
 Σπονδῶν μεθέξεις, ξενία τ' ἀνθρώπων πάρα
 Ἐξεῖς μεθ' ἡμῶν· Ζεὺς γὰρ ὦδε βούλεται.
 Οὐ δ' ὠρισέν σε πρῶτα Μαιάδος τόκος, 1670
 Σπάρτης ἀπάρας, τῶν κατ' οὐρανὸν δόμων
 Κλέψας δέμας σὸν, μὴ Πάρις γήμειέ σε,
 Φρουρὰ παρ' Ἀκτὴν τεταμένη, νῆσον λέγω,
 Ἐλένη τὸ λοιπὸν ἐν βροτοῖς κεκλήσεται,
 Ἐπεὶ κλοπὰς σὰς ἐκ δόμων ἐδέξατο. 1675
 Καὶ τῷ πλανήτῃ Μενέλεω θεῶν πάρα

ἀντὶ τοῦ μεμνησεῦθαι, ἢ μᾶλλον δεδέσθαι, εἴργεσθαι. 1664. Σωτῆρε] τοιοῦ-
 ται γὰρ οἱ Διόσκουροι ἦσαν τοῖς πλέουσι. ἴδε καὶ Ὀρ. σίχ. 1638. —
 1667. Θεὸς κεκλήσῃ] λέγει δὲ καὶ Ἰσοκράτης (Ἐλ. ἐγκωμ.) ἔτι γὰρ καὶ νῦν
 ἐν Θεράπναις τῆς Λακωνικῆς θυσίας αὐτοῖς (Ἐλένη καὶ Μενελάω) ἀγίους καὶ
 πατρίους ἐπιτελοῦσιν, οὐχ ὡς ἥρωσιν, ἀλλ' ὡς θεοῖς ἀμφοτέροις.
 1668. Ξένια] ἢ τῶν Διοσκόροις γιγνομένη θυσία ἐλέγετο ξένια. 1691. Τῶν
 κατ' οὐρανὸν δόμων] ἀπιῶν, ἢ τοιοῦτό τι. 1673. Ἀκτὴ] τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ

μένων ὀνόματι πρὸς τοῦτο, οὐκέθ' ᾧδ' ἐχοῖν ἐκείνην μένειν· ἀλλ' ἐλθεῖν οἴκαδε τῷ ἐαυτῆς ἀνδρὶ συνοικήσουσαν· διὸ ἀπέχου τῆς προθέσεως ταύτης, ἣν ὤρμησας ἀνελεῖν τὴν σαυτοῦ ἀδελφὴν, μεταμαθὼν ἤδη σὺν λόγῳ ταῦτ' ἐκείνην πεπρωχῦϊαν· ἡμεῖς γὰρ, ἐπειποθ' ὁ Ζεὺς ἠξίωσεν ἡμᾶς ἐν θεοῖς κατατάξαι, πάλαι ἂν τὴν ἐαυτῶν ἀδελφὴν διεσώσαμεν ἐντεῦθεν, εἰ μὴ ἤλειμεν ἐχυτοὺς ἤττους ὄντας τοῦ τε πεπρωμένου καὶ τῶν θεῶν, οἷς οὕτω ταῦτ' ἔδοξε γενέσθαι· καὶ ταῦτα μὲν πρὸς σε ἱκανά· πρὸς δὲ τὴν ἐμαυτοῦ ἀδελφὴν ἐκεῖνα λέγω· ἴθι σὺν ἡμῖν σὺν Μενελάῳ, πλεῖθ' ὑμεῖς εὐτυχῶς, πνεῦμα οὐρίον ἔχοντες· ἡμεῖς δὲ σωτῆρές σοι παριππεύοντες ἐν θαλάσῃ, πέμψομεν ὑμᾶς ἀσφαλῶς ἐς Σπάρτην· ἐπειδὴ δ' ἐν γῆρα γενομένη, ἀπαλλαγῆς τῶν τῆδε, ἔση θεός, σπονδῶν καὶ ξενίων τῶν παρὰ τῶν ἀνθρώπων ἡμῖν προσφερομένων, μεθ' ἡμῶν κοινῇ συμμετέχουσα· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ βούλημα τοῦ Διός· ἐνθα δ' ὁ παῖς τῆς Μαίας, ὁ ἐξ οὐρανοῦ ἔλθων, ἀνεπαυσέ σε πρῶπον, ἐκ Σπάρτης ἀναρπάσας, ἵνα μὴ γῆμη σε Πάρις, αὐτὴ ἡ νῆσος, φημὶ, ἢ ὡς προτείχισμα παρατεταμένη τῇ Ἀκτῇ τῆς Αἰτικῆς, Ἐλένη κληθῆσεται τοῦ λοιποῦ, ἐπειδὴ αὕτη σε πρῶτον ἀρπαγεῖσαν ἐδέξατο· Μενελάῳ δὲ καὶ αὐτῷ τὰς τῶν μακάρων

περὶ τὸ Σούνειον· ἐνθα καὶ νῆσός τις, ὡς προτείχισμα τῆς χώρας παρατείνουσα τὴν Ἀκτὴν· οὕτω καὶ Στέφανος ἐν τῷ περὶ πόλεων· Ἐλένη, νῆσος τῆς Αἰτικῆς· ἐκεῖ γὰρ ἀποβῆναί φασὶ τὴν Ἐλένην μετὰ τὴν ἄλωσιν Ἰλίου· τὴν αὐτὴν δὲ εἶναι φασὶ τῆς Κρανῆς, περὶ ἧς Ὅμηρος· Ἰλ. Γ. εἰχ. 445.

• Νῆσῳ δ' ἐν Κρανῇ ἐμίγην φιλότατι καὶ εὐνῇ.

Μακάρων κατοικεῖν νησόν ἐστι μόνσιμονο
 Τοὺς εὐγενεῖς γὰρ οὐ στυγοῦσι δαίμονες,
 Τῶν δ' ἀναριθμήτων μάλλον εἰσιν οἱ πόνοι.

ΘΕ. Ὡ παῖδε Λήδας καὶ Διὸς, τὰ μὲν πάρος 1680

Νεικῆ μεθήσω σφῶν κασιγνήτης πέρι.
 Ἐγὼ δ' ἀδελφὴν οὐκέτ' ἄν κτάνοιμ' ἐμήν.
 Κεῖνη δ' ἴτω πρὸς οἶκον, εἰ θεοῖς δοκεῖ.
 Ἴστον δ' ἀρίστης, σωφρονεστάτης θ' ἅμα
 Γεγῶτ' ἀδελφῆς μονογενοῦς ἀφ' αἵματος, 1685
 Καὶ χαίρεθ', Ἐλένης οὐνεκ εὐγενεστάτης
 Γνώμης, ὃ πολλὰς ἐν γυναιξίν οὐκ ἔνι.

ΧΘ. Πολλὰ μορφαὶ τῶν δαιμονίων,
 Πολλὰ δ' ἀέλπως κραίνουσι θεοί.

Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη. 1690

Τῶν δ' ἀδοκῆτων πύρον εὔρε θεός.
 Τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

1678. Αναριθμήτων] τῶν πολλῶν, εὐκαταφρονήτων, τῶν μὴ ἀριθμομένων

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΤΟΜΟΥ.

νήσους κατοικεῖν παρὰ τῶν θεῶν ἔστιν εἰμαρμένον· οἱ γὰρ εὐγενεῖς αἰεὶ προσφιλεῖς εἰσι τοῖς θεοῖς· αἱ δὲ δυσυχίαι παρέπονται μᾶλλον τοῖς τὸν μοχθηρὸν διάγουσι βίον.

- Ε. Ὡ παῖδες Ληΐδας καὶ Διὸς, ἄ μοι πρόσθεν περὶ τῆς ὑμῶν πεφιλονείκηται ἀδελφῆς παρήμι πάντα· οὔτε γὰρ τὴν ἑαυτοῦ ἀποκτενῶ ἀδελφὴν κἀκείνη ἴτω αἰκάδε εὐτυχῶς, οὔτω δόξαν τοῖς θεοῖς· ὑμεῖς δὲ, ἀδελφοὶ τριαύτης γυναικὸς γεγονότες, χιρίετε ἕνεκα τῆς σωφροσύνης καὶ γνώμης ἐκείνης· ὃ σπάνιον ἔστιν εὔρεῖν ἐν γυναιξί.
- Ο. Ἄλλοτ' ἄλλως ἡμῖν αἱ τῶν θείων πραγμάτων παρίστανται τύχαι· πολλάκις γὰρ οἱ θεοὶ πράττουσιν ἕναντία ταῖς ἡμετέραις γνώμαις τῶν μὲν ἐλπίζομένων παλινδρομούντων, τῶν δὲ ἀνελπίστων περαιομένων· παρὰ δειγμα δὲ, ὃ τήμερον συνέβη.

ἢ λόγῳ καὶ τιμῇ. 1688. Πολλὰ μορφαὶ τῶν δαιμονίων] ἔρα τὰ αὐτὰ καὶ ὧ τέλει τῶν Βακχῶν καὶ Μηδείας, καὶ ἀλλαγῇ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΤΟΜΟΥ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

ΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΑΦΡΑΣΕΩΣ.

Σελ. 11. Στίχ. 13. ἐναυτὸς — ἐνιαυτὸς. 12. 2. ἐνόμοισι — ἐν νόμοισι. 12
11. ἀπαλαγθεῖσα — ἀπαλλαγθεῖσα. 12. 20. ἦν — ἦν. 18. 12. εἶτε — εἶτα.
15. 20. ἀκροθόνια — ἀκροθίνια. 18. 11. οὐδεμοῦ — οὐδαμοῦ. 21. 8. νέων
— νέον. 29. 25. ἐνθ' ἦν — ἐνθ' ἦν. 31. 10. ἐγέλασαν — ἐγέλασεν. 34. 1.
ὁ — ἐ. 39. 7. δάκρυ — δάκρυ'. 42. 5. τόλεις — πολεις. 42. 13. ῥεθίτω —
ῥεθίω. 70. 7. ἦ — ἦ. 88. 4. ὁ δούς — ἐδούς. 82. 6. μεταδερμαῖς — μετα-
δρομαῖς. 90. 7. ἀνίαις — ἀνείαις. 97. 2. περιέχουσα — περιεχουσαν. 106.
1. εἰς ὄψον — εἰς ὄψιν. 166. 17. τυρανίδος — τυραννίδος. 172. 18. ἀπα-
λαγθεῖς — ἀπαλλαγθεῖς. 176. 5. ἐνήρ — ἀνήρ. 178. 2. ποτᾶται — ποτᾶ-
ται. 180. 7. κατόπταν — κατόπταν. 195. 3. ἦ — ἦ. 197. 14. τὰ
πράγμα — τὰ πράγματα. 208. ὅς — ὅς. 231. 4. Τροία — Τροία. 235. 18
ἐν ἄδου — ἐν ἄδου. 240. 11. Παιαμίδαις — Πριαμίδαις. 243. 16. ἀπαστε-
ρευμένη — ἀποστερουμένη. 267. 17. φωσφόρ' — φωσφόρ'. 272. 13. Δυ-
νοῖν γὰρ ὄντων. — Δυοῖν γὰρ ὄντινα. 278. 22. λαυμπάδων — λαμπάδων.
279. 2. ἐν Ἰλίῳ — ἐν Ἰλίῳ. 280. 9. ἄγγελος — ἄγγελον. 281. 10. ὑπο-
λελειμμένος — ὑπολελειμμένος. 288. 15. θανόντος — θανόντος. 294. 12.
κτητὰ — κτητὰ. 298. 7. οἰκτρὸν — οἰκτρὸν. 310. 20. ποκίλματα — ποικί-
ματα. 318. 1. κερμίζετε — κομίζετε. 334. 22. ἦν σοι — ἦν σοι. 346. 16.
ναυφόροις — ναυφθόροις. 350. 23. δι' δ'

Don't worry
the work is done

